

Giới thiệu Nhắm Mắt 2: Bóng Tối

Tựa truyện hay mang tên Nhắm Mắt 2: Bóng Tối là một trong những truyện ngôn tình sắc của tác giả Đinh Mặc, tựa truyện lấy bối cảnh có một người kì quái ở trên núi. Anh không nói chuyện với anh, ra ngoài luôn đeo kính râm, quần khăn, đeo khẩu trang, còn rất kiêu ngạo, nhưng nghe nói anh là một thần thám Tôi biết chứ. Tại sao ư? Bởi vì tôi từng gặp anh. Nhưng hiện tại anh... Đừng nói nữa. Tôi biết, cái gì tôi cũng biết hết. Xin chào, tôi là cảnh sát trinh thám Giản Dao, vợ của giáo sư Bạc Cận Ngôn. Suýt chút nữa anh đã bắt được tôi rồi. Nhưng tôi sẽ không để cho truyện này xảy ra thêm một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mặt trời chói chang chiếu vào khiến da người nóng lên từng đợt.

Thành cổ buổi chiều, người ít vô cùng. Đông Sinh lấy tay che ánh mặt trời, hơi cúi kính khi đứng ở giao lộ.

Hự... cô lạc đường mất rồi. Thân là một kẻ mù đường, còn đánh mất bản đồ và ví tiền, đúng là xui xẻo tám kiếp.

Cô tính xem có người qua đường nào về mặt hòa nhã sẽ mượn đi động dùng, gọi bạn mang tiền đến cấp cứu.

Cô không hề để ý tới có một chiếc xe con màu đen, đã đỗ ở ven đường cách đó không xa từ lâu.

Sau đó, người trên đường càng thưa thớt dần, ngay cả chú chó cũng cuộn mình trong góc ngủ.

Khi chiếc xe kia dừng lại trước mặt, cô vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy người lái xe, sau khi ngẩn ra một lúc, cô nở nụ cười: “Là anh à.”

Một người bèo nước gặp nhau trong thành phố này.

Người nọ cũng cười, hỏi: “Sao vậy em yêu? Thấy em đứng mãi ở chỗ này, chờ người à?”

Đông Sinh le lưỡi: “Em đánh mất ví tiền, lại còn lạc đường nữa.”

Người nọ mở cửa ghế sau cho cô: “Lên xe đi. Muốn đi đâu, anh đưa em đi.”

Đông Sinh hơi bất ngờ: “Sao em có thể không biết ngại như thế chứ.”

Cuối cùng vẫn lên xe, trên đường đi trò chuyện vui vẻ.

Gió khẽ khàng lay động ngọn cây, bóng cây loang lổ ánh vào trong xe, trong cửa kính xe hiện lên nét mặt tươi cười. Điều hòa nhiệt độ mờ mát lạnh, cả người Đông Sinh vô cùng thoải mái.

Người nọ lấy chai nước từ trong tủ lạnh đưa cho cô, Đông Sinh vui vẻ nhận lấy, mở nắp uống.

Sau đó mí mắt dần trở nên nặng nề, Đông Sinh cảm thấy không đúng, nhưng làm sao còn mở mắt nổi cơ chứ. Cô muốn bắt lấy tay người nọ đang lái xe, nhưng lập tức bị gạt đi. Trong mơ hồ, xe hình như đi vào một nơi vô cùng im lặng, cô nhắm hai mắt lại.

Cô nằm trên mặt đất không ngừng khóc: “Thả tôi ra... Xin anh hãy thả tôi ra... Tôi sẽ đưa tất cả tiền cho anh...” Người nọ ở phía sau cúi đầu, hẩn giữ lấy thất lung cô, tham lam vuốt ve làn da non mềm ở mông, sau đó mãnh liệt xô qua người cô.

Hắn coi Đông Sinh giống như chó, dùng xích khóa cổ. Không có quần áo, từ nay về sau cần gì mặc quần áo chứ? Hắn thích nhìn bộ dáng các cô gái sống không giống người mà.

Hắn chính là đế vương lâm hạnh, chủ nhân cao nhất.

Còn cô từ nay về sau chỉ có thể ngày đêm nhìn cửa sổ nhỏ hẹp trên đỉnh đầu, đứng trong tầng hầm ngầm bí mật ngăn cách với thế giới.

“Mẹ, mẹ ơi...” Trong đêm cô thấp giọng khóc nức nở.

Còn hắn sau khi nghe được chỉ vuốt ve cơ thể của cô, im lặng không nói gì.

Đồng Sinh, đừng khóc.

Mẹ cô không tìm thấy cô đâu.

Phân cực cảnh sát của thành cổ rất lớn, nhưng đội cảnh sát hình sự lại rất nhỏ. Bởi vì ở khu thành thị du lịch dân cư thành thật chất phác, các vụ án xảy ra rất ít, nếu có nhất định là án lớn.

Thời tiết rất nóng, trong văn phòng đội cảnh sát hình sự yên tĩnh như không có người, toàn bộ đều nằm úp sấp trên bàn ngủ gật. Ve sầu kêu rì rầm trong sân, nhựa đường trên mặt đất như bị nắng nung cháy tan ra.

Trong bầu không khí uể oải, sống qua ngày đoạn tháng, chỉ có duy nhất một người không ngủ trưa, vẫn còn ghé vào trước bàn, đeo tai nghe nhìn máy tính.

Anh ta chính là Phương Thanh, đội trưởng đội một cảnh sát hình sự phân cực thành cổ.

Năm nay Phương Thanh vừa tròn ba mươi tuổi, bộ dáng cao lớn rắn rỏi, tuần tú lịch sự. Cô di chú bác hương thân phụ mẫu đến làm mối cho anh ta nhiều vô kể, nhưng anh ta đều từ chối. Nói chính xác hơn thì sau khi mấy năm trước bị bạn gái cũ đá, anh ta vẫn sống độc thân. Đời sống tình dục căn bản dựa vào tay.

Lúc này, anh ta ngồi trước máy tính, cũng không phải là đang xem phim hoạt động tình ái gì. Về việc ấy anh ta vẫn còn chuyên nghiệp, từ trước đến nay chỉ ở trong nhà một mình im ỉm xem. Anh ta dùng thời gian nghỉ trưa để xem bộ phim mới nhất trong nước.

Là những đoạn cut của diễn viên nữ.

Chỉ thấy anh ta chăm chú thuốc, híp mắt lại, nhìn chằm chằm mỗi hình ảnh khi diễn viên nữ xuất hiện. Người diễn viên nữ tên Kim Hiểu Triết, năm nay cũng đã hai mươi chín tuổi. Trong giới giải trí của bọn họ, có lẽ cũng được xem như bông hoa nở muộn. Ai dè trong hai năm này bạo hồng thành nữ thần quốc dân.

Làn da của Kim Hiểu Triết trắng như sứ, mặc xường xám vô cùng đẹp. Cô đang diễn tay đôi với bạn diễn nam, bạn diễn nam ôm lấy thắt lưng cô, bấp đuôi trắng lộ ra dưới xường xám. Phương Thanh nhìn mà cảm thấy yểu hèn như bị bóp nghẹt. Đáng ghét nhất là tên diễn viên nam còn đẩy ngã cô lên giường, xé rách xường xám.

“Shit.” Phương Thanh khẽ nging một tiếng, thậm chí còn hơi hời hợt nuốt nước miếng.

Cũng may phân đoạn tình cảm mãnh liệt không tiếp tục, hai người ôm nhau nằm trên giường, nói một đoạn lời thoại hoa mỹ, sau đó hôn nhau. Phương Thanh đen mặt, tắt luôn máy tính, quăng mẫu thuốc lá, đi ra khỏi văn phòng.

Ở thành cổ không thấy được nhà cao tầng, Phương Thanh đứng trong hành lang có thể trông thấy núi ở phía đối diện. Quê nhà yên bình như vậy là niềm vui cũng là trói buộc của anh ta. Đến nay anh ta vẫn còn nhớ rõ ngày Kim Hiểu Triết ra đi, vô cùng bình tĩnh nói với anh ta: “Phương Thanh, em không thể tiếp tục ở trong này nữa. Quá nhân hạ, liếc mắt một cái đã thấy hết tương lai. Em muốn cuộc sống đặc sắc và đáng sống hơn.”

Lúc ấy anh ta nói như thế nào ấy nhỉ? Anh ta còn nở nụ cười cơ, nụ cười vừa đau vừa tức nói với Kim Hiểu Triết: “Được rồi. Em đi đi. Nhưng hãy nhớ rõ nếu không chịu nổi bên ngoài hãy trở lại. Anh sẽ luôn ở nơi này chờ em trở về chúng ta kết hôn.”

Ai ngờ nó biết được lần này Kim Hiểu Triết ra ngoài lại đồ như vậy?

Sau đó cũng rất ít khi liên lạc, nhưng không phải là hoàn toàn cắt đứt.

Năm ngoái anh ta có cơ hội đến BJ tham gia tập huấn ở bộ công an, nhắn tin cho Kim Hiểu Triết, nhưng cô không trả lời. Tới nửa đêm, cô đến khách sạn anh ta ở. Đó cũng là lần đầu tiên chính mắt anh ta nhìn thấy bộ dáng phô trương hiện tại của cô. Vệ sĩ bí mật đứng ở dưới lầu trông xe, hai vệ sĩ che chở cô lên lầu, ánh mắt người đại diện nam nhìn anh ta vô cùng phức tạp.

Cách mấy năm mới một lần nữa tiến vào cơ thể cô, cô ấn móng tay vào lưng anh ta, áp lực hét chói tai. Mồ hôi của anh ta còn tuôn rơi nhiều hơn so với trèo tường bắt kẻ trộm. Sau đó anh ta mơ màng ngủ, cô rời đi.

Anh ta bắt được cánh tay cô, hỏi: “Bây giờ chúng ta xem như là gì?”

Cô không đáp hồi lại: “Anh đến BJ từ lúc nào?”

Phương Thanh không đáp.

Phải trả lời như thế nào đây? Nói nửa đời làm cảnh sát của anh ta căn bản không nghĩ đến việc từ chức để đến BJ hay là hiện tại anh ta đã là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, tiền lương một tháng là 5000, có thể lấy đại minh tinh em không?

Anh ta chỉ đơn giản nở nụ cười, nói: “Gấp gì chứ? Gấp đến mức em không thể trở về thành cổ sao?”

Lúc ấy sắc mặt Kim Hiểu Triết rất xấu, bỏ đi.

Sau đó anh ta lại gọi điện thoại, nhấn tin nhưng không có người hồi đáp.

Nghĩ đến đây Phương Thanh phiền não gãi tóc. Thực ra gần đây đúng lúc có cơ hội, biểu hiện của anh ta luôn xuất sắc, báo cáo xin chuyển nơi công tác đến BJ hiện tại vẫn còn đang nằm trong ngăn kéo. Cần phải tìm cơ hội như thế nào để nói với người phụ nữ kia đây? Hiện tại còn kịp không?

Anh ta lại châm điều thuốc, nhớ tới nụ hôn mãnh liệt vô cùng khiêu khích vừa rồi của Kim Hiểu Triết và bạn diễn nam, cơ thể lại cảm thấy khô nóng, cảm thấy ly trà bên cạnh, uống cạn sạch.

“Đội trưởng Phương.” Một gã trinh sát chạy lên cầu thang.

Phương Thanh liếc sắc mặt cậu ta, lập tức thu hồi tâm tư hỗn tạp.

Chắc, vụ án bắt ngờ đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Người chết là đàn ông.

Tuổi còn trẻ, có văn hóa, khi cười đều vô hại với cả người lẫn vật.

Đương nhiên những điều này là do Phương Thanh dựa vào chứng minh thư của người chết để phán đoán. Trên thực tế, con người xui xẻo này hiện tại bị chém nát bảy năm trên mặt đất dưới chân Phương Thanh.

“Phó Vĩ, 25 tuổi, người GS. Là du khách tới từ BJ, mấy ngày nay đều ở tại khách sạn của nhà họ Diêu.” Nhân viên điều tra dùng giọng nói lạnh lùng nghiêm túc thông báo.

Mặt Phương Thanh âm trầm, khều tám vãi trùn thi thể nhìn thoáng qua, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh ta muốn chuyển công tác mà lại xảy ra vụ án lớn như vậy. Ông trời đang chính anh ta sao? Nhưng oán thăm thì oán thăm, Phương Thanh nhìn chằm chằm cặp mắt của thi thể kia còn hiểm độc hơn cả chim ưng.

“Pháp y nói thế nào?” Anh ta hỏi.

“Suy đoán sơ bộ thời gian tử vong là rạng sáng từ 1 đến 3 giờ hôm nay, bị đâm nhiều nhất ở ngực bụng, chảy máu nhiều dẫn đến tử vong. Hơn nữa ở cổ tay còn có vết bầm tím, có lẽ từng xảy ra vật lộn với người khác. Hung khí là một con dao lưỡi dày, chiều dài khoảng 15-20 cm, chiều rộng 8-10 cm, thân dao có trọng lượng nhất định. Chất liệu cụ thể cần phải giám định thêm bước nữa...”

“Tổng cộng là bao nhiêu nhát dao?” Phương Thanh lại hỏi.

“... Hơn bốn mươi nhát.”

Xem xong thi thể, Phương Thanh tựa vào bên cạnh xe cảnh sát hút thuốc. Cậu cảnh sát trẻ tuổi nhìn thi thể, không nhịn được ôm bụng ra mương nôn mửa. Phương Thanh mặt không đổi sắc, lại lấy một viên kẹo bạc hà từ trong túi ra bóc vỏ nâng cao tinh thần.

Mặt trời chói chang, bên ngoài dải cảnh giới vây đầy người, đuôi không chịu đi. Tầm mắt Phương Thanh từ từ lướt qua một vòng, nói không chừng lúc này hung thủ đang ở trong đám người.

Nhưng anh cũng chỉ đang suy đoán mà thôi. Biển người mờ mịt căn bản không thể nhìn ra được. Hung thủ cũng không phải ****

Anh ta lại ngẩng đầu, nhìn hoàn cảnh xung quanh hẻm nhỏ, bắt đầu phác họa tình hình tối hôm qua khi xảy ra vụ án trong đầu.

Sau nửa đêm, mưa to. Khi Phó Vĩ trở về hẳn là trời đang mưa. Đây là một con đường nhỏ hẻo lánh đi thông đến cửa sau khách sạn, một người đàn ông như Phó Vĩ chọn đường gần để đi cũng không có gì kì quái.

Ở thành cổ, có rất nhiều du khách chơi đến sau nửa đêm thậm chí thông đêm. Cho nên, thời gian Phó Vĩ trở về cũng không kì quái.

Tuy rằng mưa đã tẩy sạch phần lớn dấu vết, nhưng máu đã ngấm sâu vào vùng đất gần thi thể. Hơn nữa có chứng cứ và dấu vết chứng tỏ thi thể chưa từng bị dịch chuyển. Bước đầu có thể giả định nơi này là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án.

Hơn một giờ rạng sáng, Phó Vĩ đi đến nơi này, gặp phải hung thủ.

Hung thủ sẽ ẩn nấp? Hay là đối mặt với Phó Vĩ? Hai bên hẻm nhỏ là những bức tường thấp, không có chỗ nào để nấp. Cho nên hung thủ cứ thế đứng ở trong mưa đợi Phó Vĩ.

Phó Vĩ quen hung thủ sao? Nếu quen, có lẽ sẽ dừng bước. Nếu không quen, có lẽ chỉ đi lướt qua.

Sau đó hung thủ ra tay.

Một nhát, hai nhát, ba nhát... Hai mươi! Bốn mươi! Cho nên chém người thanh niên nát bấy, gần như thành một vũng bùn.

Đáng người Phó Vĩ không cao, hơi gầy, hung thủ hiển nhiên không chiếm được ưu thế và thuận lợi tuyệt đối, nếu không ở cổ tay Phó Vĩ cũng sẽ không có dấu vết vật lộn. Cho nên hung thủ không phải là loại đàn ông cường tráng vạm vỡ.

Sau đó thì sao?

Sau đó hung thủ bỏ chạy, còn Phó Vĩ nằm lại nơi này, máu đầy người đầy đất, chờ người phát hiện.

Máu.

Đúng vậy, máu.

Động mạch chủ của Phó Vĩ chảy máu, tuy nước mưa đã rửa sạch không ít, nhưng trong đất, trên tường vẫn là vết máu vô cùng đáng sợ. Còn hung thủ đã vật lộn với anh ta, trên người chắc chắn sẽ đầy máu tươi.

Một, hai giờ đêm, tuy đêm khuya, nhưng cũng không tính là quá khuya ở thành cổ. Cách mấy ngõ nhỏ chính là ngã tư đường phồn hoa và vô số khách sạn. Một người cả người đầy máu, tay cầm dao có thể chạy được đi đâu?

Phương Thanh đột nhiên ngừng đầu, nói với hai người cảnh sát: “Lập tức điều động theo dõi trong phạm vi năm con phố quanh đây. Tôi không tin kẻ khốn nạn kia có thể chạy được ra ngoài!”

Ở một thành cổ du lịch xảy ra vụ án như vậy quả thực là kinh thiên động địa. Cấp trên mở biết bao hội nghị quan trọng, sau đó ra lệnh cho Phương Thanh trong một tuần phải phá được án và bắt thủ phạm.

Phương Thanh không nói được lời nào, bặt mồm quay như chong chóng. Thân là người chỉ huy của đội cảnh sát hình sự, phương hướng điều tra phá án là quan trọng nhất. Hiện tại Phương Thanh tập trung lực lượng, đi tìm kiếm theo dõi “người máu” trong đám người, cũng đồng thời triển khai điều tra về cuộc sống của Phó Vĩ.

Một ngày sau, đồng nghiệp được phái đến GSB, hợp tác với cảnh sát địa phương, lần lượt truyền tin tức về.

Quê của Phó Vĩ nằm ở một huyện hẻo lánh tại GS, trong nhà có một người mẹ đã bị liệt nhiều năm, một mình cha anh ta đi làm nuôi sống cả nhà, kinh tế hơi khó khăn nhưng vẫn đủ ăn đủ mặc. Nghe nói sau khi truyền tin người chết đến, cả nhà đều ngập trong nỗi bi thương, nhưng bởi vì giao thông không thuận lợi nên cha anh ta cần mấy ngày dần xếp xong mọi việc mới có thể chạy tới.

Hai năm trước Phó Vĩ tốt nghiệp Đại học dân sinh BJ, một trường đại học trọng điểm, sau đó làm việc trong một công ty mạng, cũng coi như là một thanh niên tài tử. Theo điều tra, thường ngày anh ta không có thù oán với ai, không có bạn gái, cũng không có xích mích tình cảm. Tra xét một vòng các mối quan hệ xung quanh không phát hiện ra ai có động cơ giết người.

Về phần tính cách của anh ta, cảnh sát cũng cung cấp thêm một chút. Theo lời của người bạn cùng phòng: “Bình thường Đại Vĩ rất tốt, là người ôn hòa, không có tranh chấp với ai. Khuyết điểm à... hơi háo sắc, thời đại học thường trêu đùa mấy cô gái, nhưng cũng chỉ là một hai lần thôi, trong đại học có rất nhiều nam sinh từng trải qua chuyện này. Đúng rồi, cậu ta còn từng yêu đương qua mạng nữa, sau đó nghe nói cô gái kia không liên lạc nữa mới cắt đứt.”

Một đồng nghiệp thuê chung phòng với anh ta ở BJ cũng nói như vậy: “Phó Vĩ không có kẻ thù, hiện tại thu nhập cũng khá, không có áp lực kinh tế và tranh chấp. Lần nghỉ đông này đi đến thành cổ là quyết định mới gần đây, chỉ có mấy bạn bè chúng tôi biết thôi. Cậu ta còn nói sẽ cố gắng gặt một đoạn điểm ngộ, ai ngờ...”

Hành tung mấy ngày nay ở thành cổ của Phó Vĩ cũng được cấp dưới của Phương Thanh điều tra rõ ràng. Không ở khách sạn thì đi quán bar, dạo thành cổ. Cô gái anh ta từng tiếp xúc ở quán bar, ông chủ ở nhà hàng từng ăn cơm cũng đều hỏi qua. Điều khiến người ta bất ngờ chính là Phó Vĩ chưa từng xảy ra xung đột với ai.

Ngay cả cô gái qua lại với anh ta mấy ngày nay cũng bị mời đến đồn công an. Cô gái thành thật trả lời: “Anh chàng đó à... Tôi có ấn tượng, anh ta đưa tiền, tôi làm hướng dẫn viên cho anh ta, dẫn anh ta đi chơi mấy ngày ở thành cổ.”

Người cảnh sát cười, không vạch trần lời nói của cô ta.

“Không có gì đặc biệt, chỉ là có chút mặt mũi, hay động tay động chân, còn hơi keo kiệt nữa, khi tính tiền còn bắt tôi giảm 50 tệ. Loại khách này chúng tôi đã gặp nhiều, ai giết anh ta vậy, thật đáng sợ...”

Khách sạn nhà họ Diêu, nói Phó Vĩ ở cũng bị xếp vào phạm vi điều tra. Hiện tại không phải là mùa du lịch, cũng không quá ế ẩm, khách trong khách sạn không nhiều không ít. Có hơn mười người khách ở cùng tầng với Phó Vĩ, đều điều tra qua, không có quan hệ gì với anh ta.

Thậm chí ngay cả nhân viên lễ tân cũng bị hỏi qua. Cô ta là người địa phương, khoảng hai mươi tuổi, bộ dáng rất khá, nói với cảnh sát: “Người kia khá thú vị, luôn chơi đến nửa đêm mới về... Chủ động đến gần? Đúng vậy, anh ta đưa cho tôi số QQ, rất chủ động, lúc ấy bác làm vệ sinh và những người phục vụ khác còn cười tôi đấy, nhưng tôi cũng không tính toán với anh ta.”

Đêm đã khuya, Phương Thanh và đồng nghiệp tiến bước đối tượng điều tra cuối cùng. Anh ta mệt mỏi xoa mi tâm, hai người châm thuốc.

Tổ theo dõi ở cách vách còn đang không ngừng xem băng ghi hình. Có lẽ trông mắt cũng sắp rớt xuống cả rồi, nhưng vẫn không phát hiện được tung tích của người nọ.

“Bíp” di động của Phương Thanh vang lên, anh ta cầm lấy, là tin tức giải trí: “Bộ phim điện ảnh sử thi lớn của nữ diễn viên Kim Hiểu Triết hôm nay khai máy”. Phương Thanh “cạch” một tiếng đặt di động xuống bàn.”

“Sếp Phương, vụ án này hơi bị căng.” Người đồng nghiệp bỏ thuốc ra nói.

Phương Thanh cầm cốc trà lên uống ẹn

Còn cần nói sao.

Ngày thường các vụ án giết người nhóm cảnh sát gặp phải phần lớn là giết hàng xóm, yêu hận đan xen kẻ thù ba, cùng lắm thì tranh chấp kinh tế giết người. Nhưng vụ án lần này nhìn thì đơn giản chỉ cần 24 tiếng là xong, vậy mà chả có một tí đầu mối nào.

Không có động cơ, không có kẻ tình nghi. Máy ghi hình không quay được người nọ. Trời làm còn mưa to giúp người nọ che giấu.

“Này, không phải chúng ta gặp ‘cái kia’ đấy chứ?” Người đồng nghiệp thấp giọng nói.

Phương Thanh im lặng không đáp.

Người đồng nghiệp khề thờ ra một hơi: “Nếu thực sự gặp ‘cái kia’ chính là xui xẻo tám kiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Phương Thanh suy nghĩ đáp: “Giống, nhưng cũng không giống.”

Người đồng nghiệp: “Như thế nào?”

“Nếu là tâm lý biến thái, tùy tiện giết người thì hiện trường thu dọn rất sạch sẽ. Rõ ràng đã có mưu tính từ trước, giống như một người bình thường, nhưng nhìn hân diện cuồng với thi thể như vậy, thì quả thực là biến thái.”

Hai người không nói thêm gì nữa, dù sao họ chưa từng có kinh nghiệm đối với loại án giết người này.

Mắt thấy bóng đêm càng ngày càng sâu, nhóm cảnh sát cũng không phải là người sắt, Phương Thanh cho mọi người nghỉ ngơi, trở về ngủ, còn mình thông thả đi ra khỏi cục cảnh sát.

Ánh trăng rất sáng, lúc tâm trạng bất ổn, Phương Thanh sẽ thích đi dạo một vòng quanh thành cổ. Hơn nữa hiện tại vụ án còn chưa có đầu mối, anh ta sẽ làm theo quy tắc của nhóm cảnh sát già: điều tra vụ án gặp phải bế tắc sẽ chạy đến hiện trường lần nữa, biết đâu sẽ có thu hoạch mới.

Đi một lát, ngang qua khách sạn nhà họ Diêu. Lúc này mới hơn 11 giờ, cửa khách sạn mở rộng, liếc mắt lại không thấy có bóng người, Phương Thanh quyết định đi vào.

Nhắc đến khách sạn nhà họ Diêu, trong thành cổ không ai là không biết. Nhà họ Diêu là một nhà có danh vọng ở địa phương, chủ nhân hiện tại của nhà họ Diêu là Diêu Viễn Qua, trong danh nghĩa có khách sạn, nhà hàng, nhà máy, được coi như là thổ hào. Đại viện của nhà họ Diêu nghe nói đều là nhà cổ lưu lại từ thời Minh Thanh, còn người nhà họ Diêu cũng ở ngay trong những căn phòng gần đó.

Bốn góc sân có bốn đầu thú đá, bộ dáng vô cùng dọa người. Sân rất rộng, phía sau còn có vườn hoa, bên trong có ao cá, trồng không ít loại cây. Phương Thanh đi vào trong vườn hoa, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh ao đang cho cá ăn.

Phương Thanh lập tức nhận ra ông ta chính là ông chủ Diêu – Diêu Viễn Qua. Ông ta mặc một bộ quần áo màu xám kiểu truyền thống, dáng người tầm

trung. Phương Thanh đã từng xem qua tài liệu, ông ta 48 tuổi, người thật được chăm sóc rất tốt, bộ dáng như chỉ mới khoảng 40, đáng về đoàn chính, thoát nhìn rất có khí chất nho nhã tiêu sái.

Phương Thanh nhận ra ông ta, nhưng ông ta không biết Phương Thanh. Thấy có người đến, Diêu Viễn Qua cười nói: “Còn chưa ngủ?”

Tám phần là coi anh ta trở thành khách trọ.

Phương Thanh cũng cười, không đáp hồi lại: “Đúng vậy, không ngủ được. Ông cũng trọ trong khách sạn sao?”

Diêu Viễn Qua nở nụ cười: “Tôi là ông chủ ở đây.”

Phương Lộ lộ ra biểu tình kinh ngạc: “Thất lễ thất lễ! Khách sạn này rất tốt, ông chủ kinh doanh rất tốt.” Nói xong lại khen khách sạn thêm một chút, cái gì trang hoàng có phong cách, có cây đều có phong vận linh tinh. Nghe thấy Diêu Viễn Qua khẽ mỉm cười.

“Nhưng mà...” Phương Thanh nhíu mày, “Nghe nói có một khách hàng ở tầng một phía trước mấy hôm trước bị giết. Có lẽ việc làm ăn của khách sạn cũng bị chịu ảnh hưởng nhỉ? Nói thật, tôi nghe xong cũng cảm thấy sợ hãi.”

Diêu Viễn Qua nhăn mày đáp: “Làm sao nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy chứ. Thành cổ chưa bao giờ có chuyện này. Cậu đừng sợ, vụ án giết người xảy ra ngoài đường, không phải ở trong khách sạn chúng tôi, nhưng khách hàng lại ở nơi này. Sau khi xảy ra chuyện kia, tôi đã ra lệnh cho nhân viên làm việc tăng cường an ninh, làm việc 24 giờ, nơi này của chúng tôi vẫn là an toàn nhất. Cái người trẻ tuổi kia... lại nói mấy hôm trước lúc cậu ta trở về, tôi đi dạo bên ngoài còn chạm mặt nói chuyện mấy câu. Cậu ta tốt như vậy mà, đáng tiếc.”

Phương Thanh im lặng một lát, lại hỏi: “Ông chủ thường xuyên ngủ muộn như vậy sao?”

Diêu Viễn Qua đáp: “Con người càng già, sẽ càng ngủ ít đi. Buổi tối tôi thường cho cá ăn, hoặc đi dạo quanh khách sạn, quen mắt rồi.”

Sau khi rời khỏi khách sạn nhà họ Diêu, Phương Thanh lấy notebook ra ghi lại tất cả nội dung cuộc đối thoại vừa rồi. Đây cũng là phương thức làm việc các cảnh sát già truyền đạt: trí nhớ tốt không bằng ghi chép lại. Có một số khẩu cung, lúc tra hỏi không thấy nội dung khác thường, sau đó liên hệ với manh mối khác, không chừng còn có phát hiện mới.

Nhưng Diêu Viễn Qua này trước mắt thoát nhìn không có khả nghi, cũng không tồn tại động cơ giết người rõ ràng.

Sau đó Phương Thanh lại đến hiện trường xảy ra vụ án. Ở đó, anh ta nhận được cuộc gọi từ nhân viên điều tra.

“Đội trưởng Phương, điều tra ở trên tường cách thi thể 4 mét, lấy được dấu vân tay.”

Trong lòng Phương Thanh vui vẻ, nhưng lập tức nghe thấy nhân viên điều tra nói: “Đối chiếu với kết quả thì dấu vân tay thuộc về người bị hại.”

Cúp máy, Phương Thanh đứng dưới ngọn đèn đường u ám, nhìn chăm chăm chỗ để thi thể đã trống không. Lại ngẩng đầu, nhìn về phía tường nhân viên điều tra phát hiện dấu vân tay. Phía trên tường có mái hiên chặn mưa, khó trách có thể giữ lại, nhưng dấu vân tay thuộc về người bị hại, không có giá trị tham khảo.

Phương Thanh ngẩng đầu, liếc nhìn xung quanh. Nơi này cách đường cái khá xa cũng khá gần, nhưng hôm đó hung thủ cả người đầy máu chực chần không thể chạy trên đường. Nói cách khác, người nọ nhất định sẽ ẩn nấp trong nhà dân gần đây, khách sạn. Nếu là nhà dân, vậy còn phải đề phòng, không thể để cho hàng xóm nhìn thấy. Nếu là khách sạn thì khả năng lớn là khách hàng? Không thể. Ai có thể mang cả người đầy máu quay về khách sạn chứ? Nếu là nhân viên khả năng có thể lớn hơn một chút.

Đã có suy nghĩ như vậy, anh ta tiếp tục bước đi. Gặp phải giao lộ đầu tiên, anh ta phát hiện bên trái đường có ngọn đèn, nhưng bên phải lại không có, tối hơn rất nhiều. Trong lòng anh ta chấn động, tiếp tục đi về phía bên phải.

Đi khoảng mấy chục mét, lại có lối rẽ. Đã là hơn 12 giờ, bên dọc đường bên phải vẫn còn mấy nhà hàng mở cửa, một chậu nước đặt ở bên ngoài, người làm thuê đang rửa chén. Theo như Phương Thanh biết, nhóm cảnh sát đều đã hỏi thăm các hộ gia đình gần đây, không phát hiện được bất cứ nhân chứng nào. Cho nên Phương Thanh rẽ về phía bên trái.

Lại đi khoảng mười phút, Phương Thanh bỗng nhiên dừng lại.

P phía trước là một trường tiểu học bỏ hoang. Cánh cửa sắt cao khóa chặt, bên trong là một cái sân khá nhỏ, bóng tối bao trùm. Nếu du khách đi qua đây có lẽ sẽ bỏ qua, còn người địa phương đều biết trường tiểu học này đã bỏ hoang mấy năm nay. Bởi vì thủ tục dỡ bỏ chưa xong, nên vẫn để nguyên.

Phương Thanh nhìn hai bên trái phải, cách đường lớn không xa, nhưng lại tối đen như mực, lại có cây lớn che đậy, không ai chú ý tới góc chết này. Tim Phương Thanh đột nhiên đập nhanh, lấy gắng tay từ trong túi ra đeo vào, bám vào tường, nhanh chân nhanh tay nhảy vào.

Một cây cổ thụ trong sân, nhà lầu thấp bé, khắp nơi đều có đồ vật ngổn ngang, chỉ có ánh trăng âm đạm phản chiếu màn sương mù. Phương Thanh ngẩng đầu, băng qua sân là một con đường, đó là cửa sau của trường tiểu học này. Anh ta rón ra rón rén đến gần, đẩy cửa, hơi bất ngờ.

Hóa ra cửa thực sự không khóa, chỉ khép hờ. Ngoài cửa là một hẻm nhỏ vắng lặng, không có bóng người. Lướt qua mấy ngôi nhà, nhìn thấy một nóc nhà quen mắt – đại viện của nhà họ Diêu. Trái tim Phương Thanh khẽ nảy lên, xem ra vừa đi một vòng, cách cũng không hề xa.

Đặt tay lên cửa, có một chỗ màu nâu, Phương Thanh lấy đèn pin từ trong túi ra, nhìn kĩ, hình như là vết máu.

Anh ta tắt đèn pin, xoay người đi vào trong phòng.

“Cạch” một tiếng, khe đẩy cửa ra. Tường loang lổ, bụi đầy đất, bàn chất đống trong góc phòng. Phương Thanh lại bật đèn pin, cẩn thận kiểm tra xung quanh. Ở góc tường vẫn còn dấu vết màu nâu, còn có vết máu tròn nhỏ trên mặt đất, muốn không chú ý cũng khó.

Phương Thanh dùng miệng ngậm đèn pin, ngồi xồm xuống đất, trong lòng hơi thỏa mãn.

Vậy là tìm được rồi,

Người nọ cả người đầy máu, không có chỗ để đi. Sợ là đã sớm tìm được chỗ này, thay quần áo, sau đó tẩu thoát. Cho nên nhóm điều tra mới không tìm được “người máu” này ở trong máy theo dõi. Dấu vết ở hiện trường, không nhắc tới dấu vân tay thì thật phí hoài cho anh ta cả đường tìm kiếm dấu vết đến được đây.

Khi đang cúi đầu, trong màng tai yên tĩnh, lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng động. Hình như là tiếng người dẫm vào lá rụng trong sân. Trong lòng Phương Thanh rùng mình, những suy đoán liên tiếp không ngừng thả vào trong đầu anh ta – người nọ làm việc cẩn thận, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, ngày đó chuyện xảy ra gấp gáp, khi giết người cảm xúc kích động, muốn vội vàng thoát đi, ở trong này thay quần áo bỏ chạy, nhưng sau khi nghĩ lại, có lẽ sẽ nghĩ đến chuyện vẫn còn vết máu lưu lại, nên có thể quay lại, rửa sạch dấu vết...

Phương Thanh đột ngột tắt đèn pin, bên trong chìm vào bóng tối. Anh ta dán tại cạnh cửa, chờ người nọ tới gần.

Không khí im lặng phả vào làn da mang lại cảm giác man mát, Phương Thanh nhìn chăm chăm cửa, đợi một lát quả nhiên thấy cửa bị chậm rãi đẩy ra. Một người đàn ông cao gầy xuất hiện, âu phục màu đen, tóc ngắn. Khuôn mặt tuấn tú xuất hiện dưới ánh trăng. Trên mặt người nọ không có biểu tình gì, nhanh chóng tìm kiếm trong phòng một vòng, bước về phía vết máu trên mặt đất.

Anh ta ngồi xồm xuống.

Phương Thanh cách anh ta chưa đến nửa mét.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Phương Thanh chụp vai anh ta: “Không động đây!” Người đàn ông kinh ngạc, trở tay vùng vẫy, Phương Thanh không nghĩ tới anh ta lại có kĩ năng như vậy, hơn nữa đầu anh ta còn rất cao.

Nhưng anh ta chỉ có bản lĩnh đến thế mà thôi.

Phương Thanh thuận thế túm cánh tay anh ta, quật ngã xuống đất. Người đàn ông đau đớn kêu lên, lại mở miệng: “Động tác tiêu chuẩn như vậy... cảnh sát?”

Phương Thanh lạnh lùng nở nụ cười: “Anh là người nào? Hơn nửa đêm chạy đến đây làm gì?”

“Tôi...” Không ngờ người đàn ông lại nở nụ cười, “Xem ra đầu óc của anh xoay chuyển hơi chậm, dựa vào hành vi của tôi từ lúc vào cửa đến giờ, không đoán ra được tôi làm chuyện giống anh.”

Một chuỗi từ ngữ khiến Phương Thanh choáng váng. Anh ta cảm thấy người đàn ông này hơi cổ quái, không nói thêm nhiều lời, rút còng tay ra, “cạch” một tiếng khóa đối phương lại, đẩy đi ra ngoài: “Về cục cảnh sát trước rồi nói sau.”

Phương Thanh bật đèn pin lên, lại thấy người đàn ông nhìn chăm chăm vào còng tay, về mặt kĩ thuật, lại còn vô cùng chuyên chú. Tim Phương Thanh nảy lên: trước đó anh ta và đồng nghiệp phán đoán, tội phạm có lẽ là kẻ tâm lý biến thái. Xem ra thực sự hơi giống. Anh ta âm thầm xốc lại hai trăm phần trăm tinh thần, cảnh giác kẻ tình nghi này đột nhiên phát điên.

Phương Thanh gọi mấy nhân viên lái xe đến đón, đồng thời phong tỏa hiện trường. Cũng may trên đường đi, người đàn ông vô cùng im lặng, cũng không có biểu hiện gì bất thường. Phương Thanh lái xe, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn, đột nhiên phát hiện tay anh ta còn đặt trên đùi, bộ dáng vô cùng nhàn nhã.

Vì thế cảm giác cổ quái trong lòng Phương Thanh càng mãnh liệt.

Trở lại cục đã là hai giờ sáng. Mấy người cảnh sát đang trực ban nghe nói sếp đã bắt được kẻ tình nghi trở về đều sôi sục. Phương Thanh không làm hành động thiếu suy nghĩ, cũng chẳng tiết lộ tí gì. Anh ta mang người đàn ông vào phòng thẩm vấn, chỉ gọi đồng nghiệp cùng hợp tác rồi đóng cửa lại.

Đèn chân không được mở ra, chiếu sáng phòng thẩm vấn lạnh lẽo.

Phương Thanh và người đồng nghiệp liếc nhau, người đồng nghiệp khề ho một tiếng, đưa cốc trà nóng cho người đàn ông.

Có lẽ là người đàn ông bị còng tay đã lâu, sắc mặt khó chịu, nhấp một ngụm trà, nói: “Lá trà cũ, đã hơi mốc, rất khó uống. Cục cảnh sát các anh làm ăn chẳng tốt chút nào.”

“Đừng nói linh tinh.” Phương Thanh hừ nói, “Tên?”

Ngón tay người đàn ông gõ trên cốc trà: “Bạc Cận Ngôn.”

“Tuổi?”

“28.”

“Quê quán?”

“Thành phố Đồng.”

“Nghề nghiệp?”

“Chuyên gia phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt Bộ công an, kiêm giáo sư diễn thuyết Đại học công an.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Phuong Thanh và người đồng nghiệp cùng ngẩng đầu.

Người đồng nghiệp: “Anh nói cái gì?”

Bạc Cận Ngôn lặp lại chức vụ của mình lần nữa. Không thể không nói Phuong Thanh và người đồng nghiệp đều phát hiện khóe môi anh ta có ý cười, bộ dáng hơi đắc ý khi đã đạt được.

Người hợp tác mắt kiên nhẫn, nở nụ cười: “Anh nói anh là chuyên gia Bộ công an? Ha!”

Phuong Thanh ngăn anh ta lại, sau đó hai mắt sáng như đuốc nhìn thẳng Bạc Cận Ngôn: “Có bằng chứng nào để chứng minh thân phận của anh không? Tôi bắt được anh ở hiện trường.”

Thần sắc Bạc Cận Ngôn thản nhiên: “Không phải tất cả giấy tờ chứng nhận trên người tôi đã nộp hết cho các anh rồi sao? Điều tra chúng là chức trách của các anh, không phải của tôi.”

Người hợp tác lấy cái rô dưới bàn ra, đúng là vừa rồi lục soát được trên người Bạc Cận Ngôn. Thẻ căn cước, vé máy bay từ BJ đến thành cổ ba ngày trước, ví tiền, khăn tay, găng tay, khẩu trang...

“Nếu anh thực sự là chuyên gia, sao không mang chứng nhận chuyên gia? Thậm chí ngay cả danh thiếp cũng không có?” Người đồng nghiệp hỏi.

Bạc Cận Ngôn cười nhạo một tiếng: “Ra ngoài gọn nhẹ, mang theo thứ vô dụng đó làm gì?”

Phuong Thanh lấy một tờ giấy đỏ rực từ trong rô, mở ra nhìn: “Vậy anh mang theo giấy chứng nhận kết hôn làm gì?”

Bạc Cận Ngôn hờ hững không đáp.

Cuộc thẩm vấn cuối cùng vẫn bị gián đoạn, Phuong Thanh mở còng tay cho Bạc Cận Ngôn, đồng thời bảo người đồng nghiệp nhanh chóng đi xác minh thân phận, nói: “Nếu anh thật sự là chuyên gia Bộ công an, vậy vừa rồi đã mạo phạm, nhưng tôi phát hiện anh ở hiện trường phạm tội, mang anh trở về là chức trách.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu một cái: “Tôi hiểu.” Anh xoa cổ tay đã đỏ vì còng tay, vẻ mặt thản nhiên, đúng là thực sự không hề tức giận.

Cảm giác cổ quái lại xuất hiện trong lòng Phuong Thanh, chỉ cảm thấy người này thật sự không giống người thường, xuất hiện lúc không nên xuất hiện, không tức giận lúc nên tức giận.

Trong đầu xuất hiện một từ... lạ lùng.

Cuối cùng Bạc Cận Ngôn lại bùng ly trà kia, nhẫn nại nhấp một ngụm, nói tiếp: “À, đúng rồi, vừa rồi tôi quên mất, thân phận chuyên gia của tôi là bí mật, dựa vào quyền hạn của các anh có lẽ là không tra ra được. Đi xin cấp trên của anh đi, có lẽ là xin được đấy.”

Phuong Thanh và người đồng nghiệp nhìn nhau.

Hai mươi phút sau.

Phuong Thanh không thể không mời Bạc Cận Ngôn đến văn phòng nhỏ của mình ngồi, còn Cục trưởng phân cục đang trên đường tới đây.

“Giáo sư... Bạc, mời ngồi.” Phuong Thanh ngồi xuống bên cạnh Bạc Cận Ngôn. Phuong Thanh cũng không phải là người giỏi ở chung với lãnh đạo, huống chi trước mắt là một pho tượng Phật lớn như vậy. Cho nên sau khi hai người ngồi xuống cũng không nói chuyện.

Một lát sau Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên mở miệng: “Dựa theo phép tắc, tôi bị các anh bắt về cục cảnh sát... có phải nên thông báo cho người nhà đến đón không?”

Phuong Thanh liếc anh một cái: “Đúng vậy.”

Bạc Cận Ngôn cười, cầm lấy bút trên bàn viết xuống một số điện thoại: “Vây xin hãy gọi cho số này, bảo cô ấy tới đón tôi.”

Phuong Thanh: “Đây là...”

“Đương nhiên là chủ nhân của giấy chứng nhận kết hôn, vợ tôi.”

Nói tới đây, Phuong Thanh rốt cục cũng hơi băn khoăn. Anh ta coi chồng người ta là kẻ tình nghi nửa đêm nửa hôm bắt về cục cảnh sát. Tuy là do cử chỉ dị thường của đối phương tạo thành, nhưng Phuong Thanh thực sự sợ đối mặt với sự oán giận và tranh cãi với phụ nữ. Vì thế anh ta khách khí cười nói: “Giáo sư Bạc, tự anh gọi điện thoại cho cô ấy là được.”

Ai ngờ Bạc Cận Ngôn lại im lặng một lúc, gương mặt trắng nõn kia lại hiện lên chút ửng đỏ.

“Nếu cô ấy chịu nhận điện thoại của tôi, thì tôi việc gì phải dựa vào một người qua đường giúp truyền lời?”

Phuong Thanh: “...”

Điện thoại nhanh chóng kết nối, là giọng nói dịu dàng của một người phụ nữ trẻ tuổi. Phuong Thanh vốn không muốn nói mình bắt nhầm Bạc Cận Ngôn, nhưng Bạc Cận Ngôn kiên trì ép anh ta “phải nói ra toàn bộ quá trình bắt anh ta”, hơn nữa còn đứng ở ngay bên cạnh nhìn chăm chăm anh ta. Phuong Thanh không còn cách nào khác đành phải kể ngọn ngành mọi chuyện. Anh ta cũng hơi đau đầu, rõ ràng anh ta dựa theo chỉ thị của Cục trưởng tiếp đãi vị chuyên gia bất thình lình xuất hiện này, tại sao giờ lại trở thành chuyên gia hòa giải chuyện vợ chồng thế này?

Người phụ nữ nghe xong lời anh ta nói, quả nhiên giật mình, cũng rất lo lắng: “Hiện tại anh ấy đang ở cục cảnh sát các anh sao? Tôi lập tức tới ngay.”

Phuong Thanh vội nói: “Vâng.”

Cúp máy, đã thấy Bạc Cận Ngôn ung dung ngồi xuống, chân vắt chéo, trên mặt lộ ý cười thản nhiên.

Phuong Thanh khoanh tay nhìn anh ta.

Không phải là chuyên gia danh tiếng lừng lẫy, am hiểu tâm lý tội phạm tàn nhẫn sao? Tuy rằng khuôn mặt chín chắn, nhưng tại sao hi nộ ái ố lại hiện lên hết trên mặt? Hiện tại riêng anh ta cũng có thể nhìn ra Bạc Cận Ngôn thực sự vui vẻ.

Đúng lúc này Phuong Thanh chú ý tới tài liệu điều tra vụ án Bạc Cận Ngôn lật xem trong tay.

Tại sao Bạc Cận Ngôn lại điều tra vụ án này, vừa rồi lúc trò chuyện cũng đã giải thích rõ ràng qua đám ba câu. Bởi vì anh ta cũng ở tại khách sạn nhà họ Diêu, hơn nữa cũng nhìn thấy xác chết ở trên phố. “Bối vì gần đây hơi nhảm chán”, cho nên bắt đầu điều tra vụ án này. Còn việc tìm được trường tiểu học kia cũng là dựa vào quá trình suy luận giống Phuong Thanh.

Mặc dù hơi mất hứng vì Bạc Cận Ngôn lật xem tài liệu của mình, nhưng câu nói tiếp theo của anh ta khiến Phuong Thanh lắp bắp kinh hãi.

Bạc Cận Ngôn liếc qua câu cuối cùng tổng kết hội nghị trong biên bản ghi chép: “... Các anh cho rằng, ‘trước mắt không có đầu mối có giá trị rõ ràng để phá án’? Ha...” Anh ta ngẩng đầu nhìn Phuong Thanh, nở nụ cười: “Đối với tôi mà nói vừa vặn trong quyển ghi chép này tràn đầy manh mối.”

Giản Dao vội vàng ra khỏi đại viện nhà họ Diêu, gọi một chiếc xe trên đường, đi thẳng đến cục cảnh sát.

Giản Dao có thể tưởng tượng ra một mình Bạc Cận Ngôn làm theo ý mình, còn thích đóng giả thành hung thủ hoặc nạn nhân, đi đến hiện trường cảm nhận, dễ dàng bị người ta hiểu lầm thế nào.

Về phần tại sao một mình anh nửa đêm nửa hôm nhàn rỗi chạy đến hiện trường ư? Giản Dao hơi xấu hổ, chẳng lẽ là vì đêm nay cô vẫn còn giận anh sao?

Gió đêm xuyên qua cửa kính xe thổi vào, Giản Dao nhìn đèn đường ở thành cổ, nghĩ đến cuộc sống nửa năm qua của hai người.

Sau khi kết thúc vụ án “Hoa tươi ăn thịt người”, Bạc Cận Ngôn cầu hôn cô. Cô nghĩ kết hôn còn cần phải chuẩn bị, ai ngờ chỉ mới quay về BJ được có mấy ngày Bạc Cận Ngôn đã mang cô đến Cục dân chính lĩnh giấy kết hôn. Lúc ấy Giản Dao hơi kinh ngạc bởi vì cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý làm người phụ nữ có chồng, nhưng khi đứng ở cửa Cục dân chính nhìn thấy ánh mắt vui sướng, chờ đợi của Bạc Cận Ngôn, cả người anh đều như vì chuyện này mà tỏa sáng chói lọi. Vì thế Giản Dao hoàn toàn mềm lòng. Anh đề cho cô hiểu rõ, đây là điều cô vẫn luôn mong muốn.

“Em bằng lòng.” Cô khẽ nói.

Bởi vì bằng lòng nên ái mộ tài hoa và chính trực của anh, bao dung tùy hứng và khờ dại của anh. Bởi vì tam sinh hữu hạnh, trong hàng vạn người mới gặp được anh. Cho dù anh hai mươi tám tuổi có thể bởi vì một ngày không ăn được món cá yêu thích mà cau mày, nhưng anh vẫn luôn tỏa sáng ở trong mắt cô.

Cho dù là cá hay là tính cách.

Trong vụ án hoa tươi ăn thịt người, Giản Dao chịu không ít khổ, nghỉ ngơi mấy tháng mới đi làm lại. Lúc ấy tuy Bạc Cận Ngôn bận rộn kết thúc vụ án, nhưng cũng đồng ý chờ có thời gian rảnh sẽ đưa cô đi du lịch một thời gian, hưởng thụ thế giới thanh nhàn ngọt ngào của hai người.

Thế nhưng...

Tháng một, Giản Dao đề nghị ra ngoài du lịch.

Bạc Cận Ngôn nói: “Em yêu à, HN mới xây ra một vụ án giết người liên hoàn, anh đã đổi vé máy bay của chúng ta xuống tới nay rồi.”

Giản Dao: “Vâng.”

Tháng hai.

Bạc Cận Ngôn: “Phía Mỹ mời anh đến tọa đàm về vụ án hoa tươi ăn thịt người. Đối với việc phòng chống những vụ án cũng loại có ý nghĩa vô cùng quý báu. Hơn nữa anh còn có thể nghiên cứu tỉ mỉ mỗi tình tiết trong vụ án với đồng nghiệp trước kia. Nghĩ tới đó khiến anh không thể kiềm chế được.”

Giản Dao: “Vâng, anh đi đi.”

Tháng ba.

Bạc Cận Ngôn: “Du lịch? Giản Dao, tháng này đồng nghiệp trước kia của anh ở FBI ra ba cuốn sách mới, anh phải đọc hết trong tháng này. Em phải biết những lời bình luận của anh và bọn họ là đánh giá của những chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực tâm lý tội phạm toàn cầu, em không cảm thấy hưng phấn sao?”

Giản Dao: “...”

Sau đó đến tháng tư.

Mấy hôm trước Giản Dao cầm tài liệu đi tìm anh: “Cận Ngôn, em rất thích thành cổ này, hiện tại rất thích hợp để đi.” Lúc ấy anh ôm cô lên đùi, vừa hăng hái nghịch tóc cô, vừa trả lời như thế nào nhỉ?

“Một đồng kiến trúc giả cổ nhân tạo, du khách mù quáng và quà lưu niệm rẻ tiền kém chất lượng?”

Giản Dao: “...”

Kết quả anh còn mỉm cười, đổ thêm dầu vào lửa: “Thực ra anh có rất nhiều địa điểm du lịch tốt để cử. HLJ vùng biên giới Trung Nga, một nhà tù mới khánh thành, an ninh lớp lớp, vô cùng đẹp đẽ. Hơn nữa đều tiếp nhận tất cả trọng phạm. Nếu chúng ta nhanh tay, còn có thể may mắn trở thành nhóm viếng thăm đầu tiên.”

Sáng sớm hôm sau, Giản Dao thu thập hành lý, một mình yên lặng đến thành cổ.

Vẫn còn đang ngờ ngác thì xe đã dừng ở cửa cục cảnh sát. Giản Dao xuống xe, có cảnh sát sớm chờ ở cửa đưa cô vào. Giản Dao nhớ tới Bạc Cận Ngôn mấy hôm nay bị cô đuổi ngoài cửa, mấy ngày không nhìn thấy Bạc Cận Ngôn, không hiểu sao tìm lại đập thành thịch.

Vừa rồi vội vàng nhận điện thoại, hiện tại nghĩ lại, không biết lúc anh bị đội trưởng đội cảnh sát hình sự bắt có bị đau ở chỗ nào không? Tuy rằng nửa năm nay anh cũng có tập thể hình, còn từng cho cô sờ qua chút cơ trên cánh tay, nhưng theo phán đoán của Giản Dao, bắp thịt đó vẫn không thể đánh lại một cảnh sát, huống chi là đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Nghĩ như vậy cô bước nhanh đến phòng. Một người đàn ông cao lớn nhìn thấy cô nở nụ cười: “Là cô giáo Giản à, tôi là đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành cổ, Phương Thanh. Muộn như vậy, vất vả cho cô quá.”

Giản Dao vội bắt tay với anh ta, cười nói: “Chào anh, tôi là cảnh sát Giản Dao phòng tâm lý tội phạm Bộ công an, vợ Bạc Cận Ngôn. Hạnh ngộ.”

Phương Thanh liếc về phía sau: “Anh ấy ở bên trong.”

Giản Dao cũng ngẩng đầu nhìn theo phía anh ta, văn phòng này cũng không hề rộng, ba giờ rạng sáng, đèn vẫn bật sáng trưng, giống như ánh nước bao phủ. Bạc Cận Ngôn mặc bộ âu phục phẳng phiu, đứng trước tấm bảng trắng, hai tay để sau lưng, ngón tay còn quen gõ nhẹ. Anh ngẩng đầu, nhìn một đồng kết luận viết trên bảng. Bóng dáng tựa như cây tùng cao ngất, cặp mắt trong veo như nước.

Giản Dao đứng từ xa nhìn bộ dáng anh, bỗng nhiên cảm thấy sự tức giận trong lòng cứ thế tan thành mây khói.

Hoặc là... thực ra vào khoảnh khắc anh đuổi theo đến thành cổ đã biến mất rồi, nhưng ngoài mặt vẫn không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy thôi.

Cô lặng lẽ nhìn bóng dáng lẻ loi của anh dưới ngọn đèn, trong lòng bỗng nhiên có suy nghĩ.

Có lẽ cả đời anh đều phải đứng vị trí cô độc như vậy. Đến lúc tóc đen biến thành tóc bạc, thất lưng còng xuống, nhưng đôi mắt kia vẫn trong veo như nước.

Nhận thấy tiếng động phía sau, Bạc Cận Ngôn cũng quay đầu, ánh mắt đảo qua người Phương Thanh rồi nhanh chóng dừng trên người Giản Dao. Cách hơn mười mét, hai người chăm chú nhìn nhau.

Giản Dao khẽ gọi: “Cận Ngôn...”

Anh khẽ cười: “Bà Bạc, anh rất tốt, anh không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Khi ở trường cảnh sát tâm lý tội phạm hoặc nhiều hoặc ít cũng là môn học tự chọn. Trong thực tế phá án thỉnh thoảng cũng sẽ dùng đến, phỏng đoán tâm lý, hành vi tội phạm, hỗ trợ suy luận.

Nhưng Phương Thanh chưa từng nhìn thấy chuyên gia thực hành.

Nghe như tiếng tụng kinh, Phương Thanh và mấy cảnh sát trao đổi ánh mắt với nhau, còn Bạc Cận Ngôn bộ dáng điềm tĩnh, tiếp tục ngồi uống trà. Anh đã từng gặp nhiều cảnh sát như bọn họ, cảnh tượng như vậy.

Đêm khuya tĩnh mịch, thời gian chờ đợi, tất cả mọi thứ đều vô cùng yên tĩnh. Phương Thanh chú ý tới Giản Dao đã ngồi xuống bên cạnh Bạc Cận Ngôn, mở máy tính ra. Bạc Cận Ngôn hơi cúi đầu, nói gì đó với cô. Giản Dao gật đầu, chăm chú, bộ dáng thân nhiên không khác gì Bạc Cận Ngôn. Dáng vẻ hai người ở bên nhau đột nhiên khiến Phương Thanh nghĩ tới một cụm từ: tài tử giai nhân.

Thực ra Phương Thanh cũng từng chờ đợi tình yêu như vậy, có một người phụ nữ dịu dàng động lòng người ở bên cạnh mình.

Chỉ là anh ta lại yêu một người phụ nữ giống như chim ưng.

Phương Thanh tự giễu cười.

Lúc này Bạc Cận Ngôn mở miệng: “Hắn là người địa phương, hoặc là đã sống ở vùng này được một thời gian. Hơn nữa là một mình gây án, tuổi ngoài 20.

Phó Vĩ biết hắn, hoặc ít nhất từng là người tiếp xúc trong thành cổ.

Đêm đó gây án, hắn mặc một chiếc áo khoác dày, sau đó vứt đi.

Hắn có ý thức phản trình sát nhất định, hơn nữa hiểu rõ một ít kỹ năng phản trình sát thực dụng, dường như rất quen thuộc với quá trình phá án của cảnh sát. Có thể bởi vì các vụ án khác nên từng liên hệ với cảnh sát. Ví dụ như kẻ tình nghi, tiếp nhận điều tra có liên quan đến cảnh sát.

Hắn ở trong phạm vi gần mấy con phố xảy ra vụ án, hơn nữa không có đủ điều kiện sống độc lập.

Hắn không có công việc, hoặc làm một công việc cấp thấp.

Hắn làm việc cẩn thận lớn mật, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, nhưng tinh thần cũng phải chịu áp lực cực lớn, có dấu hiệu tinh thần phân liệt, nhưng kiềm chế chặt chẽ trong cuộc sống công việc, không muốn để cho người khác biết. Trong cuộc sống nhất định có sự kiện nào đó, hơn nữa còn gây ra ảnh hưởng lớn, tạo thành áp lực trong thời gian dài cho hắn.

Sau khi Phó Vĩ đến thành cổ, từng tiếp xúc với một đám người, chính là đám người mọi người đã điều tra một vòng kia, tìm kiếm người thỏa mãn những điều kiện trên, tra xét chứng minh họ không có bằng chứng ngoại phạm, tìm kiếm nhân chứng. Mọi người nhất định sẽ nhanh chóng có thu hoạch.”

Nhóm cảnh sát im lặng, Phương Thanh trầm tư.

Trong suy luận của Bạc Cận Ngôn có chút giống với phán đoán của anh ta, nhưng với trực giác của một cảnh sát lâu năm, anh ta cũng không chắc chắn như vậy.

Còn Bạc Cận Ngôn dừng một chút, thái độ dường như không hề thay đổi với sự im lặng của nhóm cảnh sát, đứng mực, bình tĩnh bắt đầu giải thích:

“Khi xảy ra vụ án, đêm khuya, mưa to. Chúng ta đều biết đêm đó Phó Vĩ trở về, nơi xảy ra vụ án không có chỗ để nấp, cho nên hung thủ ở chỗ đó chờ.

Một chiếc áo khoác dày mới đủ để che một con dao dài từ 20-30 cm.

Phó Vĩ bị giết ở khoảng cách ngoài 4m, lưu lại nửa dấu tay. Dấu tay rõ ràng, dùng sức đều đặn, hơn nữa xung quanh không có vết máu. Cho nên đây là lúc còn sống anh ta lưu lại. Hôm đó anh ta đi quán bar uống rượu. Trời mưa lớn như vậy, tại sao đột nhiên dừng bước, còn để tay chống lên tường? Bởi vì anh ta thấy người quen, hoặc là người mình đã gặp ở thành cổ.

Không phải người lạ, ở trong đêm mưa nhìn thấy người lạ, cho dù cảm thấy kì quái, cũng sẽ chỉ lướt qua chứ không dừng lại.

Trên cổ tay Phó Vĩ có dấu vết vật lộn, cổ tay hung thủ, làn da bị lộ ra ngoài mới có thể bị Phó Vĩ cào bị thương.

Hung thủ vô cùng quen thuộc với phân bố máy ghi hình, phố xá, thời gian cửa hàng đóng mở, và trường tiểu học bỏ hoang kia, chứng tỏ hắn đã phải sống ít nhất ở nơi này một thời gian. Không có đồng phạm, bởi vì nếu có hai người, với sự chật chội lớn mật của hung thủ, hoàn toàn có thể lựa chọn hình thức gây án hoàn mỹ hơn, không cần phải chạy đến trường tiểu học thay quần áo dính máu, hơn nữa còn để lại dấu vết.

Hắn vô cùng tàn bạo với thi thể, gần như không thể kiểm soát được, chém hơn bốn mươi nhát, hơn nữa đều không phải xuất phát từ mục đích che dấu thân phận thi thể và đặc trưng then chốt. Bình tĩnh lại phần nộ, kiềm chế mà điên cuồng, biểu hiện mâu thuẫn như vậy tất nhiên là do áp lực kéo dài dẫn đến tinh thần biến thái. Cuộc sống của hắn rất không như ý. Hắn dùng phương thức giết người thô bạo, đơn giản như vậy là xuất phát từ bản năng. Người như vậy ở trong cuộc sống sẽ không làm công việc cần đến năng lực phức tạp. Với trạng thái tinh thần của hắn cũng không thể làm được.

Sau khi thay đổi quần áo ở trường tiểu học, vội vàng rời đi, không ở lại. Bởi vì với sự cẩn thận của hắn nếu ở lại sẽ phát hiện vết máu để rửa sạch. Tuy nhiên vừa rồi khi tôi báo người của các anh kiểm tra máy ghi hình trong vòng một tiếng sau khi xảy ra vụ án, trên đường không hề xuất hiện kẻ tình nghi lưng đeo ba lô, tóc ướt đầm, đáng người bậc trung xuất hiện từ phía trường tiểu học. Cho nên, hắn ở trong phạm vi mấy con phố kia. Hiện tại các anh có thể nêu câu hỏi.”

Một cảnh sát nói: “Giáo sư Bạc, tôi cảm thấy người anh miêu tả có điểm mâu thuẫn. Kế hoạch của hắn chu đáo chặt chẽ, là cao thủ gây án, giống như một người có văn hóa, nhưng lại thô bạo, làm công việc bậc thấp...”

Bạc Cận Ngôn cười: “Đúng vậy, mâu thuẫn. Mâu thuẫn không thể thỏa hiệp, nhưng đó không phải là nguồn gốc phạm tội sao?”

Những lời này khiến nhóm cảnh sát rơi vào trầm tư. Một cảnh sát hỏi: “Tại sao anh xác định lúc ấy hắn mặc áo khoác dày, nếu muốn cất giấu dao, hắn có thể đeo ba lô ở lưng, hơn nữa không phải đúng lúc phải thay quần áo sao?”

“Để ở trong ba lô? Sau khi chờ mục tiêu đến, kéo khóa ra, lấy dao, chém người? Hơn nữa còn muốn mạo hiểm lấy quai của ba lô trở thành công cụ phản kích cho người bị hại? Không, hung thủ của chúng ta nào có nguốc như vậy chứ.”

Lời nói này khiến người cảnh sát kia đỏ mặt, hai mắt Bạc Cận Ngôn vẫn còn đang tỏa sáng, Giản Dao ở bên cạnh khẽ ho một tiếng, ánh mắt anh thu lại, im lặng một chút, nói với người cảnh sát: “Tôi đang nói sự thật, không phải đang cười nhạo cậu đâu.”

Người cảnh sát: “...”

Giản Dao: “...”

“Giáo sư Bạc, anh cho rằng hung thủ là đàn ông hay phụ nữ?” Phương Thanh đột nhiên hỏi,

Mọi người kinh ngạc, ngay cả Giản Dao cũng ngẩng đầu. Phụ nữ sao? Cho tới bây giờ cô chưa hề nghĩ đến chuyện này.

Bạc Cận Ngôn lại nhìn chằm chằm Phương Thanh, lộ ra mỉm cười: “Oh, anh hỏi vấn đề hay lắm. ‘Hắn’ là phụ nữ hay là đàn ông? Trước mắt vụ án này không có biểu hiện gì về khuynh hướng giới tính. Cho nên tôi cho rằng hắn là một người đàn ông có dáng người tầm trung hoặc là một người phụ nữ sức lực đầy đủ.”

Sau khi kết thúc hội nghị, Bạc Cận Ngôn mang Giản Dao rời đi, để lại Phương Thanh và mấy người đồng nghiệp ngồi trong văn phòng suy nghĩ.

“Sếp.” Có người hỏi, “Chúng ta phải dựa theo phác họa của giáo sư này đi tìm kiếm kẻ tình nghi sao?”

Phương Thanh rút điều thuốc nói: “Đường đi lên núi chưa bao giờ ngại nhiều. Cấp trên muốn chúng ta trong một tuần phải phá được án, hiện tại đã qua 24 tiếng. Giục bên giám định nhanh chóng đưa ra kết quả hung khí, dấu vết hiện trường cho chúng ta. Tiếp tục tìm kiếm hung khí, kiểm tra máy ghi hình, không thể lơ là. Dựa theo lời của giáo sư Bạc, điều tra lại tất cả đối tượng từng tiếp xúc lần nữa.”

“Sếp, từ trước đến nay chúng ta chưa bao giờ dựa vào tâm lý tội phạm để phá án, ngộ nhớ... dựa theo lời anh ta không tìm thấy kẻ tình nghi thì sao?”

Phương Thanh nở nụ cười: “Không tìm thấy? Vậy coi như anh ta đánh rắm thôi.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vẫn quay về khách sạn nhà họ Diêu. Bọn họ ở tầng hai, vào phòng, Giản Dao đã bị Bạc Cận Ngôn ôm lấy.

“Đừng ôm bậy.” Giản Dao chống cự, “Chưa rửa tay, vừa rồi còn đến hiện trường.”

Bạc Cận Ngôn cũng không bỏ tay ra, ở bên tai cô thấp giọng nói: “Xuyt... nhỏ giọng một chút, đừng để cho hung thủ nghe thấy.”

Giản Dao sùng sốt.

“Phó Vĩ ở khách sạn nhà họ Diêu, hung thủ nắm rõ hành tung của anh ta. Cho nên nói không chừng, hung thủ cũng ở trong khách sạn này.”

Giản Dao đầu đầy vạch đen: “Vậy sao anh không nói sớm, còn đi theo em về.”

Bạc Cận Ngôn buông cô ra, đi đến bên giường lười biếng nằm xuống: “Chẳng lẽ anh còn phải tránh kẻ tình nghi sao?”

Giản Dao: “...”

Không phải logic này.

Được rồi, cô cũng phải bình tĩnh, không phải chỉ là ở cùng một chỗ với kẻ tình nghi thôi sao. Cô đi qua, khẽ đá chân anh: “Này, thay ngay quần áo cởi giày mới được nằm xuống.”

Bạc Cận Ngôn nghe lời đứng lên, đi ra cửa, treo âu phục, xoay người thay dép lê, cuối cùng đi rửa mặt và tay, giống như khi ở nhà.

Trời cũng sắp sáng, kéo rèm, khóa kĩ cửa, chỉ để lại một chiếc đèn ngủ phong cách cổ ánh sáng dịu dịu bên cạnh giường, không gian nhỏ thân mật mà an toàn. Đêm nay Bạc Cận Ngôn càng nhiệt tình hơn so với ngày thường, tiến sâu vào cơ thể cô. Sau đó hai tay cô để trong ngực anh, vô lực ý lại, anh cúi đầu, hôn từng tấc trên khuôn mặt và cơ thể cô. Thực ra Giản Dao chưa từng nói cho Bạc Cận Ngôn biết hành động như vậy luôn làm cho cô vô cùng cảm động, không liên quan gì đến tình dục. Bởi vì cô luôn cảm giác được sự chân thành, quý trọng không che giấu chút nào của anh.

Nếu một người đàn ông luôn thành kính hôn môi bạn, vậy chứng tỏ anh ấy thực sự yêu bạn.

Sau khi xong việc, Bạc Cận Ngôn lại theo thói quen hỏi cảm nhận của đương sự: “Có thỏa mãn không? Có muốn thêm lần nữa không?”

Giản Dao nhìn anh trong tia sáng mờ mờ, ánh mắt dịu dàng như vì sao: “Cận Ngôn, em cảm thấy đây là lúc anh đàn ông nhất.”

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: “Em đang khen anh hay là đang mắng anh đấy?”

Giản Dao hơi sùng sốt mới có phản ứng lại. Cô vốn là muốn khen ngợi anh được chưa? EQ của người này tăng lên rồi.

Hai người vui đùa ngủ thẳng đến chiều, không cần quan tâm đến vụ án, khi nào có tiến triển sẽ có hồi âm. Chạng vạng hai người đi dạo ở thành cổ, ăn đặc sản địa phương, trở về khách sạn.

Thời gian mới lên đèn, hai người đứng trong hàng hiên lầu hai, lặng lẽ nhìn ra xa. Nơi này có thể nhìn thấy tường thành cổ phía xa xa, cũng có thể nhìn thấy đèn đêm bên bờ sông, cảnh sắc vô cùng yên tĩnh ấm áp. Đây cũng là niềm mong đợi của Giản Dao, nếu không xảy ra vụ án giết người tàn nhẫn sẽ càng hoàn mỹ hơn.

“Hình như bên kia là khu vực ông chủ khách sạn ở.” Giản Dao chỉ một ngón tay ra ngoài đại viện. Thực ra hai nơi có liên kết với nhau, khu nhỏ hơn đều rợp bóng cây xanh. Từ hợp viện nho nhỏ, hai tầng, có mười gian phòng ở sáng đèn.

“Nghe nói cả nhà đều sống ở đó, ông chủ, bà chủ, em vợ, bà con...” Giản Dao cảm thán nói, “Ồ trong ngôi nhà cổ như vậy cũng rất tốt. Người một nhà không tách ra. Sân độc lập, ngôi xám, tường trắng, cây xanh, giếng cổ... tiết tấu chậm rãi, có lẽ chính là năm tháng tĩnh lặng.”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô: “Biết được em thích ngôi nhà như vậy, sau này chúng ta...” Anh chợt dừng lại, Giản Dao cũng hơi giật mình.

Bởi vì trong sân đối diện, các căn phòng vốn đang sáng, tựa như giao hẹn sẵn, đột nhiên đều tắt đèn. Xung quanh nháy mắt trở thành một mảng tối đen, chỉ có bóng cây khẽ khàng lay động dưới ánh trăng.

Bạc Cận Ngôn hơi nhíu mày.

Giản Dao hỏi: “Sao vậy?”

Anh nói: “Không có gì.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Phuong Thanh thực lo âu.

Tiến triển của vụ án này coi như là lớn, nhưng cũng coi như không có.

Cho dù hung thủ thực sự cẩn thận, nhưng nhân viên giám định vẫn lấy được dấu vân tay mờ hồ dính máu ở cửa trường tiểu học, còn máu thuộc về nạn nhân Phó vĩ. Có dấu vân tay này đủ để định tội hung thủ, nhưng bọn họ không tìm thấy hung thủ.

So sánh với kho vân tay của cảnh sát, không tìm thấy. Dù sao hiện tại ở nước họ kho vân tay vẫn còn có giới hạn.

Còn hiện tại không tìm được chút nào động cơ phạm tội của hung thủ, mối liên hệ với Phó Vĩ.

Nói thật, trước đó Phuong Thanh còn có trực giác, vụ án này thực sự có thể trở thành vụ án chưa được giải quyết. Có dấu vân tay thì làm được gì, trong hồ sơ của Bộ công an còn đầy vụ có dấu vân tay, có ADN mà còn chưa giải quyết được.

Nhưng có bức phác họa tâm lý tội phạm của Bạc Cận Ngôn, tình huống lại có chút khác biệt. Phuong Thanh quyết định được ăn cả ngã về không, trước tiên cứ thử xem sao.

Dựa vào công tác thống kê, từ sau khi đến thành cổ, Phuong thanh trực tiếp tiếp xúc với tổng cộng 128 người. Trong đó khoảng một nửa ở trong hồ sơ đêm đó không chứng minh được bằng chứng ngoại phạm. Lại dựa vào các điều kiện khác, loại trừ một nửa không phù hợp, còn lại hơn 30 người bao gồm: ông chủ khách sạn, người bồi bàn, mấy vị khách trong quán bar, nhân viên phục vụ khách sạn, còn mấy vị khách...

Phuong Thanh ra lệnh cho cấp dưới gọi những người này tới cục hỏi, để tránh bút dây động rừng, không nói rõ, tìm cơ hội lấy dấu vân tay, sau đó đối chiếu.

Từ lúc mặt trời mọc cho đến nhá nhem tối đã tiến hành được hai phần ba, nhưng không có người nào phù hợp.

Chập tối, Phuong Thanh họp với một đám cảnh sát. Mọi người đều phi phèo khói thuốc, rõ ràng vô cùng mệt mỏi, hốc mắt đỏ bừng, nhưng lại có sự phấn khởi khác thường.

“Tiến hành so sánh vân tay thế nào rồi?” Phuong Thanh hỏi.

Một nhân viên điều tra lắc đầu: “Cũng sắp xong rồi, không tìm thấy người phù hợp.”

“Bên phía Bạc Cận Ngôn có động tĩnh gì không?” Phuong Thanh hỏi tiếp.

Mọi người đều im lặng, một nhân viên điều tra đáp: “Trước đó Giản Dao có gọi điện đến, muốn có tài liệu về cả gia đình nhà họ Diêu.”

Phuong Thanh: “Khách sạn nhà họ Diêu?”

Nhân viên điều tra gật đầu: “Ngoài ông chủ Diêu Viễn Qua ra, trong nhà toàn là phụ nữ. Vợ ông ta, em vợ, em họ, còn có hai người quản lý nhà hàng.”

Phuong Thanh nghe vậy rơi vào trầm tư.

Một cảnh sát già bên cạnh cười nhạo một tiếng: “Trước kia khi tôi quản lý tài liệu, về nhà họ Diêu này, thực ra cũng có một số tin đồn...”

Mấy cảnh sát đều lộ ra nụ cười khinh thường, hiển nhiên họ đều đã nghe qua tin đồn kia.

Phuong Thanh ngẩng đầu: “Người chết Phó Vĩ ở tại khách sạn, những người từng tiếp xúc trước mắt với anh ta, chúng ta chỉ mới thống kê được nhân viên lễ tân, phục vụ, khách hàng quanh phòng... Người nhà họ Diêu có khả năng đã từng tiếp xúc với anh ta không?”

Không có nhân viên điều tra nào trả lời được vấn đề này.

Phuong Thanh nói tiếp: “Người như Phó Vĩ vừa nhìn đã thấy rất bình thường, vấn đề khiến mọi người bên cạnh phản ứng là háo sắc. Trong hậu viện nhà họ Diêu toàn là phụ nữ, vườn hoa lại thông với khách sạn. Nếu Phó Vĩ từng tiếp xúc với bọn họ hoặc một trong số bọn họ, liệu chuyện này có thể liên quan đến cái chết của anh ta không?”

Đồng thời Phuong Thanh cũng nghĩ đến chuyện cửa sau của trường tiểu học kia thực sự cách khách sạn nhà họ Diêu không xa.

Dường như đã có phương hướng mới trong việc điều tra, nhưng tất cả đều chỉ là suy đoán. Sau khi suy xét một lúc, Phuong Thanh quyết định đi tìm Bạc Cận Ngôn.

Lúc này Bạc Cận Ngôn đang nghe điện thoại.

Là cấp dưới của anh, An Nham cùng làm việc trong phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm gọi tới. An Nham giống y Bạc Cận Ngôn, đều là những người thiếu hụt về thường thức đối nhân xử thế, là một IT trạch nam. Lúc này An Nham ở trong điện thoại thản nhiên hỏi: “Sếp, khi nào anh trở về?”

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt đáp: “Qua mấy ngày nữa.”

An Nham: “SX xảy ra vụ án giết người cướp bóc liên hoàn, tội phạm không để lại manh mối gì có giá trị, còn làm bề mặt mấy chục cảnh sát, tổ chúng ta có nên tiếp nhận không?”

Bạc Cận Ngôn: “Chắc.”

Hai người lại im lặng, bên đầu kia lại có tiếng nói của một người, đúng là bạn thân của Bạc Cận Ngôn, Phó Từ Ngộ. Anh ấy là bác sĩ nổi tiếng, gần đây Giản Dao đang nhờ anh ấy lừa nhóm Bạc Cận Ngôn đi khám bệnh. Nghe thấy Phó Từ Ngộ cười vang nói: “An Nham, cậu đúng là không biết thức thời gì hết. Bạc Cận Ngôn đang điên cuồng đuổi theo Giản Dao. Hiện tại cậu ta dám trở về không sợ Giản Dao đá cậu ta sao?”

An Nham: “Phụt...”

Bạc Cận Ngôn cúp luôn điện thoại.

Giản Dao đang ngồi ở bàn xem tài liệu, ngẩng đầu nhìn sắc mặt anh, dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh lắc đầu: “Không có gì, hai tên đàn ông độc thân vô vị thôi.”

Ánh mắt Giản Dao cong cong cười.

Bưng một cốc trà xanh cho anh, ngồi bên cạnh, cùng xem tài liệu của hộ gia đình chỉ cách mấy chục mét kia. Lúc này sắc trời vẫn còn sáng, tia sáng lờ mờ, trong sân yên tĩnh.

Diêu Viễn Qua, anh đã xem tài liệu về ông ta ở cục cảnh sát, chính là bản ghi chép cuộc trò chuyện của Phương Thanh và ông ta đêm đó, không nói nhiều lời.

Vợ của Diêu Viễn Qua tên Minh Lan, 45 tuổi, cũng là người vợ kết tóc se tơ của ông ta. Nhìn trên ảnh chụp là một phu nhân đoan trang, lạnh lùng. Minh Lan vốn là một phụ nữ nhà giàu, chỉ là gia cảnh hơi kém hơn một chút so với Diêu Viễn Qua. Sau khi lấy ông ta không ra ngoài làm việc. Hiện tại giúp Diêu Viễn Qua quản lý một quán bar bên hồ. Hai người không có con.

Minh Nguyệt, em gái của Minh Lan, năm nay 29 tuổi, cũng ở nhà họ Diêu. Sau khi tốt nghiệp trung học làm việc trong nhà máy nhà họ Diêu, hiện tại cũng không làm việc gì. Xem ra Diêu Viễn Qua nuôi cả hai chị em này. Minh Nguyệt chưa kết hôn, nhưng có con trai năm nay 5 tuổi, không rõ cha ruột. Nhìn trên ảnh chụp, diện mạo của Minh Nguyệt không bằng chị gái, bộ dạng thật thà phúc hậu, làn da trắng nõn.

Trương Cúc Phương, em họ của Diêu Viễn Qua, rất gầy, bộ dạng cũng xinh đẹp, da trắng mắt nhỏ, 30 tuổi, chưa kết hôn. Từng là diễn viên trong đoàn kịch, thích kinh kịch. Hiện tại ở nhà họ Diêu, nghe nói là quản lý sổ sách nhà máy cho anh họ, phần lớn thời gian đều ở nhà.

Triệu Hà, Trần Mai, đều là quản lý nhà hàng do một tay Diêu Viễn Qua đề bạt lên, chức vụ cũng không cao. Triệu Hà lúc nào cũng biểu hiện ngọt ngào, năm nay đã 35 tuổi. Trần Mai vô cùng gầy, 32 tuổi, bộ dạng cũng coi như là đẹp. Bằng cấp của hai người đều không cao, xuất thân từ nông thôn. Nghe nói hai người cũng chưa lập gia đình, bởi vì nhà hàng khá gần đại viện nhà họ Diêu nên cũng vào đó ở.

Còn lại là năm người giúp việc trong đại viện. Đầu là các bác gái bốn năm mươi tuổi, thỉnh thoảng cũng sẽ đến sân trước ở khách sạn hỗ trợ quét dọn.

Tiếng bước chân truyền đến, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều ngẩng đầu. Sắc mặt Phương Thanh nặng nề đi từ hành lang tới.

“Giáo sư Bạc, trò chuyện mấy câu chứ?”

Ba người vào phòng, Phương Thanh lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Dựa theo phác họa của anh, chúng tôi đã tra xét gần trăm người, nhưng vân tay đều không phù hợp.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Vậy chứng tỏ phạm vi điều tra của các anh còn chưa đủ.”

Phương Thanh liếc tài liệu trên bàn: “Anh nghi ngờ người nhà họ Diêu có liên quan đến vụ án này?”

Bạc Cận Ngôn chỉ đáp: “Bọn họ cần phải được xếp vào phạm vi điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Hai người đều im lặng trong một lát, Giản Dao bưng ly trà qua, Phương Thanh cảm ơn, chậm rãi nhấp một ngụm, nói tiếp: “Giáo sư Bạc, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, từ lúc anh phác họa tâm lý tội phạm, trong lòng tôi và mấy anh em đều bất ổn. Từ trước đến nay chúng tôi phá án đều là tìm hiểu nguồn gốc, từng bước một vén rõ bức màn quan hệ giữa kẻ tình nghi và người bị hại. Động cơ, quá trình gây án, tình cảm và logic của hắn... hung khí, dấu vết, thủ đoạn, thiếu một thứ cũng không được. Quá trình này có lẽ rất vất vả, vô cùng mệt mỏi, nhưng trong lòng chúng tôi đều kiên định.

Chỉ là tôi thừa nhận vụ án này rất khó, thời gian cấp trên đưa ra lại cấp bách. Chúng tôi không tìm ra một chút liên hệ nào giữa hung thủ và người bị hại, tìm không ra động cơ và logic phạm tội. Điều tra của chúng tôi rơi vào ngõ cụt. Anh phác họa, chúng tôi nghe hiểu, mỗi điều đều logic, có cảm giác như mây mù gặp được trăng sáng.

Nhưng bức họa này tách rời khỏi quá trình, chứng minh thực tế. Ở trong trường cảnh sát chúng tôi đều từng học môn tự chọn tâm lý tội phạm, tôi biết đại khái là anh từ hành vi của tội phạm đưa ra kết luận trực tiếp. Nói đi cũng phải nói lại đây chỉ là suy đoán. Còn hiện tại, nếu tôi trình bày tất cả những điều này với cấp trên. Ngộ nhớ... tôi nói là ngộ nhớ, dựa vào bức họa của anh không tìm thấy kẻ tình nghi thì phải làm sao?”

Giản Dao nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, còn anh im lặng một lát, chỉ mỉm cười.

“Anh cũng không phải là người đầu tiên nghi ngờ tâm lý tội phạm của tôi.” Anh nói, “Hàn Trầm thành phố Giang, một thần thám trong lĩnh vực điều tra truyền thống, nói vậy thì anh cũng nghe nói đến rồi, anh ta cũng có cùng thành kiến và nghi ngờ, nhân tiện nhắc luôn một câu, anh ta mất năm năm mới tìm được bà xã của mình, còn thời gian tôi tìm được Giản Dao chỉ tốn một tháng. Quay lại chuyện chính, tôi hiểu rõ sự nghi ngờ của anh, nhưng là do anh không hiểu được bản chất của tâm lý tội phạm.”

Phương Thanh cũng không tức giận, cười tiếp tục nghe. Giản Dao lại cho Bạc Cận Ngôn ánh mắt khen ngợi. Dù sao hiện tại đối mặt với sự hoài nghi, anh không cười lạnh châm chọc, mà vẫn nói cười được, chứng tỏ anh đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi.

Khụ... hình như cô hơi thiên vị anh.

“Tâm lý tội phạm và điều tra truyền thống chưa bao giờ là quan hệ đối lập, cũng không phân biệt cao thấp. Chẳng qua trong mắt các anh dựa vào hiện vật, còn trong mắt tôi là hành vi. Hơn nữa phác họa của tôi chưa từng bỏ qua logic phạm tội và chúng cứ hiện vật. “Bạc Cận Ngôn nhấp ngụm trà, thản nhiên nói, “Dưới tình huống này, điều tra truyền thống cũng là đủ, nhưng có một số vụ án năm này tháng nọ không tra được một chút manh mối nào. Mối liên hệ giữa người bị hại và hung thủ bị các nhân tố ngoài ý muốn hoặc là thời gian chặn đứng. Có vụ án liên hoàn giết người năng lực tổ chức có đặc điểm giống nhau. Chẳng lẽ chỉ vì manh mối chặt đứt để mặc cho hung thủ nhón ngoài vòng pháp luật?”

Khi điều tra truyền thống bắt lực thì tâm lý tội phạm phải ra tay mà thôi.”

Trong lòng Giản Dao chấn động, còn Phương Thanh mặt trầm như nước.

“Quả thật rất nhiều kết luận của tôi là suy đoán dựa vào tâm lý học. Tôi tạm thời bỏ qua nguồn gốc và quá trình của vụ án dày đặc sương mù, sử dụng phân tích hành vi, trực tiếp xác định phạm vi nghi phạm. Các anh đang ở trong đó, còn tôi đứng ở xa quan sát. Dù là suy đoán sẽ có mấu chốt chính xác. Cho nên trách nhiệm và mạo hiểm mà chúng tôi gánh vác còn lớn hơn các anh. Trong và ngoài nước không phải chưa từng xuất hiện, bởi vì phác họa sai lầm nên cuối cùng không bắt được tội phạm, nhưng lẽ nào bởi vì mạo hiểm mà không dám gánh vác trách nhiệm sao? Từ bỏ đích đến là phá án sao? Không, không có một người làm tâm lý tội phạm nào bỏ cuộc, cho dù khả năng vô cùng nhỏ, chúng tôi cũng cố gắng đạt tới, làm cho người chết vô tội được nhắm mắt.”

Giản Dao và Phương Thanh đều im lặng, Bạc Cận Ngôn vừa cười vừa nói: “Hơn nữa từ lúc tôi xuất đạo đến nay... Giản Dao, đúng vậy, lần thứ hai tôi dùng từ ‘xuất đạo’ là với anh chàng An Nhâm, tôi chưa từng có sai lầm.”

Phương Thanh hỏi: “Tiếp theo hai người tính làm gì?”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn đình viện phía xa xa, ý tứ sâu xa nói: “Chúng tôi tính đến nhà họ Điều xem một chút, không chính thức.”

Giản Dao tròn mắt: “Anh tính đột nhập vào nhà dân?”

Phương Thanh lại nở nụ cười nói: “Hai người là khách du lịch, là gương mặt mới, đi nhầm cũng không tính là đột nhập nhà dân.”

Giản Dao liếc Bạc Cận Ngôn. Đây là loại lưu manh của những cảnh sát như Hàn Trầm, Phương Thanh. Bạc Cận Ngôn đơn thuần ngay thẳng nhà cô học được khi nào vậy? Liếc trộm, cả ngày ở cạnh bọn họ nên bị nhiễm theo rồi sao?

Phương Thanh nói tiếp: “Tôi đã gặp Diêu Viễn Qua, cũng cố gắng hỏi không ít khách hàng và nhân viên làm việc trong khách sạn, tôi đi không thích hợp, nhưng tôi sẽ trông chừng giúp hai người.”

“Vậy lên đường thôi.” Bạc Cận Ngôn đứng lên, chìa tay cho Giản Dao, “Em yêu, anh dẫn em đi xem phong cảnh trong nhà kẻ tình nghi.”

Giản Dao bình tĩnh đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Phương Thanh nhìn bộ dáng của hai người bọn họ cảm thấy buồn nôn muốn chết, nhưng không hiểu sao lại hơi hâm mộ.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi đằng trước, Phương Thanh theo sát ở đằng xa phía sau.

Giản Dao thấp giọng hỏi: “Em vẫn có điểm không rõ, chỉ vì nhà họ Điều nằm trong phạm vi mà anh muốn đến nhà họ xem? Anh không đi những nhà khác sao?”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Em quả nhiên là người hiểu rõ anh nhất. Trên thực tế...” Anh liếc Phuong Thanh ở phía sau, thấp giọng dán sát bên tai cô: “Còn có một ít phát hiện, nhưng hôm qua anh không nói ở cục cảnh sát.”

Giản Dao kì quái: “Tại sao lại không nói?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Bởi vì chỉ là chút cảm giác. Bọn Phuong Thanh không hề chú ý tới trong bản ghi chép có một số chuyện vụn vặt, nhưng bằng cách bí ẩn nào đó lại có liên hệ với nhau. Có lẽ đó đúng là những thứ nhóm bọn họ muốn tìm. Anh dường như đang cảm giác được chân tướng bị cái chết và thời gian che dấu đang mỉm cười trào phúng với anh.”

Giản Dao thực sự không hiểu so sánh nghệ thuật hóa như vậy: “À...”

Bạc Cận Ngôn liếc cô nói: “Những suy nghĩ không xác định anh sẽ không bao giờ nói cho người khác, chỉ ngoại trừ em. Bởi vì em đã trở thành một bộ phận của cơ thể anh.”

Giản Dao nở nụ cười: “Vâng.”

Bên ngoài đại viện nhà họ Điều là một bức tường thấp, còn có vườn hoa và hàng rào. Bởi vì bên ngoài đại viện có đề một tấm biển “Sân riêng, người ngoài miễn vào”, lại có một con đường nhỏ ngăn cách với khách sạn cho nên bình thường khách hàng cũng không đi tới nơi này.

Ba người trốn tránh sự chú ý của nhân viên phục vụ, nhanh chóng ra bên ngoài sân. Vốn có thể trèo tường đi vào, nhưng có một con chó đen to tướng nằm ngoài cửa như hồ rình mồi.

Không nghĩ tới lúc này Phuong Thanh lại có tác dụng, thấy anh ta dùng tay ra hiệu cho hai người, sau đó cúi người tới gần con chó kia, không biết đùa thế nào, con chó yên tĩnh nằm xuống trước mặt anh ta bất động.

Bạc Cận Ngôn vô cùng kinh ngạc, Giản Dao cũng cảm thấy thần kì. Phuong Thanh cười nói: “Chó nghiệp vụ trong đội cảnh sát đều do tôi quản lý.”

Cho đến khi xoay người đi vào trong vườn hoa nhà họ Điều, Bạc Cận Ngôn vẫn còn khẽ ca ngợi: “Phuong Thanh này rất giỏi.”

Giản Dao cảm thấy rất buồn cười. Người ta nhạy bén, cứng cỏi, thúc đẩy toàn bộ quá trình điều tra, còn chỉ dùng một chiêu đã khống chế được anh nằm trên mặt đất, không thấy anh khen ngợi. Biết đùa với chó lại khiến anh chăm chú nhìn, tán thưởng không thôi.

Đúng lúc này phía trước hành lang có một người đi tới. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn nhìn thấy rõ mặt người nọ đều ngăn ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Đó là một người giúp việc, bộ dáng bốn năm mươi tuổi, chiều cao trung bình, cao gầy. Mặc quần áo đơn giản, cầm chổi trong tay đi qua, không chú ý tới Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ở phía sau cửa.

Bọn họ chú ý tới bà là vì trên khuôn mặt trắng nõn có một vết thương mới.

Người điều tra vụ án luôn có tư duy tỉnh táo nhạy bén. Cổ tay của người chết Phó Vĩ có vết bầm, có dấu vết vật lộn. Tuy rằng ở hiện trường không thể khám phá ra vết máu và ADN của hung thủ, nhưng rất có khả năng ở chỗ nào đó trên người hung thủ có vết thương.

Bộ dáng người giúp việc kia rất chất phác, lúc thì quét lá rụng trong sân, lúc thì dọn dẹp bên ngoài hành lang. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao tạm thời đứng ở xa nhìn.

Đúng lúc này, một cánh cửa phòng đẩy ra, một người phụ nữ cao gầy, xinh đẹp nhưng mặt mày chua ngoa đi ra. Trên người mặc áo tơ lụa và quần rộng bộ dáng thướt tha. Giản Dao nhận ra cô ta là Trương Cúc Phuong, người em họ từng làm diễn viên trong đoàn kịch.

“Quét cái đầu bà ấy!” Trương Cúc Phuong chọc vào ót người giúp việc kia, “Lão nương đang ngủ, đồ dê tiện bà leng keng thùng thùng làm gì! Có ý không cho tôi ngủ hả!”

Người giúp việc cúi đầu.

Trương Cúc Phuong còn cảm thấy chưa hết giận, cầm lấy cái gàu hót rác ở bên cạnh đập vào mặt người giúp việc.

Giản Dao trợn trừng mắt, hóa ra vết thương trên mặt là do như vậy, nhưng Trương Cúc Phương này quá đáng thật. Song hiện tại bọn họ không thể ra mặt, đành phải tiếp tục lặng lẽ nhìn thôi. Trương Cúc Phương mắng một lát rồi đóng cửa đi vào. Thoáng nhìn từ xa, phòng cô ta trang hoàng tinh xảo thời thượng, giường gỗ lớn, sofa da ở trong góc, trên mắc áo thiết kế kiểu châu Âu có treo mấy bộ quần áo nam, ở cửa còn có mấy đôi dép lê da.

Lúc này lại có một người giúp việc đi qua sân, cầm trong tay rất nhiều đồ ăn. Là người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, liếc mắt đã nhận ra người kia, nhưng hai người họ không nói chuyện với nhau, như thể đã quen nhìn chuyện này. Tuy tuổi tác, diện mạo của hai người không giống nhau, nhưng cảm giác ngọt ngào chất phác thì giống.

“Cạch” một tiếng, cửa sổ của căn phòng bên cạnh Trương Cúc Phương mở ra. Một người phụ nữ mặt mày thanh tú, thò đầu ra, là Trần Mai quản lý nhà hàng. Cô ta như đang mắng người, hoặc là lầm bầm lầu bầu: “Ba ngày hai đầu đều nghe thấy tiếng mắng, có dễ yên hay không. Có bản lĩnh thì làm nhiều chuyện cho nhà này, tận sức đi. Nếu không có ích thì đừng ồn ào! Chị Đồng, mang cơm cho tôi. Sao còn chưa mang đến? Nói chị mà chị không nghe thấy à, sao người khác sai được chị mà tôi không sai được?”

Người giúp việc lúc trước bị Trương Cúc Phương đánh, thấp giọng đáp “Vâng”. Giọng nói cũng không mang theo chút gì tức giận, sau đó quay đầu chạy tới phòng bếp bên ngoài viện. Còn Trương Cúc Phương kia cũng không dám đối đầu với Trần Mai, chỉ nghe tiếng “loảng xoảng”, có thứ gì đó bị cô ta đập trên mặt đất.

Bạc Cận Ngôn hơi nhíu mày, khẽ nói: “Ngu xuẩn, cuồng vọng, dơ bẩn.”

Giản Dao im lặng. Cô ngước mắt nhìn lên, bầu trời đã lơ mờ tối, liễu im lìm rủ xuống, trong đại viện cũ kỹ này tựa hồ tản ra hơi thở mục rỗng, so với bên ngoài giống như là hai thế giới.

Nhưng không phải vẫn có người sống như vậy sao?

Trong đại viện yên tĩnh, sắc trời cũng tối đen. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng bước đi. Căn phòng lớn ở trên đỉnh đầu nghe nói là phòng ngủ của Diêu phu nhân danh chính ngôn thuận Minh Lan. Lúc này đèn đã tắt, Minh Lan thường xuyên ở quán bar, nên lúc này có lẽ không ở nhà. Nhìn xuyên qua cửa, bên trong đều là đồ đạc gỗ lim kiểu cũ, thảm lát sàn, trong phòng lớn hình như còn có hai căn phòng khác, là một phòng xép rộng. Phía sau là bãi cỏ rộng, có một căn phòng nhỏ để đồ đạc.

Phòng khác là của Minh Nguyệt, Triệu Hà, căn phòng sơ sài dưới ngọn đèn sáng sủa, đặt một chiếc giường cao, là phòng của người giúp việc.

Bạc Cận Ngôn mang theo Giản Dao mò mẫm bên trong, chuẩn bị tốt tinh thần sớm hay muộn cũng sẽ bị người khác bắt gặp, nhưng dường như đây là một tiểu viện không khí trầm lắng, bọn họ ở đến mười phút mà vẫn chưa bị ai phát hiện ra.

Cho đến khi bọn họ đi đến hồ cá phía sau viện, nhìn thấy người giúp việc kia đứng ở sau gốc cây, một người phụ nữ dáng người đầy đặn đứng bên cạnh, đứng là Triệu Hà quản lý nhà hàng.

Tướng mạo của Triệu Hà thoát nhìn hiền lành hơn so với Trần Mai, khuôn mặt tròn, đôi mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Chị ta lại đánh chị à? Trần Mai hay là phu nhân?”

Người giúp việc cúi đầu nói: “Bà tư, tôi không sao.”

Triệu Hà thở dài, nói: “Nếu thực sự không tiếp tục làm được, vậy chị đi đi.”

Người giúp việc im lặng.

Triệu Hà nói tiếp: “Buổi tối làm xong việc đến phòng tôi, chỗ tôi có thuốc trị thương.”

Người giúp việc im lặng một lát mới nói: “Sao thế được... ngộ nhờ ông chủ bắt gặp...”

Triệu Hà nói: “Đêm nay ông chủ sẽ không đến phòng tôi, yên tâm, ông ta sẽ không đánh chị nữa đâu.”

Người giúp việc cúi đầu, đi sang một con đường khác. Triệu Hà quay đầu lại, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, cô ta lùi về sau mấy bước, vừa cảnh giác vừa sợ hãi: “Hai người là ai?”

Bạc Cận Ngôn cười nói: “Chúng tôi sống ở tòa nhà phía trước.” Giản Dao vội nói: “Ngại quá, chúng tôi lạc đường, chị cũng là khách ở khách sạn sao?”

Sắc mặt Triệu Hà thoáng thả lỏng, chỉ về con đường phía trước nói: “Hai người đi nhầm rồi, chỗ này không phải là khách sạn, là nhà riêng của chúng tôi. Mau đi nhanh, ở cửa có chó đấy, lúc đi ra ngoài cẩn thận một chút.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều nói cảm ơn. Triệu Hà vẫn còn chưa yên tâm, tự mình đưa bọn họ ra cửa, quả nhiên nhìn thấy con chó to bộ dáng hung thần ác sát, con chó định sủa thì Triệu Hà đã vội về, cô ta mỉm cười nhìn bọn họ rời đi.

Lúc đó Phương Thanh đang đứng ở lầu hai khách sạn, trong phòng Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, lấy kính viễn vọng ra nhìn chằm chằm. Một nhân viên điều tra bên cạnh hỏi: “Sếp, thực sự để cho bọn họ tự xoay sở ở đó, chúng ta không cần giúp đỡ sao?”

Phương Thanh đáp: “Không sao. Mấy người phụ nữ chung chồng đó chẳng lẽ sẽ làm ra chuyện mạo hiểm sao? Xem này, không phải đã trở lại rồi ư.”

Nhân viên điều tra nói tiếp: “Đã so sánh xong toàn bộ dấu vân tay của tất cả các đối tượng điều tra giáo sư Bạc chỉ định trước đó.”

Phuong Thanh quay đầu nhìn cậu ta.

“Không có ai phù hợp.”

Trời đã tối hẳn, Phuong Thanh dẫn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi ăn lẩu ở một nhà hàng trong thành cổ.

Rót đầy một cốc bia, Phuong Thanh liếc Bạc Cận Ngôn: “Uống một chút?” Bạc Cận Ngôn mắt tự nhiên lác đàu: “Tôi chỉ uống rượu vang.” Phuong Thanh nở nụ cười, nói trong cửa hàng cũng có rượu vang. Kết quả Bạc Cận Ngôn nói: “Cảm ơn, tôi quyết định uống nước.” Phuong Thanh: “...”

Giản Dao cười cầm lấy cốc bia: “Sếp Phuong, tôi uống với anh, lấy hai chai đi.”

Phuong Thanh kinh ngạc nhú mày, khoe miệng Bạc Cận Ngôn lộ ra nụ cười kiêu ngạo thản nhiên.

Qua ba tuần rượu, bếp nấu nóng hổi, mọi người dường như đã tận hưởng.

Phuong Thanh nói: “Nghe nói mấy năm trước Diêu Viễn Qua còn vừa ý một cô sinh viên, lại còn bố trí tiệc rượu trong gia tộc. Sau đó cuối cùng cô gái kia vẫn bỏ chạy.”

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn lạnh lẽo: “Tại sao mấy người phụ nữ đó lại chịu an phận trong một gia đình dị dạng, không có tôn nghiêm như vậy?”

Phuong Thanh cười lạnh, không đáp. Giản Dao biết trước đó Bạc Cận Ngôn sống ở nước ngoài, nên thực sự không hiểu được loại chuyện này. Thực ra trước đó khi cô xem tài liệu, một người đàn ông có tiền có địa vị, mang theo một đám phụ nữ ở trong viện, đã cảm thấy quý dẽ. Không nghĩ tới lại là thật.

Giản Dao nói: “Những người khác cũng chỉ là tình nhân, tiểu tam, không thể lộ diện, vợ cả cũng không nhìn được. ‘Gia đình’ này của bọn họ có một tấm màn che, công khai chung sống hòa bình có lẽ là bởi vì dục vọng. Loại người có tiền, có quyền, có địa vị như Diêu Viễn Qua có thể mang lại cho các cô ấy những thứ mà những người đàn ông khác phấn đấu cả đời không được. Hai bên đều có thể giữ lấy hoặc từ bỏ, các cô ấy lựa chọn theo ý muốn của mình. Chẳng qua loại cuộc sống này...”

Phuong Thanh nói: “Dân chúng như chúng ta không hiểu được.”

Bạc Cận Ngôn cảm xúc nhựt lên, kiêu ngạo như đang bình phẩm rượu vang, khẽ nhấp một ngụm, sau đó dùng ngón tay gõ vào mặt bàn: “Diêu Viễn Qua. Một kẻ cuồng vọng tự đại, dục vọng khổng lồ mãnh liệt. Cường thế, khôn khéo, quyết đoán. Hắn coi phụ nữ là vật sở hữu của mình, không chế bọn họ rất nghiêm ngặt, cũng rất thành công.”

“Biến thái!” Phuong Thanh mắng, “Trước đó không phải chúng tôi chưa từng nghe qua tin đồn, nhưng Diêu Viễn Qua chỉ lĩnh giấy kết hôn với vợ cả, mấy người phụ nữ khác lại là tự nguyện, cho nên cảnh sát bọn tôi cũng không có cách nào.”

Bạc Cận Ngôn hơi dăm chiêu: “Những người phụ nữ đó thực sự thích cuộc sống an phận như vậy sao?”

Giản Dao đáp lại anh, lác đàu: “Không, không đâu. Trên thế giới này, không có người phụ nữ nào bằng lòng chia sẻ đàn ông với người khác. Cho dù thoạt nhìn bọn họ yên phận, nhưng trong lòng sẽ chứa đầy oán hận, thống khổ, áp lực.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu với cô, ánh mắt lộ ra ý cười.

Giản Dao hơi giật mình, nhìn về phía Phuong Thanh, anh ta cũng đang suy xét.

Đúng vậy, thống khổ, áp lực, oán hận, tình yêu và dục vọng dị dạng. Hơn nửa năm này tháng nọ không thể chạy trốn. Hôm nay bọn họ nhìn thấy Trương Cúc Phuong, Trần Mai, Triệu Hà còn như thế, còn chưa bắt gặp hai chị em Minh Lan đi theo Diêu Viễn Qua trong thời gian dài đâu.

Trong đầu Giản Dao đột nhiên hiện lên bức phác họa của Bạc Cận Ngôn:

Người địa phương, vô cùng quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh.

Từng tiếp xúc với Phó Vĩ.

Đại viện nhà họ Diêu không có máy ghi hình, với người hiểu biết xâm nhập vào đó sau khi gây án không phải việc khó. Có lẽ bọn họ không thể chứng minh được bằng chứng ngoại phạm.

Tinh thần vô cùng áp lực, có dấu hiệu tinh thần phân liệt, nhưng trong cuộc sống công việc không muốn để cho người khác biết. Nhất định có một sự kiện nào đó tạo thành ảnh hưởng lớn, gây ra áp lực trong thời gian dài.

Có thể là một người phụ nữ, chỉ cần có đủ sức lực.

Không thể làm công việc phức tạp hoặc bậc cao. Trong năm người vợ của Diêu Viễn Qua, một người nhàn rỗi ở nhà, một người quản lý sổ sách, hai người chỉ là quản lý, cấp bậc không cao. Cho dù là vợ cả Minh Lan, nói là bà chủ quán bar, nhưng cũng chỉ là làm thuê cho chồng mình, lại có một đồng

người bên dưới dễ sai bảo, nên cô ta làm việc được bao nhiêu.

Như vậy xem ra, bọn họ đều phù hợp với phác họa. Hơn nữa, càng phù hợp hơn với những người đã điều tra trước đó. Hung thủ giết chết Phó Vĩ có thể trốn ở trong đó. Giữa cô ta và Phó Vĩ rốt cuộc có khúc mắc gì ẩn giấu mà không muốn để cho người khác biết?

Nhưng giữa phụ nữ nhà họ Diêu và vụ hung án dường như còn có một khoảng cách rất xa.

Phương Thanh nói: “Hiện tại không có bằng chứng, gọi bọn họ đến thì quá tùy tiện. Tôi sẽ nghĩ cách lấy dấu vân tay của bọn họ để so sánh trước.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Minh Lan đỗ chiếc Audi ở gara phía sau nhà. Cô ta xách túi, ngẩng đầu, nhìn thấy phòng của Trương Cúc Phương còn sáng đèn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười nói.

Minh Lan đi giày cao gót, thốt tha đi về phòng mình. Trong viện rất yên tĩnh, mấy năm nay mỗi ngày như một. Căn phòng bên cạnh là của em gái Minh Nguyệt, đang dạy con đọc sách, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói. Triệu Hà có lẽ đã muốn ngủ, nhưng sợ quyền uy của chồng, còn chưa dám tắt đèn, trong phòng yên tĩnh.

Chỉ có phòng Trần Mai còn có tiếng nhạc truyền ra. Cô ta cũng là người không biết thân biết phận, nhưng Minh Lan cũng không hối hận khi cho chồng rước cô ta về. Nếu không làm gì có người đối đầu với Trương Cúc Phương.

Minh Lan uống xong nước, chị Đồng giúp việc mang đồ ăn nóng lên. Thực ra chị Đồng chỉ hơn Minh Lan có mấy tuổi, nhưng chăm sóc rất kém.

Minh Lan đang ăn cơm dưới đèn, ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng còng lưng của chị Đồng. Minh Lan chán ghét nói: “Cút xuống đi. Hôm nay lại chộc giặt bà ba? Mọi người không chịu để cho tôi bớt lo gì cả.” Nói xong nhéo mạnh vào người chị Đồng, chị Đồng rên lên một tiếng. Minh Lan cúi tay sờ mặt chị ta, cười nói: “Bộ dạng cũng không già, chị tính làm lâu dài à. Không phải là ham tiền lương của chúng tôi sao? Một tháng mấy nghìn, chị không có bằng cấp tuổi lại lớn, làm sao kiếm tiền được ở đâu?”

Người giúp việc cúi đầu lui ra ngoài: “Phu nhân, tôi đi trước.”

Minh Lan cười, không đáp lại.

Đêm này cũng thật dài.

Minh Lan nằm trên giường một lát, nghe âm nhạc thịnh hành đương thời, sau đó ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó là mặt cỏ yên tĩnh, phòng nhỏ cô độc. Một vầng trăng sáng treo trên bầu trời, khắp nơi vô cùng tịch mịch.

Minh Lan bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. Đó gần như là một loại cảm giác áp lực lại kích thích. Cô ta hơi muốn khóc, lại cảm thấy trong đầu rối loạn. Năm nay cô ta đã 45 tuổi, mắt kính cũng đã hai năm, nghĩ đến chuyện này cô ta lại bức bối. Một lát sau, cô ta đột nhiên giận cho đánh mèo muốn trút lên Trương Cúc Phương.

Vì thế cô ta nhanh chóng ra khỏi phòng, đi đến trước cửa phòng Trương Cúc Phương. Cách cửa có thể nghe thấy tiếng cười của Trương Cúc Phương và Diêu Viễn Qua.

Minh Lan gõ cửa, khẽ miệng nhếch lên: “Viễn Qua, quán bar có một số việc, em muốn nói với anh.”

Diêu Viễn Qua “ừ” một tiếng, nghe tiếng động đứng dậy ngay. Một lát sau cửa mở ra, Trương Cúc Phương không dám làm trái ý cô ta, chỉ cười lạnh nhìn cô ta. Minh Lan làm như không nhìn thấy, đi cùng Diêu Viễn Qua trở về phòng mình.

Tối nay, Diêu Viễn Qua ngủ ở phòng Trần Mai. Tuy năm nay đã gần 50, nhưng cơ thể ông ta cường tráng, chăm sóc rất tốt, chỉ cần hưng phấn có thể giẫy vò phụ nữ mạnh mẽ trên giường. Chờ đèn từ phòng Trần Mai tắt, dựa theo quy củ của Diêu Viễn Qua, tất cả những phòng khác mới cùng tắt đèn. Diêu Viễn Qua cảm thấy như vậy rất tốt, mới có bộ dáng của một đại gia đình.

Đêm đó, ngủ yên ổn nhất chính là bà hai Minh Nguyệt. Cô ta ôm con mình, nằm trên chiếc giường lớn, khe khẽ kể chuyện cho con.

Năm ấy cô ta 20 tuổi, gả cho Diêu Viễn Qua, vẫn là lúc tuổi còn trẻ ngây thơ, tính cách đơn thuần. Khi đó tình hình trong nhà đã không tốt, nhà máy luôn thua lỗ. Cô ta đến nhà máy của anh rể làm thuê, thường xuyên qua lại, thấy rất nhiều chuyện. Cô ta lạc nhịp tim với anh rể thành thực ôn trọng, nhưng lúc đầu cũng chưa có suy nghĩ gì không an phận. Song sau đó chị gái tâm sự với cô ta, cha mẹ thờ dài nói với cô ta: “Hiện tại gia sản của Viễn Qua phải đến mấy chục triệu. Chị con lại không sinh được con cái, bằng cấp của con không cao, diện mạo cũng không bằng chị, cũng không biết tương lai sẽ ra sao, gả cho một thanh niên không ổn định bên ngoài, chẳng bằng...”

Tất cả mọi người đều cảm thấy như vậy là hợp lý, vì thế cô ta cũng nghĩ như vậy. Ngày đó kết hôn, Điều Viễn Qua tổ chức hai bàn tiệc rượu trong nhà, không mời người bên ngoài, cũng không lĩnh giấy chứng nhận kết hôn. Điều duy nhất khiến cô ta lo lắng là chị gái tức giận, nhưng chị lại ở trên bàn rượu, nở nụ cười nói: “Em gái ngốc, sao chị lại tức giận chứ?”

Sau đó có một lần, cô ta nhìn thấy vết thương đỏ au trên cánh tay chị gái, cũng không dám hỏi nhiều.

Sau đó thoáng chốc nhiều năm như vậy đã trôi qua.

Dường như cô ta cũng sống rất tốt, không cần ra ngoài làm việc, Điều Viễn Qua cho rất nhiều tiền, nhà máy trong nhà cũng được ông ta tiếp nhận, cứ sống. Cô ta lại sinh cho ông ta đứa con duy nhất. Sau này tất cả mọi thứ trong nhà này, không phải là của con cô ta sao?

Chỉ là không nghĩ tới, sau đó còn có những người khác, hơn nữa càng không có dấu hiệu ngừng lại.

Điều Viễn Qua càng ngày càng kiếm được nhiều tiền, càng ngày càng nghiêm khắc. Mới đầu chỉ nghe nói thường xuyên ở chỗ Trương Cúc Phụng, sau đó để cho cô ta chuyển vào ở.

Ngày đó, Minh Nguyệt không ngừng khóc. Chỉ là khóc xong thì thôi, tất cả mọi thứ trong nhà đều là của người đàn ông này, cô ta không dám, cũng không thể cãi lại.

Sau đó, lại tới Triệu Hà và Trần Mai. Hai người xuất thân từ nông thôn, làm thuê cho ông ta.

Thực ra nghĩ lại cô ta cũng không khác gì bọn họ, đều là những người hai bàn tay trắng, ông ta có thể cho bọn họ tất cả: tiền bạc, an ổn, gia đình, một người chồng đủ để nương tựa. Còn yêu cầu duy nhất của ông ta đối với bọn cô chính là chia sẻ mà thôi.

Sau đó, Điều Viễn Qua cũng không lấy thêm những người khác nữa.

Có chơi đùa thì cũng không giữ lại lâu bên người. Có lẽ là vì đã thực sự già rồi.

Tuy rằng Minh Nguyệt mới ba mươi mấy tuổi, nhưng hiện tại cô ta không muốn tranh, không muốn quản gì hết. Cô ta chỉ không ngừng ngóng trông đứa con khỏe mạnh trưởng thành, còn chuyện giữa ông ta và bọn họ, Minh Nguyệt không bao giờ muốn để ý đến nữa.

Chỉ là khi cô ta ngẩng đầu, nhìn thấy bầu trời trong viện, bốn phía âm u giống như miệng giếng. Thình thoảng cô ta sẽ bật khóc trong đêm khuya, cuối cùng cô ta biết mình vẫn không thể trốn thoát được. Nhà họ Điều chỉ là một góc khuất trong xã hội phồn hoa, mạng lưới đen tối, còn cô ta cũng chỉ là một con mồi trong mảnh lưới đó mà thôi.

Hôm sau trời sáng cảnh sát mới đến gõ cửa. Một người giúp việc ra mở cửa, cảnh sát mặc đồng phục mang theo nhân viên y tế mặc áo blouse trắng, cười điềm đạm: “Xin chào, chúng tôi là người ở Cục cảnh sát thành cổ. Vụ án giết người mấy hôm trước có liên quan đến nơi này, cần mọi người giúp đỡ.”

Sau đó, Trần Mai khẽ gọi Điều Viễn Qua tỉnh dậy, nói: “Ông xã, cảnh sát đến.”

Điều Viễn Qua đang nằm cuộn tròn tận cùng bên trong giường, mở mắt ra: “Tôi làm gì?”

“Nói là có liên quan đến chuyện người khách chết mấy ngày trước.”

Điều Viễn Qua im lặng trong chốc lát, ngồi dậy: “Có nói là chuyện gì không?”

Trần Mai gật đầu, lộ ra vẻ mặt kì quái: “Nói người chết kia có thể có bệnh truyền nhiễm, cần kiểm tra cho mọi người ở trong khách sạn để tiêu độc.”

“Bọn họ có muốn vào trong đại viện không?”

Trần Mai nở nụ cười, lắc đầu: “Không cần, chúng ta ra ngoài tiền viện là được rồi.”

“Đi thôi.” Điều Viễn Qua gật đầu, “Em đi trước ứng phó một chút, bảo bọn họ làm theo lời dặn của cảnh sát. Một lát nữa anh qua.”

Cách thức điều tra án công khai không tuân thủ theo quy củ như vậy cả thành cổ này có lẽ cũng chỉ có cảnh sát lưu manh Phụng Thanh làm. Điền bảng biểu, kiểm tra nhiệt độ nghe nhịp tim phổi, lại khử độc ở hai tay. Bên Điều Viễn Qua vô cùng phối hợp, cảnh sát làm việc vô cùng thân thiết nhiệt tình, còn Điều Viễn Qua từ xưa đến nay nho nhã ôn hòa, mọi người cười nắm tay, đều để lại hết dấu vân tay.

Còn năm người giúp việc trong viện, có ba người đi mua đồ ăn. Để tránh tỏ ra quá gấp rút, vì thế chờ sau khi bọn họ trở về lại đến tiếp nhận “tiêu độc”.

Phụng Thanh sai người nhanh chóng nắm chặt thời gian đối chiếu dấu vân tay, đồng thời xúc tiến tìm kiếm hung khí, cùng với nhóm cảnh sát bên Phó Vệ tiếp tục điều tra sâu thêm.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vốn chỉ có nghĩa vụ hỗ trợ phá án, nên vô cùng nhàn rỗi. Giản Dao thuận miệng hỏi anh: “Có nắm chắc không?” Hỏi xong lập tức đổi ý.

Quả nhiên Bạc Cận Ngôn khẽ cười: “Câu hỏi này của bà Bạc không dễ trả lời, dù sao anh không rõ cảm giác ‘không nắm chắc’ là dạng như thế nào.”

Giản Dao: “... Coi như em chưa hề hỏi đi.”

Buổi chiều thời tiết tốt, thậm chí Bạc Cận Ngôn còn mang cô ra ngoài đi dạo một vòng. Trời cao mây trắng, thành cổ lâu đời. Hai người đi dọc theo bức tường thành cổ, đi được hơn nửa vòng, sau khi cả người đổ mồ hôi, lại vào nhà hàng bên cạnh đó ăn một bữa ngon miệng.

Sau đó đi ra bên hồ, tìm bãi lau sậy, thuê cần câu cá. Bạc Cận Ngôn chui vào dưới một gốc cây đọc sách, bộ dáng trí thức cao quý phong độ. Giản Dao nhìn chăm chăm mặt nước, thấy cần câu nặng, lập tức kéo lên. Thấy một con cá mắc câu, cô thò tay ra muốn bắt, Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh vỗ tay tán thưởng: “Giản Dao của anh thực sự rất giỏi.”

Giản Dao lờm anh: “Đừng nói nhảm, mau bắt cá.”

Bạc Cận Ngôn giờ tay ra muốn bắt, nhưng đây không phải là sở trường của thần thám. Con cá kia thực sự rất trơn, bắt mãi không được, Giản Dao nhanh chóng bỏ cần câu xuống, đi qua hồ trợ. Bờ ruộng vốn hẹp, Giản Dao nhất thời đứng không ổn định, suýt chút nữa ngã xuống nước. Bạc Cận Ngôn nhanh tay lẹ mắt, ôm lấy cổ cô, còn cô ôm lấy cá.

Giản Dao khẽ thở ra, còn anh không buông tay mà khẽ ‘hừ’ một tiếng, trong ánh sáng trời chiều, tựa đầu lên vai cô.

“Sao vậy?” Giản Dao nũng nịu hỏi.

“Giản Dao, anh cảm thấy giờ phút này thật hạnh phúc.” Anh thấp giọng nói.

Tìm Giản Dao run lên, khẽ đáp: “Em cũng vậy.”

“Có lúc anh cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, có lúc lại cảm thấy quá chậm.” Anh nói, “Có lúc anh không rõ tại sao tình cảm của con người luôn dao động, đây là quy luật tâm lý tự nhiên, anh ở lâu với Phó Từ Ngộ cảm thấy phiền, nhưng tại sao hai năm nay, mỗi giây mỗi phút ở bên em, anh đều cảm thấy cảm xúc dâng trào?”

Giản Dao nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh dưới ánh mặt trời, đáp: “Bởi vì...”

Thần thám thông suốt mọi chuyện, lại vẫn không hiểu được sự bí ẩn của tình yêu.

Cô đặt cá vào trong bồn, ngẩng đầu hôn anh.

Bởi vì anh là Bạc Cận Ngôn độc nhất vô nhị trên đời này. Chỉ có anh cả đời sẽ giống như đứa trẻ yêu tất cả mọi thứ thuộc về người mình yêu.

Em thật may mắn biết bao được làm người yêu của anh.

Hai người quay về khách sạn thì trời đã tối. Không ít phòng đã tắt đèn, nhân viên lễ tân mệt mỏi tựa vào góc chơi điện thoại.

Vừa đi vào sân, Giản Dao đã nhận được điện thoại của Phương Thanh. Giọng nói của anh ta không nghe ra chút cảm xúc nào:

“Đã có kết quả đối chiếu vân tay.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Toàn bộ đều không phù hợp.” Phương Thanh nói.

Giản Dao ngẩn ra, nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, còn về mặt anh không có biến hóa gì.

Lúc này Phương Thanh cũng không nói thêm, chỉ nói: “Giản Dao, người nhà của nạn nhân Phó Vi đến rồi, cảm xúc rất không ổn định. Cô là chuyên gia tâm lý tội phạm, lại là phụ nữ, có thể giúp chúng tôi động viên một chút không?”

Giản Dao lập tức đồng ý, cúp điện thoại, Bạc Cận Ngôn gật đầu với cô. Giản Dao suy nghĩ, nói: “Một mình anh ở yên đây, đừng có chạy linh tinh.”

Bạc Cận Ngôn thần nhiên cười, chỉ vào mặt mình, Giản Dao kiễng chân hôn anh một cái mới đáp: “Được, nhưng anh vẫn chạy linh tinh.”

Giản Dao: “...” Được rồi, tùy anh vậy.

Giản Dao nhanh chóng gọi xe rời đi, một mình Bạc Cận Ngôn bước thong thả lên lầu. Tối này trời đầy sao, thời tiết dễ chịu, anh đi đến lầu hai, ngẩng đầu nhìn đình viện kia, dường như bị cây che mắt, không thấy manh mối.

Dưới tình hình này, Bạc Cận Ngôn thực sự nghe lời Giản Dao. Sau khi trở về phòng, đóng cửa, một mình ngồi trên giường ngẩn người.

Còn bộ não của anh đang vận hành ở tốc độ cao.

Gia đình dị dạng một chồng nhiều vợ, áp lực và oán hận trong thời gian dài.

Cuồng vọng, chiếm giữ, đam mê thu thập? Sức yếu nhưng đủ không chế đối tượng, tiền tài và địa vị ngày càng tăng lên.

“Phó Vĩ... hơi háo sắc, khi học đại học từng chơi đùa với các cô gái, từng yêu đương qua mạng.”

“Tích góp kì nghỉ đông này... còn nói sẽ cố gắng có một đoạn điểm ngộ.”

“Anh ta để lại cho tôi số QQ, lúc ấy bác quét dọn và nhân viên khác còn cười tôi đấy.”

Thi thể bị chém hơn bốn mươi nhát, vết chém chồng chất. Mặt bị chém nát, vô cùng điên cuồng.

Bình tĩnh lại phần nộ, kiềm chế mà điên cuồng, sau khi bị áp lực trong thời gian dài dẫn đến tinh thần bất ổn.

Vết thương mới trên mặt bác gái quét dọn.

Trương Cúc Phương lấy chổi đánh liên tiếp.

Đình viện im lặng như miệng giếng chết, nhóm người giúp việc tương đối im lặng.

Triệu Hà đứng bên cạnh ao nói: “Đêm nay ông chủ sẽ không đến phòng của tôi. Yên tâm, ông ấy sẽ không đánh chị nữa.”

“Oh.” Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, đi chân trần xuống giường, đi đến bên cửa sổ, cầm lấy ống nhòm Phương Thanh để lại chỗ anh.

Đình viện im lặng, đèn tắt.

Anh nhìn một lát, lại chuyển ống nhòm sang nơi khác.

Nhà bếp.

Nhà bếp của khách sạn và nhà họ Điều dùng chung. Lúc này đã gần 12 giờ, nơi đó đã sớm tắt đèn. Là một căn phòng lớn, nằm phía sau khách sạn.

Bạc Cận Ngôn cảm giác máu trong cơ thể sục sôi. Mỗi lần khi tiếp cận chân tướng, anh đều có cảm giác như vậy. Anh lấy đồ từ trong túi ra, cũng là thứ lấy từ chỗ Phương Thanh – luminol.

Vừa đẩy cửa phòng ra, anh đã sửng sốt. Bởi vì bên ngoài nhà bếp mờ hồ có bóng đen hiện lên. Anh lập tức cầm lấy ống nhòm, lại thấy nơi đó chả có bóng người nào. Bạc Cận Ngôn nhanh chóng nhớ ra, hôm nay cảnh sát tìm người nhà họ Điều “tiêu độc”, thực ra là để lấy dấu vân tay. Người nọ nhảy béc, lại có ý thức phản điều tra, không chừng đã bị kinh động, sẽ làm ra chuyện gì đó.

Bạc Cận Ngôn lập tức bước nhanh xuống lầu.

Anh nhanh chóng tới bên ngoài nhà bếp. Bên trong tối đen như mực, chỉ thấy bóng dáng mấy chiếc bàn. Ánh trăng soi sáng, xung quanh chỉ có mấy cái cây yên tĩnh.

Bạc Cận Ngôn lại nhìn một vòng, vẫn không thấy có bóng người nào. Có lẽ vừa rồi chỉ là có người đi qua thôi.

Anh đẩy cửa, không khóa, chỉ cài mỗi chốt. Bạc Cận Ngôn nghiêng người tiến vào, khép hờ cửa lại.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, không gian khoảng hơn hai mươi mét vuông, bàn dài, tủ bát, bồn rửa, gọn gàng thông thường. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn đầu tiên dừng ở bên cạnh bồn rửa, nơi đó có hai giá để dao, phải để đến mười con dao. Có dao thái, dao gọt hoa quả, dao chặt xương. Tầm mắt di chuyển lên trên, bên cạnh tường có treo mấy bộ quần áo bảo hộ lao động dày. Có lẽ là lấy từ nhà máy nhà họ Điều cung cấp cho nhóm đầu bếp mặc.

Bạc Cận Ngôn cầm lấy chai luminol, cẩn thận lựa chọn mấy chỗ nhỏ vào.

Yên tĩnh mấy giây, Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, mỉm cười.

Cha của Phó Vĩ tên Phó Đại Phàm, đã hơn năm mươi tuổi. Lần này ông đến một mình, bởi vì vợ đã nằm liệt trên giường nhiều năm nên không thể đưa đến đây. Do đó, ông thu xếp hết mọi chuyện trong nhà, đến chỗ con trai đã mất mấy ngày.

Ông là một kĩ sư nhà máy địa phương. Lúc này mặc một chiếc áo khoác cũ, quần âu, giày da, ngồi trong phòng khách đội cảnh sát hình sự, hai mắt đỏ bừng, dữ tợn lại tiều tụy.

Giản Dao nhìn thấy bộ dáng của ông cũng cảm thấy lòng chua xót. Mặc dù phải dùng những lời lẽ ám áp để động viên, nhưng ai có thể chịu thay được nỗi đau mất con cho ông đây?

Hai tay Phó Đại Phàm để hết vào trong tóc, vừa rồi cuối cùng ông đã thấy được thi thể con trai, bây giờ vẫn còn đang run rẩy. Ông không thể tin được con trai đã không còn trên cõi đời.

Đứa con ông ngâm đắng nuốt cay sinh ra, thông minh, bướng bỉnh, nhưng khiến ông kiêu ngạo. Ông biết con mình cũng không phải là người ngoan ngoãn. Tuy điều kiện kinh tế gia đình bình thường, nhưng từ nhỏ ông chưa bao giờ bạc đãi con, thậm chí còn chiều chuộng con hơn.

Sau khi con trưởng thành, không còn gần gũi với cha mẹ. Sau khi học đại học, nghỉ hè và nghỉ đông cũng hiếm khi trở về, thỉnh thoảng mới gọi điện thoại, ngoài lúc xin tiền sinh hoạt. Sau khi đi làm, mỗi lần gọi điện thoại về cũng chỉ nói được mấy câu, nhưng đó là đứa con ông thương yêu nhất, là cốt nhục duy nhất trên đời này của ông. Chỉ cần con có thể hạnh phúc, người làm cha mẹ như ông bằng lòng đánh đổi tất cả.

Nhưng con mất rồi, cái chết vừa thê thảm vừa đau đớn, chỉ còn một đồng máu thịt trả lại cho cha mẹ.

Nước mắt Phó Đại Phàm không ngừng rơi xuống.

Giản Dao khẽ nói: “Chú à, chú giữ gìn sức khỏe. Chúng cháu nhất định bắt được hung thủ.”

Phó Đại Phàm lại khóc rống lên, ngẩng đầu nhìn cô: “Hung thủ? Nghe nói hung thủ là một kẻ tâm thần, tôi nghe các cô và mấy người đi đường đều nói thế, nhưng các cô là cảnh sát sao lại để cho kẻ tâm thần đi giết người chứ? Sao ngay cả một kẻ tâm thần còn không bắt được? Tại sao?”

Ông lập tức nhào về phía trước, Giản Dao lùi lại hai bước. Hai cảnh sát bên cạnh vội tiến lên ôm lấy người cha cảm xúc kích động. Mặt Giản Dao hơi trắng bệch, cũng hơi khó chịu. Người cảnh sát bảo cô tránh đi một lúc, cô liếc nhìn Phó Đại Phàm thống khổ tuyệt vọng, xoa người rồi đi.

Buổi tối, cây yên gió lặng.

Giản Dao đứng ở hành lang cục cảnh sát, nhìn núi và thành cổ yên tĩnh.

Cô lại nhớ tới cha mình, cho dù hiện tại cô sắp không còn nhớ rõ khuôn mặt ông nữa.

Khi đó là năm, sáu tuổi, chỉ nhớ mơ hồ, cánh tay cha mạnh mẽ, phù hiệu cảnh sát tỏa sáng, cánh phục trắng thớm. Ông ôm cô cười, thường từ đêm khuya thậm chí rạng sáng ông mới trở về, cả người đầy mồ hôi, nhưng vẫn không quên cúi đầu hôn cô và em gái nằm trên giường. Thỉnh thoảng cô sẽ bị đánh thức, chìa tay gọi cha, sau đó nhìn thấy ông dịu dàng cười.

Hốc mắt Giản Dao lập tức ẩm ướt.

Máu đầy đất, xác chết đầy vết chém, rên rỉ đau đớn, dường như lướt qua hiện lên trước mắt cô. Cuối cùng là lời căn dặn khê khàng của cha: “Giản Dao, cha giao cho con nhiệm vụ, mang em gái trốn ở bên trong, nhất thiết không được ra, không được phát ra tiếng.”

Việc đời luôn thay đổi, thế gian luôn có tội ác.

Luôn có người canh giữ bên cạnh nhân gian bình thường.

Cha cô, Cận Ngôn và cô cũng vậy.

Giản Dao cúi đầu, lấy di động ra gọi cho Bạc Cận Ngôn.

Di động chỉ mới đổ một hồi chuông đã có người bắt máy.

“A lô?”

“Hello, em yêu.” Giọng nói của Bạc Cận Ngôn vô cùng thấp.

Giản Dao ngẩn ra, khóe miệng cong lên. Mỗi khi anh hưng phấn sẽ không nhận được gọi cô là “em yêu”, vậy chứng tỏ vụ án đã có manh mối rồi sao?

Quả nhiên, Bạc Cận Ngôn khẽ cười nói: “Đoán xem, chồng em phát hiện ra điều gì.”

Người này... từ sau khi lĩnh giấy kết hôn, tuy rằng không còn lãng mạn như trước, nhưng trong mỗi hành vi cử chỉ thường xuyên thích lấy thân phận đã kết hôn ra. Nhất là khi ở cùng hai người Phó Tử Ngộ và An Nham, đột nhiên sẽ nói ra một câu: “Tôi đã kết hôn. Chuyện này không nên hỏi tôi, đi hỏi bà Bạc ấy.” Phó Tử Ngộ và An Nham: “...” Người ta chỉ muốn hỏi anh buổi tối đi đâu ăn cơm thôi, anh có nhất thiết phải biểu hiện ra giống như trình tiết liệt nam không...

Giản Dao cười hỏi: “Vậy xin hỏi ngài Bạc đã phát hiện ra gì vậy?” Nếu Giản Dao biết tiếp theo Bạc Cận Ngôn sẽ gặp phải tình huống nguy hiểm, cô nhất định không cười nổi.

Bạc Cận Ngôn nhìn thấy ánh sáng trong thế giới u tối.

Ngoài cửa sổ gió thổi lay động cây, vô cùng u ám. Trong phòng bếp lại tối tăm, chỉ có hai nơi phát ra ánh sáng nhạt.

Sử dụng luminol cần phải rất cẩn thận, bởi vì sau khi xảy ra phản ứng hóa học với máu đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng tới một số kiểm tra đo lường thành phần máu sau đó. Cho nên Bạc Cận Ngôn chỉ lựa chọn một chỗ.

Chỗ đó là một con dao, một con dao chặt xương cắm ở giá để dao.

Nhóm đầu bếp làm việc đương nhiên cũng sẽ chặt xương róc thịt, thân dao sẽ có vết máu. Sau khi rửa dao vẫn sẽ để lại máu động vật, gặp phải luminol cũng sẽ có phản ứng. Nhưng chặt xương róc thịt không phải là đồ tế, Bạc Cận Ngôn tin không có con dao của người đầu bếp nào mà từ chuôi, thân, viên, tất cả đều rải rác ánh sáng như vậy. Thậm chí ngay cả tay cầm bằng gỗ cũng có ánh sáng.

Giống như từng ngâm trong máu loãng. Sau khi cầm dao đâm người, máu từ động mạch chủ phun ra nhuộm đầy dao, sau đó mới rút ra.

Anh mới cho một chút lên nửa mặt thân dao, giữ lại mặt bên kia cho nhân viên giám định.

Mặc dù kết quả luminol không thể làm chứng cứ trực tiếp, phải thêm một bước giám định kết quả nữa mới được, nhưng Bạc Cận Ngôn gần như đã có thể kết luận – chính là nó!

Bạc Cận Ngôn lặng lẽ nhìn nó một lúc.

Ở một chỗ khác, bên cạnh treo mấy bộ quần áo bảo hộ lao động.

Dường như đều có một chút ánh sáng, có lẽ là sau khi làm việc vô ý nhìn thấy nó đã khô. Chỉ có một bộ quần áo, trước ngực toàn là màu xanh, hình dạng đáng sợ. Máu kia thấm quá nhiều nên không giặt sạch được.

“Oh.” Bạc Cận Ngôn khẽ thở dài.

“... Tại sao anh lại ở trong nhà bếp?” Giản Dao ở bên đầu kia hỏi.

Bạc Cận Ngôn đáp: “Bởi vì anh nghĩ hung thủ ở đây.

Bức họa của anh không sai, hung thủ ở ngay trong phạm vi đó. Sherlock Homes đã từng nói: loại bỏ tất cả các đáp án không có khả năng, kết quả còn lại cho dù không thể tin nổi cũng chính là chân tướng thực sự. Cho nên, những người khác không phải, thì còn lại nhất định là đúng.

Mấy người phụ nữ nhà họ Điều chịu áp lực trong thời gian dài, nhưng ở trong viện còn có một nhóm người khác cũng phải chịu áp lực. Bọn họ bị làm nhục, bị chửi bới, bị đối xử bạo lực, nhưng vì nhà họ Điều trả lương cao nên không thể không nhẫn nhịn. Phụ nữ nhà họ Điều trút hết áp lực lên những người này. Tình trạng của bọn họ càng tồi tệ hơn.

Trong ghi chép lời khai của nhân viên làm việc tại khách sạn chứng thực những người giúp việc trong hậu viện cũng sẽ đến khách sạn hỗ trợ. Cho nên bọn họ mới có thể tiếp xúc được với Phó Vĩ. Cái gì là ý định giết người kích thích ‘cô ta’, anh nghĩ nhất định là có liên quan đến sự lỗ mãng của Phó Vĩ, kích động vết thương ‘cô ta’ che giấu trong lòng.

Xem trong bản ghi chép có nhắc tới, hung khí dài khoảng 20cm, rộng khoảng 10cm, với phạm vi này chủng loại dao không hề ít, nhưng dao phay thường dùng cũng ở trong phạm vi này. Một người giúp việc thường xuyên quét dọn, làm việc trong nhà bếp, nếu muốn giết người, hung khí có thể sử dụng được là gì đây? Đó là công cụ cô ta quen thuộc, thuận tay, có khả năng nắm chắc được nhất.”

“Chẳng lẽ cô ta dám để hung khí lại ở nhà bếp?” Giản Dao giật mình hỏi, cô cũng không biết Bạc Cận Ngôn đã tìm được rồi.

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, cười lạnh nói: “Người thường sẽ không làm vậy, nhất định sẽ giấu kín hoặc vứt bỏ hung khí. Nhưng thứ nhất, nếu nhà bếp đột nhiên thiếu dao chặt xương, lại xảy ra án giết người, tất nhiên sẽ khiến cho người khác chú ý. Cô ta là người thông minh, biết được nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Thứ hai...” Anh ngược mắt nhìn ánh sáng trên con dao và bộ quần áo: “Nếu cô ta thực sự thù hận tất cả, để dao lại trong nhà bếp tiếp tục sử dụng, không phải càng khiến cho cô ta sáng khoái sao?”

Giản Dao sững sờ.

Con dao tẩm máu người, róc thịt người, tiếp tục nấu cơm cho người nhà họ Điều, cho khách hàng...

Cô chợt thấy lạnh người, ghê tởm.

Còn Bạc Cận Ngôn lại ở bên đầu kia an ủi: “Yên tâm, mấy ngày nay em đều ăn theo khẩu vị của anh ở trong khách sạn, có lẽ chưa từng ăn thịt đầu.”

Giản Dao: “... Em đương nhiên là không! Em lập tức thông báo cho Phương Thanh mang đội đến.”

“Được.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Anh ở đây...”

Giọng nói của anh im bật, sau đó chỉ còn tiếng hít thở khàn khàn.

Giản Dao ngăn ra: “Cận Ngôn? Cận Ngôn!”

Không có người đáp lại, sau đó là tiếng tạp âm chói tai, giống như tiếng di động rơi xuống đất. Sau đó gọi như thế nào, cũng không có người bắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11

Bạc Cận Ngôn chống cự.

Ánh trắng sáng dao động chiếu vào cửa sổ nhà bếp cũ kĩ. Người nọ quả nhiên sắc bén lại tàn nhẫn, đột nhiên xuất hiện, đè cổ anh từ phía sau. Cánh tay không quá to, sức lực không thua kém đàn ông. Bạc Cận Ngôn bất ngờ không kịp đề phòng, bị đánh lén.

Chị ta không phát ra chút tiếng động nào, mạnh mẽ giữ chặt lấy Bạc Cận Ngôn, ghim chặt lấy anh, đúng là muốn ghim chết anh. Di động trong tay Bạc Cận Ngôn rơi xuống đất, khoe miệng hiện lên cười lạnh, xoay khuỷu tay đánh lên mặt chị ta.

Chị ta bị đập mạnh như vậy, lập tức kêu lên vì đau, nhưng vẫn không buông tay, ngược lại còn ghim chặt hơn. Không có kĩ xảo đánh nhau, rõ ràng cũng không có quá nhiều kinh nghiệm, toàn bộ đều dựa vào sự bền bỉ và ý chí để giết người. Tuy nhiên vóc dáng của Bạc Cận Ngôn cao hơn so với chị ta, lại còn bình tĩnh, tuy thân thủ kém, nhưng trí thông minh có thừa. Vừa thấy không thoát được chị ta, anh không hề hoảng hốt, hít thở bình tĩnh, vung người đánh chị ta đập vào chiếc bàn phía sau.

Cú va chạm này khiến cả thất lưng Bạc Cận Ngôn cũng bị đau lây, nhưng dù đã ngã chị ta vẫn còn cố chấp không chịu buông tay, hai tay vẫn bóp chặt cổ anh. Bạc Cận Ngôn vừa tức giận vừa buồn cười, xoay người nhìn mái tóc hoa râm của chị ta, nao nao.

“Tại sao?” Hai người đều thở hồng hộc, Bạc Cận Ngôn dùng lưng giữ chặt chị ta ở trên tường, khàn giọng hỏi: “Tại sao lại có nỗi tuyệt vọng sâu như vậy... và cả oán hận?”

Chị ta im lặng.

Bạc Cận Ngôn đâm mạnh vào bụng chị ta, cuối cùng đã thoát được. Chị ta cúi đầu thúc vào người anh. Bạc Cận Ngôn vốn đang có lợi thế, lại gặp phải đối thủ mạnh mẽ không muốn sống như vậy, nhất thời không thể giành được thế chủ động.

Trong căn phòng u ám, hai người không tiếng động giằng co.

“Chị đã phải chịu tổn thương gì?” Bạc Cận Ngôn thấp giọng hỏi, “Cha mẹ? Đàn ông? Con cái?”

Chị ta phát ra tiếng khóc.

Bạc Cận Ngôn khẽ “oh” một tiếng.

“Là loại tổn thương nào?” Lần này anh chuẩn xác bắt được cánh tay chị ta tấn công trong bóng tối, “Ngược đãi? Lừa gạt? Cường hiếp? Giết hại?”

“Cậu không biết gì hết...” Chị ta run rẩy nói, “Các người... không biết gì hết!”

“Không, hoàn toàn ngược lại, cái gì tôi cũng biết hết.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Tôi là Bạc Cận Ngôn. Tất cả tội ác, chỉ cần tôi gặp được sẽ không bỏ qua. Cả đời tôi khao khát chính là làm cho chân tướng rõ ràng, rửa sạch oan khuất, kẻ phạm tội phải đền tội.”

Trong bóng tối, chị ta không nói gì, nhưng Bạc Cận Ngôn hoàn toàn cảm giác được chị ta đang khóc.

“Chị...” Anh vừa mở miệng, chị ta lại đẩy ngăn tủ bên cạnh về phía anh, tông cửa xông ra ngoài.

Bạc Cận Ngôn đẩy đồ khỏi người, chạy theo. Có hai nhân viên phục vụ đi trên hành lang thất thanh hô: “Chị Đồng, làm sao vậy?”

Chị Đồng kia im hơi lặng tiếng, thoáng chốc đã không thấy đâu. Bạc Cận Ngôn bị hai nhân viên phục vụ cản trở, khi đuổi theo đến cuối con đường nhỏ u ám, bóng dáng chị Đồng hiện lên rồi biến mất. Cuối đường đứng là tiểu viện nhà họ Điều.

Giản Dao, đám người Phương Thanh hơn hai mươi phút sau chạy tới khách sạn nhà họ Điều. Đèn xe cảnh sát rực sáng cả trời đêm.

Dưới sự chỉ huy của Phương Thanh, một đội cảnh sát nhanh chóng tiến vào khách sạn, Giản Dao cũng mang súng đi theo, trong lòng nóng như lửa đốt. Tuy nhiên bọn họ không hề nghĩ tới khách sạn vốn nên yên lặng, lúc này đèn đuốc lại sáng trưng, rất nhiều khách hàng đi ra, đứng ở ban công, hành lang châu đầu ghé tai, ngước mắt nhìn ra xa, nhìn thấy nhóm cảnh sát xông vào, trong nháy mắt vô cùng hưng phấn.

Trong lòng Giản Dao xuất hiện dự cảm không lành.

Có người thấp giọng bàn tán:

“Chết người, nghe nói có người chết. Cảnh sát tới nhanh thật.”

“Nghe nói cũng là do kẻ gây án mấy hôm trước giết.”

“Mau chóng thu dọn đồ đạc đi, ai còn dám ở lại khách sạn này nữa.”

Phương Thanh dẫn đội ở phía trước cau mày, trao đổi ánh mắt với Giản Dao. Sắc mặt Giản Dao càng trở nên trắng bệch, cúi đầu, không nói gì, chỉ nhìn về phía trước.

Cũng không khó tìm ra nơi xảy ra vụ án thứ hai. Bởi vì lúc này, ngoài tiểu viện nhà họ Điều ở cũng vây quanh không ít người. Bên trong đèn đóm sáng trưng, bóng người lay động, mơ hồ còn có tiếng khóc.

Thi thể trước mắt là Triệu Hà “bà tư” nhà họ Điều. Là người ngày đó để lại ấn tượng tốt cho Giản Dao, thoát nhìn cũng là một người hiền lành.

Nhóm cảnh sát tiến vào phòng của Triệu Hà, dưới ngọn đèn sáng rực. Điều Viễn Qua chỉ mặc áo ngủ, mặt tái mét đứng, trên người còn có vết máu. Vợ cả Minh Lan đứng bên cạnh ông ta, một bàn tay đỡ ông ta, tay kia thì che mặt, còn “nhóm vợ bé” khác nhà họ Điều đều đứng ở cửa, sắc mặt đều rất kém.

Giản Dao vừa vào cửa đã nhìn thấy cách vị trí cửa không xa có vết máu, con dao găm rơi xuống bên cạnh, một bãi máu trên mặt đất.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Phương Thanh dò hỏi thờ mạch đập cho Triệu Hà, đã mất rồi, trầm giọng hỏi.

“Đồng... chị Đồng xông tới, giết cô ấy.” Điều Viễn Qua đáp.

“Bạc Cận Ngôn đâu?” Giản Dao vội vàng hỏi.

“Giản Dao, anh ở trong này.” Một giọng nói truyền đến từ phía sau, Giản Dao vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn lướt qua mọi người đi tới. Trên trán anh đã ướt đầm mồ hôi, trên áo sơ mi cũng có mấy vết máu, nhưng đôi mắt vẫn sâu đen như trước.

Giản Dao khẽ thở phào, có rất nhiều điều muốn hỏi, lại nhìn thấy vết máu bám dọa người trên cổ anh, toàn bộ lời nói đều nghẹn trong cổ họng. Anh lại vô cùng bình tĩnh, nắm chặt tay cô, khẽ nói: “Bà Bạc, đừng lo, anh không sao.”

Lần nào cũng đều là một câu như vậy, nhưng lần này Giản Dao không thể cười nổi.

“Tội phạm chạy lên núi rồi, hướng Tây Nam.” Bạc Cận Ngôn lưu loát nói với Phương Thanh, “Chị ta rất quen thuộc đường xá, tôi không thể đuổi theo được.”

Phương Thanh lập tức ra lệnh cho cấp dưới: “Đuổi theo!” Một đội cảnh sát lập tức lên đường, chỉ là bầu trời tối đen, ngọn núi lớn phía sau giống như quái thú ngủ đông, đêm nay không thể truy bắt được thì không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Hiện trường nhanh chóng trở nên bận rộn.

Phương Thanh mang theo hai cảnh sát có kinh nghiệm, ngồi xổm xuống tiếp tục khám nghiệm thi thể. Nhân viên giám định cũng đã chạy tới, bắt đầu làm việc. Điều Viễn Qua bị mời sang một bên, trấn an cảm xúc, chuẩn bị lấy lời khai. Những người nhà khác bị ngăn ngoài dải cảnh giới, bọn họ cũng cần phải lấy lời khai.

Triệu Hà trên mặt đất bị giết tàn nhẫn, một đao mất mạng, đâm thẳng vào tim. Trong thời gian ngắn trước khi Bạc Cận Ngôn đuổi tới đây, xảy ra chuyện gì chỉ có đương sự biết mà thôi.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn về phía Điều Viễn Qua. Sắc mặt ông ta hơi trắng, cũng hơi đỏ, thật sự không phải là bộ dáng quá hoảng hốt, gật đầu với cảnh sát trước mặt, ánh mắt lộ ra vẻ đau xót và phần nộ.

“... Bầu trời tối đen, không bật đèn, không quen đường. Khi tôi đuổi tới tiểu viện nhà họ Điều thì đã bị chị ta bỏ một khoảng cách.” Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm trà nóng nói.

Phương Thanh gật đầu: “Thấy rõ chị ta chạy về hướng phòng người nào không?”

“Không thấy rõ, lúc tôi chạy đến chị ta đã vào phòng rồi.”

Bạc Cận Ngôn nhớ lại hình ảnh lúc đó.

Đêm dài yên tĩnh, khi anh đứng ngoài tường tiểu viện, cây và tòa nhà che khuất tầm mắt của anh, còn chị Đồng đã không thấy bóng dáng đâu. Anh quyết định nhanh chóng gõ cửa, nhưng không có người mở. Con chó dữ ở cửa không ngừng sủa về phía anh, khi đó anh thật sự nhớ đến sự tồn tại của Phương Thanh. Đội anh nghĩ cách tránh được con chó kia, xoay người tiến vào bên trong thì thấy có phòng sáng, có phòng tối đen một mảnh.

Chị Đồng chắc chắn sẽ không về phòng của mình ngồi chờ chết. Bạc Cận Ngôn đi về phòng chủ nhà đầu tiên, phòng ngủ của Diêu Viễn Qua, cùng với phòng ngủ của Minh Lan ở bên cạnh, nếu chị Đồng tức nước vỡ bờ tùy tiện trả thù, vậy người bị hại lớn nhất chính là hai vị chủ nhà. Ai ngờ vừa mới tới gần, nhìn thấy cửa phòng Diêu Viễn Qua khép hờ, bên trong tối đen như mực. Anh rung mình, cẩn thận tới gần, từ từ đẩy cửa ra, lại phát hiện bên trong không có một bóng người.

Đúng lúc này, tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ từ trong phòng Triệu Hà truyền ra. Bạc Cận Ngôn vội vàng quay đầu lại, thấy “rầm” một tiếng cửa bị người đẩy ra, một người nghiêng ngả lao đảo từ trong phòng ngã xuống, cả người đầy máu, nhìn thân hình thì đúng là Triệu Hà.

Bạc Cận Ngôn chạy đến.

Khi chạy tới cửa, Bạc Cận Ngôn chỉ nhìn thoáng qua, Triệu Hà giống y như sau này khi nhóm cảnh sát nhìn thấy, nằm trên mặt đất, còn Diêu Viễn Qua đứng bên cạnh thì thê, sắc mặt đỏ bừng. Ông ta ngạc nhiên khi nhìn thấy Bạc Cận Ngôn. Anh khề sò vào người Triệu Hà, đã không còn hơi thở, khề gào lên với Diêu Viễn Qua: “Lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát, xe cứu thương.” Nói xong đuổi theo phương hướng chị Đồng bỏ chạy.

Đuổi ra khỏi nhà họ Diêu, đuổi theo ngõ nhỏ ngoằn ngoèo. Tiếc là chân núi tối như bưng, bóng dáng chị Đồng chợt lóe lên rồi đi vào rừng không còn tung tích. Chờ đến khi Bạc Cận Ngôn chạy được đến trước rừng thì chỉ thấy lờ mờ bên trong, có rất nhiều con đường nhỏ lên núi, cỏ dại cao hơn người, làm sao đuổi theo được chị ta.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nói: “Chúng ta quay trở lại điểm xuất phát, điều tra tất cả bí mật của chị ta, có thể biết được nguyên nhân chị ta giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 12

Trong phòng thẩm vấn, về mặt Diêu Viễn Qua đã ổn định, khôi phục phong độ điềm tĩnh thường ngày.

“Có lẽ là khoảng hơn 11 giờ đêm, tôi ở trong phòng Tiểu Triệu, bàn chuyện với cô ấy. Chị Đồng cứ thế xông vào, Triệu Hà hỏi chị ta có chuyện gì, chị ta giống như phát điên, đánh Triệu Hà.”

Phương Thanh hỏi: “Lúc ấy ông có phản ứng gì?”

“Tôi ư?” Diêu Viễn Qua đáp, “Tôi muốn ngăn cản, nhưng chị Đồng không nghe. Sức lực của chị ta mạnh kinh người, lập tức đẩy ngã Triệu Hà xuống đất. Tôi cũng hơi sợ chị ta, muốn mở miệng gọi người đến hỗ trợ. Ai ngờ chị ta cầm lấy con dao trên bàn, đâm Tiểu Triệu. . .

Giết xong Tiểu Triệu, chị ta còn muốn lao tới giết tôi. Lúc ấy tôi rất tức giận, lao vào xô xát với chị ta. Vết thương này chính là bị chị ta dùng dao chém đây.” Ông ta xắn áo lên, lộ ra vết thương đầy máu.

Phương Thanh gạt đầu.

“Có lẽ là sau khi nghe thấy vị cảnh sát kia đuổi tới, chị ta bỏ chạy. Tất cả mọi chuyện chính là như vậy.”

Phương Thanh suy nghĩ lại hỏi: “Khi chị ta đâm Triệu Hà, ông đứng ở đâu?”

Diêu Viễn Qua suy nghĩ một chút đáp: “Tôi không nhớ rõ, ngay bên cạnh thì phải, cách đó mấy bước.”

“Sau khi vào phòng, chị ta có từng nói gì không?”

Diêu Viễn Qua hơi nhú mày: “... Chị ta nói: Các người sẽ không được chết từ tế. Chị ta nói muốn giết sạch những kẻ có tiền.”

Cách lớp kính thủy tinh tối màu, Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, và mấy cảnh sát khác quan sát kỹ lưỡng cả quá trình. Một cảnh sát cười lạnh nói: “Vợ bé của mình bị người chém ở ngay trước mắt, ông ta vẫn còn né ra mấy bước, chỉ bị chút vết thương nhẹ, cũng thực sự bỏ được.”

Tiếp đó, Minh Lan, Minh Nguyệt, đám phụ nữ, hai người giúp việc khác trong tiểu viện, đều tiếp nhận thẩm tra của cảnh sát. Lời khai của bọn họ đều giống nhau, đêm đó Diêu Viễn Qua đến phòng Triệu Hà, bọn họ đều đi ngủ, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết mới chạy đến.

Cứ như vậy bận rộn cho đến khi trời hừng sáng.

Giản Dao đứng ngoài hành lang, nhìn mặt trời mọc phía chân trời. Dưới lầu bên ngoài cục cảnh sát còn có không ít dân chúng tụ tập. Có thể tưởng tượng được sau khi bình minh, vụ án này sẽ chấn động cả thành cổ. Một kẻ giết người điên cuồng, chạy trốn trong núi sau thành, sẽ tạo thành bao nhiêu khủng hoảng với dân chúng đây?

Chỉ là điều khiến người ta khủng hoảng nhất rốt cuộc là giết người hay là lòng người?

Cửa phòng ở phía sau mở, Bạc Cận Ngôn bước ra. Áo sơ mi trắng, mi thanh mắt sáng. Ngoài vết thương tạo thành một vòng trên cổ khiến người ta sợ hãi, anh coi như không thấy, thì vẫn là bộ dáng kiêu ngạo lãnh đạm như cũ.

“Bà Bạc không cần đi ngủ một lúc sao?” Anh nói, “Thiếu giấc ngủ sẽ không tốt cho làn da mềm mại của em. Chuyện còn lại là của cảnh sát.”

Giản Dao nhìn anh: “Em làm gì có tâm tư để đi ngủ chứ. Anh mau đi khám bác sĩ đi.”

Bạc Cận Ngôn sờ cổ mình: “Ghê đến vậy sao?” Hơi ấm chiều, nở nụ cười: “Có phải rất có... mùi vị đàn ông hay không?”

“... Lập tức! Đi khám bác sĩ ngay!”

Phòng y tế ở ngay dưới lầu, trong căn phòng yên tĩnh, bác sĩ xoa chút thuốc trên cổ Bạc Cận Ngôn, lại dặn anh trong vòng mấy ngày chỉ được ăn thức ăn lỏng, thả tay anh ra, vết thương bên hông cũng đã được xoa thuốc, rồi đi ra ngoài. Lúc này mặt trời đã lên cao, trong phòng sáng trưng ấm áp. Bạc Cận Ngôn tựa vào giường bệnh, nhắm mắt nghỉ ngơi. Giản Dao ở bên cạnh nhìn anh một lát, khẽ sờ cổ anh một chút.

Anh mở to mắt nhìn cô.

“Đau không?” Cô khẽ hỏi. Thật ra anh luôn biểu hiện bộ dáng tỉnh bơ như thường, nhưng khi còn nhìn thấy rõ ràng vết thương đáng sợ kia, còn cả giọng nói đột ngột biến mất trong điện thoại, trái tim lại đau đớn, nghĩ lại mà vẫn còn sợ.

“Hơi đau.” Anh đáp.

Giản Dao đột nhiên bức bối, quay đầu đi không để ý tới anh. Lúc đầu anh hơi dờ người, sau đó kéo tay cô. Không phản ứng. Qua mấy giây lại kéo lần nữa.

“Bà Bạc?” Anh khẽ gọi, “Em tức giận.”

Còn cần anh phải nói ra sao?

Giản Dao quay đầu lại trừng anh: “Em đã nói bao nhiêu lần rồi, gặp phải nguy hiểm, đừng lao đầu vào! Chính anh cũng đã từng nói, việc liên quan đến thể lực giao cho cảnh sát, không cần đến đại thiên tài là anh, nhưng tại sao mỗi lần anh đều liều lĩnh lao vào?”

Đôi mắt đen của anh chăm chú nhìn cô, im lặng một lát, nói: “Lúc ấy anh đoán có thể chị ta đi tiêu hủy hung khí, bằng chứng. Chờ cảnh sát đến thì đã không còn kịp nữa rồi.”

“Nhưng...” Cô nói không ra lời.

Anh vẫn nhìn chăm chú vào cô, sau đó sờ tóc cô, ôm cô vào trong lòng. Qua một lúc, chờ cảm xúc cô hồi phục, anh vừa dịu dàng vừa lý tính nói: “Giản Dao, anh cho rằng em nên tin tưởng năng lực ứng biến và phán đoán của anh, chúng luôn ở tiêu chuẩn rất cao. Có lẽ quá trình phá án thường xuyên gặp phải nguy hiểm, nhưng không phải lần nào anh cũng bình yên vô sự ở bên cạnh em sao? Đây là lời hứa của anh, cũng là tự tin của anh. Yên tâm, sau này anh cũng sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Vâng.” Giản Dao vui trong lòng anh, tay anh còn khẽ vỗ lưng cô, thậm chí còn có tiết tấu riêng. Một lát sau, cô không nhịn được bật cười.

Đến lúc này, vụ án đã có tiến triển to lớn, kẻ tình nghi được xác định là người giúp việc Đồng Mẫn của nhà họ Diêu.

Lãnh đạo cục cảnh sát thành phố cũng chạy đến đây họp với đội cảnh sát. Lãnh đạo hỏi: “Giáo sư Bạc đâu?” Phương Thanh đáp: “Trong quá trình đuổi theo nghi phạm bị thương, đang ở trong phòng y tế. Chỉ là vết thương ngoài da, không có việc gì, không cần phải để ý.”

Lãnh đạo hơi kinh ngạc, gật đầu: “Vậy bắt đầu thôi. Tiểu Phương, cậu báo cáo đi.”

Phương Thanh đi lên bục, nhìn xung quanh, mở miệng: “Kẻ tình nghi ban đầu xác định là Đồng Mẫn. Thời gian cấp bách, chúng tôi chỉ lấy được một ít tư liệu trực tiếp – chị ta đăng ký ở nhà họ Diêu, chị ta vốn là người ở trần Thanh Thủy, vì kiếm sống nên vào thành phố làm thuê. Đã ở thành cổ được hai năm, trước mắt còn chưa liên hệ được với người nhà chị ta, cũng không có số điện thoại để liên lạc. Đã phái người qua đó điều tra.”

Trên màn hình xuất hiện ảnh chụp của Đồng Mẫn. Chưa đến 50 tuổi nhưng đầu đã đầy tóc bạc, vẻ mặt vô cùng già nua, nhưng đôi mắt kia vô cùng có thần. Xuyên qua màn hình giống như đang nhìn chăm chăm mọi người.

Bên dưới khe bàn tán, dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp phải nghi phạm giết người lớn tuổi, điên cuồng như vậy.

“Đã tìm được hung khí, xét nghiệm áo khoác của Đồng Mẫn treo trong nhà bếp ra được vết máu của Phó Vĩ. Hơn nữa, hung thủ để lại quần áo dính máu trong trường tiểu học, lấy được dấu vân tay, so sánh trùng khớp với dấu vân tay của Đồng Mẫn. Đồng Mẫn chính là hung thủ vụ án Phó Vĩ. Ngoài ra, dựa vào tình hình chúng ta nắm được trước mắt, chị ta cũng là kẻ tình nghi lớn nhất trong vụ án giết Triệu Hà xảy ra đêm qua.”

“Tại sao?” Lãnh đạo hỏi, “Tại sao chị ta lại giết người? Chị ta gây án thế nào?”

Trên màn hình xuất hiện ảnh chụp hiện trường vụ án của Phó Vĩ, vết máu, vân tay, thi thể...

Phương Thanh nói: “Giáo sư Bạc đã từng giải thích điều này, Đồng Mẫn ở nhà họ Diêu thường xuyên bị hành hạ, tinh thần đã không bình thường. Đồng thời, chúng tôi nghi ngờ trước khi đến nhà họ Diêu, chị ta còn chịu tổn thương tinh thần khác. Nếu không tính cách của một người không thể chỉ trong hai năm xảy ra thay đổi lớn như vậy.”

Khi quét dọn trong khách sạn, chị ta gặp được Phó Vĩ. Trên người Phó Vĩ có thứ gì đó kích thích chị ta. Trước mắt chúng tôi suy đoán là tính cách trên hoa ghen nguyệt của Phó Vĩ. Tuy Đồng Mẫn tinh thần phân liệt, nhưng rất thông minh. Vì thế đã lập ra kế hoạch toàn vẹn để giết chết Phó Vĩ.

Bởi vì khi chúng tôi vào nhà họ Diêu thu thập dấu vân tay của kẻ tình nghi. Có lẽ chị ta bị đánh động chuyện này, muốn đến nhà bếp lấy hung khí đi. Ai ngờ lại bị giáo sư Bạc bắt gặp, vì thế bỏ trốn.”

“Tại sao chị ta lại muốn giết Triệu Hà không liên quan gì?” Có người lại hỏi.

Phương Thanh đáp: “Theo lời khai của Diêu Viễn Qua nhân chứng duy nhất, lúc ấy tinh thần Đồng Mẫn đã không thể khống chế được, chạy vọt vào giết chết Triệu Hà.”

Mọi người im lặng, có người thở dài.

“Phương Thanh, phải nhanh chóng bắt được Đồng Mẫn.” Lãnh đạo lớn tiếng nói, “Không thể để cho một kẻ giết người liên hoàn điên cuồng như vậy chạy trốn bên ngoài. Người dân thành cổ làm sao sống yên ổn. Hạn trong vòng 3 ngày phải bắt được chị ta về.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, đám cảnh sát đi ra khỏi phòng họp, sắc mặt đều vô cùng nghiêm trọng. Cuối cùng đã xác định được kẻ tình nghi, vụ án đã xua tan mây mù thấy được ánh mặt trời, đương nhiên khiến mọi người vui mừng. Song núi lớn mênh mông, dốc ngược gấp ghềnh, muốn tìm ra một người, lại còn kẻ giết người lăm vào đường cùng, nói thì dễ hơn làm.

Phương Thanh quay về chỗ của mình, đúng lúc này di động đột nhiên vang lên. Anh ta cầm lên, sừng sốt.

Đúng là cuộc gọi của Kim Hiểu Triết đã lâu không liên lạc.

Nhưng lúc này đang trong giai đoạn truy bắt tội phạm đào tẩu, phải nói thế nào đây? Phương Thanh suy nghĩ một chút, không do dự quá lâu, nhét điện thoại vào trong túi, để nói sau vậy.

Một cảnh sát bên cạnh đột nhiên “à” một tiếng: “Notebook của tôi đâu rồi?”

Mọi người đều nhìn về phía anh ta.

Anh ta lục lọi trên bàn một lát, nong náy: “Ai cầm đi rồi? Trước khi họp còn để trên bàn cơ mà, sao lại không thấy tăm hơi đâu? Tất cả quá trình điều tra vụ án đều ở hết trong đó.”

Phương Thanh ngần ra, hỏi: “Vừa rồi khi chúng ta họp, ai ở bên ngoài?”

Một cảnh sát đáp: “Ngoài nhà họ Diêu ra, còn có cha của người bị hại Phó Vĩ.”

Phương Thanh biến sắc: “Bọn họ hiện tại ở đâu?”

“Người nhà họ Diêu đi về trước rồi. Cha của Phó Vĩ. Aiz, Phó Đại Phàm đâu rồi, vừa còn ở đây mà, còn nói muốn tìm chúng ta đấy. Sao đột nhiên không thấy đâu?”

“Hồng bét, xảy ra chuyện rồi!” Phương Thanh lạnh lùng nói, “Mau đến nhà họ Diêu!”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn vừa lên lầu, lập tức nhìn thấy Phương Thanh mang theo một nhóm người vội vàng lên đường. Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Giản Dao nói: “Chúng tôi đi cùng với các anh.” Bạc Cận Ngôn cũng gật đầu.

Xe cảnh sát chạy như bay, về mặt Giản Dao căng thẳng. Bạc Cận Ngôn nhảy bèn, hỏi: “Em đang lo lắng cho người cha kia?”

“Vâng.” Giản Dao đáp, “Ông ấy đã mất con rồi. Em không hi vọng ông ấy nhất thời xúc động mà gặp chuyện không may.”

“Nhớ tới cha của em?” Bạc Cận Ngôn lại hỏi.

Giản Dao tựa đầu vào vai anh, im lặng. Bạc Cận Ngôn khẽ vuốt tóc cô, suy nghĩ nói: “Nhưng mà em có anh.”

Giản Dao cười: “Anh cũng không phải là cha em.”

“Ý của anh là...” Trong mắt anh có ánh sáng thoáng qua, “Sau này anh sẽ là người cha tốt.”

Giản Dao chớp mắt, nhìn anh không nói lời nào.

Nhà họ Diêu quả nhiên đã trở nên hỗn loạn.

Không nói đến việc khách sạn đã ngừng việc kinh doanh, khi đám người Phương Thanh tiến vào, nhóm nhân viên phục vụ cũng đang vô cùng hoảng hốt.

Hậu viện đã xảy ra chuyện.

Hóa ra là khi Phó Đại Phàm nhìn thấy notebook của cảnh sát, cả người như phát điên, đầu lòng cho con trai vận may không tốt, gặp phải kẻ thần kinh bị giết thảm. Càng suy nghĩ, ánh mắt ông lại càng chăm chú vào những dòng miêu tả về nhà họ Diêu.

Nếu không phải nhà họ Diêu hành hạ Đồng Mẫn, thì chị ta làm gì đến nỗi ngày càng điên cuồng đi giết người như vậy?

Nếu không phải Diêu Viễn Qua lấy nhiều vợ như vậy, những người phụ nữ này không chiếm được sự sủng ái, trút giận lên hết người giúp việc, thì con ông sao phải chịu liên lụy như vậy?

Đúng là tai bay vạ gió!

Chờ bắt được Đồng Mẫn thì có ích gì chứ? Còn có tác dụng gì? Phó Đại Phàm cũng là người có tri thức ông biết rất nhiều kẻ tâm thần sau khi bắt được đều không phải chịu sự trừng phạt, chỉ bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Thù của con ông, ai báo cho đây?

Nếu không phải do những kẻ có tiền này, ngày đêm làm loạn, không coi người khác ra gì, nếu không phải bọn họ...

Phó Đại Phàm im lặng rời khỏi cục cảnh sát, bám theo xe nhà họ Diêu. Đằng trước đúng là chiếc Audi A6 đen bóng chói mắt của Minh Lan.

Phó Đại Phàm không ngừng khóc trên taxi, khóc đến mức tài xế cũng không dám lên tiếng. Khi đến cửa khách sạn nhà họ Diêu, thấy những người đó đều đã đi về phòng, ông mới cầm lấy con dao gọt hoa quả để trong người mang theo mấy ngày nay đi vào.

Cũng bởi vì đang có án mạng nên nhà họ Diêu vô cùng hỗn loạn, ông ta đi thẳng vào trong mà không có ai hỏi han.

Tuy nhiên ông ta chỉ gặp được đứa con trai 5 tuổi duy nhất của Diêu Viễn Qua, không có người trông giữ, mập mạp, đứng trong góc khóc. Phó Đại Phàm nhìn thấy đứa trẻ, hốc mắt lại nóng lên.

Sau vườn hoa nhà họ Diêu, hoa cỏ mọc thành bụi, hành lang quanh co gấp khúc.

Tiếng khóc la, tiếng bước chân, tiếng cầu xin, tiếng gào thét, hỗn loạn.

Nhóm cảnh sát đã tiến vào vườn hoa, gạt đám phụ nữ nhà họ Diêu lùi về phía sau, chỉ để lại Diêu Viễn Qua và mẹ đứa trẻ Minh Nguyệt. Còn Phó Đại Phàm, dùng dao giữ chặt đứa trẻ, đã bị ép lùi đến góc vườn hoa, không còn đường lùi. Sắc mặt ông ta đỏ bừng, tay nắm dao run rẩy. Ánh mắt vừa điên cuồng, vừa trống rỗng.

“Thả con tôi ra!” Diêu Viễn Qua giận dữ hét, “Đồ điên! Con ông bị giết liên quan gì đến chúng tôi! Ông dám động vào nó thử xem!”

Minh Nguyệt ôm cổ ông ta khóc hô: “Đừng nói nữa! Ông đừng nói nữa! Anh à, có chuyện gì từ từ nói, anh thả con tôi ra trước đi, được không? Nó chỉ là đứa trẻ 5 tuổi thôi!”

Đứa trẻ bị dọa choáng váng, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Phó Đại Phàm run giọng: “Không liên quan đến các người ư? Nếu không phải các người... không phải các người, sao con tôi lại bị giết chết! Con của kẻ có tiền thì rất tốt à, đừng một chút đã khiến các người đau lòng. Tôi mất một đứa con, vậy các người đền cho tôi một đứa.”

Diêu Viễn Qua đã vô cùng tức giận: “Đồ điên!” Minh Nguyệt khóc ngất xuống đất. Hai người bị cảnh sát ngăn lại.

Phương Thanh ra hiệu cho cảnh sát bên cạnh, anh ta rời khỏi vòng vây, rời khỏi vườn hoa, đi về tường ở phía sau.

Giản Dao tiến lên mấy bước nói: “Chú Phó, chú Phó à! Chú hãy nghe cháu nói, chú đừng xúc động. Chú làm như vậy là phạm tội. Chúng cháu nhất định sẽ bắt được hung thủ giết Phó Vĩ. Chỉ là Phó Vĩ ở trên trời có linh, cũng không muốn cha mình nửa đời sau sống ở trong tù, còn có cả cô nữa. Nếu chú vào tù, ai sẽ chăm sóc cô đây? Chẳng lẽ Phó Vĩ hi vọng cha mẹ mình đều cô độc không nơi nương tựa trải qua tuổi già sao? Chú bỏ dao xuống trước đi, chúng cháu biết là chú nhất thời xúc động, không sao đâu. Chú bỏ dao xuống đi.”

Lời này đánh trúng vào lòng Phó Đại Phàm, ông ta hơi sững sờ. Ai ngờ vừa quay đầu, lại nhìn thấy ánh mắt của Điều Viễn Qua, ánh mắt kia âm trầm đáng sợ. Phó Đại Phàm đột nhiên cảm thấy hơi lạnh tỏa khắp người, nghẹn ngào nói: “Tôi không quan tâm được nhiều như vậy! Tôi đi tù thì đi tù, thằng bé đã chết, mẹ nó cũng không sống nổi nữa, để cho bà ấy cùng chết đi! Cả nhà cùng chết đi! Có đứa trẻ này chôn cùng!”

Trong lòng Giản Dao hoảng hốt, nhưng nhất thời cũng không có cách gì. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lạnh lùng mở miệng: “Ông cho rằng như vậy là anh hùng sao? Chính là đang báo thù thay cho con mình sao? Hung thủ giết con ông bây giờ còn đang chạy trốn bên ngoài. Ông thân là đàn ông, tìm một đứa trẻ 5 tuổi báo thù, hành vi này có khác gì với hung thủ chứ? Cho nên ông muốn đứa trẻ này trở thành Phó Vĩ thứ hai sao?”

Ánh mắt Phó Đại Phàm chấn động, tay cũng mềm nhũn ra, con dao trượt đi nửa tấc. Đúng lúc này, Phương Thanh sớm đã đứng ở bên ngoài bức tường phía sau Phó Đại Phàm đánh bọc sườn. Anh ta thấy thời cơ đã đến, nhảy xuống, nhưng không có chút tiếng động nào, lập tức bỏ nhào về phía Phó Đại Phàm. Úp người, bẻ tay, cướp dao, còng tay, động tác liên mạch dứt khoát, vóc dáng Phó Đại Phàm cao như vậy mà không có một chút cơ hội nào để phản kháng, cứ thế bị bắt gọn. Giản Dao nhanh chóng chạy lên ôm lấy đứa trẻ. Minh Nguyệt khóc rống, đón lấy đứa trẻ. Phương Thanh dùng một tay giữ lấy Phó Đại Phàm ép vào tường, nhất thời cũng không biết nói gì với ông ta, chỉ trầm giọng nói: “Theo chúng tôi về cục cảnh sát.”

Nước mắt Phó Đại Phàm tuôn trào.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng đứng ngoài.

Đúng lúc này, Điều Viễn Qua đột nhiên lao đến, kéo áo Phó Đại Phàm, dấm ông ta: “Mợ nó, mày dám hại con tao! Mợ nó mày không muốn sống nữa à, có tin chỉ cần mày ra khỏi thành cổ này, lão tử sẽ hóa kiếp cho uất ức của mày không? Dám động đến con tao, mợ nó, đừng đến con tao!”

“Dừng tay!” Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh cùng quát lên, nhưng vẫn không ngăn được cú dấm, Phó Đại Phàm bị đánh đến mức máu mũi bật ra. Khi Điều Viễn Qua còn muốn dấm cú thứ hai thì Phương Thanh đã giữ được cánh tay ông ta, quát: “Điều Viễn Qua, ông dám đánh người trước mặt cảnh sát!”

Điều Viễn Qua ngẩng đầu lên, giận dữ trừng anh ta: “Cảnh sát? Ha ha, cảnh sát là cái chó gì chứ?”

Minh Lan nhanh chóng chạy qua, giữ chặt tay ông ta. Thấy đám cảnh sát nhìn chằm chằm mình, Điều Viễn Qua dường như mới phát hiện mình thất lễ, không nói gì nữa, xoay người rồi đi.

Cuối cùng đã ngăn được vụ án thứ ba suýt nữa xảy ra.

Nhóm cảnh sát giải Phó Đại Phàm về cục. Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh liếc nhau, cả hai đều nhìn ra trong mắt nhau lóe lên thứ gì đó.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trở lại cục cảnh sát. Bởi vì khách sạn đã bị phong tỏa, nên bên cục sắp xếp cho bọn họ ở khách sạn gần đó.

Trong khách sạn trang hoàng đơn giản, hai tay Bạc Cận Ngôn chống lên giường, đang suy nghĩ gì đó. Giản Dao sắp xếp lại hành lý cho hai người, thờ dãi. Ai ngờ chuyến du lịch tốt đẹp, lại biến thành như vậy. Trần ngập máu tanh và phiền não.

“Chờ bắt được Đồng Mẫn là coi như phá xong án nhĩ?” Giản Dao cảm thán nói, “Chúng ta có thể quay về BJ.”

Bạc Cận Ngôn liếc cô một cái, im lặng.

Giản Dao cúi đầu đứng trước cửa sổ: “Nhưng anh luôn cảm thấy vụ án này có chỗ khiến người ta khó chịu.”

Bạc Cận Ngôn cười, đứng dậy ôm lấy cô từ phía sau, cằm đặt lên vai cô, cợt như thói quen: “Không hồ là... bà Bạc.”

Giản Dao ngẩn ra: “Ý của anh là?”

Bạc Cận Ngôn và cô cùng lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Lời Đồng Mẫn nói đêm hôm đó khiến anh cảm thấy vụ án này còn có ẩn tình, không chỉ là bệnh tâm thần biến thái giết người đơn giản như vậy. Hơn nữa, vụ án xảy ra tối qua còn có ba điểm đáng ngờ.”

Giản Dao suy nghĩ đáp: “Em chỉ nghĩ được một điểm.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

Giản Dao dùng mặt chạm vào anh: “Dạy mãi không sửa! Không được cười.”

Lúc này có người gõ cửa. Giản Dao cao giọng: “Ai vậy?”

Bạc Cận Ngôn nói: “Còn có thể là ai chứ? Nhất định là Phương Thanh tìm chúng ta bàn bạc về vụ án lồng trong án này.”

Giản Dao mở cửa ra, nhìn thấy người đến, liếc nhìn Bạc Cận Ngôn ở phía sau. Thật đúng là sắp thành Bạc bán tiên rồi.

Phương Thanh vừa vào, lập tức nói luôn: “Có hai tình huống mới. Một là trên con dao giết chết Triệu Hà tối qua không có dấu vân tay. Hai là chứng minh thư của Đồng Mẫn là giả.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Không có dấu vân tay?

Giản Dao hơi giật mình.

Phương Thanh ngồi xuống, rót cho mình một cốc nước đầy, nhấp một ngụm, nói: “Cho dù lúc ấy Đồng Mẫn mang găng tay, không để lại dấu vân tay, nhưng dao gọt hoa quả đặt trong phòng Triệu Hà thì ít nhất cũng phải có dấu vân tay của Triệu Hà, song lại không có. Chỉ có hai người có cơ hội lau vân tay.”

“Đồng Mẫn... và Diêu Viễn Qua.” Giản Dao thấp giọng nói.

“Khi anh gặp Đồng Mẫn ở nhà bếp, chị ta không đeo găng tay.” Bạc Cận Ngôn liếc Giản Dao, “Chúng ta vừa nói có ba điểm đáng ngờ.”

Phương Thanh cũng nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn định lên tiếng thì hai mắt Phương Thanh tỏa sáng nói: “Thứ nhất, vị trí Triệu Hà ngã xuống không đúng. Dựa theo lời khai của Diêu Viễn Qua, Đồng Mẫn, tạm thời gọi chị ta là Đồng Mẫn, vừa vào phòng chị ta đã lao về phía Triệu Hà, còn cầm dao gọt hoa quả, nhưng Triệu Hà lại ngã ngay cạnh cửa, hơn nữa con dao còn nằm ở phía sau lưng, hoàn toàn giống như không có phòng bị mà bị giết hại.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn thân nhiên: “Ừ... hử.”

Giản Dao nở nụ cười, nói tiếp: “Thứ hai, lời khai của Diêu Viễn Qua có sơ hở. Không có tiền đề sẽ không có kết thúc. Ông ta lại trần thuật chi tiết từ đầu vô cùng cụ thể, hơn nữa lại có chút mơ hồ. Rất có thể ông ta nói dối. Hơn nữa ông ta thuật lại câu nói kia của Đồng Mẫn cũng hơi kì lạ.”

Bạc Cận Ngôn cho cô ánh mắt dịu dàng khen thưởng.

Phương Thanh bỗng nhiên cảm thấy hơi chán ghét khi làm việc với hai người này.

Thấy hai người im lặng, lúc này Bạc Cận Ngôn mới khẽ cười nói: “Thứ ba... chúng ta từng chứng kiến Triệu Hà thực sự đồng cảm với Đồng Mẫn trong nhà họ Diêu. Đêm đó, khi tôi đuổi tới trong viện, phát hiện cửa phòng Diêu Viễn Qua mở toang. Theo lời khai của mọi người, đêm đó ông ta đến phòng Triệu Hà. Ông ta luôn yêu cầu gia phong nghiêm chỉnh, cùng đóng cửa tắt đèn, cho nên cánh cửa này không phải là do ông ta mở ra. Những người khác cũng không dám mở. Cửa này là do Đồng Mẫn mở. Sau khi quay về viện, người đầu tiên chị ta muốn tìm là Diêu Viễn Qua, người chị ta muốn giết chính là ông ta. Bà Bạc em từng nói Diêu Viễn Qua nói dối.”

“Nhưng tại sao ông ta...” Giản Dao do dự.

Phương Thanh nói tiếp: “Trên dao không có dấu vân tay, hiện trường lại có hai người tình nghi, nhưng cũng không thể chứng minh được Diêu Viễn Qua là hung thủ. Hơn nữa dựa theo tình hình trước mắt, Đồng Mẫn vẫn là nghi phạm lớn nhất.”

“Nếu hung thủ thực sự là Diêu Viễn Qua, tại sao ông ta lại muốn giết vợ mình?” Ánh mắt Giản Dao nặng nề: “Rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ cần biết bí mật của Đồng Mẫn là có thể biết được gia đình này che giấu bí mật gì.” Bạc Cận Ngôn sâu xa nói.

Ba người im lặng một lát, gió khẽ thổi rèm cửa, tất cả đều yên bình như vậy, nhưng dưới lớp vỏ yên bình là sóng gió vô hình.

“Tôi lập tức phái người đi thăm dò thân phận thực của Đồng Mẫn, điều tra toàn bộ mọi thứ liên quan đến chị ta.” Phương Thanh hăm hở đứng lên.

“Không cần phải phiền toái như vậy.” Bạc Cận Ngôn cười nói, “Bà Bạc, mở máy tính ra. Hiện tại chúng ta sẽ tra ra chị ta.”

Phương Thanh và Giản Dao đều ngẩn ra. Phương Thanh: “Tra như thế nào? Chẳng lẽ anh có thể dùng baidu sao? Tôi đã so với ảnh chụp của Đồng Mẫn rồi, không có trường hợp nào hết.”

Bạc Cận Ngôn đứng lên, chậm rãi đi trong phòng, ngón tay thon dài khẽ lắc ở phía sau. Cuối cùng nở nụ cười tự đắc ngạo mạn. Bộ dáng “Người bình thường rốt cuộc cũng không hiểu thế giới của thiên tài.”

Anh nói: “Đồng Mẫn đã gần 50 tuổi, một người phụ nữ độc thân thông minh như vậy, mai danh ẩn tích, chịu hành hạ, làm giúp việc cho gia đình nhà họ Diêu là vì mục đích gì?”

Vì tiền? Hoàn toàn không cần phải giết người. Hơn nữa Diêu Viễn Qua quản lý tiền bạc rất chặt chẽ, làm người giúp việc ở nhà họ Diêu để trộm tiền không phải là một cách hay. Không bằng chị ta trực tiếp bắt cóc con trai của Diêu Viễn Qua đòi tiền, cách này đối với chị ta hẳn là không khó, nhưng chị

ta không làm.

Vì tình cảm? Tầm ngắm của Diêu Viễn Qua đều là các cô gái 20, 30 tuổi, Đồng Mẫn hiển nhiên không phải là con mồi của ông ta, sắc đẹp của chị ta không bằng thê thiếp của ông ta, thậm chí còn lớn tuổi hơn cả vợ cả của ông ta. Nếu là do xích mích tình cảm thời trẻ thì không có khả năng Diêu Viễn Qua không phát hiện ra; hai là chị ta cần gì phải ẩn nấp ở nhà họ Diêu lâu như thế, trực tiếp ra tay là được.

Chị ta ẩn nấp lâu như vậy, tất nhiên là để điều tra rõ chuyện gì đó. Một người phụ nữ ở tầm tuổi đó, có thể chịu khổ, không phải vì tiền, vì tình cảm, vậy khả năng lớn nhất là vì cái gì?”

Ánh mắt Phương Thanh càng âm trầm, Giản Dao thì thảo: “Là vì...”

Bạc Cận Ngôn gật đầu một cái: “Không có gì khác so với Phó Đại Phàm hôm qua suýt chút nữa phạm tội giết người. Là vì con cái.”

“Chúng ta làm thế nào để điều tra rõ thân phận của chị ta đây?” Phương Thanh trầm giọng hỏi.

Bạc Cận Ngôn cúi đầu mở máy tính, hệ thống nội bộ công an, sau đó giao cho Phương Thanh, nói: “Chị ta thay tên đổi họ là để che giấu thân phận, tiến vào nhà họ Diêu. Nếu người nhà họ Diêu ngay cả tướng mạo chị ta cũng không nhận ra được, như vậy chị ta cũng không cần thay đổi tên quá nhiều. Người mất đi càng nhiều, cô độc bất lực, luôn hi vọng giữ lại được càng nhiều thứ thuộc về mình. Cho nên có lẽ chị ta không phải họ Đồng, bởi vì mọi người luôn nhạy cảm với ‘họ’, nhưng trong tên rất có thể vẫn có một chữ ‘Mẫn’.

Nếu chấp niệm lớn nhất của chị ta là con cái, tất nhiên là muốn tưởng niệm và gửi gắm. ‘Đồng’ có thể là họ cũng có thể là một chữ trong tên con chị ta.

Chứng minh thư của chị ta ghi là ngày 12 tháng 8 năm 1967, nếu đã biết đây là giả, vậy thì năm có lẽ là giả, nhưng ngày tháng có thể là thật. Thậm chí năm cũng có thể là thật.

Trước đó tôi từng nói, chị ta thể hiện ra một chút kỹ xảo phân điều tra, hơn nữa là vô cùng thực dụng. Rất có thể là vì vụ án nên từng tiếp xúc với cảnh sát. Ví dụ như nhân chứng, kẻ tình nghi hoặc là... người nhà nạn nhân.

Hãy tìm ở trong hệ thống nạn nhân có chữ ‘Đồng’ trong tên, người bị hại hoặc là người mất tích, trong quan hệ gia đình, trong tên người mẹ có chữ ‘Mẫn’, sinh nhật là ngày 12 tháng 8. Chị ta chính là ‘Đồng Mẫn’ chúng ta đã gặp.”

Giản Dao há hốc miệng, cuối cùng vẫn im lặng, chỉ nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh. Phương Thanh im lặng một lát, cúi đầu tìm kiếm trong máy tính, mười ngón tay lướt nhanh trên bàn phím.

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh nhấp ngụm trà.

Một lát sau, Phương Thanh ngẩng đầu: “Không tìm được người họ Đồng hoặc trong tên có chữ Đồng phù hợp với điều kiện.”

Giản Dao ngẩn ra, Bạc Cận Ngôn lại nhìn anh ta không nói lời nào.

“Nhưng mà...” Vẻ mặt của Phương Thanh trở nên vô cùng nghiêm trọng, đưa màn hình máy tính về phía bọn họ, “Tôi tìm được rồi này.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cúi đầu nhìn xuống. Đó là một hồ sơ vụ án mất tích.

Họ tên: Đồng Sinh

Giới tính: Nữ

Ngày tháng năm sinh: 5-4-1987

Thời gian mất tích: Tháng 9-10 năm 2010

Địa điểm mất tích: Không rõ

Nguyên nhân mất tích: Không rõ

Họ tên: Tạ Mẫn

Giới tính: Nữ

Ngày tháng năm sinh: 12-8-1967

Quan hệ với nạn nhân: Mẹ con

“Tạ Mẫn, nữ, 59 tuổi, người Tương Đàm HN, vốn là giáo viên tiểu học trong trấn địa phương.” Trong phòng họp, Phương Thanh lớn tiếng nói với nhóm cảnh sát, “Qua điều tra, chị ta chính là ‘Tạ Mẫn’ chúng ta muốn tìm. Chồng qua đời vì bệnh năm 2005, con gái học đại học ở tỉnh A.

Một mình chị ta sống ở HN đến năm 2010, sau khi con gái mất tích, chị ta từ chức, không rõ tung tích.”

“Vụ án của Đông Sinh năm đó do cảnh sát tỉnh A phụ trách. Theo ghi chép điều tra, lúc ấy Đông Sinh từng đến thành cổ du lịch, sau đó đã có dấu vết chứng tỏ cô ta rời khỏi thành cổ, đến thành phố khác du lịch. Nhưng khi cảnh sát tỉnh A đến thành phố đó điều tra lại không thu hoạch được gì. Đành phải xác định vụ án này là mất tích, đến nay vẫn chưa phá được.

Trước mắt nguyên nhân gì khiến Tạ Mẫn tìm tới Diêu Viễn Qua, nhà họ Diêu có liên quan đến vụ án của Đông Sinh hay không thì chưa rõ. Nhưng khi chúng ta lùng bắt Tạ Mẫn trong núi, cần phải nắm bắt được tình hình, chuẩn xác bắt được lòng kẻ tình nghi.

Tiểu Trương, cậu mang theo hai người, theo tôi đi điều tra Diêu Viễn Qua. Ông ta cũng là kẻ tình nghi lớn trong vụ án của Triệu Hà.”

Cùng buổi trưa hôm đó, trong đại viện nhà họ Diêu cũng chìm trong bầu không khí áp lực.

Người giúp việc nấu xong cơm trưa, để trong phòng ăn. Trong ngoài viện hỗn loạn, màu sắc món ăn cũng thể hiện sự gấp gáp lộn xộn, nhưng không ai để ý.

Cuối cùng vẫn đứng giờ ngồi vào bàn ăn, nhưng không ai nói chuyện, sắc mặt mấy người phụ nữ đều u ám. Triệu Hà vốn ngồi ghế ở cạnh cuối bàn đã nằm xuống rồi.

Về mặt Minh Lan bình tĩnh, cúi đầu, động tác thông thả ăn rau uống canh. Hôm nay ngay cả cô ta cũng không nói lời nào, đừng nói đến những người phụ nữ khác cần nhìn sắc mặt cô ta.

Về mặt của Diêu Viễn Qua cũng rất bình thản, việc ăn uống vẫn chỉnh tề như trước, không nhìn ra được tối qua đã trải qua chuyện mưu sát. Ông ta ăn một bát cơm nhỏ, bỏ đũa xuống, hỏi: “Đã thông báo cho người nhà Triệu Hà chưa?”

Minh Lan đáp: “Báo rồi.”

Diêu Viễn Qua thân nhiên nói: “Xử lý cho tốt, đừng để bọn họ đến nhà gây náo loạn.”

“Vâng.”

Minh Nguyệt cắn môi, run giọng hỏi: “Tại sao chị Đồng lại muốn giết Triệu Hà? Thường ngày Triệu Hà đối xử với chị ta tốt nhất, chị ta điên rồi sao?”

“Cũng không phải là điên.” Diêu Viễn Qua lãnh đạm nói, “Còn chưa nói đến cô đấy, chăm sóc con cho tốt! Tôi chỉ có một đứa con, hôm nay suýt chút nữa bị hại. Sau này còn xảy ra chuyện này, cô là mẹ nó thì đừng nghĩ đến chuyện sống dễ chịu.”

Minh Nguyệt ậm ừ hai tiếng, không nói nữa.

“Đừng vậy!” Trương Cúc Phương nhân cơ hội nói, “Ngay cả con mình cũng không chăm sóc được, Minh Nguyệt, lần này chị đúng là bất cẩn, trách nhiệm lớn như vậy, chị chịu được sao?”

“Cô câm miệng!” Diêu Viễn Qua quát, Trương Cúc Phương biến sắc, im lặng. Như thể cuối cùng con tức bị chọc vào, Diêu Viễn Qua lạnh lùng nói: “Từ nay về sau không ai được phép nhắc về chuyện Triệu Hà nữa! Còn cả vụ án giết người kia! Mợ nó, cái quái gì vậy, mợ nó!”

Ông ta mắng xong, đứng dậy trở về phòng. Chỉ còn lại đám phụ nữ, không dám thở mạnh, sắc mặt mỗi người đều mờ mịt.

Thực ra có gì khác biệt chứ.

Ai yêu nhiều hơn một chút, ai được sủng ái hơn một chút. Ai được nhiều tài sản hơn, phòng của ai nhỏ hơn, có gì khác biệt chứ?

Từ khi bước vào viện này, bọn họ có lẽ vừa thương vừa hận ông ta.

Nhưng nhiều nhất vẫn là khuôn mặt lạnh lùng hà khắc, tàn bạo độc ác, mơ hồ khiến bọn họ sợ sệt.

Trời cao, mây trôi bồng bềnh. Mặt trời trên núi rất to. Trong rừng cây rậm rạp, nóng đến mức không có chỗ nào để lánh mình.

Đồng Mẫn hoặc hiện tại nên gọi là Tạ Mẫn, trên quần áo của chị ta còn có vết máu đã khô, cả người toàn là bùn, người phụ nữ 50 tuổi, từng hưởng thụ cuộc sống yên ổn bình thường, lúc này đang phải tựa vào một gốc cây mệt mỏi thở gấp.

Chị ta không ngừng chạy, lẫn trốn, nhưng không biết còn có thể trốn được bao lâu nữa.

Chị ta ngẩng đầu, nhắm mắt nhìn ánh mặt trời chói chang. Rất xa dưới trền núi dường như lại có tiếng động, là cảnh sát tìm kiếm đến đây sao?

Chị ta cắn răng, nhìn vũng bùn bên cạnh có chút nước, cúi xuống vốc mấy ngụm nước, cúi đầu, đứng dậy chạy sâu vào trong rừng cây.

Phải chạy, nhất định phải chạy. Bởi vì hiện tại chị ta không thể để bị bắt được.

Chị ta nhớ tới một tiếng trước gặp được một người leo núi. Đối phương cũng không biết chị ta là tội phạm bỏ trốn, còn đưa cho chị ta một chai nước. Lúc ấy chị ta cũng có chút dao động, liền mượn di động của đối phương.

Chị ta nhớ tới buổi tối đó, những lời nào của người đàn ông đó.

... Tôi là Bạc Cận Ngôn. Khao khát cả đời của tôi chính là làm cho chân tướng rõ ràng, rửa sạch oan khuất, bắt tội phạm đền tội.

Chị ta gọi 110 muốn tìm Bạc Cận Ngôn, nhưng khi có người bắt máy, lại vội vàng cúp.

Không được. Chị ta phải tìm được con gái mới gọi điện.

Ánh mặt trời ngày càng chói mắt. Tạ Mẫn chạy trốn trong rừng, một lát đã cảm thấy hoa mắt.

Máu tươi, tiếng kêu, hai mắt hoảng sợ của người chết giống như vòn quanh trong đầu chị ta. Thậm chí chị ta cảm thấy hiện tại mình đã chết lạng đối với hình ảnh đó, nhưng chúng không ngừng xuất hiện, mang đến sự trống trải, cũng mang đến khoái chí.

Ánh mắt của chị ta mở lớn, hốc mắt đau nhức. Trước mắt lại hiện lên hình ảnh tối qua.

Bạc Cận Ngôn tới gần, chị ta chạy trốn trong đêm tối. Căn phòng trống không, phòng sáng đèn, nam nữ ôm nhau.

Cuối cùng là Triệu Hà nằm bò trên mặt đất, hấp hối, nắm chặt tay chị ta, dùng giọng nói yếu ớt cố lắm mới có thể nghe được: “Chị đi tìm núi...” Rồi ngừng thở.

Nhưng rừng núi rộng như vậy, đi đâu mới có thể tìm Đông Sinh của chị ta đây?

Trong lòng Tạ Mẫn giống như chứa một cánh đồng hoang sắp bị thiêu rụi không còn, mò mịt chạy vào trong rừng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Ánh nắng chiều ấm áp, trên đường không có quá nhiều người, mấy người công nhân vệ sinh tụ tập dưới tàng cây trò chuyện.

Một cô gái trẻ tuổi đi tới, lễ phép cười: “Làm phiền một chút, xin hỏi cô Trương Tổ Phân là ai ạ?”

Mấy người công nhân vệ sinh đều nhìn cô, một người trong đó đứng lên: “Là tôi, cháu có chuyện gì?”

Giản Dao tạm ngừng một chút, cười nói: “Chào cô ạ, chúng ta qua bên này nói chuyện. Trời hơi nóng, để cháu mua mấy chai nước cho các cô đã.”

Cô đi đến bên cạnh sạp báo gần đó mua một túi nước lớn đưa tới cho bọn họ. Trương Tổ Phân không biết cô có gì trong hồ lô, hơi ngượng ngùng, nhưng Giản Dao vẫn dịu dàng mỉm cười, mời Trương Tổ Phân đi sang bên cạnh, đưa cho bà một chai nước, nói: “Cô à, cháu có chuyện muốn nói với cô, mấy năm trước có phải cô từng làm việc trong nhà họ Diêu không ạ?”

Trương Tổ Phân nhấp một ngụm nước, nói: “Cô gái, cháu muốn hỏi chuyện này để làm gì?”

Giản Dao đáp: “Không phải mấy hôm nay nhà họ Diêu đã có hai người chết sao, cháu nghe cô giúp việc bên kia nói cô từng làm trong nhà họ Diêu, nên muốn hỏi cô tình hình một chút.” Thực ra tư liệu về Trương Tổ Phân và những người giúp việc khác là cảnh sát thông qua con đường khác biết được. Trước khi chưa có bằng chứng để điều tra Diêu Viễn Qua, không thể đánh động bất cứ kẻ nào. Ngộ nhờ vụ án của Đông Sinh thực sự có liên quan đến ông ta, ngộ nhờ người giúp việc hoặc là người chứng kiến năm đó là kẻ đồng lõa hoặc có quan hệ mật thiết với Diêu Viễn Qua thì sao?

Trương Tổ Phân cũng nhảy bèn: “Cháu là... phóng viên?”

Giản Dao cười không nói.

“Đúng vậy, cô từng làm ở đó một năm, sau đó thực sự không thể làm nổi nữa.” Trương Tổ Phân nói.

“Tại sao ạ?”

Trương Tổ Phân im lặng rồi nói tiếp: “Đó không phải là công việc dành cho con người. Tuy hiện tại quét rác ít tiền hơn rất nhiều, nhưng dễ chịu.”

“Người nhà họ Diêu làm sao được coi là con người chứ.”

Giản Dao im lặng một lát, hỏi: “Bọn họ hành hạ người giúp việc, các cô không nghĩ tới chuyện báo cảnh sát sao?”

“Có lợi ích gì chứ? Người nhà họ Diêu có tiền có thế, ngộ nhờ báo cảnh sát rồi bị bọn họ tìm người trả thù thì sao? Dù sao cũng chỉ là vết thương vật, bỏ qua là được.”

Giản Dao lấy ảnh chụp ra, đưa cho Trương Tổ Phân: “Cô từng nhìn thấy cô gái này chưa?”

Trương Tổ Phân nhìn kĩ, lắc đầu: “Chưa từng thấy.”

“Vây...” Giản Dao lại tung ra một câu hỏi mạo hiểm hơn, “Diêu Viễn Qua có từng mang cô gái trẻ nào về nhà không?”

“Không có, hình như chưa từng nhìn thấy.”

Giản Dao xoay người băng qua đường, nhìn thấy ngay Bạc Cận Ngôn đeo kính râm, một mình đứng dưới mái hiên, hai tay đút trong túi quần, nhìn theo hướng của cô.

Bộ dáng cao ráo kia mang theo mấy phần thanh tú, trong thanh tú lại có chút lạnh lùng, vẻ đẹp hơi khác so với ngày thường.

Cô khẽ lắc đầu với anh.

Bọn họ và Phương Thanh phân làm hai tổ, phân công nhau điều tra người có thể đã từng chứng kiến chuyện năm đó, nhưng đến nay vẫn chưa thu hoạch được gì, chưa có ai từng gặp Đông Sinh.

Bạc Cận Ngôn giữ vai cô, hai người đi về.

Giản Dao nói: “Em phát hiện anh đeo kính râm rất đẹp trai.”

Bạc Cận Ngôn thân nhiên cười: “Đương nhiên.”

Khóe miệng Giản Dao cong lên, ngẩng đầu nhìn anh, lại bị ánh mặt trời sau lưng anh chiếu vào phải nghiêng đầu đi.

Tay Bạc Cận Ngôn lập tức giữ gáy cô: “Sao em không đeo kính râm?”

“Không quen.” Giản Dao đáp, “Trước kia mỗi ngày chạy dưới nắng với Huân Nhiên, Giản Huyền cũng không cảm thấy gì. Không sao đâu.”

Anh nhìn cô, ý tứ sâu xa “Chắc” một tiếng.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, anh đã tháo kính râm xuống đeo cho cô.

“Anh làm gì vậy?” Cô nở nụ cười. Anh tháo kính râm lộ ra khuôn mặt tuấn tú khiến mắt người ta tỏa sáng.

“Bảo vệ đôi mắt anh yêu quý.” Anh nói.

Giản Dao cũng lười từ chối, quá mệt mỏi, bận rộn suốt cả ngày dài, cô khẽ tựa đầu vào vai anh.

Hai bên đường thành cổ luôn có rất nhiều cửa hàng nhỏ. Giản Dao nhìn khắp xung quanh, bỗng nhiên ánh mắt bị thứ gì đó thu hút.

Đó là một cửa hàng có vẻ ngoài bình thường, ở cửa đặt một tủ nhỏ, bên trong có rất nhiều trâm cài tóc đồ trang sức. Đều là làm từ đồng thau, muôn hình muôn dạng, còn có ngọc, tinh tế tí mỉ. Cô nhìn mấy lần mới dời tầm mắt đi.

Ai ngờ lại bị anh phát hiện, dừng bước, nói: “Em thích.” Giọng điệu khẳng định.

“Không cần.” Cô kéo tay anh, “Còn phải điều tra vụ án nữa, hơn nữa em cũng không có cơ hội cài.”

“Oh!” Anh nở nụ cười, “Anh điều tra vụ án chưa bao giờ thiếu thời gian.” Lôi kéo cô đi đến trước tủ, ông chủ trong cửa hàng nhân nhĩ liếc qua bọn họ, cũng không đon đả chào hàng, để cho bọn họ tùy ý lựa chọn.

Giản Dao nhìn một đồng đồ đúng là hoa cả mắt. Đúng lúc này, có một bàn tay hạ xuống, cầm lấy chiếc trâm cài tóc trên đỉnh chạm con cá chép, còn có tua cờ cánh sen màu hồng, đưa tới trước mặt cô.

Giản Dao nhận lấy.

Thích... rất thích. Rất đẹp. Hơn nữa còn có cá cá.

Nhìn vẻ mặt của cô, anh như thể biết được cảm giác của cô, cười lấy tiền trong ví ra trả.

Giản Dao cầm trâm cài tóc, lại không biết để ở chỗ nào, khi ra ngoài làm nhiệm vụ, cô sẽ không mang theo đồ trang sức. Bạc Cận Ngôn lấy lại, để vào trong túi mình, sau đó thấp giọng nói ở bên tai cô: “Về nhà cài cho chồng em xem. Nghĩ mà cảm thấy vô cùng đẹp đẽ.”

Ông chủ cửa hàng mỉm cười chăm chú nhìn, Giản Dao đỏ mặt: “Vâng.” Người này khi nói chuyện chả bao giờ để ý thời gian địa điểm gì cả.

Ngẩng đầu, nhìn thấy trời xanh rộng lớn vô biên, mây trắng bồng bênh. Cuộc sống điều tra vất vả, nhạt nhẽo, thấm đẫm máu tươi và nặng nề, nhờ có anh mà trở nên sinh động đẹp đẽ hơn.

Cùng lúc đó, Phương Thanh cũng mang theo một cảnh sát xuyên qua thành cổ, điều tra manh mối mấy năm trước.

Người đàn ông trước mắt ngồi xổm ở cửa khách sạn, hút thuốc, híp mắt: “Lão Điều à, sau khi phát đạt chúng tôi cũng rất ít khi liên lạc.”

“Triệu Hà ở với ông ta từ 5 năm trước nhỉ?” Người cảnh sát hỏi, “Có từng nghe nói nhà họ có kẻ thù nào không?”

“Không có đâu.” Người đàn ông đáp, “Di tư của ông ta thực sự bị người ta giết sao? Chắc... đúng là đàn ông không thể quá tham lam. Một người lấy tận 5 bà vợ.”

“Không phải là 6 sao?” Phương Thanh ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng, “Nghe nói mấy năm trước ông ta còn từng tổ chức tiệc rượu với một cô gái, sau đó cô gái chạy mất.”

Người đàn ông liếc Phương Thanh: “Cậu ta là ai vậy?”

Người cảnh sát cười đáp: “Đồng nghiệp trong cục tôi. Lão Trương, ông còn nhớ rõ chuyện của cô gái kia không?” Lại đưa cho ông ta điếu thuốc.

Người đàn ông gọi là Lão Trương híp mắt lại, đáp: “Cô gái kia à... cũng phải 6, 7 năm rồi. Bộ dạng thanh tú, nhưng không nói nhiều lời, thuộc dạng đầu gối ấy. Lúc ấy gọi chúng tôi đến uống rượu, chỉ có vài người, còn dân không được để lộ ra ngoài. Chắc chắn, một đám phụ nữ xinh đẹp đều thuộc về ông ta. Sau đó không bao lâu không còn thấy cô gái kia nữa, tất cả mọi người đều truyền tai nhau là bỏ chạy rồi.”

“6,7 năm?” Phương Thanh lại xen vào nói, “Không phải 5 năm trước sao?”

Lão Trương suy nghĩ, lắc đầu: “Không phải.”

Người cảnh sát đứng lúc lấy ảnh chụp của Đông Sinh ra đưa cho ông ta: “Là cô gái này à?”

Lão Trương nhìn cẩn thận một chút, lắc đầu: “Không phải. Cô gái kia không đẹp. Cô này mới gọi là đẹp.”

Phương Thanh và người cảnh sát liếc nhau, im lặng.

Cuối cùng cũng không hỏi được manh mối có giá trị gì, hai người đang định lên đường trở về. Phương Thanh bỗng nhiên nhớ ra gì đó, lại quay lại, cười hỏi Lão Trương: “Có thể nói rõ một chút về dáng dấp của cô gái kia không?”

Lão Trương liếc anh ta một cái, lấy điện thoại di động trong người ra: “Nói gì chứ, lúc ấy tôi còn chụp ảnh đấy. Người tôi cái gì cũng không tốt, nhưng trí nhớ vô cùng tốt. Chờ tôi tìm xem còn không đã.”

Trong đêm tối, một mình Phương Thanh ngồi trong văn phòng, trong gạt tàn đã đầy đầu thuốc lá.

Anh ta đang xem tư liệu vụ án của Đông Sinh, muốn tìm xem còn manh mối nào không.

Lúc đó cảnh sát tỉnh A cũng đã điều tra rất cẩn thận, có người chứng kiến Đông Sinh mua vé xe rời khỏi thành cổ. Lúc ấy cảnh sát ở thành cổ cũng hỗ trợ điều tra. Sau đó không còn liên quan gì đến bên thành cổ nữa.

Anh ta lại cầm di động, nhìn tấm ảnh Lão Trương gửi cho. Là ảnh chụp trong tiệc rượu, chỉ có mặt bên của cô dâu, nhưng có thể nhận ra rõ ràng đó không phải là Đông Sinh.

Trong lòng anh ta khẽ động.

Không phải là Đông Sinh. Vậy cô ta là ai?

Suy nghĩ này tựa như dây mây đâm vào lòng anh ta, như có ma lực dẫn anh ta vào một chỗ sâu khôn cùng. Anh ta ném đầu thuốc, mở máy tính ra, đầu tiên tra kho dữ liệu người mất tích, sàng lọc điều kiện tuổi tác, thời gian mất tích, bắt đầu đối chiếu.

Thời gian im ắng trôi qua. Cho đến khi bầu trời đã xuất hiện trăng và dãy đặc sao, ngọn đèn trong thành đã tắt đi hơn nửa.

Phương Thanh nhìn thấy tấm ảnh trên màn hình.

Đó là một cái tên xa lạ, giống với cô gái trong ảnh chụp.

Họ tên: Đường Liên Liên

Ngày tháng năm sinh: 16-9-1984

Thời gian mất tích: Tháng 4-5 năm 2008

Địa điểm mất tích: Không rõ

Nguyên nhân mất tích: Không rõ

Bên dưới là tư liệu vụ án trần thuật tương đối. Sau khi tốt nghiệp mấy năm, Đường Liên Liên làm việc ở tỉnh S. Cha mẹ đều đã mất, cô độc một mình. Sau khi mất tích cảnh sát tỉnh S từng tiến hành điều tra, sau khi nghỉ việc cô ta từng đến thành cổ du lịch, ở lại đó một thời gian, nhưng mối liên hệ với Diêu Viễn Qua thì trong báo cáo chưa hề đề cập. Phương Thanh phỏng đoán có lẽ là bị người cố ý che giấu, hoặc bị thay đổi tên họ, nhưng lại có người chứng kiến cô ta mua vé tàu đến thành phố khác, rời khỏi thành cổ. Sau đó cảnh sát không thể tìm kiếm được tung tích của cô ta.

Phương Thanh nhìn chằm chằm tư liệu này một hồi lâu, đột nhiên cảm thấy cái lạnh thấu xương tiến vào trong lòng, khó khăn lắm mới dẹp yên được.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Năm giờ sáng, Phương Thanh chớp mắt trong phòng trực ban chả bao lâu, thức dậy, rửa mặt, đứng trong hành lang hút thuốc nâng cao tinh thần.

Đám mây xa xa dần biến thành đỏ rực, khí lạnh kia dường như vẫn còn ở trong ngực anh ta, quanh quẩn không đi.

Bỗng nhiên anh ta vô cùng muốn nói chuyện với người kia.

Anh ta ngậm điều thuốc, lấy di động ra, ấn số.

Uớc chừng vang lên hơn hai mươi tiếng mới có người bắt máy. Tiếng nói khàn khàn, rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ: “A lô?”

“A lô, đang làm gì vậy?” Lời vừa nói ra khỏi miệng mới phát hiện giọng mình vô cùng dịu dàng.

Kim Hiểu Triết ở bên đầu kia dường như cũng hơi sững sốt, nói: “Gọi điện thoại có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là...” Nhớ em.

“Hôm trước hình như em gọi điện đến, lúc ấy anh đang có việc, chưa kịp bắt máy. Có chuyện gì sao?” Anh ta làm như không có việc gì hỏi.

“Quên đi.” Kim Hiểu Triết đáp.

“À.”

“Không có việc gì thì em cúp đây.” Kim Hiểu Triết nói.

“Kim Hiểu Triết anh...” Anh ta nhớ tới tờ báo cáo xin chuyển đi nơi khác.

“Sau này đừng gọi điện thoại vào giờ này.” Cô lạnh lùng nói, “Hôm qua em quay phim buổi đêm, 4 giờ mới đi ngủ. Hôm nay 8 giờ còn phải quay tiếp. Anh có công việc, em cũng vậy.” Điện thoại cắt đứt.

Phương Thanh nhìn chằm chằm di động tối đen một lúc, rất muốn mắng “Cái đêch”, nhưng lại không nổi mắg. Không khí buổi sáng lạnh lạnh, nhưng trái tim anh ta lại nóng bỏng, cầm di động nhằm chán chơi một lúc, mới thả vào trong túi quần.

Trên cầu thang đã có hai người đi lên, xuyên qua mây mù, về mặt ung dung.

Là Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, Phương Thanh đã thông báo cho bọn họ đến.

Trước mặt ba người là năm vụ án mất tích.

Vụ án thứ nhất: Năm 2008

Người mất tích: Đường Liên Liên

Tuổi mất tích: 24 tuổi

Địa điểm mất tích: Sau khi du lịch thành cổ, đi đến thành phố khác mất tích

Vụ án thứ hai: Năm 2010

Người mất tích: Đông Sinh

Tuổi mất tích: 23 tuổi

Địa điểm mất tích: Sau khi du lịch thành cổ, đi đến thành phố khác mất tích

Vụ án thứ ba: Năm 2012

Người mất tích: Triệu Mạn Mạn

Vụ án thứ tư: Năm 2014

Người mất tích: Chu Phuong Lâm

Vụ án thứ năm: Năm 2015

Người mất tích: Ninh Thiến Duệ

Phuong Thanh nói: “Đây là tôi sàng lọc ra từ trong danh sách số người mất tích. Năm nạn nhân đều là người trẻ tuổi, diện mạo không tẻ. Vụ án của họ đều có chung đặc điểm: thứ nhất, họ đều đi đến thành cổ du lịch một mình; thứ hai, đều có người chứng kiến họ mua vé ô tô hoặc tàu đi đến thành phố khác. Thứ ba, điều tra và giải quyết vụ án đều là cảnh sát ở những tỉnh thành khác nhau, cho nên những vụ án này không được xâu chuỗi với nhau. Nhưng hiện tại, ít nhất trong số đó có hai vụ có liên hệ rõ ràng với nhà họ Diêu. Tôi nghi ngờ đây là một vụ án liên hoàn. Ở thành cổ có một tên tội phạm biến thái chuyên dụ dỗ giết hại phụ nữ trẻ tuổi ả núp.”

Giản Dao khẽ cắn môi dưới, trong lòng cũng hơi phẫn nộ. Về mặt của Bạc Cận Ngôn cũng trở nên nghiêm trọng, trong ánh mắt đều là sự lạnh lẽo, rồi lại giống như thấp lên một ngọn lửa: “Đưa tư liệu cho tôi xem.”

Phuong Thanh đem tư liệu đã in ra cho hai người.

Giản Dao nhìn kỹ, Bạc Cận Ngôn ở bên tốc độ đọc cực nhanh, dùng bút không ngừng khoanh tròn trên tư liệu. Giản Dao nhìn thấy nội dung anh khoanh tròn:

“Tính cách hướng nội.”

“Tính cách hướng nội, không có nhiều bạn bè.”

“Cha mẹ đều qua đời.”

“Cha mắc bệnh qua đời, mẹ sống ở Hồ Nam.”

“Điều kiện kinh tế trong nhà bình thường.”

“Kinh tế trong nhà túng thiếu.”

Phân tích khoanh tròn cuối cùng trong năm phân hồ sơ đều nhắc tới bến xe hoặc bến tàu.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nói: “Tất cả người mất tích tuổi đều xấp xỉ nhau, dung mạo khí chất giống nhau, khẩu vị của tội phạm thực ổn định. Tính cách bọn họ hướng nội, không có nhiều giao tiếp xã hội, kinh nghiệm xã hội ít, quan hệ gia đình đơn giản, thậm chí cha mẹ đều qua đời, dễ dàng để cho tội phạm khống chế, hơn nữa còn không khiến cho cảnh sát chú ý. Đã vậy mỗi vụ án cách thức bọn họ ‘biến mất’ đều giống nhau. Khoảng cách thời gian vụ án cũng có quy luật. Có thể gộp lại để điều tra.”

“Nhưng...” Giản Dao hỏi, “Tại sao mỗi lần đều có nhân chứng nhìn thấy bọn họ rời khỏi thành cổ, do đó đòi được tầm mắt điều tra của cảnh sát?”

Bạc Cận Ngôn và Phuong Thanh liếc nhau.

Bến tàu Thương Lăng nằm ở phía tây thành cổ, là cảnh quan du lịch, cũng là bến tàu vận chuyển hành khách. Hơn nữa hiện tại gần tới mùa du lịch, nên bến tàu chật kín người.

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, Phuong Thanh đeo kính râm, đứng từ xa. Về mặt mỗi người đều vội vàng, vội vàng du lịch, vội vàng lên thuyền, vội vàng rời đi.

“Chắc.” Bạc Cận Ngôn cảm thán nói, “Khác hoàn toàn với cách du lịch ở nước ngoài. Đông đúc ồn ào như vậy, mấy người cho rằng tỷ lệ nhân chứng nhìn thấy mặt người bị hại được bao nhiêu phần trăm chứ?”

Trong lòng Giản Dao khẽ động: ý của anh là...

Phuong Thanh cũng mỉm cười: “Có người chứng kiến hai vụ án mất tích, đều là người bán vé trong quầy, nhưng hiện tại đã đổi người bán vé, tìm được người còn mất thêm chút thời gian.”

Bạc Cận Ngôn lập tức nói: “Rất biết lựa chọn nhân chứng. Lượng người trên bến tàu quá lớn, như vậy có thể bảo đảm khi cảnh sát đến điều tra, có thể tìm được nhân chứng.”

Ba người đến gần nhìn, trong chốc lát, Giản Dao giật mình.

Bởi vì người bán vé cũng không khác gì ở những khu du lịch khác, sắc mặt không kiên nhẫn ngồi sau cửa sổ, đầu không hề ngẩng lên.

“Làm thí nghiệm đi.” Bạc Cận Ngôn nói.

Phuong Thanh gật đầu: “Tôi đi gọi một cảnh sát nữ đến.”

Tuy Giản Dao đã gần đoán được dụng ý của bọn họ, nhưng mà... hai người này mới quen biết có vài ngày, đã ăn ý như vậy sao?

Mối duyên phận với đàn ông của Bạc Cận Ngôn từ khi nào trở nên tốt như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì kết hôn, khí huyết thay đổi, trở nên... bắt đầu khiến các cảnh sát thích?

“Xin chào, tôi mua vé tàu đến huyện Chu.”

“20 tệ.”

“Đây... ui.”

Nghe thấy tiếng hô, người bán vé ngẩng đầu, thấy một cô gái mặc áo phông màu xanh, đội mũ và đeo kính râm, cúi đầu, xoay người nhặt tiền rơi trên đất. Mang theo chiếc túi màu đỏ lộ ra chiếc chuông nhỏ màu đồng khẽ rung động.

Người bán vé lại cúi đầu.

Cô gái cầm vé, lên tàu. Người trên tàu vô cùng nhiều, nhưng cô gái tới sớm ngồi ngay ở vị trí gần đầu tàu, nhưng vẫn nhìn ra ngoài mép tàu. Người lái tàu cách cửa kính mờ hồ nhìn thấy bóng dáng, trong tâm nhìn đúng là cô gái đó.

Tới huyện Chu, cô gái kéo thấp vành mũ, rời tàu, không bỏ kính râm ra, còn hỏi thăm nhân viên trên tàu hướng đến khách sạn, chuông nhỏ trên túi khẽ rung.

Một tiếng sau.

“Cốc cốc cốc...” Có người gõ cửa kính. Người bán vé ngẩng đầu, thẻ cảnh sát đưa ra trước mặt anh ta, phía sau là khuôn mặt nghiêm túc của Phuong Thanh.

“Cô gái này có tới đây không?” Phuong Thanh hỏi.

Trên ảnh chụp cô gái mặc áo phông màu lam, đeo túi màu đỏ, trên túi còn có chiếc chuông nhỏ màu đồng. Dáng người thon thả, tóc dài quấn khăn.

Người bán vé cẩn thận suy nghĩ một chút: “Có, có! Vừa đến đây, có mua vé tàu đến huyện Chu.”

“Anh xác định mình thấy rõ chứ?”

“Thấy rõ, chắc chắn là cô ấy.”

Trên tàu.

Phuong Thanh lấy ảnh chụp cho nhân viên trên tàu xem.

Người nhân viên cẩn thận suy nghĩ, giật mình đáp: “Có! Ngồi ở ngay kia! Còn rất xinh đẹp.”

“Thấy rõ, xác định là cô ấy?”

“Vâng! Chắc chắn!”

Buổi chiều, ba người Bạc Cận Ngôn và người cảnh sát nữ tiếp nhận nhiệm vụ ngồi trong một nhà hàng nhỏ bên bến tàu ăn cháo.

Nữ cảnh sát đã thay quần áo của Giản Dao ra, đổi về thường phục. Chỉ là phát hiện như vậy, không khiến ai cảm thấy vui vẻ, mà chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

“Cũng không thể trách những ‘nhân chứng’ đó.” Bạc Cận Ngôn nói, “Người thường nhớ kỹ người lạ thường thông qua một số đặc trưng và chi tiết then chốt. Ví dụ như quần áo, túi xách, thậm chí móc treo đồ đạc của Giản Dao. Chúng ta nhìn thấy mấy hồ sơ kia, ‘nhân chứng’ đều chỉ ra quần áo, vật

trang sức thậm chí đặc điểm đáng người của người mất tích vô cùng chính xác. Hơn nữa, người thường khi đối mặt với vụ án quan trọng, nếu có thể tạo được ảnh hưởng, sẽ có cảm giác tồn tại và tham dự rất mạnh, loại xu hướng tâm lý này thậm chí sẽ làm cho bọn họ tin tưởng, trí nhớ vốn dĩ mơ hồ, càng nghĩ càng cảm thấy rõ ràng, càng cảm thấy đáng tin.”

“Cũng không thể trách cảnh sát phá án năm đó.” Giản Dao nói, “Bởi vì là thành phố khác nhau, vụ án khác nhau, không thể xâu chuỗi lại thì không thể phát hiện được quy luật. Tội phạm lại kín đáo, cẩn thận như thế, cho nên rất khó phát hiện vấn đề trong đó.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

“Vậy những cô gái mất tích đó...” Nữ cảnh sát hỏi, “Hiện tại đang ở đâu?”

Phương Thanh và Giản Dao đều nhìn Bạc Cận Ngôn, anh im lặng một lát, đáp: “Hắn tập hợp những loại hình giống nhau mà cũng vô cùng khác nhau. Khoảng cách thời gian mỗi vụ án tương đối ổn định, đều trong khoảng một năm trở lên. Hơn nữa tần suất khoảng cách mấy năm gần đây nhanh hơn. Chúng tôi chỉ có món đồ chơi cũ đã bị phá hủy, mới cần món đồ chơi mới.”

Phương Thanh uống cạn sạch cốc bia, lạnh lùng nói: “Tôi nhất định phải bắt tên biến thái này, để cho hắn bị pháp luật trừng trị.”

Tuy thân phận của nạn nhân, cách thức tội phạm trốn tránh tầm mắt cảnh sát đã được xác định, thậm chí ngay cả kẻ tình nghi dường như đã ở ngay trước mắt, nhưng khó mà tìm được chứng cứ xác thực.

Lật xem hồ sơ, liên lạc với cảnh sát ở thành phố phá án năm đó đều không tra được manh mối gì. Phương Thanh ngồi trong văn phòng, khi hết đường xoay xở thì Bạc Cận Ngôn lại đi tới, như cười như không đứng bên cạnh anh ta.

Phương Thanh cũng ngẩng đầu lên: “Có việc?”

Bạc Cận Ngôn khẽ nói: “Xem ra anh đã quên lời nói của tôi rồi. Khi điều tra truyền thống bế tắc, thì tâm lý tội phạm sẽ đứng ra giải quyết.”

Phương Thanh hếch mắt lên nhìn anh: “Anh có cách?”

Bạc Cận Ngôn “a” một tiếng: “Tôi đã khi nào... bị mất phương hướng giống anh chứ?”

Phương Thanh: “...”

Trong phòng hội nghị to như vậy, Phương Thanh, Giản Dao và mấy cảnh sát chủ chốt ngồi vào vị trí. Bạc Cận Ngôn âu phục thẳng thớm đứng trước bảng trắng, một tay dứt trong túi quần, tay kia cầm bút. Tuy trong quá trình điều tra anh đã đóng góp không ít suy luận, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh giăng giải chính thức trước mặt các cảnh sát ở thành phố.

“Có chứng cứ chứng tỏ Điều Viễn Qua có liên quan với hai vụ án mất tích, nhưng cũng không phải là chứng cứ trực tiếp để chứng minh ông ta là tội phạm. Cho nên chúng ta không thể loại trừ việc còn tồn tại những kẻ tình nghi khác. Tạm thời gọi hắn là kẻ tình nghi A.

Dục vọng của A vô cùng mãnh liệt chính là thu thập các cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp, yếu đuối. Điều này phản ánh dục vọng của hắn, ở trong quan hệ nam nữ nhất định chiếm địa vị thống trị. Thời niên thiếu, hắn thiếu hụt sự tin tưởng với quan hệ nam nữ. Điều này tất nhiên có liên quan đến quá trình trưởng thành của hắn. Hắn sống trong một gia đình không hòa thuận, hoặc là từng gặp phải chuyện dị dạng. Dựa vào vụ án đầu tiên xảy ra vào năm 2008, hiện tại tuổi của A đã phải ít nhất ngoài 30.

Dựa vào thủ đoạn dụ dỗ kĩ càng, có thể phỏng đoán A và đồng lõa B của hắn, tất nhiên trước đó từng có thời gian quan sát và lựa chọn nạn nhân.

Bước đầu tiên, bọn họ tìm kiếm nạn nhân ở nơi nào?

Nạn nhân đều là khách du lịch, nơi các cô ấy thường đi ngoại trừ cảnh quan du lịch, tường thành cổ, quán bar, nhà hàng và khách sạn. Mà địa điểm này phải để cho A hoặc B có đủ thời gian quan sát nạn nhân, thậm chí còn trò chuyện với bọn họ. Hơn nữa A hoặc B thường xuyên xuất hiện trong này mà không khiến người ta chú ý. Cho nên địa điểm này sẽ không phải là cảnh quan du lịch một lần, sẽ không phải là đường phố tùy ý đi dạo, khách sạn của nạn nhân cũng khác nhau. Cho nên nơi có thể nhất là quán bar, quán cà phê hoặc là nhà hàng. A hoặc B là khách quen nơi này, thậm chí có thể là nhân viên làm việc ở đó.

Bước thứ hai, bọn họ gây án như thế nào?

Tính cách của những cô gái đó hướng nội nên sẽ không đi đến những nơi hẻo lánh. Thành cổ khắp nơi toàn là người, khả năng xảy ra bạo lực bất cớ có thể tính là vô cùng nhỏ, hơn nữa cũng rất khó không để lại dấu vết. Cho nên, nơi xảy ra bất cớ phải là nơi tương đối hẻo lánh, không khiến người đi đường chú ý. Hơn nữa người thực hiện bất cớ là B, không phải A. B là phụ nữ, có xe. Cho dù thế nào bọn họ cũng không thể bảo đảm được nạn nhân

sẽ đồng ý lên xe một người đàn ông mới chỉ quen biết mấy ngày, với lại bọn họ còn là những người hướng nội, nhưng nếu là phụ nữ thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Quan hệ của A và B tất nhiên vô cùng thân mật, bọn họ là vợ chồng, tình nhân hoặc người thân. A có chỗ độc lập dễ dàng xử lý nạn nhân. Thời gian mất tích của nạn nhân là một hai ngày trước khi mua vé tàu hoặc xe. Bởi vì khoảng cách thời gian càng dài sẽ càng khiến cảnh sát dễ dàng phát hiện sơ hở. Hơn nữa với điều kiện kinh tế của nạn nhân sẽ ở khách sạn giá rẻ, quản lý lỏng lẻo, cho nên dù không chào hỏi đã biến mất cũng không khiến người ta chú ý.

Xét thấy đến nay thi thể của nạn nhân vẫn chưa bị phát hiện, hoặc là bị A cất giấu trong nhà, hoặc là bị vứt bỏ ở một nơi cố định. Nơi đó hiếm khi có người lui tới, hoặc cũng là nơi riêng tư của hắn.”

Bạc Cận Ngôn nói xong tất cả mọi người đều im lặng.

Một lát sau, một cảnh sát thở hắt ra nói: “Trời ạ, Điều Viễn Qua trùng khớp với tất cả những điều đó.” Anh ta lật tư liệu trong tay: “Năm nay ông ta 48 tuổi, trong nhà có 5 bà vợ hoàn toàn có thể làm đồng lõa. Trên danh nghĩa của vợ cả Minh Lan có một quán bar, còn ở đoạn đường sầm uất. Minh Lan đi một chiếc Audi màu đen.”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn mỉm cười, “Tuy không thể loại bỏ những người khác, nhưng có thể coi Điều Viễn Qua và Minh Lan là kẻ tình nghi cuối cùng.”

“Hiện tại chúng ta hành động từ chỗ nào đây?” Một cảnh sát hỏi, “Hiện tại chứng cứ chưa đủ, còn chưa thể xin lệnh khám xét nhà họ Điều.”

“Điều tra Minh Lan.” Phương Thanh lạnh giọng nói, “Điều tra xe của cô ta.”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn nói, “Thời gian của du khách bình thường ở thành cổ sẽ không vượt quá 4,5 ngày. Hành động từ vụ án của hai người Chu Phuong Lâm và Ninh Thiên Duệ, bởi vì thời gian càng gần, số lượng camera theo dõi càng nhiều sẽ ghi lại được toàn bộ. Dựa theo ngày trên vé tàu và xe, lùi lại trước đó 3-6 ngày, điều tra hành tung xe của Minh Lan, nhất là camera ở những nơi tương đối hẻo lánh, con đường chưa rời khỏi trung tâm. Không có tội phạm thật sự hoàn mỹ, nhất định sẽ để lại dấu vết ở chỗ nào đó. Tìm những hình ảnh cô ta xuất hiện cùng nạn nhân đi.”

“Lượng công việc này không nhỏ.” Một cảnh sát nói thảm, “Chúng tôi lập tức hành động.” Phương Thanh gật đầu.

Nhưng Bạc Cận Ngôn lại nói: “Mọi người phí công làm chuyện này làm gì? Giao cho người của tôi làm đi. Giản Dao, gọi điện thoại cho An Nham. Gần đây trong tổ không có vụ án nào, cậu ta nghỉ ngơi cũng lãng phí, nên làm việc thôi.”

Nội dung cuộc trò chuyện của Giản Dao và An Nham vô cùng ngắn gọn. Bởi vì giọng nói của An Nham ở bên đầu kia vẫn còn ậm ừ, hình như còn chưa tỉnh ngủ, nhưng Giản Dao đã quen rồi. Trách nam IT nên như vậy.

“An Nham, tư liệu vụ án đã gửi cho cậu rồi đó.”

“OK.”

“Cận Ngôn hi vọng cậu điều tra...” Giản Dao nói yêu cầu.

“OK.”

“Có khó khăn gì không?” Giản Dao quan tâm.

“Không có.” Thản nhiên trả lời.

“Vậy... khi nào có thể gửi kết quả cho chúng tôi?” Cô lại hỏi.

“Không biết.” Cậu ta đáp, “Làm xong sẽ gửi cho hai người.”

“OK, vất vả rồi. Không còn chuyện gì nữa, tôi cúp máy nhé?”

“Chị dâu, mang cho tôi chút bánh hoa đào ở thành cổ nhé, ngọt một chút.” Cậu ta nói.

“OK.”

Cúp điện thoại, Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn ngồi ở đối diện. Hiện tại trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ, anh đang lật xem hồ sơ.

Giản Dao ghé vào bàn, nhìn anh.

Anh phân tích kỹ lưỡng một lần, nói dăm ba câu, tìm được điều ẩn giấu sau màn sương mù, thông qua đường tắt tìm được sự thật.

“Anh điều tra án quen đi đường tắt, em phải làm quen, hơn nữa còn phải đuổi kịp.”

Khi mới quen, anh mang theo mấy phần tự đắc nói với cô. Đến bây giờ ký ức vẫn còn mới mẻ.

“Khi điều tra truyền thống bế tắc, thì tâm lý tội phạm phải ra tay mà thôi.”

Anh khẽ nói, nhưng vẫn luôn khiến cô nhiệt huyết sôi trào, khiến cô rom róm nước mắt.

Dưới ngọn đèn, mái tóc đen của anh như mây, áo sơ mi trắng tinh, sắc mặt tuấn lãng mà trắng bóc. Phần lớn thời gian anh đều im lặng, chỉ có khi hai người ở bên nhau mới nói vô cùng nhiều, nhưng nếu là khi điều tra vụ án hoặc xem tư liệu thì nói với cô rất ít.

Tuy nhiên cô lại cảm thấy, anh như vậy mới là Cận Ngôn tốt nhất trên đời.

“Tại sao cứ nhìn anh vậy?” Anh không hề ngẩng đầu lên, giọng nói trầm thấp.

“Không có gì.” Cô đáp.

Anh bỏ hồ sơ xuống, nhìn chăm chăm cô một lát, đột nhiên thò người qua, hôn môi cô một cái.

“Khi anh xem chi tiết vụ án, đừng dùng ánh mắt đưa tình như vậy nhìn anh. Anh có thể cảm nhận được đấy, tinh thần anh sẽ không yên, ảnh hưởng đến phán đoán.”

Một lát sau, Giản Dao mới hiểu được hàm nghĩa “tinh thần không yên”, mặt hơi đỏ lên. Còn anh uống một hớp trà lạnh, thản nhiên cười, đi đến bên cửa sổ, quay lưng về phía cô, tiếp tục xem hồ sơ.

Tầm chạng vạng, An Nham gửi kết quả tới.

Phương Thanh và nhóm cảnh sát xem xong, cảm giác mừng như điên, sáng khoái bùng nổ trong lồng ngực, vừa muốn cười to lại vừa muốn mắng to.

“Lập tức xin lệnh khám xét!” Phương Thanh quát, “Đi đến nhà họ Diêu.”

Trong mấy bức ảnh An Nham gửi đến, camera trên đường chụp được rõ ràng biển số xe của Minh Lan. Trên con đường thưa thớt người, trong cửa kính xe lộ ra sườn mặt của cô ta, đang cười nói chuyện với Chu Phương Lâm người bị hại thứ tư.

Còn cả trên đường cô ta lái xe, camera ghi lại được hình ảnh người bị hại thứ năm Ninh Thiến Duệ ngồi bên ghế tài xế.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Khi cửa bị đẩy ra, bà ba Trương Cúc Phương về mặt ngơ ngác nhìn bọn họ.

Phương Thanh liếc cô ta một cái, mang đội vào nhà. Nhóm cảnh sát mặc đồng phục màu đen, tiếng bước chân nặng nề, khiến mỗi người trong viện đều trợn mắt.

“Làm gì vậy?”

“Sao lại thế này?”

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nhìn thấy Minh Lan đứng ở cửa phòng, sắc mặt phức tạp. Sau đó, bóng dáng của cô ta biến mất.

Nhóm cảnh sát nhanh chóng kiểm soát toàn bộ người trong viện, khi chạy đến phòng Diêu Viễn Qua lại phát hiện bên trong phòng trống không, tìm kiếm từng góc một vẫn không thu hoạch được gì.

“Sao lại thế này?” Phương Thanh thấp giọng hỏi.

Một nhân viên điều tra đáp: “Không đúng, người của chúng tôi luôn nhìn chăm chăm bên ngoài, Diêu Viễn Qua chưa từng ra ngoài, sao lại không thấy đâu chứ?”

Chỉ còn lại phòng của Minh Lan, Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn liếc nhau, Phương Thanh nói: “Đi tìm cô ta nói chuyện.” Về mặt Bạc Cận Ngôn bình thản.

“Tại sao các người lại xông vào nhà của tôi?” Minh Lan ngồi trên sạp cạnh cửa sổ, lạnh lùng hỏi.

Như thể mong muốn gì đó, lại yên bình như nước.

Phuong Thanh đáp: “Đây là lệnh khám xét. Minh Lan, chúng tôi có chứng cứ hoài nghi cô có liên quan đến các vụ án mất tích vào năm 2014, 2015 của Chu Phuong Lâm và Ninh Thiến Duệ.”

Môi Minh Lan giật giật, nhưng sắc mặt vẫn lạnh như băng: “Các người đang nói gì tôi không hiểu. Tôi cũng không biết các người nói gì.”

“Điều Viễn Qua đâu?” Phuong Thanh hỏi.

Minh Lan im lặng, mười ngón tay được chăm sóc vô cùng tốt, nắm lại thật chặt, nhưng cô ta còn đường lui nào khác sao?

Không có.

“Những cô gái đó hiện tại ở đâu?” Phuong Thanh quát.

Minh Lan vẫn nhìn ngoài cửa sổ, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra ý cười hoảng hốt.

“Đã nói rồi tôi không biết, bọn họ không có một chút quan hệ nào với chúng tôi, với Viễn Qua, với nhà họ Điều. Các người còn muốn ăm ỉ tới khi nào đây?”

“Còng tay cô ta lại.” Phuong Thanh nói.

Anh ta và Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài, có mấy cảnh sát chạy tới, khẽ lắc đầu với bọn họ, ý bảo không tìm được. Còn cách đó không xa, mấy người phụ nữ nhà họ Điều, nhóm người giúp việc đều bị đưa ra ngoài. Dưới ánh mặt trời âm u, vẻ mặt mỗi người đều khác nhau.

Minh Nguyệt ôm chặt lấy con, sắc mặt vô cùng kém, im lặng. Khi Bạc Cận Ngôn và Phuong Thanh nhìn qua, cô ta như thể bị điện giật, lập tức quay đầu tránh đi.

Sắc mặt Trương Cúc Phuong và Trần Mai cũng trắng bệch, Trương Cúc Phuong khoanh tay đứng, thấp giọng mắng, nhưng không dám ngang nhiên cãi lại. Trần Mai quan sát hành động của nhóm cảnh sát, như đang suy nghĩ gì đó.

“Xem ra.” Bạc Cận Ngôn nói, “Minh Lan, Minh Nguyệt và cả Triệu Hà đã chết biết. Trương Cúc Phuong, Trần Mai không biết.”

Phuong Thanh hừ lạnh một tiếng, nói: “Ông ta thật biết điều khiến những người phụ nữ này. Anh cho rằng bọn họ giấu các cô gái ở nơi nào?”

“Người ông ta tin tưởng nhất là Minh Lan.” Bạc Cận Ngôn đáp. Phuong Thanh nhìn theo tầm mắt của anh, đó là một bãi cỏ nhỏ phía sau phòng của Minh Lan, chiếc Audi của cô ta đỗ ở đó, cạnh đó là một căn phòng nhỏ. Nhóm cảnh sát mở khóa ra, nhìn từ xa bên trong để toàn đồ bỏ đi, thoạt nhìn cũng không có gì khác thường.

“Muốn đánh cuộc không?” Phuong Thanh bỗng nhiên nói, “Xem còn có cô gái nào còn sống?”

Bạc Cận ngôn im lặng một lát, đáp: “Anh lương thiện thật đấy, nhưng không có đâu.”

Phuong Thanh im lặng.

Hai người đi vào phòng. Nhóm cảnh sát gõ khắp xung quanh, xê dịch tất cả đồ đạc mà vẫn không phát hiện có gì khác thường. Ánh mắt của Phuong Thanh rất sắc bén, nhìn thấy một ngăn tủ trong phòng bị dời đi, mặt đất còn ló một tấm thảm, anh ta nằm úp xuống mặt đất, dưới tấm thảm rõ ràng có cánh cửa mà còn khóa lại.

“Chỗ này!” Anh ta quát lên, tất cả cảnh sát đều vây quanh lại đó. Không bao lâu, tấm ván gỗ đã bị đập vỡ. Nhóm cảnh sát đập đập, khi Bạc Cận Ngôn quay đầu lại thấy Minh Lan bị che khuất ở phía sau đám người, chân lão đảo, sắc mặt còn khó coi hơn cả người chết. Bạc Cận Ngôn lạnh lùng nhìn cô ta, rồi cũng chui xuống.

Ngon đèn trên tường u ám, từ lúc dẫm chân lên đá đã biết tầng hầm ngầm này được đào rất nhiều năm rồi.

“Nhà họ Điều vốn là nhà cổ thời Minh Thanh.” Phuong Thanh nói, “Tầng hầm ngầm và thông đạo có thể là đã được giữ lại từ khi đó.”

Cầu thang quanh co, xuyên qua một con đường tối tăm, thông đến một căn phòng sáng sủa, tường và mặt đất được trát xi măng. Căn phòng đơn giản nhưng sạch sẽ, ước chừng hơn 30 mét vuông, có một cái bàn, hai chiếc ghế, còn có một tủ quần áo và một tủ lạnh.

Trong tủ lạnh để mấy chai bia.

Bên cạnh tường còn có một cánh cửa sắt nhỏ. Nhóm cảnh sát phá cửa, bên trong là một căn phòng nhỏ hơn, có giường, sau đó là đồng xiềng xích đều ghim trên tường, không thể tháo ra được. Căn phòng trống rỗng, không có bóng người.

Phuong Thanh đi đến bên cửa sổ, nhìn mấy lần, ngón tay chạm vào một sợi tóc dài màu đen, không biết là của ai để lại.

Bạc Cận Ngôn đứng trong phòng, nhìn xung quanh, trên mặt không có cảm xúc gì.

“Mang cô ta vào.” Phương Thanh lớn tiếng nói.

Minh Lan bị cảnh sát đẩy mạnh vào.

“Cô còn gì để nói không?” Phương Thanh lạnh lùng, “Gian tăng hầm ngầm này dùng để làm gì?”

Ai ngờ lúc này Minh Lan vẫn còn chống cự, nở nụ cười nói: “Tôi làm gì ư? Tôi thường dùng gian phòng này để nghỉ ngơi. Những cô gái đó là do tôi mời đến nhà làm khách, sau đó bọn họ đi đâu thì tôi làm sao biết được?”

Cảnh sát ở bên cạnh lớn tiếng quát: “Cô còn nói dối!”

Sắc mặt Phương Thanh cũng biến đổi.

Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lại cầm lấy chai luminol trong tay nhân viên giám định bên cạnh, đổ vào một góc xiềng xích và mép giường.

Nhóm cảnh sát im lặng, mặt Minh Lan bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

Tất đèn, nơi đó xuất hiện rất nhiều ánh sáng huỳnh quang loang lổ không thể che giấu.

“Người đi rồi ư?” Bạc Cận Ngôn nói, “Tại sao máu tươi của họ ở lại đây?”

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn đứng ở phần cuối đường hầm. Hoàn toàn không nghĩ tới phía sau nhà tù kia còn có đường, đi thẳng về phía trước hơn hai mươi mét, có lẽ đã ra khỏi phạm vi nhà họ Điều. Có lẽ là chủ nhà cũ thời Minh Thanh dùng để chạy trốn khi gặp nạn.

Lúc này, cửa sổ trên đỉnh đầu họ dường như truyền đến tiếng người và ô tô. Cửa sổ dính đầy tro bụi, có dấu vân tay khá mới. Xem ra mới có người rời đi từ nơi này không lâu.

“Điều Viễn Qua không thể nào biết được tin chúng ta tới bắt người.” Phương Thanh nói, “Tại sao ông ta đột nhiên rời đi?”

“Tạ Mẫn.” Bạc Cận Ngôn đáp.

Phương Thanh gật đầu.

“Ngày Triệu Hà mất, tất nhiên đã xảy ra chuyện mới khiến Điều Viễn Qua giết người diệt khẩu. Không chừng Tạ Mẫn luôn ẩn nấp trong nhà họ Điều cũng biết chân tướng. Việc cấp bách hiện nay của Điều Viễn Qua là phải đi giết chị ta diệt khẩu.”

“Vị thế...” Phương Thanh nói, “Hiện tại Điều Viễn Qua cũng đang ở trên núi.”

Đúng lúc này, một cảnh sát đột nhiên vội vàng chạy tới: “Đội trưởng Phương, Minh Lan, cô ta, cô ta...”

“Làm sao vậy?”

“Cô ta vừa tự sát rồi!”

“Sao lại thế này?” Phương Thanh biến sắc, “Không phải đã bảo các cậu để ý kỹ sao?”

“Chúng tôi vẫn luôn giám sát, nhưng lúc chúng tôi đi vào, cô ta đã giấu thuốc độc trong áo rồi. Vừa rồi khi chúng tôi áp giải mấy người phụ nữ lên xe, cô ta nhân cơ hội đó uống thuốc độc tự sát, tất thờ luôn rồi.”

Giản Dao ở lại trong cục cảnh sát, không đi theo Bạc Cận Ngôn đến nhà họ Điều. Một là thăm dò hiện trường không cần nhiều người như vậy; hai là cô ở phía sau phối hợp xử lý những chuyện khác.

Tuy nhiên cô cũng đã dặn dò Bạc Cận Ngôn nhất định phải chú ý an toàn, không được xông lên trước. Bạc Cận Ngôn thần nhiên đáp: “Có chuyên gia Phương Thanh ở đây xông pha, anh còn cần phải lãng phí thể lực sao?” Khiến cho Phương Thanh ở bên cạnh phải liếc anh một cái.

Nhưng Giản Dao nghĩ có lẽ cũng sẽ không có chuyện gì đâu.

Tư liệu không ngừng truyền đến cục, Giản Dao nhìn nhà tù, nhìn ảnh chụp máu phát sáng, trong lòng không khỏi thôn thức. Lúc này có cảnh sát đến gọi cô: “Cô Giản, có điện thoại gọi tới cục cảnh sát, nói muốn tìm giáo sư Bạc, không biết là ai. Nhưng hiện tại giáo sư Bạc đang ở dưới mặt đất, không gọi điện thoại được.”

“Để tôi qua.” Giản Dao đi qua.

Trong văn phòng người đến người đi, mọi người vừa bận bịu vừa hăng hái.

Giản Dao cầm lấy ống nghe “A lô.”

Bên đầu kia điện thoại im lặng, dường như thỉnh thoảng truyền đến tiếng hít thở.

Giản Dao hơi sững sốt, mơ hồ có cảm giác khác thường, lại có cảm giác không thể nói lên lời.

Vì thế cô hạ giọng, kiên nhẫn nói: “Tôi là vợ của giáo sư Bạc, cũng là đồng nghiệp của anh ấy. Hiện tại di động của anh ấy không có tín hiệu, không liên lạc được, nếu có chuyện có thể nói với tôi.”

Người nọ im lặng một lúc mới lên tiếng: “Cô là... bà Bạc ở cùng cậu ta?”

Giọng nói này hơi quen tai, Giản Dao ngẩn người, đột nhiên có phản ứng, trong lòng không ngừng hoảng hốt. Cố gắng dùng giọng nói bình thản: “Đúng vậy, là tôi, chị là...” Đồng thời ra hiệu cho người cảnh sát bên cạnh bật máy nghe lén.

“Tôi... cậu ta nói, cậu ta nhất định sẽ bắt tội phạm đền tội?” Tạ Mẫn nói.

“Đúng vậy.” Giản Dao đáp chắc chắn, cùng lúc đó cảnh sát ở bên cạnh cũng ra hiệu cho cô, số máy gọi tới đúng là của Tạ Mẫn, chị ta đã bật máy.

Tạ Mẫn thờ hồn hển, đột nhiên trong giọng nói còn có cả tiếng khóc: “Tôi tìm được rồi... tìm được Đông Sinh của tôi rồi.” Chị ta vừa khóc vừa cười, “Là tôi nghe lầm, hóa ra không phải ‘núi’, mà là ‘tam’.”(*)

(*) núi đọc là /shān/, tam đọc là /sān/ nên Tạ Mẫn nghe lầm

Cúp điện thoại, Tạ Mẫn ngẩng đầu, nhìn núi đối diện, trên đó có chữ “Tam Thanh Quan”. Lúc này sương mù dày đặc, ngọn núi cổ xưa, khói hương trong miếu lượn lờ.

Chỗ chị ta đứng lúc này là phía sau núi Tam Thanh Quan. Khu rừng này hiếm khi có người lui tới, nhưng chị ta nhớ rõ Diêu Viễn Qua và Minh Lan từng lên núi mấy lần. Bọn họ còn từng quyên tặng trồng một rừng cây.

Tạ Mẫn ngẩng đầu, lau khô nước mắt trên mặt. Dưới chân chị ta là đám đất đã bị đào xới, còn hai tay chị ta đã đầy vết thương.

“Bà đúng là ngoan cố đến cùng.” Một giọng nói truyền đến từ phía sau lưng.

Tạ Mẫn quay đầu lại, nhìn thấy người nọ đứng ở phía sau, che hơn một nửa ánh sáng. Bộ dáng bình thường ra vẻ đạo mạo, lúc này vô cùng lạnh lẽo dữ tợn.

“Ông...” Tạ Mẫn lao lên tóm lấy.

Ông ta giữ bả vai chị ta lại, đâm thẳng một dao vào bụng, sau đó rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tạ Mẫn tìm được bộ xương trắng này cũng vừa là ngẫu nhiên vừa là may mắn.

Chị ta đã chạy trốn ở trong núi hai ngày, nếu không phải dựa vào tính cách nhạy bén và nghị lực cứng cỏi, thì đã không kiên trì được lâu như vậy, đã sớm bị cảnh sát bắt. Nhưng chị ta cũng biết, mạng lưới bắt người của cảnh sát sẽ càng ngày càng dày, nếu trước đó không tìm được Đông Sinh mà cảnh sát cũng không có bằng chứng định tội Diêu Viễn Qua, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội.

Dù liều mạng chị ta cũng phải tìm được con gái mình.

Chạng vạng hôm nay, bắt tri bắt gác tới gần núi Tam Hành, là do trong lúc u mê có thứ gì đó chỉ dẫn hay là trùng hợp thì chị ta không biết. Nhưng khi nhìn thấy ba chữ “Tam Hành Quan” to tướng, đột nhiên như được hoàn toàn giác ngộ, sau đó lao ra phía sau núi tìm kiếm.

Sau đó, nhìn thấy ở sườn núi có một khoảnh đất lá rụng lưa thưa.

Mấy năm nay vì tìm Đông sinh, chị ta đã thử nghiệm tất cả, cũng xem không ít phóng sự phim trinh thám. Khi vút thi thể ở nơi vắng vẻ, rất nhiều người sẽ chôn dưới đất, như vậy sẽ khiến cho vùng đất này mới hơn so với xung quanh, chứng tỏ có dấu vết người từng chôn giấu.

Chị ta quỳ rạp trên mặt đất, dùng ngón tay chai sạn đầy vết thương chạm vào mảnh đất kia.

Sau đó bắt đầu đào, dùng cành cây bên cạnh, dùng hai tay.

Cho đến khi bộ xương trắng lộ ra.

Tạ Mẫn cúi đầu thờ gấp, cố gắng muốn thoát ra, nhưng sức của chị ta dù khỏe thế nào cũng không bằng được một người đàn ông cường tráng độc ác như Diêu Viễn Qua. Ông ta ép chị ta lên cây, nhe răng cười, lại đâm một dao vào bụng.

Chị ta đau đớn kêu lên, run rẩy, bắt lấy tay ông ta, hỏi: “Người nào... là Đông Sinh sao? Là con gái Đông Sinh của tôi sao?”

Diêu Viễn Qua hơi sững sốt, nhưng hấn lộ ra nụ cười khiến Tạ Mẫn không rét mà run.

“Ai biết được? Nhiều người phụ nữ như vậy...”

“A...” Tạ Mẫn hét lên, tiếng hét đã không còn giống tiếng người mà là của dã thú khiến Diêu Viễn Qua kinh hãi. Ông ta lạnh lùng nhìn Tạ Mẫn, định đâm thêm nhát nữa, chợt nghe thấy trên sườn núi cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân. Diêu Viễn Qua suy nghĩ một chút, che miệng Tạ Mẫn, thấp giọng nói: “Câm miệng, rồi sẽ trừng phạt cô.” Sau đó dùng chân đẩy đám bùn đất và lá cây bên cạnh, nhưng vẫn không có tác dụng che giấu cho lắm. Ông ta lập tức lôi Tạ Mẫn vào trong cái hang bên cạnh.

Giản Dao và hai cảnh sát tìm kiếm dọc theo sườn núi. Sau khi nhận được điện thoại của Tạ Mẫn, nhân viên kỹ thuật lập tức tìm được vị trí của chị ta, ở sườn núi Tam Hành, nhưng bởi vì nói chuyện xong chị ta lập tức tắt điện thoại, cho nên không có cách nào lấy được vị trí chính xác. Hiện tại bảy tám tổ cảnh sát đang tìm kiếm ở mép núi, cũng đã liên lạc được với Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh ở nhà họ Diêu nên họ đang trên đường đến.

Ba người bọn họ vốn sắp đi qua sườn núi này, xung quanh im ắng, không có gì khác thường, nhưng Giản Dao đi được hai bước thì dừng lại.

Phía dưới bị cây che khuất không thấy rõ mặt đất, khi cô ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Tu Hành Quan ở phía đối diện thẳng tắp một đường với sườn núi này, nhất là dưới sườn núi vô cùng trống trải, cô không hề nghĩ ngờ gì về việc người đứng ở phía dưới có thể trông thấy rõ ràng đối phương ở chủ diện của Tam Hành Quan.

Giản Dao bỗng nhiên ngẩn ra, cảm giác khác thường xuất hiện trong lòng.

Sườn núi một mặt hướng về phía thần linh.

“Đi xuống nhìn xem.” Cô nói với hai cảnh sát.

Ba người đi xuống sườn núi, vừa đi được mấy bước đều sững sờ.

Trên mặt đất rõ ràng có dấu vết đào bới. Hai cảnh sát liếc nhau, lập tức mang súng tới gần, xuyên qua nhánh cây và bùn đất mờ hồ thấy được bộ xương trắng. Giản Dao theo sát phía sau, trong lòng chấn động.

Đúng lúc này, có thứ gì đó đánh úp từ phía sau lưng cô. Trên lưng Giản Dao chợt lạnh, không kịp xoay người đã bị người giữ lấy cổ, con dao găm đầy máu đặt trên cổ cô.

“Mợ nó... mợ nó...” Hơi thở của Diêu Viễn Qua phun trên mặt cô. Hai cảnh sát xoay người lại, thấy thế kinh hãi, hét lên: “Thả cô ấy ra! Diêu Viễn Qua, ông đã bị bao vây, trốn không thoát đâu!”

Giản Dao đứng im, không nhúc nhích, cúi đầu nhìn thấy hai chân Diêu Viễn Qua hơi run rẩy, rõ ràng trong lòng ông ta cũng hoảng loạn, nhưng sức ở cánh tay ông ta rất khỏe, Giản Dao sắp không thể thở nổi rồi, cũng không dám làm loạn bởi vì dao của ông ta đặt ngay cổ cô, sợ ý một chút là toi mạng.

“Đề cho tôi đi!” Diêu Viễn Qua quát, “Nếu không tôi giết cô ta! Dù sao cũng không chỉ có một người!”

Hai cảnh sát dùng súng nhắm về phía ông ta, không hề nhúc nhích. Một cảnh sát lấy bộ đàm ra, nhanh chóng báo tin.

Ánh mắt Giản Dao thoáng nhìn cái hang phía sau, hình như còn có một người nằm đó, không động đậy, có lẽ đã ngừng thở rồi. Cô khẽ thở hắt ra, bình tĩnh nói: “Diêu Viễn Qua, ông hãy nghe tôi nói, cho dù hiện tại ông đang giữ tôi có thể chạy được trong thời gian ngắn, nhưng ông không trốn thoát được đâu. Mỗi con đường ông có thể chạy trốn trong tương lai đều bị phong tỏa. Những người ông có thể liên lạc được đều sẽ bị chúng tôi nghe lén. Ông từng trải qua cuộc sống giàu sang, sau này chỉ có thể trốn tránh, không thể liên lạc với người nhà, sống giống như những người nghèo mà ông khinh bỉ. Bọn họ sẽ đánh ông, sẽ chinh ông, giống như ông từng làm với bọn họ. Kết cục của ông tất nhiên là cùng đường. Thả tôi ra, đến cục cảnh sát khai báo. Như vậy vợ ông, đứa con duy nhất của ông có lẽ còn có thể sống tốt một chút. Ông hiểu ý tôi không?”

Diêu Viễn Qua hét lớn: “Cô câm miệng! Tôi còn quan tâm bọn họ làm gì? Quan tâm làm quái gì!”

“Sao mặc kệ được chứ?” Giản Dao khẽ nói, “Đó là gia đình duy nhất của ông. Gia đình ông đã tốn sức tạo thành, sau này tan nát, chẳng lẽ ông cứ không quan tâm như vậy, cứ thế để mang cái danh tội phạm bỏ trốn, cuối cùng tất cả mọi người đều xong đời sao?”

Diêu Viễn Qua thờ gấp không nói lời nào.

Đúng lúc này từ xa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân. Diêu Viễn Qua hoảng hốt, con dao càng kìm chặt bên cổ Giản Dao. Giản Dao cảm giác nhói đau trên cổ. Cô không biết có thể đợi thêm được nữa hay không. Vừa rồi nhân lúc nói chuyện, cô đã quan sát địa hình xung quanh. Bên cạnh là vách đá rần chắc, bùn đất dưới chân hai người lỏng, dưới vách đá có cái hang, nếu cô tránh tới đó có lẽ sẽ né được viên đạn của cảnh sát và lưỡi dao của Diêu Viễn Qua.

Có lẽ là đã trải qua nhiều sóng gió, Giản Dao không còn hoảng sợ chút nào, tập trung toàn bộ sức lực chờ đợi.

Nhóm cảnh sát đã báo cáo tình hình trước đó, Bạc Cận Ngôn chạy như bay trên sườn núi, từ xa đã nhìn thấy Điều Viễn Qua giữ chặt người đứng ở cửa hang. Trong lòng Bạc Cận Ngôn nặng nề, môi mím chặt, chưa từng gặp kẻ nào ngu xuẩn khiến người ta chán ghét như vậy. Anh nghĩ phải có mười tám tên biến thái tương đương ông ta mới có thể bắt cóc được bà Bạc. Con heo mẹ kia sao còn chưa leo lên cây?

Ngày càng đến gần, ánh mắt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao giao nhau. Ánh mắt cô bình tĩnh kiên định, giống như sau khi anh đến sức lực càng mạnh hơn. Bạc Cận Ngôn thấy lúc này cô không bị thương ở đâu, trong lòng cũng khẽ thờ phào. Hơn nữa thấy cô ở trong hiểm cảnh mà vẫn không mất đi trí tuệ và dũng cảm, tình yêu dành cho cô trong lòng càng sâu đậm. Ánh mắt của anh cũng vô cùng lợi hại.

Sau đó, Bạc Cận Ngôn đứng bên ngoài cách họ hơn mười mét, im lặng không nhúc nhích.

Giản Dao liếc mắt sang bên phải, khẽ gật đầu với anh một cái.

Anh nháy mắt với cô, bỗng nhiên trên mặt thay đổi thành vẻ phẫn nộ: “Điều Viễn Qua! Thả vợ tôi ra! Ông còn muốn làm cho bao nhiêu người vô tội bị thương nữa!”

Không ngờ những lời này lại khiến cho Điều Viễn Qua bị kích thích, ông ta cũng không nhận ra Bạc Cận Ngôn, chỉ cười lạnh nói: “Vợ của mày? Ha ha, vợ của cảnh sát, ha ha...”

Không ai biết Bạc Cận Ngôn đang làm gì, tại sao lại muốn khiêu khích Điều Viễn Qua. Cảnh sát bên cạnh vẫn nhắm chặt súng về phía Điều Viễn Qua. Trong mắt Giản Dao chỉ có Bạc Cận Ngôn, hai ngón tay khẽ chuyển động.

Phương Thanh đứng ở phía sau Bạc Cận Ngôn, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được: “Tôi sẽ cứu cô ấy.” Bạc Cận Ngôn như thể không nghe thấy. Phương Thanh xoay người rời đi. Bạc Cận Ngôn tiến lên mấy bước, tiếp tục mắng: “Đồ cảm thù! Cảm thù! Bán thân nuôi nhiều phụ nữ như vậy còn muốn giết hại những cô gái trẻ tuổi. Mày không phải là người!”

Anh tiến lên mấy bước, cách bọn họ ngày càng gần, nhưng vẫn giữ một khoảng cách, tiện để cho người phía sau bắn.

Điều Viễn Qua cười lạnh, khuôn mặt Bạc Cận Ngôn vì kích động mà vừa đỏ vừa trắng, lớn tiếng nói: “Bà vợ Minh Lan của mày còn muốn gánh tội thay mày. Cô ta nói với mọi người là do cô ta giết. Mày không phải là đàn ông, để cho một người phụ nữ gánh tội thay. Nếu mày còn có lương tâm thì thả vợ tao ra, trở về nhận tội!”

Về mặt của Điều Viễn Qua rõ ràng có biến hóa, ánh mắt chăm chú nhìn vào Bạc Cận Ngôn.

Đúng lúc này.

Giản Dao giữ chặt ngón tay ông ta, kéo mạnh. Điều Viễn Qua bị đau, con dao rơi xuống. Giản Dao nhân cơ hội đó tranh sáng bên cạnh, thoát khỏi sự khống chế của ông ta.

“Đoàng...” Tiếng đạn xé gió, từ xa nháy mắt tới gần. Giản Dao cảm thấy lỗ tai ong ong, quay đầu lại nhìn thấy Điều Viễn Qua lộ ra vẻ mặt không dám tin, cúi đầu nhìn lỗ máu trên ngực.

Nhưng tất cả điều này xảy ra trong thời gian cực nhanh.

Một con dao nhắm vào ngực trái ông ta đồng thời đâm vào. Tạ Mẫn thờ hồn hên, cả người đầy máu tươi, không biết đánh tới từ lúc nào.

“Tôi...” Điều Viễn Qua phun ra một chữ, gục xuống đất. Đồng thời ngã xuống còn có Tạ Mẫn đang hấp hối.

Giản Dao bởi vì quán tính ngã xuống mặt đất, lúc này đã được người vợ vàng ôm lấy. Cô rơi vào vòng ôm quen thuộc ấm áp, trong lòng hoàn toàn thả lỏng, ôm lấy thất lung anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sáng rực. Cô lập tức hiểu được, tuy anh vẫn bình tĩnh tự nhiên “hành động trôi chảy”, nhưng thực ra vô cùng lo lắng. Vừa định nói hai câu động viên anh thì anh đã cúi đầu hôn lên trán cô.

Tim cô đập mạnh, khẽ nói: “Ông Bạc, em không sao.”

“Đương nhiên.” Anh thấp giọng nói, “Có anh ở đây.”

Phương Thanh ném súng ngấm xuống, chạy xuống sườn núi. Người đồng nghiệp đi theo phía sau anh ta, đột nhiên nói: “Anh nổ súng chưa bao giờ sấy tay, bắn thêm phát nữa thì ông ta sẽ phải chịu đau đớn nấy chục tiếng sau mới chết được.”

Phương Thanh cười lạnh nói: “Nói bừa gì đấy, tôi vốn chuẩn bị bắn cổ tay ông ta, ai ngờ bắn trượt.”

Bạc Cận Ngôn ôm Giản Dao một lát, hai người cúi đầu nhìn xuống thấy Điều Viễn Qua trên mặt đất đã tắt thở, còn Tạ Mẫn vẫn đang thờ hồn hên. Nhóm cảnh sát mang súng đang từ từ tiến đến gần chị ta.

“Con gái...” Không ai nghĩ tới chị ta đột nhiên khóc hô một tiếng, nhưng giống như con cá gãy chết, từ mặt đất ngoi lên, đầu đập vào vách đá bên cạnh, trong nháy mắt máu chảy ra, lại ngã xuống.

Bạc Cận Ngôn buông Giản Dao ra, bước nhanh đến, nâng chị ta từ mặt đất dậy: “Tạ Mẫn, Tạ Mẫn!”

Tạ Mẫn hơi mở mắt ra, nhìn thấy anh, chỉ nhìn thấy mình anh, nở nụ cười: “Tôi... mỗi ngày đều... không chịu nổi nữa rồi...”

Cảnh sát bên cạnh im lặng. Bạc Cận Ngôn nhìn chăm chăm chị ta, nói: “Đúng vậy, tôi biết.”

Giản Dao đột nhiên cảm thấy buồn bã vì một câu tôi biết này của anh.

Tạ Mẫn dùng bàn tay đầy máu tươi cầm tay Bạc Cận Ngôn, nói: “Xin cậu... Bạc Cận Ngôn... Cậu nói cậu sẽ rửa sạch nỗi oan... tìm được xương cốt của con gái tôi... an táng cùng một chỗ với tôi...”

“Được.” Bạc Cận Ngôn nói, “Chị Tạ Mẫn, tôi hứa với chị.”

Một lát sau, Bạc Cận Ngôn đứng lên. Nhóm cảnh sát vây lại, kiểm tra mạch đập của Tạ Mẫn đã ngừng. Phương Thanh đứng phía sau bọn họ, không đi chuyển.

Bạc Cận Ngôn xoay người, giữ vai Giản Dao. Hai người nắm tay đi ra khỏi vòng vây. Ngẩng đầu nhìn lên trời đã tối đen, có một vì sao sáng lên ở phía chân trời. Ánh sáng trong suốt dường như đang ngóng nhìn mặt đất, ngóng nhìn cuộc sống yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Trong bóng đêm, có người đang cười. Khe khẽ, lạnh lạnh, phần nộ, ngao mạn.

Giản Dao nhíu mày, tay cũng bám chặt ga giường bên dưới.

Hắn tới ngày càng gần. Hắn vuốt ve giống như vật nuôi, khẽ khàng vuốt tóc cô. Sau đó là giọng nói thân mật của tình nhân: “Làn da đẹp như vậy, yên tâm, tuy rằng tôi sẽ dùng roi, nhưng nhất định sẽ không làm tổn thương đến làn da phía sau của cô. Thật đẹp!”

Giản Dao giật mình mở mắt ra, chỉ nhìn thấy trần nhà nhợt nhạt của khách sạn. Hóa ra trời đã sáng, cả người cô đầy mồ hôi.

Cô ngồi trên giường một lát, đứng dậy đi rửa mặt. Cảm giác hoàn toàn tỉnh táo mới phát hiện Bạc Cận Ngôn không có ở trong phòng.

Anh lại chạy đi đâu đó một mình rồi.

Cô gọi điện thoại cho anh: “A lô, anh đang ở đâu vậy?”

“Anh ở chỗ Phương Thanh.” Giọng của Bạc Cận Ngôn bình thản, “Có chút chuyện. Em ngủ ngon không?”

Giản Dao đáp: “Rất ngon.”

“Đến đây đi, bọn họ mua bữa sáng phong phú lắm, thậm chí còn mua một phần bánh tôm nướng cho anh. Có lẽ là xuất phát từ khâm phục và biết ơn anh, nhưng cũng không cần thiết.”

Giản Dao nhin không được bật cười, hỏi: “Vậy anh đã ăn phần bánh tôm kia chưa?”

Bạc Cận Ngôn: “... Ăn hết rồi.”

Giản Dao khẽ mỉm cười, nhưng mi tâm vẫn nặng nề, bất tri bất giác im lặng trong chốc lát. Bạc Cận Ngôn nhạy cảm phát hiện ra sự khác thường của cô, giọng nói cũng thay đổi, vô cùng dịu dàng thấp giọng hỏi: “Em sao vậy?”

Giản Dao nói: “Cận Ngôn, em muốn ở riêng với anh một lúc.”

Anh im lặng một chút, đáp: “Anh lập tức về bên cạnh em.”

“Vâng.”

Ánh mặt trời rực rỡ ảm áp, trên đường sạch sẽ im lặng, không có người. Giản Dao đứng dưới tàng cây một lát, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn chạy từ cục cảnh sát ở phía đối diện. Hôm nay hiếm khi anh mặc áo phông màu xanh, quần dài màu đen, cùng với mái tóc đen và làn da trắng, càng thêm tuần tú bất mất. Đương nhiên đây cũng là kết quả “cải tạo sau khi kết hôn” của Giản Dao đối với người đàn ông mê âu phục này.

Anh đi đến trước mặt cô, cầm tay cô: “Để anh đoán nhé, lại nằm mơ?”

“Vâng.” Giản Dao cũng không cần che giấu sự yếu đuối ở trước mặt anh.

Anh giữ vai cô, ôm vào lòng, hai người đi dọc theo bờ sông.

Thực ra Giản Dao đã rất ít khi mơ về tên biến thái hoa tui, mơ về đoạn thời gian bị hấn nhót. Gã đàn ông giống như ác ma đó hiện tại cũng đã biến thành đám xương trắng. Bạc Cận Ngôn cũng khen ngợi cô, nói bà Bạc điều chỉnh vô cùng tốt so với đa số người. Chỉ là khi hôm qua cô nhìn thấy trong mắt Diêu Viễn Qua sự điên cuồng giống như tên biến thái hoa tui, thậm chí không khác gì với những tên sát thủ biến thái khác, khiến cô vẫn cảm thấy trong lòng toát ra cảm giác rét lạnh.

Có lẽ có một số vết thương không thể phai mờ đi được đối với nhân viên cảnh sát.

Hai người im lặng đi dạo ven bờ sông trong chốc lát, lại tìm một nhà hàng nhỏ ăn sáng. Trong dạ dày nóng thế nào thì người cũng nóng như thế ấy. Bạc Cận Ngôn cũng không khuyên bảo an ủi cô quá nhiều, là một chuyên gia tâm lý học, anh biết rõ hiện tại vợ mình cần nhất chính là làm bạn với sự yên lặng, những con sóng u ám trong lòng này sẽ bị tính cách cứng rắn, sáng sủa của vợ anh làm cho tiêu tan.

Quả nhiên một lát sau, bất tri bất giác ánh mắt cô đã thả lỏng, giống như khôi phục lại bộ dáng tràn đầy sức sống thường ngày. Cô thậm chí còn uống hết một bát canh nóng, mặt vì thế mà trở nên đỏ bừng.

“Anh bận rộn gì ở cục cảnh sát vậy?” Giản Dao hỏi.

“Có một số tình hình mới.” Đôi mắt Bạc Cận Ngôn hơi nặng nề, “Minh Nguyệt phát điên rồi.”

Giản Dao cũng sờ.

“Lúc đầu thăm vấn cô ta không nói gì. Sau đó bỗng nhiên bắt đầu bật cười, nói năng lộn xộn. Hỏi gì cô ta cũng không biết. Đã tìm bác sĩ đến, nhưng tình hình không khả quan lắm.”

Trong lòng Giản Dao không thể nói nên lời, chỉ là không ngừng thổn thức.

“Mặt khác...” Bạc Cận Ngôn nói, “Còn chưa tìm được hài cốt của Đông Sinh, máu ở trong nhà tù kia bởi vì thời gian quá dài, hơn nữa còn bị rửa sạch nhiều lần, pha lẫn vào nhau nên tình hình càng khó khăn, phá hủy điều kiện giám định, cho nên không lấy ra được ADN của cô ấy. Cũng không tìm được hình ảnh Minh Lan dự dỗ cô ấy, cho nên theo lý thuyết rồi cuộc Đông Sinh có bị bọn họ dụ dỗ hay không thì trước mắt còn chưa thể kết luận.”

“Nhưng... chắc chắn là bọn họ!” Giản Dao nói.

Về mặt của Bạc Cận Ngôn không tốt lắm: “Triệu Hà đã mất, Minh Lan tự sát. Người duy nhất có khả năng biết rõ sự thật là Minh Nguyệt thì hiện tại phát điên. Tuy có chứng cứ người nhà họ Diêu là kẻ tình nghi lớn nhất, nhưng không có chứng cứ mang tính quyết định, nên không thể kết án. Theo lý thuyết còn có hai khả năng: một là trong mấy cô gái xinh đẹp nhất, Đông Sinh có ý nghĩa khác biệt với Diêu Viễn Qua, thì thể của cô ấy bị giấu đi ở nơi khác. Hai là người dụ dỗ Đông Sinh là người khác.”

Giản Dao cắn môi im lặng, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh trước khi Tạ Mẫn mất. Tuy Tạ Mẫn cũng là hung thủ giết người, đáng giận, nhưng cũng là một người mẹ vô cùng đáng thương. Cho nên nguyện vọng duy nhất trước khi mất của Tạ Mẫn cũng không thực hiện được sao? Trừ phi Minh Nguyệt có thể trở lại bình thường, nói ra nơi giấu thi thể, nếu không vụ án của Đông Sinh vĩnh viễn trở thành vụ án chưa được giải quyết.

Lúc này Bạc Cận Ngôn lại nói: “Anh sẽ tìm được Đông Sinh.”

Giọng nói khê khàng mà kiên định, là vì lời hứa với một tội phạm trước khi chết. Trong lòng Giản Dao chấn động.

Đương nhiên phải mất một thời gian dài sau đó, dưới sự kiên trì của Bạc Cận Ngôn, cảnh sát địa phương cuối cùng đã tìm được một địa điểm bí mật ở núi khác, tìm được hài cốt thuộc về Đông Sinh, sau khi kết án hợp táng cùng Tạ Mẫn, đây là nói sau.

Lúc này, hai người đều im lặng một lát, Giản Dao nói: “Em còn có thắc mắc, tuy Tạ Mẫn chịu áp lực trong một thời gian dài, nhưng rồi cuộc Phó Vĩ đã làm gì kích thích chị ta, để khiến cho chị ta giết Phó Vĩ. Dù sao ngoài hao sắc, Phó Vĩ thoạt nhìn cũng không liên quan đến chuyện này.”

Bạc Cận Ngôn âm thầm cười.

“Chỉ sợ trên đời không có chuyện có liên hệ với nhau, bông hoa tâm lý tội phạm của anh.” Anh nói, “Em còn nhớ khi lần đầu tiên đến nhà họ Diêu, anh ra ám hiệu cho em không?”

Giản Dao suy nghĩ một chút. Nghĩ ra rồi.

Ngày đó hai người bọn họ thương lượng với Phương Thành, giả vờ “lạc đường” vào nhà họ Diêu, kết quả còn gặp phải con chó rất hung dữ, cùng với đó là lần đầu tiên gặp được Triệu Hà và Đông Mẫn.

Giản Dao suy nghĩ, mặt hơi nóng lên, gật đầu nói: “Đúng vậy, khi đó anh nói: ‘Anh đã coi em trở thành một bộ phận trong cơ thể anh, cho nên những suy nghĩ không chắc chắn, sẽ chỉ nói cho mình em nghe’.”

Cô dùng đôi mắt trong suốt nhìn Bạc Cận Ngôn, anh cũng nhìn sâu vào mắt cô, trong nháy mắt cảm thấy vui vẻ thoải mái. Ha, anh nghĩ anh lại cảm nhận được cảm xúc dâng trào rồi, nhưng trên mặt lại là nụ cười thân nhiên, nói: “Anh vui lắm, em nhớ câu thơ lộ này rõ ràng như vậy, nhưng lúc điều tra vụ án, tốt nhất chúng ta vẫn nên chuyên tâm một chút.”

Giản Dao: “... Rốt cuộc anh có nói hay không?”

Lúc này Bạc Cận Ngôn mới chớp mấy môi, trong mắt từ từ hiện lên sắc lạnh.

“Anh nói chính là: ‘Trong ghi chép điều tra, có một số chuyện rất nhỏ dùng cách thức bí ẩn nào đó xảy ra liên hệ. Chân tướng bị che giấu bởi thời gian và cái chết đang lộ ra nụ cười trào phúng với anh.’”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Đội trưởng Phương, có tình hình mới!” Một nhân viên điều tra chạy đến trước mặt Phương Thanh.

Phương Thanh còn đang sứt đầu mẻ trán vì chuyện Minh Nguyệt phát điên, cũng từ trong nhà tù nhà họ Diêu lấy được một lượng lớn chứng cứ, vội vàng xoay người.

“Nói đi!”

Trước đó không phải có người từng nhắc tới, khi học đại học Phó Vĩ từng yêu đương qua mạng với một cô gái. Sau đó cô gái mất liên lạc với anh ta thì coi như chấm dứt. Bởi vì trên QQ của Phó Vĩ không tìm được cô gái kia, đã xóa đi mất rồi, cho nên cần phải mất một thời gian tìm kiếm. Sau đó khi điều tra vụ án chúng ta không chú ý đến chuyện này.”

Phương Thanh ngược mắt lên nhìn cậu ta.

“Hôm nay cảnh sát Bắc Kinh đã gửi tin đến điều tra ra cô gái kia là ai.”

“Là Đồng Sinh.” Bạc Cận Ngôn nói.

Giản Dao ngồi trên đê bên bờ sông với anh, trong lòng dậy sóng.

“Sao anh biết?”

Bạc Cận Ngôn nhìn ra xa đáp: “Trong lời khai của bạn đại học của Phó Vĩ từng nhắc tới khi đó cậu ta từng yêu đương với một cô gái trên mạng, sau đó mất liên lạc. Lúc ấy khi điều tra tư liệu của Phó Vĩ không có chỗ nào khác thường, chỉ trừ mỗi chỗ này.”

“Vậy thì sao?”

“Trong lời khai của lễ tân khách sạn nhà họ Diêu có nhắc tới Phó Vĩ từng đến gần cô ta, hơn nữa còn để lại số QQ. Lúc ấy có nhân viên phục vụ và bác gái quét rác ở bên cạnh nghe thấy. Hai ngày trước, anh đến khách sạn tìm nhân viên điều tra, ngày đó người chịu trách nhiệm quét dọn đúng là Đồng Mẫn.”

Trong lòng Giản Dao kích động vì cuối cùng đã biết rõ toàn bộ chân tướng, không biết là thoải mái hay là bi thương.

Cho nên Đồng Mẫn luôn ẩn nấp ở nhà họ Diêu điều tra, trong lúc vô tình nghe được số QQ của Phó Vĩ, chần chừ trước khi con gái chị ta mất tích thì chị ta đã biết được số QQ của cậu trai trên mạng. Vì thế đêm đó trong cơn mưa to, chờ Phó Vĩ. Còn chị ta mặc đồng phục của nhân viên khách sạn, Phó Vĩ nhìn thấy, nhận ra chị ta, lúc ấy kinh ngạc, cho nên dừng lại trên đường, bởi vì mới từ quán bar trở về, uống rượu say, chống tay lên tường để lại dấu vân tay.

Đêm đó Đồng Mẫn có chất vấn Phó Vĩ về chuyện của Đồng Sinh hay không thì không ai biết, nhưng kết cục cuối cùng là chị ta đã ra tay giết cậu trai có lẽ từng đùa giỡn con gái mình.

Còn Đồng Mẫn rốt cuộc làm thế nào tìm được nhà họ Diêu, mấy năm nay rốt cuộc chị ta điều tra được bao nhiêu, tại sao hiện tại mới ra tay thì chỉ còn là ẩn số.

“Chúng ta đi chèo thuyền đi.” Giản Dao đứng lên nói.

Bạc Cận Ngôn nhìn theo tầm mắt của cô, ánh mặt trời lơ lửng trên mặt sông, mấy chiếc thuyền độc mộc dịch chuyển. Vốn định nói hoạt động nhằm chán

như vậy chả thú vị tí nào, nhưng chạm vào khuôn mặt dịu dàng bình lặng của cô, còn vừa rồi cô ở trong điện thoại, cúi đầu nói một câu kia: em muốn ở riêng bên anh một lúc... Anh im miệng, lấy tiền mặt từ trong ví ra.

Khí hậu thành cổ ôn hòa, thuyền nhỏ chạy trên mặt sông, lại có gió khẽ thổi tới. Người chèo thuyền đứng ở đầu thuyền, khua mái chèo. Hai người ngồi trong khoang thuyền, Giản Dao nhìn dáng vẻ của Bạc Cận Ngôn. Một cánh tay anh đặt lên cửa sổ, đôi mắt ánh màu nước sông, không biết là đang nhàm chán hay chuyên tâm

Bọn họ ở lại thành cổ cũng đã đủ lâu rồi, vụ án này cũng sắp kết thúc. Ngày mai bọn họ quay về Bắc Kinh.

Giống như những năm gần đây, mỗi vụ án bọn họ trải qua, quá nhiều máu tươi, quá nhiều chấn động, nhưng bọn họ sẽ vẫn tiến về phía trước, không dừng lại vì bất cứ điều gì.

Vụ án ở thành cổ này cũng giống như con thuyền nhỏ cách bờ, cách bọn họ càng ngày càng xa.

“Này.” Giản Dao nói, “Anh còn nhớ một chuyện quan trọng cũng từng xảy ra trên thuyền không?”

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ: “Em nói...”

Giản Dao mỉm cười.

Ai ngờ sắc mặt của anh đã trở nên bình tĩnh: “Khi anh còn là sinh viên ở đại học Maryland, theo FBI ngồi thuyền đuổi bắt một gã sát thủ liên hoàn. Cuối cùng chỉ tìm được một con thuyền chìm. Tên sát thủ và nạn nhân cuối cùng đi theo gã gặp phải tai nạn trên biển, không tìm được thi thể. Đây cũng là vụ án duy nhất trong tay anh đến nay còn chưa được giải quyết.”

Giản Dao: “...”

Rõ ràng cô không nói về vụ án, tại sao trong hoàn cảnh trời trong nắng ấm tốt đẹp thế này, anh cứ nghĩ đến án mạng chứ?

Ai ngờ anh nói tiếp: “Nạn nhân kia là tình cảm chân thành duy nhất kiếp này của Phó Tử Ngộ, cũng là vị hôn thê của cậu ấy Hàn Vũ Mông.”

Giản Dao sững sờ, là vụ án kia.

Về mặt anh vẫn nghiêm túc như trước, Giản Dao khẽ cầm tay anh, hai người im lặng nhìn nhau một lát, anh nhìn người chèo thuyền ở đầu thuyền, kéo rèm xuống, ôm cô lên đùi, cúi đầu hôn. Hai người đều cười, môi với răng gần bó với nhau, nhắm mắt lại cười.

Hôn một trận điên đảo, Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên hơi ảo não: “À, em nói chính là chuyện kia...” Giản Dao kéo áo anh, ý bảo tiếp tục hôn, bảo anh không cần để ý.

Đúng vậy, em nói chính là nụ hôn đầu tiên của chúng ta đó.

Vẫn là hai năm trước.

Cô thầm mến anh, nhưng anh lại không nghĩ đến chuyện đó. Chờ khi cô mệt mỏi đến độ sắp từ bỏ thì không hiểu sao anh lại đột nhiên mãnh liệt theo đuổi cô. Dùng câu nói sau này của Phó Tử Ngộ: Hôm đó đầu Bạc Cận Ngôn như bị người ta đập một cái, đập được ra hóc môn.

Nụ hôn đầu tiên chính là ở trên con thuyền bên biển ở Bắc Kinh. Đến nay Giản Dao vẫn còn nhớ rõ, đêm đó bộ dáng của anh giống như một đứa trẻ cuối cùng được ăn kẹo, hỏi: Chẳng lẽ em không thích anh hôn em sao?

Sau đó hôn cả một đêm cho đến khi môi hai người sưng đỏ.

Trái tim của anh rộng lớn, chỉ cần buông lỏng sẽ rơi ở chân trời.

Trong lòng anh chưa nhiều vụ án như vậy, nhiều nạn nhân như vậy. Không sao, chỉ cần cô ở trong góc im lặng nhất làm bạn với anh là được rồi.

Cùng lúc đó, bạn tốt Phó Tử Ngộ của bọn họ đang một mình ngồi trong nhà ở Bắc Kinh, nhìn mặt trời vừa mọc, ánh mặt trời rực rỡ.

“Hắt xì...” Anh xoa mũi, ai đang nhắc đến anh hay là đang mắng anh vậy?

Bên cạnh anh chỉ có mỗi Bạc Cận Ngôn ấu trĩ như vậy. Bạc ba tuổi tám phần là mấy ngày hôm trước bị anh cười nhạo đang mách leo với Giản Dao rồi.

Khẽ cười, lại bỗng nhiên cảm thấy bản thân hơi cô đơn, hình như đã hơn một năm anh không hẹn hò. Lúc trẻ còn có thể chơi đùa một chút, hiện tại đã sắp ba mươi, lại dần dần không còn muốn chơi đùa nữa.

Bầu trời có nhiều đám mây như vậy, trên mặt đất có nhiều ánh sáng như vậy.

Là ai, đang nhìn anh đây?

Vũ Mông, cô gái nhỏ của anh.

Trong biển rộng có lạnh không?

Anh lại nhớ cô rồi.

Từ lúc Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rời đi, vụ án của nhà họ Diêu kết thúc, thành cổ dường như trở lại sự yên bình.

Trong cục cảnh sát cũng trở lại bầu không khí nhàn nhã nhàn nhơ, nhóm cảnh sát đội hình sự lại nhàn rỗi, nhiều lắm là đi giúp nhân dân bắt kẻ trộm, quét sạch văn hóa phẩm đồi trụy. Trời cao ngày dài, lại là một khoảng thời gian an nhàn.

Trưa hôm nay, Phương Thanh vẫn ở trong văn phòng, đeo tai nghe xem cảnh cut của diễn viên nữ trong phim. Bên cạnh có người cười nhạo: “Đội trưởng Phương, anh cũng hâm mộ cuồng nhiệt thật đấy. Chắc chắn, Kim Hiểu Triết này xinh thật, có khí chất.”

Phương Thanh không muốn giải thích với bọn họ. Bọn họ biết cái gì chứ.

Xem suốt cả buổi trưa, tâm trạng vừa kích động vừa mờ mịt. Nhân lúc còn mấy phút nữa đến giờ làm, anh ta ra ngoài ban công hút thuốc.

“Đội trưởng Phương, có người gửi tài liệu cho anh.” Một cảnh sát chạy tới.

Phương Thanh ngậm điều thuốc, mở túi tài liệu ra, rút ra xem. Một lát sát, lại cẩn thận thả tài liệu vào, ngẩng đầu nhìn vầng mây và ánh sáng phía xa.

Lặng lẽ ngắm người một lúc, anh ta lấy di động ra gọi điện thoại cho người phụ nữ kia.

“A lô?”

“Chuyện gì?” Giọng nói của cô lãnh đạm, không nghe ra là hoan nghênh hay chán ghét.

“Em nói xem... nếu anh đến Bắc Kinh làm việc thì sao?” Phương Thanh hỏi.

Kim Hiểu Triết im lặng một lúc, mới nói: “Anh nghĩ kĩ rồi chứ?”

Phương Thanh cảm phong bì chứa tài liệu phê chuẩn đổi nơi công tác, im lặng một lúc, chậm chạp đáp: “Không, vẫn còn đang cân nhắc.”

Hai người im lặng một lát, không ai lên tiếng. Bên chỗ cô có tiếng nhạc và tiếng người, có lẽ là đang tham gia hoạt động gì đó.

“Em có một người bạn mở công ty, cần tuyển quản lý bảo vệ. Mấy ngày trước nhờ em tìm người giúp, nếu anh bằng lòng có thể thử xem, nhưng không thể bảo đảm anh sẽ qua được phỏng vấn. Bao ăn bao ở, tiền lương 1 vạn.” Kim Hiểu Triết thần nhiên nói.

Phương Thanh hơi ngó ra, đột nhiên bật cười, đáp: “Đừng có nghĩ đến chuyện đó, lão tử không thèm làm quản lý bảo vệ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phiên Ngoại Tạ Mẫn – Bạch Lộc Trường Minh (Phần 1)

Còn nhớ khi đó con bé mới 3 tuổi, cái đầu nho nhỏ, cánh tay mập mập, ánh mắt đen láy. Ai từng gặp cũng khen con bé xinh đẹp.

“Cô nhóc xinh đẹp này lớn lên nhất định sẽ là mỹ nhân.”

Khi đó, tôi luôn vui sướng, kiêu ngạo. Đông Sinh kế thừa ưu điểm của tôi và chồng, trong mắt tôi, từ nhỏ con bé đã là đứa vô cùng xinh đẹp.

Hơn nữa khi còn nhỏ, con bé còn thông minh như vậy.

Lúc nào cũng phải mẹ ôm, dính lấy tôi không chịu buông tay. Điều này khiến cho cha con bé ghen không ít, nhưng có cách nào chứ, con bé là linh hồn, là miếng thịt trong tim tôi.

Tôi dạy Toán ở trường học trong trấn nhỏ. Cha con bé là công nhân bình thường. Thu nhập của chúng tôi không cao, nhưng luôn vui vẻ. Mùa hè, cha con bé sẽ mang nó đến khe suối bơi lội. Mùa đông, cả nhà chúng tôi vây quanh lò sưởi, tôi kể chuyện cho con bé nghe.

Chúng tôi vô cùng vui vẻ. Mỗi giây mỗi phút đều giống như được ông trời ban ơn. Bởi vì sự xuất hiện của bảo bối Đông Sinh, làm cho cuộc sống bình thường của chúng tôi trở nên đặc biệt.

Sau đó con bé dần trưởng thành, vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng bắt đầu hơi nổi loạn, có những tâm sự không muốn chia sẻ với mẹ.

Cô gái xinh đẹp thì luôn gặp phải chuyện phiền phức. Khi học cấp hai, số lượng nam sinh theo con bé về nhà khá nhiều, tôi còn nhìn thấy con bé nhin tiền ăn sáng mua son môi tồ, tôi luôn rất tức giận. Khi đó cha con bé luôn khuyên tôi: “Bỏ đi... Bỏ đi, con gái trưởng thành là như vậy đấy, bà không thể quản nó quá nhiều.” Tôi không đồng ý, tôi không ngừng dạy bảo con bé không được qua lại với nam sinh. Tôi vứt son môi giá rẻ con bé mua đi.

Khi đó, con bé cũng hơi cái giận, khóc rồi đóng sầm cửa phòng lại, mấy ngày giận dỗi không nói chuyện với tôi.

Lúc ấy tôi không để tâm. Cha mẹ nghiêm khắc dạy bảo sau này sẽ mang lại lợi ích cho con bé.

Nhưng khoảng cách giữa tôi và Đông Sinh cũng bắt đầu từ đó.

Cấp ba con bé bắt đầu trở nên im lặng. Mặc dù tôi phát hiện thư nam sinh viết cho con bé trong cặp sách, nhưng trước khi tôi tra hỏi, con bé sẽ thần nhiên mở miệng: “Mẹ, mẹ không cần phải để ý bọn họ, chỉ là đám nam sinh ngây thơ muốn chết.” Tôi nhất thời không biết nói gì cho phải.

Lúc ấy tôi cảm thấy con bé nhất định là đã có bạn trai, yêu sớm, nhưng chưa từng thấy nam sinh kia, cũng không bắt được chứng cứ. Ở nhà con bé không nói quá nhiều, khi ăn cơm sẽ đeo tai nghe nhạc hoặc ôn bài. Giống như con bé có thế giới của riêng mình, tôi và cha nó không thể đi vào được.

Tôi hơi khổ sở, nhưng dù sao vẫn tốt. Suy cho cùng bản tính của con bé lương thiện lạc quan, hiện tại hơi nổi loạn, nhưng trưởng thành sẽ tốt thôi.

Thành tích của Đông Sinh cũng bình thường, thi vào đại học khá tốt, đỗ đại học chính quy. Vì thế, tôi và cha con bé vô cùng vui vẻ. Đông Sinh cũng rất vui vẻ, nói: “Cha, mẹ, chờ sau khi con kiếm được nhiều tiền sẽ cho cha mẹ sống những ngày thật tốt.” Cha con bé vội nói: “Ừ, ừ!” Tôi lại cười nói: “Mẹ không cần con kiếm được nhiều tiền, con có cuộc sống khỏe mạnh, bình an, phong phú là tốt rồi.” “Chắc...” Đông Sinh bĩu môi, dường như cảm thấy phiền phức vì tôi giáo điều, nhưng con bé vẫn rất vui vẻ, ngày đó ăn cơm xong không ngừng lôi kéo chúng tôi trò chuyện. Giống như trở lại lúc nhỏ, cả nhà thân mật khăng khít.

Đông Sinh của tôi cuối cùng đã trưởng thành rồi.

Sau khi lên đại học, Đông Sinh giống như chim nhỏ được thả tự do, hiếm khi về nhà, nhưng thường xuyên gọi điện thoại. Tôi biết với ngoại hình xinh đẹp, sáng sủa của con bé, nhất định sẽ như cá gặp nước ở đại học, rất nhiều người thích, rất nhiều người theo đuổi. Tôi cũng từng dặn dò con bé trong điện thoại: “Hiện tại con đã trưởng thành rồi, nếu thật sự muốn yêu đương thì quan trọng nhất là nhân phẩm, phải đối xử tốt với con, điều kiện gia đình không có trở ngại, diện mạo thì không cần phải quan tâm...” Khi đó con bé luôn ngắt lời tôi: “Mẹ... Tự con có chừng mực.” Vẫn không chịu nói rõ với tôi.

Biến cố đột nhiên ập đến.

Trong một lần gặp tai nạn sản xuất cha Đông Sinh qua đời, cuối cùng ông ấy không còn quay về được nữa. Nguyên nhân xảy ra tai nạn là do công nhân thao tác sai, nhưng nhà người công nhân đó cũng nghèo khổ. Cho nên, cuối cùng chúng tôi chỉ lấy chút tiền bồi thường còm cõi.

Đông Sinh chạy suốt đêm trở về, ôm thi thể cha khóc, tôi cũng khóc, nhưng khóc xong rồi, tôi còn phải đi rửa thức ăn, nấu cơm, bởi vì tôi không thể để cho con mình bị đói. Lúc ấy, Đông Sinh nhìn bộ dáng khóc đến chết đi sống lại của tôi, sau đó ôm lấy tôi nói: “Mẹ, mẹ đừng đau lòng. Mẹ, con nhất định sẽ chăm sóc mẹ. Mẹ, cha đang ở trên trời nhìn chúng ta đấy.”

Trong một đêm Đông Sinh trở nên hiểu chuyện.

Ngày nghỉ con bé luôn trở về nhà, nấu cơm, mua đồ ăn, quét dọn nhà cửa với tôi. Dường như gọi điện thoại mỗi ngày. Tôi cũng dần biết, ngoài thời gian học con bé còn đi làm thuê. Bắt đầu từ học kì hai, con bé đã không còn xin tiền học và sinh hoạt trong nhà nữa. Nỗi đau mất chồng của tôi dần lắng xuống, nhưng con bé vẫn luôn lo lắng, tôi khuyên con bé: “Đông Sinh, không cần phải làm thuê, trong nhà còn có chút tiền. Con ráng giao lưu với bạn học, sau này mới có ích cho công việc của con.”

Con bé cũng không để ý, nói: “Con biết mình đang làm gì. Bọn họ đều có cha mẹ giúp đỡ sắp xếp công việc, con không giống bọn họ, con phải tự mình cố gắng.”

Nghe nói như vậy, tôi im lặng, cảm thấy khổ sở lại bất lực.

Là người làm cha mẹ như chúng tôi không có bản lĩnh. Đứa con tốt như vậy, lại không thể mang đến cuộc sống và tương lai tốt đẹp cho con bé.

Có một thời gian, tôi xin đơn vị nghỉ hè, đến chỗ Đông Sinh thăm con bé. Con bé rất vui vẻ, hơn nữa còn nghỉ cách thuê được một phòng của bạn học. Thời gian đó, hai mẹ con tôi vô cùng vui vẻ. Ban ngày con bé đi học, còn phải đi làm thuê, đêm khuya mới trở về. Tôi cũng nhìn thấy thành phố lớn này có cuộc sống tốt đẹp và phồn vinh.

Khi đó con bé nói: “Mẹ, chờ con tốt nghiệp, sẽ thuê một căn phòng như thế này, hai mẹ con mình ở cùng nhau nhé.”

Tôi cười nói được.

Có một lần, tôi đang lau nhà, ngẩng đầu lên, nhìn thấy con bé ở trong phòng đeo tai nghe, cười rất vui vẻ với máy tính. Đó là một nụ cười khó có thể miêu tả được, lòng tôi chấn động. Chờ khi con bé không chú ý, tôi lên đứng ở sau lưng nhìn.

Tôi thấy một số QQ, avatar là một người đàn ông. Khung trò chuyện của hai người đã rất dài. Còn dòng chữ mới nhất người kia gửi đến là:

Cơ thể của em thật đẹp. Anh sẽ chịu trách nhiệm với em.

Tôi không biết miêu tả cảm giác của mình như thế nào. Ngày đó làm chuyện gì trong lòng cũng đều hoảng hốt. Tối buổi tối, nhìn thấy Đông Sinh yên ổn nằm trên giường, tôi đẩy cửa ra, đứng ở ban công, nhìn sao trời, mới bình thường trở lại.

Con gái trưởng thành rồi, nó sẽ có cuộc sống của riêng mình. Cha nó nói rất đúng, không cần can thiệp vào.

Trong lòng con bé luôn khát vọng tình yêu, khát vọng có người để dựa vào. Mà người con bé muốn dựa vào không phải là tôi.

Nhưng đúng là tôi vẫn không nhận được nói bóng gió cho con bé phải có tâm lý đề phòng đàn ông, phải bảo vệ mình. Đông Sinh áp ứng, không nói nhiều lời với tôi. Tôi đành phải từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Phiên Ngoại Tạ Mẫn – Bạch Lộc Trường Minh (Phần 2)

Nếu biết lần đó đi du lịch xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ không để cho con bé đi. Mấy năm nay con bé sống quá vất vả, cho nên nói với tôi muốn ra ngoài chơi một chuyến, tôi giờ hai tay đồng ý, còn đưa tiền thưởng một tháng cho con bé. Tôi nghĩ con bé nhất định sẽ đi cùng bạn, làm sao nghĩ đến con bé đi một mình, cũng không có người bạn nào để thổ lộ tâm tình, một mình đi nơi xa. Ngày thứ năm sau khi Đông Sinh mất tích, tôi tan làm về nhà, gọi điện thoại cho cảnh sát, vẫn là câu xin lỗi như cũ: “Chúng tôi đang điều tra. Chị Tạ, chị thử nghĩ xem con chị còn muốn đi đâu mà không nói cho chị không? Hoặc là điện thoại đã hết tiền thì sao?” “Không! Không đâu!” Tôi gần như gào thét nói, “Con bé nhất định sẽ gọi điện thoại cho tôi, sẽ không hồ đồ như vậy. Chắc chắn là con bé đã xảy chuyện rồi, nhất định phải tìm được con bé! Tìm được con bé!”

Nhưng không tìm thấy. Cảnh sát nói có chứng cứ chứng tỏ con bé ở thành cổ mấy ngày, sau đó đi đến thành phố khác. Sau đó mất tích. Có người từng gặp con bé, nhưng lại không biết con bé đi đâu. Đông Sinh của tôi tựa như giọt mưa rơi trên mặt đất, cứ thế bốc hơi biến mất. Nhưng con bé là giọt nước duy nhất của tôi. Tôi xin nghỉ việc, bán nhà, mang theo tất cả tiền tiết kiệm, bắt đầu tìm kiếm. Tôi tìm rất nhiều lần khắp ngõ ngách thành phố kia. Không thấy, tại sao tìm khắp rồi mà vẫn không thấy. Tôi ở đó tìm một năm, tiền đã không còn nhiều. Sau đó tôi tới thành cổ. Có một hôm, tôi ở trong khách sạn, nhìn thấy mình trong gương, bỗng nhiên sợ tới mức tỉnh mộng. Đó là tôi sao? Trước kia tôi làm giáo viên, chỉ phải làm việc nhà. Sinh nhật năm ngoài, Đông Sinh còn khen tôi, mẹ con thật xinh đẹp, trẻ tuổi, da lại còn trắng, giống như chị gái của con vậy. Tuy lời nói của con bé hơi khoa trương, tôi đã có tóc bạc rồi, nhưng hiện tại sao lại là bộ dáng trong gương? Làn da không còn trắng nõn, phôi nhão trở nên đen thui. Ngón tay thô đen bẩn thỉu, đầu đầy tóc bạc. Giết con gà thôi, tôi cũng phải nhờ đến cha Đông Sinh. Hiện tại tôi chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể nâng được bao tải chỉ vì để kiếm được chút tiền cơm trưa, sau đó ăn no tiếp tục đi tìm Đông Sinh. Đêm hôm đó, tôi hơi khó chịu. Tôi nghĩ nếu tìm được Đông Sinh, con bé không nhận ra tôi, vậy thì làm sao đây? Tôi cũng từng báo với cảnh sát số QQ kia, nhưng sau đó cảnh sát nói cho tôi biết, qua điều tra chuyện Đông Sinh mất tích, cậu trai ở đại học kia có chứng cứ vững chắc, không liên quan gì đến vụ án hết. Tôi muốn có cách liên lạc với cậu ta thì bị cảnh sát từ chối. Tôi biết mình phải đi tìm việc, nếu không sẽ không thể tiếp tục tìm con gái. Có chị gái cùng làm việc với tôi nói: “Muốn kiếm nhiều tiền, có thể đến nhà họ Diêu. Nhà họ trả tiền lương cao, nhưng... không phải là công việc dành cho người làm.”

“Tôi nói này người nhà họ Diêu đúng không phải là người, một người đàn ông lấy tận 5 bà vợ.” Một người nói, “Nghe nói hai năm trước còn muốn tìm một cô sinh viên làm vợ bé đấy. Sau đó không thấy cô gái kia đâu, nói là chạy mất rồi.”

Lúc đầu tôi không để ý, sau đó càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, đuổi theo người kia hỏi, bộ dáng, tuổi tác của cô gái kia, nhưng người đó cũng không biết nhiều lắm. Tôi đứng ở cửa đại viện nhà họ Diêu, cẩn thận suy nghĩ. Đông Sinh mất tích, đi đến thành phố khác, lại không tìm thấy tung tích. Nữ sinh viên mấy năm trước. Một người đàn ông, gia tài bạc triệu, tuổi gần năm mươi, cưới 5 vợ rồi mà còn không biết đủ. Bọn họ thoát nhìn rõ ràng không có liên hệ gì với Đông Sinh, nhưng tôi lại có loại dự cảm mãnh liệt, đi về phía nhà họ Diêu. Tôi gõ cửa, đi vào. Một tuần, hẳn ta ngủ ba ngày ở phòng vợ cả Minh Lan. Bọn họ chưa từng nhắc đến cái tên “Đông Sinh” này. Phòng của hẳn ta và Minh Lan chỉ có một người giúp việc già đến gần, những người khác thì không. Khi nhìn thấy những cô gái trẻ tuổi, hẳn ta sẽ say sưa ngắm, rõ ràng tuổi đã có thể làm cha bọn họ. Triệu Hà khác với bọn họ, cô ta luôn im lặng, luôn đau buồn, cũng không đánh tôi. Có một lần, tôi giống như vô tình nhắc với cô ta: “Nghe nói trước kia ngài Diêu còn lấy một cô sinh viên, sau đó lại không thấy đâu?” Lúc đó biểu tình của cô ta khó mà hình dung nổi. Cô ta quay đầu đi, không đáp, cũng không nhìn tôi. Lòng tôi như bị một chiếc búa đập vào, suýt chút nữa tôi đã không còn kiềm chế được, hỏi cô ta, có phải Đông Sinh không? Có phải hay không? Nhưng tôi nhìn định viện to như vậy, cuối cùng vẫn nhịn xuống. Tôi không có chứng cứ, nhà họ Diêu lại có tiền có thế, tôi phải nhẫn nại, cho đến khi không chịu được nữa mới thôi. Mỗi ngày tôi đều tự nói với mình rất nhiều lần: Tôi nhất định phải tìm được Đông Sinh. Tôi nghĩ tôi đang dần tiếp cận với chân tướng. Sau đó tôi hiểu ra không có chứng cứ không sao, chỉ cần có thể xác định Đông Sinh thực sự bị bọn họ làm hại, tôi sẽ giết chết Diêu Viễn Qua, giết chết tất cả bọn họ. Có liên quan gì ư, bọn họ có mạng sống, chẳng lẽ Đông Sinh không có sao? Sau đó tôi dần quen chờ đợi. Quen bị người nhà họ Diêu đánh chửi, quen sống như vậy. Tôi đã sống không còn giống người, chỉ có trong lòng cất giấu nghi ngờ và oán hận, tôi mới có thể còn sống như người. Trời đất to lớn, tìm Đông Sinh ở đâu đây, tôi đã không còn biết đi chỗ nào rồi. Đó là một buổi sáng mưa nhỏ, tôi quét dọn vệ sinh ở trước quầy lễ tân khách sạn, chợt nghe thấy một người đàn ông trẻ tuổi đi đến. “Chào cô, một căn phòng giường lớn.” Người đàn ông cười với cô gái lễ tân. Tôi cúi đầu, tiếp tục quét dọn. Hiện tại tôi thích làm những công việc dọn dẹp lặp đi lặp lại máy móc này, nhìn thấy mặt đất trở nên sạch sẽ, trong lòng xuất hiện loại vui vẻ đi thường. “Cô là sinh viên làm thuê ở đây à?” Người đàn ông nói. Cô gái lễ tân cười nói không phải. “Nhìn giống sinh viên quá.” Người đàn ông nói, “Đấy

là số QQ của tôi: 5643XXX321, add nhé.”

Tay tôi dừng lại. Tôi ngẩng đầu nhìn mặt cậu ta. Cậu ta cũng phát hiện cái nhìn của tôi, liếc mắt nhìn tôi, rồi không để ý rồi đi. Tôi hôm đó, tôi ở lại trong căn phòng chật hẹp của người giúp việc, ngồi thật lâu. Tôi nhìn mưa phùn bay bay, nhìn gió thổi qua cửa sổ khiến ga giường bay lên, giống như có ai đó đang ở bên làm bạn với tôi. Tôi bỗng nhiên hiểu ra, tất cả đều là vận mệnh an bài. Nó không ngừng luân chuyển, nó khiến tôi tuyệt vọng, nhưng cũng đem lại hy vọng cho tôi. Đông Sinh, mẹ biết là con đến. Con đang nói, mẹ đừng đợi nữa, ra tay đi. Lời tác giả:

1. Trước đó có em gái hỏi linh cảm của tôi có phải từ bộ phim điện ảnh “Đền lồng đỏ treo cao” hay không, không phải đâu. Linh cảm của tôi là từ hiện thực. Có lẽ là mấy năm trước, tôi đến một thành phố du lịch nổi tiếng phía nam, cụ thể thành phố nào thì không tiện nói, miễn bôi đen thành phố ấy. Bạn bè đón tiếp chúng tôi. Anh ta có rất nhiều mối quan hệ ở vùng này, chỉ vào một tòa nhà bên cạnh nói: “Ông chủ kia cưới 6 bà vợ, chỉ lĩnh giấy kết hôn với một bà, còn mấy bà kia ở trong tòa nhà này.” Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi thực sự nhìn thấy có người như vậy, chuyện này tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Mà mấy ngày trước, trong khu bình luận, độc giả cũng nhắc tới bên bọn họ cũng thực sự có gia đình như vậy. Xem thế là đủ rồi, không cần lắm lời. Ngoài ra, trong nước có một thời gian tập trung phát hiện “Vụ án người đàn ông nhốt***”, “Người vợ mang thai giúp chồng dụ dỗ sinh viên đại học gây án”, cũng là một trong những linh cảm cho cuốn này. Cho nên tôi cũng không hề có ý phóng đại việc xấu hay là nói xấu tính người. Câu chuyện là hoàn toàn mới, nhưng tác giả cần phải phát hiện nó từ trong cuộc sống. Thực ra viết vụ án CS của “Truy tìm ký ức” cũng như vậy, linh cảm của tôi có được thật ra là vụ án lừa giết người bảo vệ ở mỏ than, chính là gạt người đến mỏ than làm thuê sau đó giết hại đập vỡ mặt, lại lừa bên quặng than đòi tiền bồi thường, nhưng lại là cả thôn gây án, phân công rõ ràng... Có lẽ là rất nhiều độc giả đã từng nghe nói đến. Dưới ngòi bút của tôi biến thành vụ án CS. Vụ án trong sách và thực tế thoát nhìn hoàn toàn khác nhau, nhưng khi tôi viết xong vụ án kia, có một độc giả nhắn lại, nói khiến cho cô ấy nhớ tới vụ án “Hầm Mạnh”. Vì thế khi đó tôi cảm thấy rất vui mừng, cảm thấy mục đích sáng tác của mình đã đạt được rồi. Ngày hôm qua có mấy độc giả đưa ra cảm thấy còn mấy chỗ còn chưa giải thích kỹ lưỡng, chủ yếu là 1) Quá trình biến thái của Điều Viễn Qua không rõ ràng; 2) Tại sao Minh Lan hỗ trợ Điều Viễn Qua, có phải cô ta cũng biến thái hay không; 3) Quá trình từ vong của Triệu Hà. Tôi vốn cũng không tính viết những điều này, vì nghi vấn của mọi người, tôi đặc biệt suy xét nửa tiếng, hơn nữa còn tìm người bạn cùng thảo luận, cuối cùng kết luận của chúng tôi là: vẫn như cũ không biết. Nguyên nhân thì có hai: thứ nhất, suy cho cùng đây là tiểu thuyết, còn là tiểu thuyết phụ nữ, không phải văn học tường thuật hiện trường, cũng không phải hồ sơ phạm tội. Tiểu thuyết nên có chú trọng, có tiết tấu, ở trong văn chương có chọn lọc. Thứ hai, tôi không viết riêng cho bọn họ, nhưng không có nghĩa trong quá trình còn chưa kết thúc. Nhất là với tầm nhìn của nhân vật chính, hoặc nhiều hoặc ít cũng đã có đáp án cho mấy vấn đề này. Cho dù hiện tại tôi không viết thành truyện riêng, chẳng lẽ kể ra đáp án cho ba vấn đề trên, trong lòng mọi người thực sự không biết sao? Không, mọi người cần thận suy nghĩ xem, thực ra là đều nói hết rồi đây. Khu bình luận sách có rất nhiều độc giả có chữ nghĩa vô cùng tốt, đã tiến hành phân tích mấy điểm này rồi, hơn nữa phân tích vô cùng sâu sắc hợp lý, thậm chí còn sâu sắc hơn cả Lão Mặc. Đây chẳng phải trạng thái sáng tác mà tôi cần phải đạt được sao? Tôi còn cần phải viết thêm nhiều làm gì? Được rồi, nói nhiều như vậy hình như hơi nghiêm túc, đều là bởi vì mọi người hỏi nên tôi mới giải thích thôi. Mấy hôm trước có độc giả nói, quyển sách này thoát nhìn càng giống văn học xuất bản, có thể sẽ khiến các độc giả trên mạng không thích. Lão Mặc cũng cảm thấy vô cùng lo âu. Chỉ là một quyển sách viết thành dạng gì, thỉnh thoảng tác giả cũng không có biện pháp. Bởi vì nó là “Nhắm mắt 2”, không phải 1.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Ánh mặt trời xán lạn, gió khẽ thổi. Trên con đường rợp bóng cây, An Nham đạp xe lao vùn vụt. Bên đường có cô gái nhìn thoáng qua, chỉ thấy được chiếc áo màu trắng và khuôn mặt tuần tú. Cậu ta đeo trên lưng một chiếc ba lô màu đen, đeo tai nghe, chân đi giày thể thao, thoát nhìn giống như sinh viên. Có lẽ là vì hôm nay thời tiết tốt, nên động tác của cậu ta cực kì nhẹ nhàng. Thế nên khi dừng xe, đi vào tòa nhà Bộ công an, bảo vệ còn hỏi một câu: “Hôm nay tâm trạng tốt thế?” Lúc này An Nham mới phát hiện mình trong cửa kính, khóe môi còn nhếch lên cười. Cậu ta lập tức khép miệng, trở về poker face(*). (*)khuôn mặt che giấu cảm xúc thật bên trong. Bảo vệ: “Chắc...” Lại thành người chết rồi. Đây cửa ban công ra, bên trong không có một bóng người. Bọn họ còn chưa tới. An Nham để ba lô lên bàn, liếc mắt nhìn thời gian vẫn còn sớm, mở máy tính ra chơi game, nhân tiện đánh mấy kẻ ác bá. Cửa lại được đẩy ra, con gió mát lạnh tiến vào. Người đàn ông cao vẻ mặt lạnh nhạt, lấy tay chống cửa. Cô gái nhỏ xinh ung dung đi vào, nói: “À, An Nham đã đến rồi!”

An Nham đang phân thần, tiêu diệt người trong game. Cậu ta ngẩng đầu, liếc bọn họ, nói: “Uhm”

Lại tiếp tục tiêu diệt đối phương. Có trời mới biết được mấy hôm nay chỉ có mình cậu ta ở trong văn phòng nhàm chán thế nào, Bạc Cận Ngôn không ở đây, sẽ không có vụ án. Cậu ta dường như hack toàn bộ hệ thống đến ba bốn lần, nhân sinh cô độc tịch mịch. Cho dù ánh mắt dán chăm chăm vào màn hình, nhưng khóe mắt lại không ngừng liếc bọn họ. Bạc Cận Ngôn cời áo khoác, treo lên giá, xắn tay áo, đi pha cà phê. An Nhan: “Cho tôi một ly.”

Bạc Cận Ngôn: “Tôi chỉ pha cho Giản Dao. Bản thân cậu không có tay sao?” Giản Dao ngồi xuống bàn làm việc, lập tức quát: “Cận Ngôn, anh pha cho cậu ấy một ly đi, tiện tay làm luôn.”

Bạc Cận Ngôn không nói nữa. An Nham mỉm cười. Một hộp bánh hoa đào được đưa đến trước mắt cậu ta, Giản Dao cười nói: “Sao cậu lại thích đồ ngọt như vậy?” An Nham mở ra, lấy một miếng bỏ vào miệng: “Cảm ơn chị đâu.”

Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh cười, lẩm bẩm: “Tôi không thích ăn đồ ngọt.”

An Nham ném cả hộp bánh vào trong ngăn kéo. Tiếng chuông báo giờ làm vang lên, mùi cà phê thoang thoảng tràn ngập căn phòng. Ánh mặt trời yên lặng chiếu từ cửa sổ, lại là một ngày yên bình mà nao nức. Không có án mạng, Bạc Cận Ngôn xem hồ sơ; Giản Dao viết phân tích báo cáo vụ án ở thành cô; An Nham thống kê số liệu tội phạm mới nhất năm nay. Đầu năm nay phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt của Bộ công an mới được

thành lập. Sau khi Bạc Cận Ngôn về nước điều tra hàng loạt vụ án lớn, do đó cấp trên bố trí tổ này cho anh. Giản Dao và An Nham được coi là trợ lý của anh, thân phận tạm thời đều được coi là cảnh sát. Bình thường khi hành động, Cục công an sẽ phái một đội cảnh sát phối hợp. Sau vụ án “Kẻ biến thái hoa tươi”, tính đến vụ án ở thành cổ, bọn họ đã phá được ba vụ. “Đúng rồi, tuần trước Cục trưởng Nghiêm nói sẽ điều động cho chúng ta thêm một cảnh sát.” An Nham nói. “Có tư liệu không?” Bạc Cận Ngôn hỏi. “Còn chưa gửi đến.”

Bạc Cận Ngôn “hừ” một tiếng: “Tôi cũng không cần kẻ tầm thường.”

An Nham và Giản Dao đều bận rộn, không để ý đến anh. Một lát sau, anh lại lầm bầm: “Nhưng trong tay tôi thực sự chả có cảnh sát nào ra hồn.”

An Nham: “Chị dâu, bảo anh ấy cầm miệng đi.”

Giản Dao: “Cầm miệng.”

Cùng lúc đó, Phương Thanh kéo hành lý, ra khỏi nhà ga Bắc Kinh. Anh ta ngẩng đầu, nhìn thấy trời không quá xanh, mây dày đặc. Bầu trời tháng năm mà đã nóng như quý thế này. Khí hậu rác rưởi, không giống như thành cổ bốn mùa như mùa xuân trời cao mây mỏng. Xem đi, ngửa mũi rồi này, anh ta hắt xì một tiếng. Chắc, ai đang nhớ đến anh ta đây. Anh ta kéo va li, đi tìm xe buýt đến Bộ công an. Buổi tối, Bạc Cận Ngôn đi ăn cơm với Phó Từ Ngộ. Phó Từ Ngộ lái chiếc Cherokee, trên đường chạy đến Bộ Công An, anh cảm thấy rất kì quái, tại sao Bạc Cận Ngôn về rồi mà mình còn phải lái xe, rửa xe thay cho cậu ta? Hiện tại Bạc Cận Ngôn ngoài Giản Dao, chẳng phải còn có thêm tay sai đắc lực là An Nham sao? Cuối tuần trước, anh còn nhìn thấy An Nham đến nhà Bạc Cận Ngôn ăn cơm cơ mà. Tại sao công việc rửa xe dành cho tay sai lại là anh làm? Nếu Bạc Cận Ngôn đã có thêm bạn mới, không phải anh nên được thăng chức thành VIP sao? Cho dù tức tối nghĩ như vậy, nhưng hôm nay khi nhận được cuộc gọi của Bạc Cận Ngôn “Tổ sắp về”, Phó Từ Ngộ vẫn chịu một nhọc mang xe đi rửa cho cậu ta, thậm chí còn tự bỏ tiền túi thay hai cái đệm mới. Từ xa đã nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đứng ở cửa nhà hàng, hai tay đút trong túi quần, bộ dáng lạnh lùng, lạc lõng với đám người xung quanh. Phó Từ Ngộ nhìn thấy, bỗng nhiên bật cười. Có lẽ Bạc Cận Ngôn nói rất đúng, anh mang tính cách của mẹ già, mang mệnh của mẹ già. Nhất định là tình thương trong lòng anh quá nhiều không có chỗ để dùng nên mới sử dụng hết trên người Bạc Cận Ngôn. Hai người ngồi xuống, gọi một phần cá, một phần rau, và một phần thịt ba chỉ rán, thịt là cho Phó Từ Ngộ. Ăn mấy miếng, Phó Từ Ngộ hỏi: “Giản Dao đâu, sao không cùng đi ăn cơm?” Bạc Cận Ngôn làm như không nghe thấy, cúi đầu dùng đũa lọc xương cá. Phó Từ Ngộ: “Hỏi cậu đây! Bà xã của cậu đâu?” Lúc này Bạc Cận Ngôn mới bỏ đũa xuống, nhấp ngụm trà, thản nhiên đáp: “Cô ấy đi tham gia họp đồng hương.”

“Đồng hương?” Phó Từ Ngộ đã hiểu, nở nụ cười: “Thanh mai trúc mã kia cũng ở đó?” “Ồ...” Bạc Cận Ngôn đáp, “Nếu dựa vào độ dài 100 tuổi, tôi mới là thanh mai trúc mã của Giản Dao. Còn người kia chẳng qua chỉ là một trong những đồng hương hồi nhỏ thôi.” Giản Dao xuống xe, từ xa đã nhìn thấy Lý Huân Nhiên đứng ở cửa khách sạn, bên cạnh còn có một người đàn ông đang đứng cô không biết tên. “Huân Nhiên!” Giản Dao đi qua, hai người đều mỉm cười. “Dao Dao, giới thiệu với em.” Lý Huân Nhiên vỗ vai người đàn ông bên cạnh, “Đây cũng là người của thành phố Đồng chúng ta, đại luật sư Lạc Lang. Trước đây anh ấy còn mang nhóm chúng ta đi câu cá đấy, không nhớ sao?” Giản Dao nhìn người đàn ông bộ dáng cao lớn, mặt mày đoan chính, mặc bộ âu phục được may hoàn hảo, hơn ba mươi tuổi, toàn thân đều toát ra hơi thở nho nhã tinh anh. Lạc Lang nhìn cô, cũng mỉm cười: “Chào em, Giản Dao.”

Khi còn nhỏ từng cùng câu cá? Giản Dao thực sự không nhớ ra. Cô cũng cười bắt tay anh ta: “Chào anh, luật sư Lạc.”

“Khách sáo quá.” Lạc Lang mỉm cười nói, “Đều là đồng hương, Huân Nhiên gọi anh là Lạc đại ca đấy.”

Lý Huân Nhiên cũng cười. Giản Dao sáng khoái đáp: “Vâng, Lạc đại ca.”

Ba người đi vào nhà hàng, mấy người đồng hương khác cũng đã tới rồi. Trong bữa tiệc mọi người đều trò chuyện về chuyện ở quê nhà thành phố Đồng, công việc ở Bắc Kinh, buổi trò chuyện vui vẻ. Hiện tại Lý Huân Nhiên cũng chuyển tới Bắc Kinh làm việc, nhưng làm ở phần cục, cũng thường xuyên tụ tập với Giản Dao. Giản Dao cảm thấy khoảng cách như vậy rất tốt, tình cảm sẽ không thay đổi. Vì Lạc Lang là luật sư, khiến mọi người không khỏi chú ý. Có người cười nói: “Anh Lạc, anh là luật sư, vậy sau này nếu chúng tôi có tranh chấp pháp luật, có thể nhờ anh tư vấn không?” Lạc Lang cười đáp: “Không có gì, phục vụ tư vấn miễn phí cho nhóm đồng hương.”

Tất cả mọi người đều cười, ầm ĩ phải cùng kính anh ta một ly. Lạc Lang cũng không ngại ngừng, thoải mái uống cạn. Giản Dao ở bên cạnh nhìn, nhất thời cảm thấy người đàn ông này thực thẳng thắn, khiến cho người ta có cảm tình. Đường như nhận thấy ánh mắt của cô, Lạc Lang quay đầu lại nhìn, thấp giọng hỏi: “Sao vậy? Uống không được thì đừng cố, anh uống thay em.”

Trong lòng Giản Dao ảm áp, cười đáp: “Không cần đâu!” Bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Lý Huân Nhiên cười nói: “Anh Lạc, anh coi thường em ấy rồi, từ lượng của em ấy còn tốt hơn em đây.”

Giản Dao bỏ chén rượu xuống, thấy ánh mắt kinh ngạc chứa ý cười của Lạc Lang. Cô cười nói: “Lạc đại ca, em cũng có câu hỏi, hôm nay có cơ hội nhờ anh tư vấn vậy.”

“Mời nói.” Lạc Lang lại rót rượu cho cô. “Chúng em gặp phải một vụ án, một người đàn ông cưới năm người phụ nữ. Đương nhiên trong đó chỉ lĩnh giấy chứng nhận kết hôn với một người, nhưng bốn người khác đều sống cùng bọn họ, giống như địa chủ thời cô đại ấy. Với tình huống này, pháp luật không có cách nào sao?” Những người khác nghe thấy cũng cảm thấy hứng thú nhìn qua. Lạc Lang suy nghĩ một chút, đáp: “Không phải. Đăng ký kết hôn với người vợ đầu, những người khác tuy không có đăng ký với ông ta, nhưng cũng có cuộc sống quan hệ vợ chồng ở chung, cũng thuộc tội trùng hôn. Loại ‘nạp thiếp biến tướng’ này là vi phạm nghĩa vụ vợ chồng. Tuy nhiên trước mắt ở nước ta, tội trùng hôn thuộc loại ‘không tố cáo không để ý tới’, nói cách khác trừ khi đương sự kiện ra tòa án, nếu không bình thường tòa án cũng sẽ không chủ động thụ lý.”

Giản Dao và mọi người: “Ồ...”

Lạc Lang cầm chén rượu, nói: “Tất cả mọi người ở Bắc Kinh nên bảo vệ lẫn nhau. Tôi vẫn vô cùng khâm phục cảnh sát. Không nghĩ tới cô nhóc trước

đây đi theo sau tôi và Huân Nhiên, hiện tại lại trở thành cảnh sát giới giang nhất. Tôi kính Giản Dao một ly. Nghề luật sư này thực ra đều có chung mục tiêu với cảnh sát, đều theo đuổi chính nghĩa và chân tướng. Nếu em đã gọi anh một tiếng Lạc đại ca, sau này có vấn đề gì về pháp luật, có thể nhờ anh tư vấn bất cứ lúc nào, nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ em.”

Mọi người nghe đều cảm thấy phần chấn, toàn bộ âm ỉ Giản Dao nhất định phải uống cạn ly này. Giản Dao cũng rất cảm động, còn hơi ngượng, dù sao còn chưa quen thuộc, vô duyên vô cớ mắc nợ người ta. Cô gật đầu, đứng lên nói: “Lạc đại ca, anh rất thẳng thắn, vậy em cảm ơn trước. Sau này nếu anh cần gì ở em, em và chồng nhất định sẽ vui vẻ giúp đỡ.”

Lạc Lang cười uống cạn chén rượu. Buổi tiệc kết thúc, một chiếc Cherokee màu đen đã sớm chờ ở cửa nhà hàng. Giản Dao tạm biệt mọi người lên xe. Từ xa chỉ thấy một người đàn ông hạ cửa kính xe xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo. Anh gật đầu với Lý Huân Nhiên, xem như chào hỏi, lại nhìn những người khác, kéo cửa kính xe lên, lái xe rời đi. Lạc Lang và Lý Huân Nhiên sóng vai đứng tại chỗ. “Đó là chồng em ấy?” Lạc Lang hỏi. “Vâng.” Lý Huân Nhiên cười đáp, “Chuyên gia điều tra nổi tiếng, giáo sư. Là nhân vật rất lợi hại.”

Lạc Lang im lặng một lát, hỏi: “Tại sao em không theo đuổi em ấy?” Lý Huân Nhiên đứng im, một lát sau nở nụ cười: “Anh nói gì vậy.”

Lạc Lang cũng chỉ cười, vỗ vai Lý Huân Nhiên, xoay người lên xe. Gió đêm khẽ thổi, ngọn đèn thành thị sáng rực xa xôi. Lạc Lang lái chiếc Cayenne màu đen, đi được một đoạn ngắn, anh ra dừng ở dưới cầu vượt không người, mở cửa sổ, châm điếu thuốc. Ven đường có người đi qua, nhìn thấy khuôn mặt bình lặng của người đàn ông trên xe. Còn Lạc Lang cũng nhìn thấy người đó, lại giống như cảnh vật xuyên qua trước mặt, chẳng biết là phương nào. Một lát sau, anh ta dập thuốc, cúi đầu, xem tấm ảnh mọi người vừa chụp chung trong điện thoại. Giản Dao đứng ở giữa, tươi đẹp sống động như một bức tranh. Còn anh ta mỉm cười đứng bên cạnh cô. Anh ta lấy ví tiền ra, trong ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh chụp đã ố vàng. Đó là Giản Dao hồi nhỏ, hình dáng cũng thanh tú động lòng người y như sau khi trưởng thành. Tóc buộc đuôi ngựa, đôi mắt to, nụ cười ngọt ngào. Lạc Lang nhìn một lát, mỉm cười, để ví tiền lại vào túi, lái xe rời đi. Cùng là buổi đêm yên lặng đó, Giản Dao ngồi ghé bên tài xế, nghịch đi động. Bạc Cận Ngôn lái xe, trong xe mở nhạc trầm thấp, anh cúi đầu ngâm nga, nhưng âm thanh rất nhỏ, anh không cho phép bất cứ ai nghe rõ tiếng hát của mình. Cho dù đã kết hôn, anh cũng kiên quyết không chịu hát cho cô nghe. Giản Dao đang say mê xem. Là ảnh chụp bạn học mặc áo cưới, tổ chức hôn lễ, gửi cho bạn bè. Giản Dao để lại bình luận “Chúc mừng”, một người bạn học khác lập tức hỏi cô: “Giản Dao, nghe nói cậu đã kết hôn rồi, sao không tổ chức hôn lễ vậy?” Giản Dao gửi khuôn mặt cười qua: “Có thời gian mới sắp xếp được.”

Nhưng hôn lễ của người ta tổ chức cũng thật đẹp. Sân khấu mộng ảo màu xanh, hội trường đầy cây và hoa tươi, còn có mấy tiểu hoa đồng xinh xắn. Khi chú rể ôm cô dâu hạnh phúc lan tràn khắp khuôn mặt họ. Nhóm họ hàng bạn bè bên cạnh đều mỉm cười, bộ dáng vui vẻ. Bạc Cận Ngôn đột nhiên mở miệng: “Em đang xem gì vậy?” “Không có gì.”

Nhưng đèn giao thông đã chuyển sang màu đỏ, Bạc Cận Ngôn đã sớm dừng xe, nhô nửa người qua nhìn, rõ ràng cũng nhìn rõ mọi thứ trong di động cô. “Hóa ra là... hôn lễ.” Bạc Cận Ngôn đắc ý liếc cô, tiếp tục lái xe. Giản Dao hơi sùng sốt. “Anh có ý gì vậy?” Cô khẽ đẩy cánh tay anh, nhưng mặc cô quần thể nào, anh cũng chỉ khẽ mỉm cười, không chịu nói. ... Đắc ý cái quỷ! Mọi người trong toàn bộ thế giới này đều nhìn ra anh âm thầm đắc ý cất giấu về hôn lễ bí mật của chúng ta được chưa!

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Có một lần, Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn: “Tại sao anh lại kiên trì muốn Phó Từ Ngộ làm pháp y? Tuy anh ấy là bác sĩ ngoại khoa có y thuật tỉ mỉ, nhưng dù sao cũng không phải là pháp y chuyên nghiệp. Trong Cục còn có rất nhiều pháp y có kinh nghiệm phong phú lại chuyên nghiệp.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Anh không quen bọn họ.”

Giản Dao: “... Thật tùy hứng.”

Không ngờ, Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Trước kia anh nghĩ với sự tự tin lạc quan của Phó Từ Ngộ, thời gian sẽ làm phai mờ tất cả, nhưng sự thật chứng minh trong lòng cậu ta có điểm mấu chốt, vẫn không qua được. Cậu ta phải chính thức đối mặt với tất cả, nếu không sẽ vĩnh viễn không có được hạnh phúc. Trong tâm lý học gọi là trị liệu loại bỏ mẫn cảm.”

Giản Dao im lặng. Sau đó, cô gia nhập vào phe “Chèn ép quấy rầy” Phó Từ Ngộ làm pháp y. Anh không nghĩ đến chuyện làm pháp y đâu. Anh muốn cứu người sống, chứ không phải nhìn thấy người chết bất lực. Cả đời này anh sẽ không làm pháp y. Nhưng so với sự chống cự tiêu cực của Phó Từ Ngộ, điều khiến ba người trong tổ vô cùng chú ý trước mắt chính là cảnh sát mới được điều tới kia, rốt cuộc “ưu tú” như thế nào. Sáng hôm nay, Bạc Cận Ngôn đến phòng cục trưởng họp. Hàn huyền mấy câu, cục trưởng cười hỏi: “Cận Ngôn, mọi người có hài lòng với người được chọn không?” Bạc Cận Ngôn nghiêm túc đáp: “Trong sơ yếu lý lịch tạm thời không nhìn ra thiếu sót, phải dùng rồi mới có thể trả lời anh vấn đề này.”

Cục trưởng: “Ha ha...”

Cục trưởng cũng không thích nói chuyện phiếm với Bạc Cận Ngôn, luôn có cảm giác không thể tiếp tục nói chuyện được. Thực ra Bạc Cận Ngôn cũng có cảm nhận như vậy. Hai người nói đơn giản mấy câu, Bạc Cận Ngôn đứng dậy cáo từ, khuôn mặt cục trưởng tươi cười đưa tiễn. Ra khỏi văn phòng, Bạc Cận Ngôn nhìn không chớp mắt đi về phía trước. Đi được mấy bước, ánh mắt anh bỗng nhiên bị một bóng người trong khu văn phòng cảnh sát lấp

dẫn. A, đây là... “Phương Thanh?” Bạc Cận Ngôn sai bước đi qua, cúi đầu hỏi: “Tại sao anh lại ở đây?” Phương Thanh và đồng nghiệp mới đang tán gẫu, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, nở nụ cười: “Giáo sư Bạc, tại sao tôi không thể ở đây chứ?” Người đồng nghiệp bên cạnh cười nói: “Giáo sư Bạc, Tiểu Phương mới từ địa phương chuyển đến đây. Bởi vì thành tích của cậu ta vô cùng xuất sắc.”

Phương Thanh chấp tay với người nọ: “Coi trọng rồi.”

Vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy Bạc Cận Ngôn vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Phương Thanh: “Anh đến đây làm việc?” Bạc Cận Ngôn lại trả lời một nẻo, thì thầm tự nói: “Tôi thay đổi chủ ý rồi.” Xoay người như một con gió quay lại văn phòng cục trưởng. Cục trưởng rất bất ngờ: “Cậu muốn Phương Thanh? Tại sao? Phải biết rằng người tôi cho cậu hơn Phương Thanh rất nhiều, cũng lập được nhiều công hơn.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Tôi muốn Phương Thanh. Tôi từng dùng anh ta, anh ta rất tốt.”

“Hả? Thế sao? Là vụ án ở thành cổ kia?” Bạc Cận Ngôn gật đầu đáp: “Có tư duy sắc bén, can đảm thận trọng, ý chí kiên định. Một khi đã xác định được phương hướng điều tra, anh ta sẽ gạt bỏ hết mọi khó khăn để thực hiện. Anh ta cũng không phải là người bảo thủ không chịu thay đổi, mà vô cùng linh hoạt, thậm chí thỉnh thoảng cũng có thể phá bỏ quy tắc của cảnh sát chỉ để đạt được mục tiêu. Nội tâm anh ta lương thiện, bề ngoài kiên cường dẻo dai. Hơn nữa bản lĩnh của anh ta vô cùng tốt, về sau nhiệm vụ tranh chấp với tội phạm có thể giao cho anh ta. Tôi có thể dùng một thứ nữa so sánh, tuy cục trưởng anh nhất định không thể hiểu, nhưng trên người anh ta có phẩm chất anh hùng của người Trung Quốc còn sót lại, có lẽ cái này có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành và gia đình anh ta. Tôi đã xác định người này rồi.”

Phương Thanh ngồi trong chốc lát, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn từ trong phòng cục trưởng đi ra, đặc ý liếc anh ta, rồi đi. Nhưng cái liếc mắt này không hiểu sao khiến anh ta hơi bất an. Shit, giáo sư lớn tuổi ầu trĩ này không phải lại muốn nhào nhào gì đấy chứ? Dự cảm của Phương Thanh không sai, cục trưởng nhanh chóng gọi anh ta vào. “Đến tổ vụ án đặc biệt?” Phương Thanh trừng lớn mắt. “Đúng vậy.” Cục trưởng tươi cười, “Giáo sư Bạc đã chỉ đích danh muốn cậu. Đây là điều mà những cảnh sát khác hâm mộ cũng không có được.” Nghĩ đến Phương Thanh sẽ vui vẻ ra mặt, ai ngờ anh ta suy nghĩ một lát, đáp chắc như đinh đóng cột: “Không đi!”

Cục trưởng cảm thấy bất ngờ: “Tại sao?” Tại sao ư? Trong lòng Phương Thanh hơi ngượng, thật đúng là khó mà mở miệng nói. Dù sao đường đường là một người đàn ông vì phụ nữ mà theo từ thành cổ đến Bắc Kinh, cũng không phải chuyện vinh quang gì. Lần này anh ta xin chuyển nơi công tác là vì Kim Hiểu Triết. Cho nên không phải xin đến đội chuyên phụ trách vụ án hình sự, mà là đội loại bỏ văn hóa phẩm đồi trụy tương đối nhàn rỗi. Mặc dù có lúc cần vội vàng lên đường, mai phục ngày đêm, nhưng phần lớn thời gian có thể tan tằm đứng giờ. Như vậy, anh ta có thể thường xuyên đi tìm Kim Hiểu Triết. Nếu không ai lại ăn no rừng mỡ, ung dung tự tại trong hang ổ ở thành cổ chạy đến chỗ Bắc Kinh tội tày này? Nhưng đến tổ vụ án đặc biệt thì khác. Bọn họ phụ trách là những vụ án tàn bạo, khó khăn nhất, mệt hơn bất cứ ai. Tuy nói điều này làm cho trong lòng Phương Thanh hơi ngứa ngáy, nhưng anh ta thật sự không muốn đánh mất vợ. Rút kinh nghiệm xương máu, vì thế từ chối. “Cục trưởng, tôi không đi, tôi muốn ở lại tổ loại bỏ văn hóa phẩm đồi trụy.” Phương Thanh lộ ra nụ cười thành khẩn kiên định, “Chỉ hướng cả đời của tôi là quét sạch văn hóa phẩm đồi trụy!”

Cục trưởng hơi ngờ ngác, sau đó mặt thoáng nặng nề: “Đi chết đi! Phương Thanh, tôi còn chưa nói cậu đấy, trong cục xem trọng cậu đã lâu, nhưng tại sao thuyền chuyển công tác lại xin vào tổ loại bỏ văn hóa phẩm đồi trụy? Tôi không biết trong lòng cậu đang chơi trò gì, nhưng cậu là một trong những cảnh sát ưu tú nhất trong tỉnh, cậu thực sự cho là tôi sẽ để cậu ở vị trí khác ư? Nằm mơ!”

Lần đầu tiên tổ vụ án đặc biệt liên hoan là ở trong bầu không khí hơi kì quái. Liên hoan này là do Giản Dao triệu tập. Cô cảm thấy nếu đồng nghiệp mới đến thì nên liên hoan chào đón một chút. Hơn nữa nghe nói... khụ khụ... người nào đó là bị Bạc Cận Ngôn “cưỡng ép” tới. An Nham không có ý kiến gì với chuyện này, có đồ ăn ngon là tốt rồi. Phó Từ Ngộ cảm thấy không hiểu ra sao, bọn họ liên hoan thì liên hoan, tại sao phải gọi cả người ngoài là anh tham gia. Nhưng Giản Dao nói khéo đã lâu mấy người chúng ta không tụ tập. Anh cũng quen An Nham, không phải người ngoài. Người mới tới cũng là đồng loại với chúng ta. Phó Từ Ngộ không nói lại được, đành phải đồng ý. Về phần Phương Thanh... Tuy nói anh ta khó chịu với sự “cưỡng thủ hào đoạt” của Bạc Cận Ngôn, nhưng trong lòng anh ta cũng bị hấp dẫn với nội dung công việc của tổ vụ án đặc biệt. Hơn nữa tuy tính cách anh ta thẳng thắn, nhưng cũng đủ khôn khéo hiểu đời, nếu đã bị chuyển đến đây, vậy đành chấp nhận thôi. Còn Kim Hiểu Triết sẽ nghĩ mọi cách theo đuổi. Cho nên ở trong nhà hàng lâu cá, mọi người ngồi xuống. Bạc Cận Ngôn và An Nham về mặt bình tĩnh, Giản Dao thu xếp trước sau, còn Phó Từ Ngộ và Phương Thanh trò chuyện sôi nổi. “Xưng hô với anh như thế nào đây?” Phương Thanh hỏi. Phó Từ Ngộ nhiệt tình gợi ý: “Tôi là Phó Từ Ngộ, là bác sĩ.” Phương Thanh giật mình: “Hóa ra anh là pháp y trong tổ.”

Phó Từ Ngộ: “Không phải.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười ngẩng đầu: “Cũng sắp rồi.”

Phó Từ Ngộ: “Cút đi.”

An Nham quay đầu: “Ấu trĩ. Chì dẫu, cho em đĩa khoai lang, ngọt một chút.”

Giản Dao: “Ừ.” Nồi lẩu nhanh chóng được bùng lên. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và Phó Từ Ngộ vốn ăn gì cũng dè dặt, cho dù là cá, Bạc Cận Ngôn cũng ăn không nhanh không chậm, tuy chỉ cần một lần là anh ăn hết cả con. Nhưng trong bữa ăn còn có An Nham và Phương Thanh, tiết tấu bữa tiệc đổi. Phương Thanh là cảnh sát làm bằng sắt, trước nay ăn cơm đều ăn như hổ đói, hơn nữa hôm nay trên bàn ăn lại không có ai uống rượu với anh ta, anh ta cúi đầu, “xoạt xoạt xoạt” mấy phát đã gấp đầy bát. Một lát sau đã xử lý hết. An Nham nhìn thấy, nóng nảy, những món ăn cậu ta muốn ăn đều bị Phương Thanh gấp hết rồi. Vì thế trạch nam mấy hôm nay không được ăn từ tể cũng bắt đầu nổi sùng toàn diện, trong nồi lẩu chiếc thìa của hai người bọn họ người đến ta đi. Bạc Cận Ngôn đang cúi đầu lọc xương phát hiện, sắc mặt nặng nề: “Hai con cá tôi vừa bỏ vào đâu?” Không ai trả lời anh. Đừng nói hai con cá, không biết cả hai đĩa cá vào bụng ai hết rồi. Phó Từ Ngộ nhin cười, từ từ ăn cái trứng trong nồi không ai hỏi thăm. Giản Dao cũng cười vỗ vai Bạc Cận Ngôn: “Em gọi thêm một đĩa nữa cho anh.”

“Không.” Bạc Cận Ngôn lạnh lùng nói, “Một mình anh một nồi.” Bữa cơm này không biết tại sao ăn no căng cả bụng. Nồi được dọn xuống, tất cả mọi người ngồi trên sofa nghỉ ngơi. Giản Dao sờ bụng, nghĩ thầm nếu từ nay về sau đi ăn cơm với tổ đều là bầu không khí này, cô không béo phì mới là lạ.

Phó Từ Ngộ mang ấm trà đến, mọi người từ từ uống trà, câu được câu không trò chuyện. Bạc Cận Ngôn hỏi Phương Thanh: “Tại sao lại muốn đến Bắc Kinh?” Phương Thanh cười đáp: “Chuyện cá nhân.”

Phó Từ Ngộ nghiêm túc nói: “Nghe nói Phương Thanh là cảnh sát có thâm niên, đến đảm nhiệm vị trí Phó tổ trưởng ở tổ mọi người, như vậy rất tốt, thế này tổ của Bạc Cận Ngôn công năng mới đầy đủ.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Đúng vậy.”

Phương Thanh như cười như không, An Nham và Giản Dao thực lòng mỉm cười. “Ngày mai là cuối tuần, Phương Thanh anh nghỉ ngơi một chút, sang tuần hãy đến văn phòng.” Giản Dao nói, “Ồ Bắc Kinh cần giúp đỡ gì có thể gọi điện thoại cho chúng tôi bất cứ lúc nào.”

Phương Thanh cười gật đầu: “Cám ơn.”

An Nham bỗng nhiên rút mấy vé từ trong túi ra, đặt lên bàn: “Tổ trưởng và chị dâu mời ăn lẩu, tôi mời cái khác.”

“Đây là cái gì?” Giản Dao cầm lấy tấm vé. An Nham đáp: “Vé vào cửa lễ hội truyện tranh Blueberry quốc tế Bắc Kinh.”

Bạc Cận Ngôn: “A...”

Phó Từ Ngộ: “Khụ... Tiểu An, đây là thứ tốt đấy. Nhưng cậu có biết đàn ông độc thân như tôi sẽ không đi. Tôi không có hứng thú với truyện tranh.”

An Nham nhìn về phía Giản Dao, Giản Dao lại nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Khóe miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên, định nói thì An Nham đột nhiên mở miệng: “Trong lễ hội sẽ có rất nhiều cảnh tượng lãng mạn, thích hợp cho tình nhân đi chơi. Bằng không cuối tuần này hai người tính đi đâu hẹn hò? Nhà xác hay là nhà giam?” Câu hỏi này đúng xuyên tim, Bạc Cận Ngôn còn chưa nói, Giản Dao đã bỏ vé vào trong túi: “Cám ơn An Nham, chúng tôi đi, chúng tôi nhất định đi.”

Bạc Cận Ngôn: “...” Cuối cùng tay anh bị Giản Dao ở dưới bàn nắm lấy, dùng ngón áp út khẽ bấm một cái, vì thế im lặng khuất phục. Tất cả mọi người nhìn về phía Phương Thanh. Phương Thanh lấy điều thuốc từ trong túi ra, kẹp giữa ngón tay, nở nụ cười: “Cám ơn, tôi không đi, tôi có việc.”

Cái gì lễ hội truyện tranh? Thật đúng là trẻ con. Nghe nói cuối tuần này diễn viên Kim Hiểu Triết sẽ quay hình ở ngoại ô Bắc Kinh. Anh ta muốn đi tham gia. Lần đầu tiên liên hoan của tổ vụ án đặc biệt cuối cùng kết thúc trong không khí vui vẻ. Khi đèn lên rực rỡ, mọi người tan cuộc. An Nham đi xe Bạc Cận Ngôn trở về, Phương Thanh ngồi xe buýt đi một vòng Bắc Kinh. Cuối cùng chỉ còn mình Phó Từ Ngộ, dưới ánh đèn lái một vòng thành phố về nhà. Nhưng cuối tuần nhàn rồi như vậy cũng thật là nhàm chán. Anh quay đầu đến một con phố buôn bán. Con phố này cách nhà anh không xa, rất nhiều người cũng rất náo nhiệt. Anh ngừng xe, đi theo lối đi bộ, từ từ đi về phía trước. Có lẽ thực sự nên cân nhắc lời đề nghị của Bạc Cận Ngôn, đổi nghề làm pháp y chẳng? Suy nghĩ hoang đường này xuất hiện trong đầu khiến anh nở nụ cười. Một cửa hàng rực rỡ, ánh đèn sáng chói. Anh đi qua cửa kính, ánh mắt nhìn khắp nơi, màu sắc phồn hoa vui vẻ trên thế gian này, rồi lại giống như không có trong mắt. Đời người chính là như vậy sao? Tất cả viên mãn, rồi lại buồn bã vô cớ. Luôn vui vẻ, cũng không biết đại bi, cũng không thể vui mừng khi tạm biệt. Anh tự giễu cười, có lẽ là quá thuận lợi hạnh phúc mới có thể giống như một chàng thanh niên vì sáng tác thơ mà lo lắng. Bất tri bất giác, đi đến ngoài một cửa hàng quần áo phụ nữ, anh đột nhiên dừng bước. Đây từng là nhãn hiệu Hàn Vũ Mông thích nhất. Thời thượng lại trang nhã. Tầm mắt Phó Từ Ngộ đảo qua đồng quần áo xinh đẹp, cuối cùng dừng ở cửa phòng thử đồ. Một người phụ nữ đứng ở đó. Cô xoay lưng về phía anh, mặc một chiếc váy thời thượng màu thủy lam, tóc đen xõa như thác nước, làn da trắng như tuyết. Vòng eo thon, đường cong là lướt. Phó Từ Ngộ giống như bỗng nhiên quay lại nhiều năm về trước, anh đứng ở phía sau như vậy, nhìn Hàn Vũ Mông vui vẻ thử đồ. Cùng là dáng người ấy khiến người ta say mê, chỉ là khi đó Hàn Vũ Mông thích màu đỏ. Một lát sau, cô gái kia quay sang, cúi đầu tiếp tục lựa chọn trên giá đồ. Phó Từ Ngộ nhìn thấy cô, không nhúc nhích. Giống như có ánh sáng trắng, trong ban đêm yên tĩnh đẹp đẽ, vô tình chém về phía anh. Trong đầu anh đột nhiên trở nên trống rỗng, trong mắt chỉ còn lại sườn mặt cô gái xinh đẹp mà quen thuộc. Cô gái vẫn chưa phát hiện có người ngoài cửa sổ chăm chú nhìn. Nhưng Phó Từ Ngộ nhìn thật lâu, sau đó gơ tay lên, ngăn nước mắt rơi từ kẽ tay xuống. Là em sao, Vũ Mông? Là em, cuối cùng đã trở lại rồi? Có biết anh đã đợi bao lâu. Chờ đợi kì tích vĩnh viễn không có khả năng, chờ ngày này xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa dồn dập. “Ai vậy?” Giản Dao mở cửa ra, nhìn thấy Phó Từ Ngộ vẻ mặt tái nhợt, hốc mắt đỏ bừng, rõ ràng là đã khóc. Điều này khiến Giản Dao chấn động, ai có thể khiến Phó Từ Ngộ luôn điềm đạm bình thản rơi lệ thế này? Phó Từ Ngộ gạt đầu một cái với Giản Dao, nghiêng đầu tránh tầm mắt của cô, lập tức bước vào: “Cận Ngôn đâu?” Giản Dao vội nói: “Ồ trong thư phòng.”

Phó Từ Ngộ đẩy cửa bước vào, Bạc Cận Ngôn đang cúi đầu đọc sách, Phó Từ Ngộ giật lấy sách trong tay anh, để sang một bên. Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn Phó Từ Ngộ, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Giọng nói của Phó Từ Ngộ hơi run rẩy, khàn khàn, nói: “Tớ... thấy cô ấy...”

“Ai?” “Joe... Vũ Mông, Hàn Vũ Mông.”

Bạc Cận Ngôn hơi biến sắc, liếc Giản Dao. “Cậu xác định nhìn rõ?” Bạc Cận Ngôn hỏi. “Đúng vậy!” Phó Từ Ngộ ra sức gật đầu, “Tớ thấy vô cùng rõ ràng. Vàng trán, ánh mắt, chiếc mũi... Ngay cả nốt ruồi trên cổ cũng giống như đúc. Trừ phi trên đời này có hai người giống hệt nhau.”

Giọng nói của Phó Từ Ngô vô cùng đau khổ, Bạc Cận Ngôn đập tay Phó Từ Ngô, ý bảo anh ngồi xuống, sau đó lại cầm chai nước bên cạnh đưa cho anh. Phó Từ Ngô mở chai nước ra tu một hơi, sau đó hai mắt đỏ sọc nhìn chằm chằm mặt đất. Rõ ràng dưới sự “day báo” của Giản Dao, việc an ủi bạn này Bạc Cận Ngôn đã làm vô cùng tốt. Nhưng mà đừng nói đến Giản Dao, cho tới bây giờ Bạc Cận Ngôn cũng chưa từng thấy Phó Từ Ngô có bộ dáng này. Giản Dao im lặng ngồi xuống bên cạnh. “Nhìn thấy ở chỗ nào? Hiện tại cô ấy đang ở đâu?” Bạc Cận Ngôn chậm rãi hỏi. Phó Từ Ngô lắc đầu, sau đó nói: “Tớ thấy cô ấy ở phố buôn bán, lúc ấy... rất khiếp sợ, còn tưởng là ảo giác. Chờ tớ đuổi theo, cô ấy đã biến mất.” Anh vùi tay vào trong tóc: “Nhưng tớ đã hỏi nhân viên bán hàng, thực sự là có một người phụ nữ như vậy đến mua hàng.”

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ một chút, nhìn về phía Giản Dao: “Lập tức thông báo cho An Nham, tập hợp tất cả camera trên đường tìm kiếm tung tích của cô ấy.”

Giản Dao lập tức đứng dậy đi. Bạc Cận Ngôn lại nhìn người bạn trước mắt, nói: “Tớ sẽ lập tức nhờ các ngành liên quan giúp đỡ dốc toàn lực tìm kiếm. Một khi phát hiện được tung tích của cô ấy sẽ báo ngay. Nhưng Kris à, tớ phải nói thật, với tình hình năm đó, cơ hội cô ấy còn sống là vô cùng xa vời. Xin cậu hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lẽ chỉ là dung mạo tương tự mà thôi.”

Phó Từ Ngô im lặng một lúc lâu, sau đó khẽ “ừ” một tiếng. Lại đợi ở nhà Bạc Cận Ngôn một lúc, cuối cùng tâm trạng của Phó Từ Ngô đã bình tĩnh hơn, cũng không cần bọn họ tiễn, tự mình lái xe về nhà, nhưng cả Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều biết, tới nay người đàn ông này sẽ khó mà ngủ được. Hơn nữa với tính cách của Phó Từ Ngô chỉ sợ sau này sẽ còn mất ngủ trong một thời gian dài. Sao đêm sáng rực. Bạc Cận Ngôn ôm Giản Dao, tựa vào ghế, ngắm bầu trời đêm. “Người nọ chính là Hàn Vũ Mông sao?” Giản Dao hỏi. “Không biết.” Bạc Cận Ngôn đáp, ánh mắt thâm thúy. Anh nghĩ nếu chỉ là nhận lầm thì thôi. Nhưng nếu quả thật là Hàn Vũ Mông mất tích đã lâu thì sao? Năm đó cô ấy thoát hiểm như thế nào? Chạy trốn khỏi tên giết người biến thái ra sao? Mấy năm nay đi đâu? Tại sao không đi tìm Từ Ngô. Hiện tại lại đột nhiên xuất hiện. Trong lòng mơ hồ có khí lạnh tiến vào, nhưng ngực lại ấm áp, là Giản Dao ôm chặt lấy anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô. “Chúng ta thật may mắn.” Cô khẽ nói, “Không bị tách ra.”

Bạc Cận Ngôn cảm thấy ngực nhói lên, là loại dịu dàng mà hạnh phúc. Anh cúi đầu hôn trán cô, nở nụ cười, nói: “Cái này cần phải nói sao? Chúng ta đương nhiên sẽ không tách ra, sao anh có thể cho phép loại tình huống này xảy ra chứ? Mặt trời làm sao có thể rời khỏi bầu trời?” Giản Dao không nhịn được mỉm cười. Hai người lại ôm nhau một lúc, Giản Dao ngủ thiếp đi trong ngực anh. Bạc Cận Ngôn “chặc” một tiếng, đứng dậy cẩn thận ôm cô lên giường, cảm giác đó tựa như ôm một con mèo mềm mại. Hành động đơn giản như vậy lại khiến Bạc Cận Ngôn trong đêm khuya dao động. Anh phát hiện trong đầu mình xuất hiện ý nghĩ hài hước chưa từng có, nhưng lại mơ hồ hi vọng thời gian như vậy trôi càng ngày càng chậm, càng ngày càng dài, vĩnh viễn không chấm dứt. Sáng hôm sau, Bạc Cận Ngôn tìm đến các ngành giúp đỡ, tìm tòi hết những nơi cô gái kia từng xuất hiện. Nhưng kết quả khiến cho người ta không thể hài lòng. An Nham tập hợp tất cả camera, nhưng không có cái nào quay được mặt của người phụ nữ kia, chỉ có bóng dáng mờ mờ ở trên phố. Nhân viên giám định cũng kiểm tra hết cửa hàng trang phục kia, nhưng không tìm được dấu vân tay nào trùng khớp với Hàn Vũ Mông đã mất tích. “Lúc ấy cô ấy có đeo găng tay không?” Nhân viên bán hàng nhớ lại, “Hình như không có. Với thời tiết này đeo găng tay, không phải quá kì quái sao?” Nhưng may cho Phó Từ Ngô, sau khi anh truy hỏi tới cùng, nhân viên bán hàng có ấn tượng khá sâu với cô gái đó, hơn nữa còn xác nhận người đó có bộ dạng hoàn toàn giống với Hàn Vũ Mông trong ảnh. Tương mạo giống nhau, nhưng không có dấu vân tay. Đối với một thám tử mà nói, điều này đáng để suy xét. Bận rộn hai ngày, Bạc Cận Ngôn cũng không kể tiến triển cho Phó Từ Ngô, càng không dẫn anh đến hiện trường, miễn cho tâm trạng của anh trở nên thất thường. Bạc Cận Ngôn tính điều tra rõ mới nói cho Phó Từ Ngô. Còn bên Phó Từ Ngô cũng im lặng, có lẽ là đang chờ đợi. Tới chiều chủ nhật, đúng là thời gian diễn ra Comic-Con(*). Tung tích của cô gái kia chả có thêm chút manh mối tiến triển nào, kéo dài cũng không phải là cách hay. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao quyết định tham gia Comic-Con, tạm gác sang một bên thư giãn. (*)hội nghị truyện tranh và giải trí đa thể loại. Vừa ra đến cửa, Giản Dao nhận được một cuộc gọi, là Lạc Lang mới quen mấy ngày trước gọi tới, “Giản Dao, bức thư lần trước em gửi cho anh, tư vấn ba vấn đề pháp luật, anh đã gửi đến hòm thư cho em rồi.” Cho dù qua điện thoại, Giản Dao cũng có thể cảm nhận được trong giọng nói của anh ta chứa ý cười ôn hòa. “Vâng, cảm ơn anh, Lạc đại ca. Lại làm phiền anh rồi, buổi tối em trở về sẽ đọc.”

“Không có gì.” Lạc Lang cười hỏi: “Phải ra ngoài?” “Vâng, ra ngoài đi dạo với chồng em.”

“Vậy cuối tuần vui vẻ. Sau này có vấn đề gì về pháp luật cứ hỏi anh.” Cúp điện thoại, trong lòng Giản Dao ấm áp. Trong cục cảnh sát cũng có luật sư tư vấn, dù vẫn phối hợp thuận lợi, nhưng thỉnh thoảng phải đợi mất mấy ngày. Cho nên Giản Dao gần đây học một số tài liệu hay sắp xếp lại hồ sơ, gặp phải vấn đề không hiểu, chỉ cần không phải tài liệu mật, sẽ gửi mail cho Lạc Lang. Anh ta luôn vô cùng kiên nhẫn giải đáp, giúp cho công việc trong tổ không ít. Thường xuyên qua lại, hai người cũng trở nên thân thuộc. Đương nhiên đề tỏ lòng biết ơn, Giản Dao cũng mua một số sách tặng cho Lạc Lang. Là những quyển sách về điều tra anh ta cảm thấy hứng thú. Lạc Lang vui vẻ nhận lấy. Đối với việc bọn họ qua lại, Bạc Cận Ngôn cũng không quan tâm. Giản Dao cũng nói thẳng: “Anh xem đây, đồng hương của em có thể viện trợ pháp luật từ bên ngoài cho chúng ta cũng là chuyện tốt. Tổ vụ án đặc biệt của chúng ta, chỉ có chính thức bốn người, có thêm một nửa pháp y đang dao động, lại thêm một nửa luật sư bên ngoài, đây mới gọi là công năng thực sự đầy đủ.”

“Vợ à, chúng ta có thể đi hẹn hò được chưa?” Bạc Cận Ngôn mỉm cười hỏi. Giản Dao ngẩng đầu, thấy anh đã thay áo phục, mặc chiếc áo polo và quần vải. Bớt chút lạnh lùng, thêm chút ôn hòa, ánh mắt trong suốt như nước. Hiện tại không giống như giáo sư tâm lý tội phạm, chỉ giống một thanh niên trí thức phong độ, thanh lịch duyên dáng. Đây cũng là kết quả mấy năm nay cô day dỗ, nếu không trách nam mê âu phục này ngay cả leo núi cũng cảm thấy âu phục gây da rất tốt. Giản Dao không nhịn được bật cười, để di động vào túi, kéo tay anh: “Đi thôi, ngài Bạc.”

Hai người lái xe đến khu công nghiệp truyện tranh nổi tiếng ngoài ngoại ô Bắc Kinh. Cửa kính xe mở ra, gió từ từ thổi vào. Trong xe còn bật nhạc, hai người không ngừng nói chuyện. Vậy nên khi tiếng tin nhắn đến, Giản Dao cũng không nghe thấy. Di động màu bạc nằm trong túi của Giản Dao, màn hình sáng lên rồi tối đi. Là một tin nhắn phát ra từ dãy số không biết của ai: “Tuyệt đối đừng đến Comic-Con.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 27

Khu công nghiệp hoạt hình nằm ở phía tây Bắc Kinh, chiếm diện tích rất lớn. Đình sân vận động chính hình cung giống như chim bồ câu trắng tung cánh, mềm mông cao vút. Các tòa nhà xung quanh cao thấp hỗn độn. Phía ngoài chính là cánh đồng và rừng cây, màu xanh thanh bình. Bên ngoài sân vận động đồ không ít xe, hôm nay người tới không ít không nhiều. Theo lời An Nham, lễ hội sẽ diễn ra liên tục trong mấy ngày. Giản Dao chưa từng tham gia loại hoạt động này, kéo cánh tay Bạc Cận Ngôn, đi theo con đường nhỏ màu trắng vào trong sân vận động. Trên đường đi gặp không ít học sinh, còn có coser, bọn họ hóa trang thành những chiến sĩ giáp sắt cầm búa múa may, cô nàng thô đeo tai hồng, cung nữ cổ trang áo trắng bay bay... “Khi học đại học, em cũng hóa trang giống như bọn họ sao?” Bạc Cận Ngôn thích thú hỏi. “Đương nhiên là không.” Giản Dao đáp, “Em đâu có không biết xấu hổ như vậy.”

Trong mắt Bạc Cận Ngôn hiện lên ý cười: “Em rất được người ta yêu thích.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh: “Anh đang khen ngợi hay là tiếc nuối vậy?” “Đây là sự thiên vị của anh.”

Giản Dao không thể nói gì để chống đỡ. Sau khi vào sân vận động thực sự được mở rộng tầm mắt. Mô hình máy bay chiến đấu vũ trụ loại nhỏ, trò chơi VR kì quái, ca múa cổ phong dạt dào biểu diễn... Giản Dao nắm tay Bạc Cận Ngôn, chơi hết cái này đến cái kia. Bạc Cận Ngôn vốn chán nản đến, dần dần cũng hơi thích thú chơi cùng cô. Thậm chí khi chơi một trò, hai người bị một người có bộ dáng học sinh trung học tiêu diệt, rất mất mặt nhưng cảm giác rất mới mẻ rồi đi. Khí chất của Bạc Cận Ngôn thờ ơ lãnh đạm, bề ngoài cao gầy, quả thật là khác biệt với những người xung quanh. Quả nhiên có nữ sinh chú ý tới anh. Giản Dao nghe thấy có cô gái khi đi qua thấp giọng nói: “Đẹp trai quá.” “Mang lại cảm giác như Hắc quân gia vậy...”

Giản Dao liếc anh. Anh nhìn không chớp mắt, hoàn toàn không nghe thấy. Nhưng ở trong này càng lâu, Giản Dao cũng dần phát hiện... Khụ, quần áo của các cô gái coser cũng hồ hăng thật. Phần lớn là trang phục trò chơi hớ nửa người, chân dài yểu điệu, mắt to mềm mại. Dường như đi một đoạn có thể chạm tới mấy người, còn có không ít trạch nam vui mừng theo sát bọn họ, hoặc là xin chụp ảnh chung. Trước đó lại có người xin chụp ảnh chung, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đứng cách vài bước chờ. Giản Dao hỏi: “Này, anh có muốn chụp ảnh chung với các cô ấy không?” Bạc Cận Ngôn liếc cô: “Em hi vọng anh cũng ngốc nghếch như họ, đứng bên cạnh người phụ nữ ngực to ngu ngốc, quần áo không chỉnh tề xin chụp ảnh chung?” Giản Dao: “... Em chỉ đùa một chút thôi mà.”

Đi dạo tầm hai ba tiếng, hai người rời khỏi sân vận động, ngồi xuống nghỉ ngơi ở một quán cà phê ngoài trời. “Em có hài lòng với buổi hẹn hôm nay không?” Bạc Cận Ngôn hỏi. Giản Dao mỉm cười: “Hài lòng.”

Bạc Cận Ngôn cười, im lặng. Giản Dao hỏi: “Anh nghĩ đến chuyện của Từ Ngộ?” “Ừ.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cây và đám mây ở phía xa, có đôi khi chân tưởng tựa như chúng ta chứng kiến tất cả trước mắt, rõ ràng nhưng lại xa xôi như vậy. Ánh mắt của cô bị hai coser cách đó không xa hấp dẫn. Đó là ở một góc phòng, xung quanh không có ai, chỉ có hai người bọn họ. Giản Dao thừa nhận, trước kia hiểu biết của mình đối với coser nông cạn. Dù sao khi TV đưa tin, cô nhìn thấy chỉ là một đám quần áo lố lằng, nhưng hôm nay nhìn thấy không ít coser hóa trang thành nhân vật hoạt hình hoặc trò chơi giống y như đúc, rất có khí chất. Cung nữ cổ trang chỉ cần cúi đầu đứng ở đó, đã sinh động như một bức tranh. Chiến sĩ giáp sắt cúi đầu im lặng, giống như cả sân vận động ồn ào náo động chỉ là một chiến trường hoang vu. Điều này khiến Giản Dao sinh ra kính trọng với bọn họ. Hai chàng trai trước mắt chính là như thế. Một người còn trẻ, chỉ lộ mặt bên, cúi đầu, tóc bạc buông sóng vai. Trên người mặc trường bào màu bạc. Người con trai kia còn mái tóc còn mềm mại hơn tóc của Giản Dao, mi tâm dính một điểm hồng, mi thanh mục tú, cả người mặc đồ đen. Quý nửa người trước mặt chàng trai mặc trường bào màu bạc. Từ từ ngẩng đầu, một giọt lệ từ trong hốc mắt chảy xuống. Khí chất tuyệt vời, khuôn mặt như tranh như họa. Hai người im lặng, giống như còn có không khí đau thương quanh quẩn ở xung quanh. Giản Dao nhìn mà giật mình. Bọn họ đang làm gì vậy? Đột nhiên, chàng trai mặc đồ đen đang quý lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn, hoảng sợ, lấy tay che ngực, khoe miệng cũng đồng thời chảy ra máu tươi, tay kia chỉ vào người trước mặt: “Người... người...”

Chàng trai mặc trường bào bạc lộ ra vẻ mặt vô cùng tàn nhẫn. Chàng trai đồ đen ngã xuống đất, đầu đón thờ dốc, một tay bắt lấy giày người kia: “Sao người có thể...”

Chàng trai mặc đồ bạc đá vào ngực cậu ta, vẻ mặt tàn độc. Xung quanh không có ai nhìn thấy. Giản Dao nhìn trần trối, lập tức đứng lên. Bạc Cận Ngôn chú ý tới, cũng quay đầu lại. Đúng lúc này, chàng trai mặc đồ đen đột nhiên ngẩng đầu, cười lớn đứng dậy từ mặt đất, thè lưỡi liếm “vết máu” ở khoe miệng. Chàng trai mặc đồ bạc vẻ mặt tàn độc biến mất, cũng nở nụ cười, hai người kề vai nhau, đi vào trong sân vận động. Giản Dao thở phào, không nhìn được mỉm cười. “Không có gì.” Cô nói, “Là em quá nhạy cảm thôi.”

Uống xong cà phê, hai người đứng dậy đi ra ngoài, trên đường đi qua không ít tòa nhà. Thình thoảng nhìn thấy những tấm biển “Phòng làm việc hoạt hình XX”, “Công ty tranh chấp biếm XX”, “Nhóm hoạt hình XX”. Có lẽ rất nhiều nhóm có hoạt động liên quan đến hoạt hình đều tụ tập ở trong này. Vốn dĩ không có gì khác thường, đi qua tòa nhà này, có thể đến bãi đỗ xe, sau đó về nhà. Tuy nhiên đi vào sâu trong mấy tòa nhà, khi xung quanh chỉ còn thừa thớt người đi đường, Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn ra xa. “Sao vậy?” Giản Dao hỏi. “Tại sao cậu ấy lại ở đây?” Bạc Cận Ngôn lăm lăm, bước nhanh đuổi theo. Giản Dao cũng chú ý tới bóng dáng mờ hồ ở góc tường kia lóe lên rồi biến mất, sau đó theo sát. Hai người không ngừng chạy. Lúc này ánh nắng chiều nghiêng nghiêng, sau lưng tòa nhà là ánh sáng vàng rực và triền núi xanh biếc. Chạy theo không bao lâu, Bạc Cận Ngôn chặn được bóng dáng quen thuộc ở góc tường kia. Phó Từ Ngộ xoay người thấy là bọn họ, lộ ra vẻ mặt thư thái. Sau đó lập tức nghiêng đầu nhìn xung quanh, nhưng giữa những tòa nhà hỗn tạp, mỗi con đường đều trống trải, chả có bóng dáng nào. Anh nặng nề thở dài. Bạc Cận Ngôn nhìn thẳng anh: “Là cô ấy?” Giản Dao căng thẳng. Vẻ mặt Phó Từ Ngộ vừa chán nản vừa kích động: “Đứng vậy! Tổ đang đi linh tinh trên đường, ai ngờ lại thấy cô ấy. Tổ nhìn thấy cô ấy lái xe, nên tổ lái theo đến nơi này. Nhưng vừa đến gần khu hoạt hình thì mất dấu...”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Lúc hắn chết vô cùng đẹp y như hắn luôn ao ước. Hắn là người đàn ông đẹp nhất tôi từng gặp. Mái tóc dài đen mềm mại hơn nữ sinh, nghe nói mỗi ngày hắn đều cẩn thận chăm sóc. Làn da hắn bị viên đạn xuyên qua tôi chạm vào vẫn nõn nà. Đẹp nhất là ánh mắt của hắn, trong suốt như nước hồ mùa thu. Cho dù là người thiếu lãng mạn như tôi, liếc mắt một cái, tim cũng đập thình thịch. Nhưng hắn thật đẹp, cũng quá kiều ngạo. Cho nên không hợp với đám đông. Không ai thích hắn, ngoài đàn ông hoặc phụ nữ muốn lên giường với hắn. Nhưng hắn cũng không để cho bất cứ ai chạm vào mình. Sau đó hắn chết, máu tươi từ trong ngực hắn gây yếu nhọt nhọt trào ra. Tôi thấy chúng nhuộm thành biển. Giống như ghi lại tội ác của đám chúng tôi vậy. Dục vọng là tội, xuôi theo dòng nước là ác. Quân nói như thế. Tôi ngẩng đầu nhìn thấy trời xanh bao la. Dưới sân khấu chỉ có lác đác người xem. Bọn họ nhìn thấy khuôn mặt hóa trang của tôi, không ngừng giơ di động chụp ảnh. Tôi đặt dao lên vai, tôi nhìn nền đất xi măng, lại giống như nhìn thấy thi thể khắp nơi trên chiến trường. Tôi nhìn cơ thiếp đối diện, lông mày nàng đen đậm, nóng bỏng như lửa. Bộ quần áo màu đỏ che hết cơ thể trắng nõn mềm mại, nàng xấu hổ đi tới, đem một ly rượu đưa cho tôi. Tôi khàng khái cười, giống như một tướng quân chân chính. Mặc dù ở trong hiện thực tôi chỉ là một lập trình viên sắp làm cho một công ty nhỏ, nhưng ở trên sân khấu, tôi có thể trở thành tướng công hàng vạn thành. Tôi nghĩ, thực ra chúng tôi không có gì khác biệt. Cho dù chỉ một nghìn tệ cũng có thể làm cho chúng tôi từ bỏ giấc mộng. Nhưng tôi thực sự thích thể giới mơ mộng này. Tôi nhận lấy rượu, giao bôi với nàng, uống một hơi cạn sạch. Tiếp đó, có lẽ tôi nên ôm lấy thắt lưng nàng, màn trình diễn không hấp dẫn quá nhiều người xem này sẽ chấm dứt. Tôi không nhúc nhích được. Con đau mãnh liệt từ trong ngực bụng, từ sâu trong mạch máu kéo tới. Tôi nghe thấy tiếng thở của mình, tiếng khán giả chụp ảnh, tôi giữ lấy cổ họng, muốn nôn ra. Ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt của nàng cũng giống tôi. Nàng chống tay vào bàn, ánh mắt của nàng cũng hoảng sợ như tôi. “Trong nước...” Tôi khàn giọng, ngã xuống đất. Nàng cũng ngã xuống. Sau đó tôi mất đi ý thức. Trong mơ hồ, dường như nghe thấy tiếng ủng hộ của khán giả. Tôi thực sự muốn nhắm mắt, không phải là giả, là thật đấy. Chúng tôi thực sự bị hạ độc chết. Chết ở trên sân khấu cuối cùng chúng tôi yêu thích, lại cũng sắp từ bỏ. Sau đó, chợt nghe thấy mấy bạn trong nhóm ở phía sau sân khấu hét lên, tiếng khán giả ồn ào. Sau đó không nghe thấy gì hết nữa. Ba người Bạc Cận Ngôn tiếp tục tìm kiếm, nhìn thấy tình hình ở một sân khấu nhỏ cách đó không xa. “Bên kia có chuyện gì thế?” Giản Dao ngẩng đầu nhìn. Phó Tử Ngộ chạy tới đầu tiên. Hiện tại biển đông nhỏ cũng đủ để làm anh kinh động. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đuổi theo. Bọn họ không nghĩ tới lại nhìn thấy thi thể ở chỗ này. Hơn nữa còn là hai người. Lúc này đã là chạng vạng, du khách trong sân vận động đến khá nhiều. Ngoài sân vận động dựng tạm sân khấu nhỏ hấp dẫn không ít người. Mấy coser cổ trang, bộ dáng bị dọa choáng váng, đứng bên cạnh thi thể. Khán giả cũng châu đầu ghé tai, nhìn hai người nằm trên mặt đất, không dám tới gần. Phó Tử Ngộ bước nhanh tiến đến, kiểm tra mạch đập hơi thở của đôi nam nữ kia, lắc đầu với Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn nói với Giản Dao: “Bảo cảnh sát.” Sau đó cũng ngồi xồm xuống bên cạnh thi thể kiểm tra, đồng thời nói với ba coser bên cạnh: “Đứng im, đừng chạm vào thứ gì hết.”

Khán giả lại được một trận kích thích. Một coser nữ bật khóc: “Bọn họ chết rồi?” Chàng trai hỏi: “Các người là ai?” Giản Dao bảo cảnh sát xong, rút thẻ cảnh sát cho bọn họ xem: “Đã xảy ra chuyện gì?” Chàng trai thứ ba run rẩy đáp: “Chúng tôi là một nhóm... Vừa rồi bọn họ đang biểu diễn, đột nhiên... như vậy.”

Giản Dao tìm được dải dây cách ly ở bên cạnh, nhanh chóng vây quanh sân khấu lại. Người xem bên cạnh vây quanh càng ngày càng nhiều, quả thực sắp sục sôi. Thói quen nghề nghiệp của Phó Tử Ngộ hoàn toàn áp đảo, thoạt nhìn đã tạm thời ném chuyện của Hàn Vũ Mông ra sau đầu. Anh cẩn thận xem xét thi thể, thấp giọng nói với Bạc Cận Ngôn: “Bước đầu nghi ngờ là trúng độc, hai người lập tức tử vong.”

Bạc Cận Ngôn đứng lên, nhìn quét nhanh một vòng, ánh mắt dừng trên mặt ba coser kia, cuối cùng dừng ở đám người vây xung quanh. Lúc này, phó tổ trưởng tổ vụ án tâm lý tội phạm đặc biệt danh tiếng lẫy lừng trong hệ thống công an, Phương Thanh đang ở ngoại ô Bắc Kinh xem quay phim, nhưng tình hình không giống như anh ta tính trước. Anh ta cố ý cời áo jacket thường mặc đứng lẫn trong đám đông, biết trước kia Kim Hiểu Triết không thích đáng về cổ lỗ của anh. Hôm qua anh ta thậm chí còn đi dạo cửa hàng mua áo phong mới, lại còn cắt tóc. Sáng nay nhìn vào gương, cảm thấy vô cùng có tinh thần, mới đi mua bó hoa mãn thiên tinh (*), ngồi xe buýt đi tàu điện ngầm rồi lại đổi xe buýt cuối cùng mới tới được địa điểm quay phim trong truyền thuyết này. (*)

Không nghĩ tới bảo vệ canh giữ tầng tầng lớp lớp ở bên ngoài, không cho người không có nhiệm vụ như anh ta đến gần. Đúng vậy, ngoài anh ta, bên ngoài dải cảnh giới còn có ít nhất gần trăm người hăm mộ, đa số là các cô gái trẻ tuổi, cũng có một số đàn ông. Bọn họ hô to tên Kim Hiểu Triết, giương biểu ngữ cầm hoa, đứng từ xa trông thấy nơi quay phim có động tĩnh gì, đều có thể khiến bọn họ hét chói tay vỗ tay không thôi. Mặc dù Phương Thanh là người cao nhất trong đám ấy, nhưng cũng không hề lạc lõng. Có một số cô gái nhìn thấy anh ta cười trộm, còn nói đẹp trai quá. Cũng có cô gái tới gần anh ta: “Chú à, chú cũng là Kim Phấn sao?” Phương Thanh liếc cô gái. Kim Phấn cái mợ cô, tôi là kim chủ đây! (**) (**) Kim Phấn: Fan của Kim Hiểu Triết Còn Phương Thanh bảo kim chủ ở đây mang nghĩa là chủ nhân của Kim Hiểu Triết aka người yêu đó Anh ta vốn tính chuồn đến phía sau chỗ họ quay phim, đứng ở xe quản lý chờ Kim Hiểu Triết kết thúc công việc, đột nhiên xuất hiện khiến cô vui mừng. Hiện tại xem ra có lẽ không được rồi. Cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc lấy thẻ cảnh sát, có lẽ sẽ dọa được mấy nhân viên an ninh xông vào, nhưng Kim Hiểu Triết luôn chán ghét anh ta độc tài như vậy, nên anh ta không dám. Cuối cùng, anh ta rời khỏi đám người, tìm chỗ râm mát ngồi xồm xuống, một tay cầm hoa, tay kia hút thuốc. Bà xã của anh nổi tiếng thật đấy. Khó chịu lại muốn cười, ngẩng đầu nhìn, lại chỉ có thể thấy được camera mờ nhạt trên bãi đất trống, cùng với mấy bóng người, nhưng gần được đến thế này cũng đủ cho anh ta cảm thấy ấm áp, thỏa mãn rồi. Nghĩ vậy, anh ta lấy bút từ trong túi ra, viết xuống một ít, sau đó kẹp vào trong hoa, lại lén đi tìm một bảo vệ thoạt nhìn thành thật, quấy rầy, đưa cho người ta một trăm tệ, nhờ chuyển hoa hộ, dặn nhất định phải để ở xe quản lý của Kim Hiểu Triết. Bảo vệ lạng lẹ nhận lời. Vừa bước lên xe buýt quay về nội thành, Phương Thanh nhận được điện thoại của Giản Dao: “Được, tôi lập tức đến ngay.” Cúp điện thoại quay đầu lại, thấy đã không còn nhìn rõ đám người, nơi cô đứng nữa. Có lẽ phải đến khi bầu trời tối đen, tổ quay phim mới kết thúc công việc. Đoàn người trở lại xe quản lý, trợ lý “chặc” một tiếng nói: “Sao chỗ này lại có một bó mãn thiên tinh thế này?” Người đại diện cười nói: “Là fan cuồng nào trộm đưa vào rồi, biết được Kim Hiểu Triết của chúng ta thích nhất mãn thiên tinh.”

“Chỗ này còn có tờ giấy nè.” Trợ lý nói. “Ném đi.” Người đại diện nói, “Không có gì hay để xem đâu.”

Một bàn tay trắng như ngọc nhận lấy tờ giấy, một lát sau nhét tờ giấy vào trong túi. Thành viên tổ vụ án đặc biệt và đội cảnh sát hình sự thành phố nhanh chóng tập hợp đến hiện trường. “Về cơ bản đã thăm dò xong vụ án.” Một nhân viên điều tra phụ trách khám nghiệm hiện trường báo cáo: “Hai người chết tên Lục Quý, Dung Hiểu Phong, cùng với đám bạn Hứa Sinh, Tường Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa đều là thành viên nhóm hoạt hình Nguyệt Anh.

Bọn họ đều tốt nghiệp đại học Nam Hoa. Hôm nay tham gia biểu diễn cosplay ở Comic-Con, Lục Quý, Dung Hiểu Phong uống nước có độc, lấy từ bình nước trong phòng làm việc của bọn họ. Chuyện xảy ra bất ngờ, Lục Quý và Dung Hiểu Phong còn đang biểu diễn trên sân khấu, sau khi uống xong nước, lập tức tử vong.”

“Phòng làm việc ở vị trí nào?” Phương Thanh hỏi. “Ngay ở phía Bắc khu hoạt hình.”

“Lập tức phong tỏa.” Phương Thanh nói. “Rõ.”

“Dấu vân tay thì sao?” “Cái chén là đạo cụ thường dùng trong phòng làm việc, bước đầu pháp y kiểm tra thì ngoài dấu vân tay của người chết ra không phát hiện thấy dấu vân tay khác. Còn dấu vân tay ở chỗ khác cần kiểm tra toàn diện.”

“Lập tức cắt móng tay của ba người bọn họ và hai người chết để kiểm tra.”

“Rõ.”

Nhóm nhân viên hiện trường làm việc nghiêm túc, quần chúng vây xem cũng dần bị đuổi tản ra. An Nham ngồi ở một bên, đang tập hợp camera trên sân vận động xem có camera nào quay được quá trình xảy ra vụ án. Phương Thanh đi đến bên cạnh Bạc Cận Ngôn hỏi: “Anh thấy thế nào?” “Là người quen gây ra.” Bạc Cận Ngôn thần nhiên đáp. Phương Thanh gật đầu. “Hung thủ quen thuộc tình hình phòng làm việc, quen thuộc thói quen làm việc, thậm chí cả quá trình biểu diễn của bọn họ.”

“Hiện tôi nghĩ...” Bạc Cận Ngôn nói, “Ngay từ đầu vụ án đã có phương hướng rõ ràng như thế, hung thủ hoặc là vô cùng ngu xuẩn hoặc là... vô cùng tự tin có thể thoát khỏi sự điều tra của chúng ta.”

Phương Thanh ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cùng Bạc Cận Ngôn, chỉ thấy ba người Hứa Sênh, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa đều bị tách ra chịu sự tra hỏi của cảnh sát. Ba người đều đã gỡ bỏ lớp hóa trang, Hứa Sênh là một cô gái cao gầy, tướng mạo bình thường, thoát nhìn cũng có vẻ hiền lành, trước đó vai diễn cô ta cosplay là một nữ pháp sư. Tưởng Học Nhiễm tướng mạo nhả nhả, đeo kính mắt gọng vàng, thoát nhìn bình tĩnh nhất, vừa rồi cậu ta cosplay chính là một gã công tử cổ đại. Vóc dáng của Văn Hiểu Hoa hơi nhỏ con, làn da ngăm đen, thoát nhìn hoảng loạn nhất, mặt cũng đỏ bừng, trả lời nghi vấn của cảnh sát. Lúc này Bạc Cận Ngôn lại chú ý tới Giản Dao xoay lưng về phía anh, đứng yên ở cách đó không xa. Anh đi qua: “Sao vậy?” Giản Dao bỏ đi động xuống, tim đập nhanh. Trước khi gọi điện thoại báo cảnh sát, vô cùng vội vàng, cô chưa kịp mở tin nhắn kia ra đọc. Cô đưa đi động cho anh, vẻ mặt nghiêm trọng. Bạc Cận Ngôn nhận đi động lặng lẽ nhìn, ngẩng đầu nhìn cô. Giản Dao khẽ lắc đầu, ý bảo là mình cũng không biết ai gửi tới. Bạc Cận Ngôn xoay người đưa đi động cho An Nham: “Điều tra.” An Nham nhận lấy đi động, nhìn thấy cũng sùng sốt. Phương Thanh ở bên thăm dò, chột ngắc đầu lên nhìn hai người Bạc Cận Ngôn. Tuyệt đối không thể đến Comic-Con? Đây là cảnh cáo hay thị uy? Giản Dao nói: “Cận Ngôn, em rất bối rối. Tất cả chuyện này...”

“Không cần bối rối.” Tay anh khẽ đặt lên vai cô, “Phía sau tất cả điểm đáng ngờ chắc chắn đều có nguyên nhân rõ ràng. Cho dù chúng tăng tầng lớp lớp, chỉ cần chúng ta xuất phát từ giờ, đi từng bước một sẽ vạch trần được chân tướng.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Đây là một căn phòng làm việc được xếp đặt rất ấm áp. Tuy diện tích không lớn, nhưng tường đều được sơn màu vàng, trần nhà màu trắng còn vẽ sao và cá. Trang thiết bị không nhiều lắm, giá sách được tạo thành từ những khối gỗ vuông hỗn tạp, được kê sát vào tường. Một chiếc bàn vuông gỗ nâu, ghế tựa có màu sắc sáng. Không trải thảm, nhưng sàn nhà lát gỗ mang lại vẻ êm dịu và trang nhã. Nhưng lúc này trong phòng làm việc hơi lộn xộn. Đồ đạc, đạo cụ chất đống ở một góc, không có ai dọn dẹp. Trên bàn để sách lung tung, tài liệu, hộp thức ăn nhanh. Sàn nhà cũng không còn sáng bóng, có lẽ đã lâu không được lau dọn rồi. Bạc Cận Ngôn giơ tay sờ cửa sổ, cũng hơi bụi. Nhân viên hiện trường đang bận rộn trong phòng, Phương Thanh đứng ở cạnh cửa, cúi đầu quan sát khung cửa. Giản Dao giống như Bạc Cận Ngôn cũng quan sát cẩn thận từng góc phòng làm việc. Ba người Hứa Sênh, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa đứng ở ngoài phòng cùng một cảnh sát. Sắc mặt bọn họ mơ hồ trong bóng chiều, đều im lặng, bóng dáng tiêu điều. “Đây là cái gì?” Giản Dao chỉ vào dấu vết mờ trên tường. Có chỗ màu sắc rõ ràng sạch sẽ mới mờ hơn so với tổng thể bức tường. “Ảnh chụp.” Bạc Cận Ngôn nói ra đáp án, “Đi hỏi bọn họ xem ảnh chụp ở đâu?” “Lần trước quét dọn vệ sinh ném hết đi rồi.” Tưởng Học Nhiễm đáp. Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa bên cạnh cậu ta đều im lặng. Giản Dao nhìn sắc mặt bình tĩnh khác thường của cậu ta, lại hỏi: “Là ảnh gì?” Tưởng Học Nhiễm hơi miễn cưỡng nhếch môi, đáp: “Ảnh hoạt động, phong cảnh... cũng chả dùng để làm gì.”

“Vậy... có thể cung cấp cho chúng tôi những tấm ảnh lưu trong máy tính không?” Tưởng Học Nhiễm ngừng một chút, nói: “Hẳn là có thể.” Liếc mắt với Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa: “Để lát nữa chúng tôi tìm xem.”

Giản Dao nói: “Cảm ơn.”

Sau đó cô bỗng nhiên hỏi: “Mấy em cũng cảm thấy những tấm ảnh đó vô dụng sao?” Cô hỏi hai người kia. Hứa Sênh cúi đầu, sau đó gật đầu. Mặt Tưởng Văn Hoa hơi đỏ, đáp: “Vâng, đúng vậy.”

Giản Dao quay lại trong phòng, khi đi qua Phương Thanh, anh ta đang tựa vào cửa suy nghĩ sâu xa. “Có phát hiện gì không?” Giản Dao hỏi. Phương

Thanh nở nụ cười, nói: “Chưa có phát hiện gì.” Sau đó hạ giọng nói: “Dựa theo lời của ba người bọn họ, chỉ có năm người họ có chìa khóa. Tôi không phát hiện có dấu vết bằng đinh, vết xước, hay cơ quan gì trên cửa sổ... Nói cách khác trừ khi mất tôi bị mù, nếu không thì không thể có người thứ sáu xâm nhập hoặc xây dựng mặt thất tiến vào hạ độc.”

Giản Dao trừng mắt nhìn, thấp giọng cảm thán: “Làm tốt lắm.”

Phương Thanh liếc cô: “Sao hai vợ chồng cô đều có chung giọng điệu như thế?” Giản Dao: “... Có sao?” Ngẩng đầu nhìn, Bạc Cận Ngôn đang lấy ra một đồ trang trí nhỏ trong đồng hồ đặc. Là một tiểu hòa thượng ngây thơ màu sắc rực rỡ. Trước kia Giản Dao từng nhìn thấy trong cửa hàng, giá cả không hề thấp, phải hơn hai trăm. Có lẽ là vì bị ném lung tung nên vật trang trí bị bẩn, còn có không ít vết xước. Bạc Cận Ngôn bỏ vật trang trí xuống, khẽ nói với cô: “Nơi này chẳng thú vị chút nào.”

Giản Dao suy nghĩ, đáp: “Vâng.”

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Thật thú vị, phạm vi kẻ tình nghi của chúng ta dường như càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng rõ ràng.”

Giản Dao sờ cằm, trạng thái trầm tư, sau đó nói: “Em nhớ rõ lúc xảy ra vụ án thành cổ, anh đã từng nói: quan sát một số chuyện nhỏ nhặt, dùng cách bí ẩn liên hệ. Hiện tại cũng giống như vậy, chân tướng bị từ vong và thời gian che giấu lộ ra mỉm cười trào phúng với chúng ta.”

Hai người liếc nhau, đều nở nụ cười, Bạc Cận Ngôn nhìn cô vẫn còn bộ dáng nghiêm túc, “chặc” một tiếng. “Em không ngừng học tập anh, hơn nữa trở nên càng ngày càng giống anh.” Anh thấp giọng nói. Giọng nói trầm thấp khiến tim Giản Dao đột nhiên đập mạnh. Quay mặt đi, chống lại sự trêu chọc tình cờ của anh. Chứng cứ vắng mặt của ba người cũng nhanh chóng được điều tra rõ ràng. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua ở cửa hàng tiện lợi gần đó ngày hôm qua. Cửa hàng có nhiều loại nước, nước là do Văn Hiểu Hoa tự mình chọn. Hôm qua ba người đều chuẩn bị ở trong phòng làm việc, ra ra vào vào, cho nên ai cũng có khả năng hạ độc. Hơn nữa phòng thí nghiệm cũng đã kiểm tra mấy chai nước còn lại, toàn bộ đều bị tiêm hóa chất vào. Vị trí phòng làm việc ở góc tương đối hẻo lánh, không có camera ở cửa. Rời khỏi hiện trường, Giản Dao nhìn ba người Tuồng Học Nhiệm lên xe cảnh sát. Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối đen, sắc mặt ba người bọn họ dưới ánh đèn đều lộ ra vẻ âm trầm, âm đạm. Bọn họ không nói chuyện với nhau, cũng không nhìn nhau, dường như trong lòng đều có tâm sự. Còn Bạc Cận Ngôn đứng ở cửa phòng làm việc, nhìn chậu hoa bên cửa sổ, đất đã bị đào hết ra, chỉ còn chậu không. Dường như còn mấy đóa hoa cúc không biết héo rũ đã bao lâu rồi, dường như chúng từng có hình dáng vô cùng đẹp đẽ. Anh nhặt một đóa hoa lên, nhìn mấy lần, im lặng. “An Nham không tìm được hình ảnh theo dõi Hàn Vũ Mông!” Phó Tử Ngộ hơi thất vọng, lại hơi không cam lòng ngồi xuống đối diện Bạc Cận Ngôn. Lúc đó đã là hơn mười giờ đêm, Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn Phó Tử Ngộ: “Cậu đi về trước đi, tớ sẽ nhìn thay cậu.”

“Tớ muốn ở lại chỗ này.” Phó Tử Ngộ đáp. Bạc Cận Ngôn lại nở nụ cười, nói: “Nếu cậu sớm gia nhập đội một chút, hiện tại có lẽ đã có thể danh chính ngôn thuận ở lại chỗ này.”

Phó Tử Ngộ cũng cười: “Này, đủ rồi! Không giúp đỡ người mà còn thừa nước đục thả câu.”

Hai người im lặng một lát, Bạc Cận Ngôn nói: “Trở về nghỉ ngơi đi. Nếu cô ấy không muốn gặp cậu, cậu có đau khổ chờ cũng không được. Nếu cô ấy muốn gặp cậu, nhất định sẽ xuất hiện.”

Phó Tử Ngộ lườm anh: “Cậu càng ngày càng giống cao thủ tình trường đặc đạo.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Tớ làm chuyện gì mà không phải là cao thủ chứ?” Phó Tử Ngộ cười, cuối cùng vẫn đứng dậy trở về, Bạc Cận Ngôn lại dặn dò: “Đừng tự đi tìm cô ấy nữa, đừng cả ngày đến nơi cô ấy từng xuất hiện. Chăm sóc tốt cho bản thân.”

Phó Tử Ngộ cười nói: “Tớ sẽ cố gắng hết sức.”

Anh đi không bao lâu thì Giản Dao vào, hỏi: “Tử Ngộ đi rồi.”

“Ừ.”

Giản Dao ngồi xuống, khẽ than: “Người phụ nữ kia rốt cuộc muốn làm gì?” Bạc Cận Ngôn cũng không đáp hỏi lại: “Hai lần cô ấy xuất hiện trước mắt Tử Ngộ, nhưng đều không bị camera chụp lại. Em có hiểu nó có nghĩa gì không?” Giản Dao sững sờ. Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói: “Tức là ‘cô ấy’ là cao thủ phản điều tra.”

Giản Dao im lặng một lúc lâu, nói: “Anh nói xem tin nhắn kia liệu có phải là cô ấy gửi cho em không? Nhưng tại sao không gửi cho Tử Ngộ mà là em chứ?” “Bà Bạc.” Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói, “Nhà chúng ta điều tra án không dựa vào suy đoán.”

Giản Dao lườm anh. “Phương Thanh đã tách riêng ba người bọn họ ra rồi.” Cô nói, “Hơn nữa còn đem kết quả điều tra không có khả năng người thứ sáu xâm nhập hiện trường tiết lộ lờ mờ cho bọn họ. Hiện tại phải làm thế nào?” Bạc Cận Ngôn đứng lên, đáp: “Để bọn họ đợi thêm một lát.”

Giản Dao nở nụ cười: “Phương Thanh cũng có ý như vậy. Hai người các anh thật ần ý.”

“Nếu không anh có thể chọn anh ta sao?” “Anh đi đâu vậy?” Giản Dao hỏi. Bạc Cận Ngôn cầm lấy áo khoác: “Anh đi xuống dưới một lúc.”

Giản Dao nhìn mặt bên của anh, thời điểm Bạc Cận Ngôn muốn đi dạo một mình thực sự không nhiều lắm. “Em cũng đi.” Cô đuổi theo. Tổ vụ án tâm lý tội phạm đặc biệt tuy thuộc về Bộ công an, nhưng bình thường khi làm việc đều có liên hệ chặt chẽ với cục cảnh sát hình sự thành phố. Dưới cục có một sân thể dục. Tối nay sương mù dày đặc, mưa bụi lất phất. Dưới ngọn đèn u ám, chiếu xuống đường chạy yên tĩnh. Bạc Cận Ngôn chậm rãi đi đằng trước, Giản Dao theo sau. Cô nghĩ có lẽ là anh đang lo lắng chuyện Phó Tử Ngộ. Nếu không còn ai có thể khiến anh lo âu đây? Một lát sau, Giản Dao

đi lên trước bám lấy vai anh: “Cận Ngôn, công em”

Trong lòng Bạc Cận giống như bị bao phủ bởi làn sương mù lạnh lẽo, vắng lạnh quanh quẩn, nghe thấy yêu cầu của cô, trong lòng nóng lên, hơi cúi người, để cho cô leo lên, sau đó dễ dàng công cô, tiếp tục đi về phía trước. Cô vui mặt vào tấm lưng rộng lớn của anh, khẽ cười. Khóe miệng Bạc Cận Ngôn cũng có ý cười. “Em nặng lên rồi.” Anh thần nhiên nói. Giản Dao lấp bắp kinh hãi: “Anh... xúc giác của anh tốt như vậy?” Gần đây đúng là cô tăng lên hai cân, có lẽ do đi ăn với đám người Phương Thanh An Nham... “Xúc giác của anh luôn rất tốt.” Anh nói. Giản Dao khẽ “hừ” một tiếng. Cô ghé vào lưng anh, không nói gì nữa. Bên cạnh thỉnh thoảng có người chạy bộ qua, Bạc Cận Ngôn nhìn không chớp mắt. Giản Dao hơi ngượng, “Thả em xuống đi.”

“Anh còn muốn công thêm một lát.”

“Vâng...”

Lại công một đoạn ngắn, anh bỗng nhiên dùng ngón tay cái khẽ vuốt vào trong đùi cô. Ngứa quá lại còn tê dại, như bắt cắn, lại như khiêu khích mê hoặc nào đó. “Đừng làm vậy.” Giản Dao đỏ mặt. “Chỉ là đột nhiên muốn làm như vậy.” Anh thấp giọng nói. Sương mù phủ vào mặt, man mát, lạnh lạnh. Hai người im lặng một lát, Giản Dao nói: “Aiz, em công anh nhé?” Đề nghị này hơi bị thú vị, Bạc Cận Ngôn thả cô xuống. Giản Dao xoa tay, đi lên trước mặt anh, hơi cúi lưng. Bạc Cận Ngôn không khách khí leo lên, nhưng hai chân vẫn chạm đất. “Á...” Giản Dao cắn răng, công anh đi về phía trước mấy bước. “Oh.” Bạc Cận Ngôn khen ngợi, “Không nhìn ra bạn gái của anh còn rất có năng lực bạn trai.” (*) (*) từ được sử dụng rộng rãi trên mạng mô tả chàng trai chu đáo, ấm áp, phong cách đàn ông bá đạo Giản Dao bị trêu nở nụ cười: “Lại là danh từ mới trên mạng anh nghe được từ chỗ An Nham?” “Đừng vậy.” Lại đi mấy bước, Giản Dao thực sự không kiên trì được nữa, trước mặt là thảm cỏ, định bỏ anh xuống, ai ngờ anh không buông tay. Giản Dao không đứng thẳng được, bị anh nhân cơ hội đó kéo xuống, cả hai đều ngã xuống cỏ. Anh ôm cô không buông tay. Giản Dao: “Anh làm gì vậy?” Trong bóng đêm u ám, anh nhìn cô, đôi mắt sáng như sao: “Nhìn mặt cô, anh bỗng nhiên rất muốn ôm em... Lăn một lát.”

Giản Dao: “...”

Đổi mặt với Labrador Bạc, Giản Dao không thể nói lại. Hai người không làm gì hết, chỉ nằm trên cỏ, Giản Dao tựa vào ngực anh. “Anh đừng lo lắng.” Cô khẽ ghé vào lỗ tai anh nói, “Từ Ngộ là người tốt như vậy, cho dù lần này điều tra kết quả như thế nào, em cảm thấy anh ấy nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc.” “Ừ, anh cũng cho rằng như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

“Phòng làm việc hoạt hình Nguyệt Ảnh được thành lập hai năm trước.” Phương Thanh nói, “Thực ra cũng không có đăng kí chính thức, chỉ là sở thích của mấy sinh viên, tự thành lập nhóm. Ở trong giới cũng có chút danh tiếng.”

Trong phòng họp, các cảnh sát cúi đầu ghi chép. “Theo lời ba kẻ tình nghi, thành viên chủ chốt của bọn họ là năm người.” Phương Thanh chậm rãi nói. Một cảnh sát khác nói: “Chúng tôi cũng đã cơ bản hỏi thăm được hoàn cảnh của năm người, đều là sinh viên đại học Nam Hoa, Trường Học Nhiễm và nạn nhân nữ Dung Hiểu Phong đều tốt nghiệp năm ngoái, công tác gần một năm. Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa và nạn nhân nam Lục Quý đều là năm nay tốt nghiệp. Điều kiện kinh tế trong nhà bình thường, không đủ để cho bọn họ tiếp tục sự nghiệp cosplay sau khi tốt nghiệp. Phòng làm việc này cũng sắp giải tán.”

“Vụ án lần này có thể có liên quan đến việc bọn họ phải giải tán không?” Một cảnh sát nữ hỏi. Người cảnh sát nói: “Tôi thấy không có khả năng. Rất nhiều người khi học đại học đều có chút sở thích, sau khi tốt nghiệp đều từ bỏ vì hiện thực, gia nhập xã hội. Không thể bởi vì chuyện này mà giết người đâu. Lúc học đại học tôi còn chơi cho ban nhạc đấy. Hiện tại ngay cả khúc đơn giản nhất cũng không đàn được.”

Cảnh sát khác nở nụ cười, trêu ghẹo nói: “Lão Trương, không thể tin được anh còn từng có ước mơ như vậy.”

“Đúng vậy, còn mạnh mẽ hơn chúng tôi rất nhiều.”

Phương Thanh cười nói: “Ở thời đại hiện nay, việc mất đi ước mơ cũng là chuyện thường gặp.”

Lời này khiến mọi người im lặng, ngay cả An Nham luôn cúi đầu cũng phải ngẩng đầu lên liếc anh ta. Một cảnh sát già cảm thán: “Bọn họ đều là những đứa trẻ, khi học đại học theo đuổi đam mê và ước mơ, ai nghĩ rằng lại phải bồi thường bằng tính mạng?”

Phương Thanh nói: “Vụ án đã qua tám tiếng, kết quả bước đầu điều tra là:

Năm người đều không có công việc ổn định, sinh viên bình thường, gia cảnh bình thường, không có khoản thu mờ ám. Không có động cơ giết người rõ ràng. Không có bằng chứng ngoại phạm. Cho dù là người chết hay người sống, trong móng tay đều không có gì. Ngoài ra, chúng tôi từng trao đổi với bọn họ thì được biết chìa khóa phòng làm việc cũng không giao cho người khác. Không có khả năng người ngoài đánh chìa khóa xâm nhập.”

Tất cả mọi người im lặng. Một vụ án nhìn thì đơn giản, nhưng lại lâm vào cục diện bế tắc khi điều tra. “Còn cần điều tra thêm.” Phương Thanh nói. Tất cả

mọi người gật đầu. “Nhưng có thể khẳng định ba người bọn họ có bí mật che giấu chúng ta.” Phương Thanh nói. Mọi người đều đồng ý với điều này. Một cảnh sát nói: “Nếu nhiệt tình với cosplay như vậy, một thời gian trước đó lại đột nhiên ném hết tất cả ảnh kỉ niệm trong phòng làm việc, thực sự không thích hợp. Hơn nữa bạn trong nhóm chết, phản ứng của ba người bọn họ đều rất kì lạ. Vô cùng hoảng sợ giống như đang cố hết sức trốn tránh gì đó.”

Tan họp, Phương Thanh và An Nham cùng ra khỏi phòng họp. Từ xa đã nhìn thấy trong hành lang có người tranh cãi ầm ĩ, có người khóc lóc. “Là cha mẹ của nạn nhân Lục Quý và Văn Hiểu Hoa. Gia đình những người khác đều ở nơi khác, cha mẹ còn chưa đến.” Một cảnh sát giải thích. “Bảo nó không cần chơi cái biểu diễn quý quái này, học hành, tìm công việc cho tốt mà không chịu nghe!” Cha Lục Quý ngồi trong hành lang gào khóc. Ông mặc chiếc áo sơ mi đã hơi cũ, bên trong là áo may ô trắng dân BJ thường mặc, vừa nhìn đã biết gia cảnh không dư dả. Mẹ Lục Quý ngồi bên cạnh, khóc đến mức mắt sưng. “Hiện tại xong rồi! Toàn bộ xong rồi! Con của tôi!” Ông Lục hét lên, “Nhà này xong rồi! Lục Quý! Con chơi cái này làm gì! Tôi hận không ngăn nó! Con ơi, học hành cho tốt tìm công việc ổn định thi hiện tại cha mẹ đã không cần phải người đầu bạc tiền người đầu xanh!” Cha mẹ Văn Hiểu Hoa thoát nhìn yên lặng hơn, quần áo cũng tốt hơn, nhưng có lẽ là đến cục cảnh sát, hai người đều rất khẩn trương, bắt lấy một cảnh sát hỏi: “Khi nào Hiểu Hoa của chúng tôi có thể đi được? Bạn học của nó chết thì liên quan gì đến nó chứ? Mau thả con chúng tôi ra!” Người cảnh sát định an ủi, ai ngờ ông Lục ở bên cạnh nghe được, lập tức đi về phía đó, tóm lấy áo ông Văn: “Con tôi đã chết rồi, tại sao con ông vẫn còn sống chứ? Hạ độc, bọn chúng nói là hạ độc! Có phải do con nhà các ông làm không? Mợ nó! Tại sao con tôi chết mà con ông vẫn sống tốt chứ!”

Ông Văn thoát nhìn là phần tử trí thức, mặt cũng đỏ lên, dùng sức thoát khỏi tay ông Lục: “Ông là đồ thần kinh! Con ông chết thì liên quan gì đến nhà tôi!” Bà Văn cũng đi lên hỗ trợ, bà Lục thấy thế càng khóc nhiều hơn. Cảnh sát vội vàng khuyên can. Vô cùng hỗn loạn. Phương Thanh và An Nham vẫn lặng lẽ quan sát. “Hai gia đình này đều bị phá hủy rồi.” Phương Thanh nói, “Cậu nói xem rốt cuộc thương hại là cái gì?” An Nham ngẩng ra, Phương Thanh đã xoay người đi vào phòng thẩm vấn. An Nham bước nhanh theo sau, hỏi: “Tổ trưởng và Giản Dao đâu?” Phương Thanh đáp: “Bọn họ đi thẩm dò bí mật kia.”

An Nham: “Chúng ta thì sao?” Phương Thanh nở nụ cười một chút: “Chúng ta ư, đi gặp ba kẻ tình nghi sống sót.”

Cùng lúc đó, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ngồi xe đến đại học Nam Hoa. Giản Dao vẫn hơi nghi ngờ: “Thẩm vấn kẻ tình nghi, chuyện quan trọng như vậy, anh không tham gia, mà đi điều tra bối cảnh ư?” Bạc Cận Ngôn đáp: “Chuyện này giao cho Phương Thanh là được rồi. Anh ta sẽ làm rất tốt.”

Giản Dao nở nụ cười: “Không thể tưởng tượng được, anh rất biết dùng người, còn có năng lực lãnh đạo đấy.”

Bạc Cận Ngôn liếc cô đáp: “Anh không có hứng thú với chuyện lãnh đạo. Anh chỉ là đem chuyện mình không thích, đơn giản nhằm chán, phân công nó cho người ưa thích, thích hợp với nó thôi. Ví dụ như giữa anh và em...”

Giản Dao: “Đủ rồi.”

Cô lại hỏi: “Tại sao anh lại cảm thấy hứng thú với điều tra bối cảnh?” Khóe miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên: “Vi vụ án này thấy rõ đau khổ che giấu phía sau càng quan trọng hơn đôi mặt với từ vong.”

Đại học Nam Hoa, kí túc xá sinh viên. Phòng ở kí túc xá của nạn nhân Lục Quý đã có nhân viên giám định tiến vào, các sinh viên đã tiếp nhận tra hỏi. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi vào, chỉ thấy cái giường ngổn ngang đúng là giường của Lục Quý, cũng là điển hình cho kí túc xá nam đại học. Giản Dao cẩn thận quan sát một vòng, trên tường chỉ dán thời khóa biểu đơn giản, chữ viết không dám khen tặng. Màn có cái lỗ nhỏ, cũng không được khâu lại. Trên bàn học sách cũng lộn xộn không kém giường. Trong tủ quần áo có mấy bộ đồng phục thể thao, còn có mấy chiếc áo phông nhãn hiệu bình thường chỉ có mấy chục tệ, còn có một ít quần áo tất bần để trong ngăn tủ. Nhìn một lát, Bạc Cận Ngôn hỏi: “Thấy rõ chưa?” Giản Dao gật đầu: “Rõ rồi.” Hai người rời khỏi căn phòng kí túc xá này. Đi đến kí túc xá của Hứa Sinh. Kí túc xá nữ tương đối sạch sẽ hơn, giường của Hứa Sinh cũng rất đơn giản. Chiếc màn bình thường, trên tường cũng không dán gì, cũng không trang trí gì phù hợp với tính cách im lặng hiền lành của cô bé. Sách vở đặt gọn gàng trên giá sách, máy tính là loại rẻ nhất. Trong tủ quần áo đều là quần áo màu trắng xám ghi. Giày xăng đan đã đứt một bên quai vẫn chưa sửa, đặt dưới bàn, xem ra vẫn còn đang dùng. “Đúng như anh dự đoán.” Bạc Cận Ngôn nói. Giản Dao gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 31 + Câu Chuyện Nhỏ

Đi đến kí túc xá của Văn Hiểu Hoa. Giường cậu ta cũng hơi bẩn, nhưng vẫn sạch hơn một chút so với Lục Quý, nhưng không bằng được Hứa Sinh. Trên tường dán đầy thời khóa biểu, một ít trang tuyên truyền Comic-Con, còn có tạp chí có hình ngôi sao. Trên giá sách đặt một số sách ôn thi tốt nghiệp, còn có sách truyền cảm hứng thành công. Trên mặt bàn hơi lộn xộn, nhưng không bẩn. Trong tủ quần áo đều là áo phông trắng, còn có mấy chiếc áo và quần đùi in hình hoạt hình. Dưới bàn để giày thể thao. Sau khi rời khỏi đại học Nam Hoa, hai người Trưởng Học Nhiệm và Dung Hiểu Phong đều thuê nhà trọ riêng. Dung Hiểu Phong thuê chung với một bạn học nữ. Cô ta ở trong một căn phòng nhỏ, rèm cửa màu hồng phấn, trên tường dán không ít ảnh chụp cosplay của cô ta. Trong phòng hơi lộn xộn, cũng hơi bẩn. Quần áo bẩn để trong góc còn chưa giặt. Trong tủ quần áo đều là đồ màu trắng ngà, thoát nhìn đều biết là đồ giá rẻ, nhưng kiểu dáng khá thời thượng, màu sắc rực rỡ. Bạc Cận Ngôn chú ý tới ban công căn phòng này còn có mấy chậu cây xanh, hỏi cô gái ở cùng: “Những chậu cây này là do ai chăm?” Cô gái đáp: “À... là tôi.”

“Dung Hiểu Phong không chăm sao?” Cô gái kia sau khi biết được tin Dung Hiểu Phong chết, còn hơi hoảng hốt chưa bình tĩnh được, đáp: “Không... Cô ấy không chăm đâu. Cô ấy không có kiên nhẫn với thứ này. Cô ấy chỉ thích nghe nhạc và cosplay.” Thoạt nhìn điều kiện kinh tế của Trưởng Học

Nhiệm tương đối dư dả, cậu ta tự thuê một căn phòng riêng. Nhưng vị trí cũng hơi xa trung tâm, phòng ở cũng đã cũ. Đây là một khu nhà được xây dựng ở thập niên 90, hai bên hành lang đều là một dãy phòng ở. Căn phòng của Tường Học Nhiệm tương đối sạch sẽ, cũng có mấy chiếc áo sơ mi âu phục đặt tiện để trong tủ quần áo. Nhưng màu sắc căn phòng cũng lạnh lẽo, không trang trí nhiều lắm, thoát nhìn là bộ dáng ở thuê, không thay đổi quá nhiều. Quần áo phần lớn là đen xám ghi. Trên giá sách ngoài tài liệu công việc, sách tài chính kinh tế thì không có đồ gì khác. Rồi khỏi nhà Tường Học Nhiệm, Bạc Cận Ngôn hỏi Giản Dao: “Thấy rõ rồi chứ?” Giản Dao đáp: “Thấy rõ.”

“Anh đã biết bí mật bọn họ che giấu là gì rồi.” Bạc Cận Ngôn nói, “Ba người bọn họ đều đang nói dối.”

Giản Dao nói: “Em nghĩ mình cũng đã biết rồi.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Bông hoa tâm lý tội phạm ngày càng nở rộ ở trước mặt anh.”

Bên trong phòng thẩm vấn, một ngọn đèn trắng, yên lặng lại chói mắt. Người đầu tiên tiếp nhận thẩm vấn là Văn Hiểu Hoa. Phải nhặt quả hồng mềm nhất, đây luôn là nước cờ của Phương Thanh. So với chàng vạng ngày hôm qua, hiện tại thoát nhìn Văn Hiểu Hoa tinh táo hơn không ít, nhưng Phương Thanh hiểu rõ, đối với chàng trai tính cách yếu đuối, yên tĩnh này chỉ cần chọc phát là thùng. “Cậu gia nhập nhóm hoạt hình Nguyệt Ảnh khi nào?” Phương Thanh không nhanh không chậm hỏi. Văn Hiểu Hoa: “Năm ngoái... nửa năm trước.”

“Lúc ấy nhóm hoạt hình có mấy người?” Văn Hiểu Hoa: “Ba, hai người đi. Dung Hiểu Phong và Tường Học Nhiệm.”

“Cậu chủ yếu phụ trách hoạt động gì ở nhóm?” “Tôi... tôi chịu trách nhiệm đóng một số vai shota (*), còn có một số việc vặt vãnh.” (*) Shota là từ chỉ các nhân vật nam có tính cách và ngoại hình giống bé trai 12,13 tuổi trở xuống. Nhìn chung, Loli và Shota có nghĩa giống nhau chỉ khác, Loli dùng chỉ các nhân vật nữ và Shota dùng chỉ các nhân vật nam. Phương Thanh hơi cau mày: “Sho... ta?” An Nham nghiêng người qua, thấp giọng giải thích với anh ta mấy câu, mi tâm Phương Thanh giãn ra, gật đầu. “Trước một ngày xảy ra vụ án, trên đường cậu mua nước từ cửa hàng tiện lợi trở về có ai nhìn thấy không?” Mặt Văn Hiểu Hoa lập tức đỏ lên: “Tôi, tôi không chú ý.”

“Có từng dừng lại ở trên đường không?” “Không có!”

Dần dần chạm đến chủ đề nhạy cảm hơn. Phương Thanh nhìn thẳng cậu ta: “Thật sự không có ai khác có chìa khóa phòng làm việc của các cậu?” Văn Hiểu Hoa: “Có lẽ là không.”

“Nhưng độc hạ trong nước.” An Nham thân nhiên nói, “Ngoài hai người chết, cũng chỉ có ba người các cậu từng đụng vào nước.”

Văn Hiểu Hoa lập tức luống cuống: “Tôi không biết! Dù sao cũng không phải tôi! Không phải tôi! Tôi hạ độc họ làm gì chứ. Tôi, tôi... Tôi thực sự không biết sẽ xảy ra chuyện này...”

Phương Thanh ngắt lời cậu ta: “Vậy cậu cảm thấy ai là người hạ độc?” Giọng nói lạnh lùng khiến Văn Hiểu Hoa run rẩy. “Tôi... không biết.”

“Nhất định sẽ có một người.” Phương Thanh nói, “Nếu không chất độc làm sao tự chạy được vào trong chai nước. Văn Hiểu Hoa, cậu phải hiểu rõ, chất độc bỏ vào trong tất cả các chai nước đấy. Hiện tại nếu có gì giấu diếm, ai biết được tiếp theo người hung thủ sẽ làm hại có phải là cậu hay không?” Văn Hiểu Hoa rùng mình. Im lặng một lúc lâu, cậu ta ngẩng đầu, nói: “... Tường Học Nhiệm.”

Phương Thanh và An Nham im lặng. Văn Hiểu Hoa cũng đã mất kiên nhẫn, lắp bắp nói: “Tường Học Nhiệm! Trong mấy người chúng tôi, chỉ có cậu ta là kẻ máu lạnh nhất. Nếu... nếu thật sự có người hạ độc, không thể là ai khác ngoài cậu ta!”

“Tại sao cậu nghi ngờ cậu ta? Cậu ta có động cơ gì để giết mọi người chứ?” Phương Thanh chậm rãi hỏi. Văn Hiểu Hoa hơi sùng sốt, cúi đầu: “Tôi không biết. Là các người bảo nhất định phải nói ra một người.”

Phương Thanh và An Nham liếc nhau, im lặng. “Câu hỏi cuối cùng.” Phương Thanh lấy một thứ từ trong ngăn kéo ra, đúng là con rối trang trí tiểu hòa thượng Bạc Cận Ngôn phát hiện trong phòng làm việc, đã được lau sạch sẽ: “Vật trang trí này là ai mua?” Văn Hiểu Hoa há hốc mồm, đáp: “Tôi không nhớ rõ, có thể... là Lục Quý chăng?” Người thứ hai tiếp nhận thẩm vấn là Hứa Sênh. Cô gái này vẫn như trước đó, im lặng hơi khản trương ngồi sau bàn. Phương Thanh hỏi câu gì, đều trả lời vô cùng ngắn gọn. “Cô gia nhập nhóm khi nào?” “Tháng chín năm ngoái.”

“Lúc ấy nhóm có mấy người?” “Ba.”

“Ba người nào?” “Dung Hiểu Phong, Tường Học Nhiệm, Văn Hiểu Hoa.”

“Ngày xảy ra vụ án, cô đang làm gì?” Hứa Sênh đáp: “Tôi chịu trách nhiệm sửa sang lại đạo cụ, cosplay một nữ sát thủ trong anime, cần hóa trang, chuẩn bị.”

“Có người hóa trang cho các cô không?” “Không có, chúng tôi không có tiền mời, đều là tự làm.”

Phương Thanh: “Cô có chú ý ai đã từng chạm qua nước không? Trong phòng làm việc chỉ có năm người các cô.”

Hứa Sênh cắn môi, đáp: “Tôi không để ý. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua.”

“Ồ?” Phương Thanh hỏi, “Cho nên cô nghi ngờ Văn Hiểu Hoa?” Hứa Sênh lắc đầu: “Tôi không nghi ngờ cậu ta. Cậu ta không có lý do gì để giết chúng tôi cả.”

Phuong Thanh lại đưa ra câu hỏi: “Vậy cô cảm thấy là ai hạ độc? Phải có một người chứ, chất độc không thể tự chạy vào chai được.”

Hứa Sênh: “... Tôi không biết.”

“Chất độc bỏ vào trong tất cả các chai nước đấy.” An Nham nói, “Cô không cần phải giấu gì hết. Nếu tiếp theo hung thủ nhắm vào cô thì làm thế nào?” Sắc mặt Hứa Sênh trắng bệch, im lặng. “... Tưởng Học Nhiễm.” Cô ta chậm rãi nói. “Tại sao?” Phuong Thanh hỏi. “Người này rất ích kỷ, cũng rất vô tình.”

“Tại sao cậu ta phải giết người?” Hứa Sênh im lặng trong chốc lát, nói: “Tôi không biết, nhưng không có khả năng là Văn Hiểu Hoa và tôi.”

Cuối cùng Phuong Thanh lại lấy ra vật trang trí kia: “Ai mua vật trang trí này?” Hứa Sênh nhìn thấy im lặng. “Hon hai trăm, rất đắt tiền.”

“Là Văn Hiểu Hoa.” Hứa Sênh đáp. So với Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh, Tưởng Học Nhiễm có vẻ vô cùng bình tĩnh, còn hơi lơ đãng. “Cậu là người sáng lập nhóm?” Phuong Thanh hỏi. Tưởng Học Nhiễm ngừng một chút, đáp: “Đúng, là tôi và Hiểu Phong cùng sáng lập. Không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy. “Ngày xảy ra vụ án, cậu đang làm gì?” “Còn có thể làm gì chứ? Hôm đó là Comic-Con có quy mô lớn nhất năm nay, thành viên nhóm tôi chuẩn bị biểu diễn, vô cùng bận rộn. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua về, tôi chưa từng chạm vào.”

“Nghe nói nhóm các cậu sắp giải tán?” Phuong Thanh hỏi. Tưởng Học Nhiễm thờ dãi, nói: “Đúng vậy. Anh cảnh sát, anh cũng biết đấy chúng tôi cũng sắp tốt nghiệp, còn phải làm việc. Cái nhóm này chỉ chơi được lúc học đại học thôi, chứ đi làm rồi ai còn có sức lực, lại phí tiền, không có thu nhập.”

“Có ai không đồng ý không?” An Nham hỏi. Tưởng Học Nhiễm: “Không có, tất cả mọi người đều đồng ý. Chúng tôi đều phải sinh tồn, ăn cơm.”

“Cậu cho rằng là ai hạ độc?” Phuong Thanh làm như lơ đãng nói bóng gió, “Các cậu đều khẳng định chỉ có năm người các cậu có chìa khóa. Hạ độc vào trong nước chỉ có thể là ba người các cậu.”

Trái với dự đoán của Phuong Thanh và An Nham, so với hai người trước đầu tranh do dự, Tưởng Học Nhiễm không hề do dự đáp: “Là Hứa Sênh.”

Phuong Thanh: “Tại sao?” Tưởng Học Nhiễm cười lạnh đáp: “Ai biết được chứ cô ta luôn quái gở, không biết đang nghĩ gì. Văn Hiểu Hoa không có lá gan này, không có người khác thì chỉ có thể là cô ta thôi!”

Phuong Thanh nhấp ngụm trà, im lặng. An Nham cũng cúi đầu gõ chữ. Tưởng Học Nhiễm nhìn hai người bọn họ, mặt dần đỏ lên: “Các người nghi ngờ tôi?” “Không phải chúng tôi nghi ngờ cậu.” Phuong Thanh nói, “Trong nhóm cậu, có người nghi ngờ cậu.”

Tưởng Học Nhiễm dường như rất tức giận, cười lạnh nói: “Tôi? Tôi ăn no rủng mỡ à, tại sao phải đi giết bọn họ chứ? Đây là ngậm máu phun người! Chắc chắn là Hứa Sênh, không sai đâu, chỉ có cô ta có thể hạ độc thôi. Còn có...” Cậu ta dường như nhớ ra gì đó, nói: “Cho dù không phải là Hứa Sênh, các người có từng nghi ngờ Lục Quý và Dung Hiểu Phong đã chết chưa? Không chừng là do bọn họ hạ độc, muốn mọi người đồng quy vu tận, hoặc là giả họa cho chúng tôi! Trong phim truyền hình trinh thám đều không phải là như vậy sao? Dù sao cũng không phải là tôi! Tôi có bệnh mới đi giết người!”

Phuong Thanh không đáp lại sự kích động của cậu ta, mà lại lấy ra vật trang trí, hỏi: “Ai mua cái này?” Tưởng Học Nhiễm ngẩn ra, cúi đầu nhìn mặt bàn, đáp: “Có lẽ là... Dung Hiểu Phong.” Câu chuyện nhỏ: Liên quan đến việc dọn dẹp nhà cửa Giản Dao là người ưa dọn dẹp, trong nhà luôn sáng sủa sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp. Còn Bạc Cận Ngôn tuy ít khi đụng tay đến việc này, nhưng cơ bản cũng là người soi mói thích sạch sẽ, tất cả hồ sơ, quần áo đều phải giữ gìn ngăn nắp sạch sẽ. Nhưng mà một ngày nào đó... Giản Giao bỗng nhiên ý thức được một chuyện, phòng của con trai Bạc Giản luôn lộn xộn. Sách vứt bừa bãi, quần áo loạn xạ, mỗi lần cô đi vào cảm giác như đi tới thế giới khác. Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn: “Anh nói xem đứa trẻ này lộn thối như thế là giống ai vậy?” Bạc Cận Ngôn vô cùng học thuật đáp: “Gần mực thì đen, bên cạnh chúng ta có người như vậy không?” Hai người không hẹn mà cũng nghĩ tới một người, người nọ lại là bạn vong niên với Tiểu Bạc Giản. Khó trách mỗi lần đi vào phòng Tiểu Bạc Giản đều có cảm giác quen thuộc. Giản Dao hơi ừ ừ: “Nhất định là học theo An Nham rồi. Anh xem đây nhà An Nham loạn đến mức cỏ mọc thành đồi rồi. Trời ơi, em không muốn tương lai con trai em cũng trở thành trạch nam ế vợ lớn tuổi đâu!”

Bạc Cận Ngôn thân nhiên nở nụ cười: “Không cần lo lắng, anh đi nói chuyện với nó. Đây là trách nhiệm mà người cha phải cố gắng.”

Buổi tối. Hai cha con ngồi đối diện nhau. Bạc Cận Ngôn: “Ít học những thói quen xấu trên người anh An Nham của con đi, ví dụ như lười thôi. Aiz, mỗi lần đi vào phòng con, ta nghĩ đến đi vào hiện trường phạm tội.”

Bạc Giản ngẩng đầu, thân nhiên nói: “Đó là cách sống của con.”

Bạc Cận Ngôn: “Thật sao? Con hi vọng tương lai sẽ có một cuộc sống giống như trạch nam ế vợ lớn tuổi?” Bạc Giản: “Không phải nói cha năm đó sao.”

Bạc Cận Ngôn: “Buồn cười! Có biết năm đó khi ta theo đuổi mẹ con, An Nham vẫn chỉ biết ôm máy tính chơi game không?” Bạc Giản im lặng một lát, kéo ngăn kéo ra, bên trong đầy một đồng giấy viết thư tình đẹp đẽ thơm nức mũi. Bạc Cận Ngôn ngăn ra. Bạc Giản thân nhiên: “Đây là thư tình con nhận được học kì này. Nếu con muốn yêu đương lúc nào chả được. Tiện thể hỏi một câu, cha, lúc đi học cha có nhận được thư tình không?” Bạc Cận Ngôn: “... Tiếc quá, ta không muốn tiếp tục nói chuyện với con nữa.”

Bạc Giản: “Tất nhiên, con cũng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Ra khỏi phòng thẩm vấn, tâm trạng hưng phấn và kích động mãnh liệt ập vào ngực Phương Thanh. Theo bản năng, anh ta muốn tìm người trò chuyện. Một mình anh ta tựa vào trong hành lang hút thuốc, lấy đi động ra. Cách hôm anh ta tặng hoa đã được một ngày. Trong di động vẫn không có cuộc gọi hay tin nhắn nào của cô. Phương Thanh buồn bực hút hết điếu thuốc, đứng dậy đi dưới bầu trời sao sáng ngời. Phải nắm chắc, điều tra vụ án này. Phương Thanh lại mang theo đội đến khu hoạt hình. Bởi vì vụ án giết người bằng thuốc độc xảy ra, nên Comic-Con phải hủy bỏ, nhưng vẫn có người đang dọn dẹp đồ đạc trong sân vận động. Có người nói Comic-Con sẽ tổ chức lại sau. Trước kia Phương Thanh chưa bao giờ đến nơi thế này. Khắp nơi tràn ngập không khí thanh xuân của thiếu nam thiếu nữ, quần áo lố lằng đi qua trước mặt. Nhìn từ bên ngoài, bọn họ nổi tiếng và chói mắt như thế, cực kì cá tính, phóng đảng không kiềm chế được. Dường như không có gì lọt vào mắt họ ngoài biểu diễn trên sân khấu. Nhưng Phương Thanh và những cảnh sát khác cũng cảm thấy xúc động, khi bọn họ đi đến hậu trường, nhìn thấy nhóm thiếu niên cời đồ trang sức, thay quần áo, tuy còn chưa gỡ bỏ lớp hóa trang, nhưng phần lớn đều mặc áo phong rê tiền, cúi đầu ngồi ở ghế nhựa, thậm chí trên mặt đất còn có rất nhiều vỏ com hộp. Đây là một quần thể vô cùng mâu thuẫn. Khi biểu diễn, phóng thích cá tính cực hạn, muôn người chăm chú nhìn, giống như thế hệ bọn họ không sợ hãi chỗ nào. Trở lại trong cuộc sống thật, đó là một cái vỏ bình thường, sống vật vờ, mờ nhạt trong đám người. Hôm nay tới nơi này là để điều tra chuyên sâu, cũng là để xác minh phỏng đoán của Bạc Cận Ngôn. Phương Thanh tìm những người cosplayer từng biểu diễn cùng nhóm Nguyệt Ánh hỏi. Đó là một chàng trai cao lớn, lãnh đạm. “Có biết người của nhóm Nguyệt Ánh không?” Phương Thanh hỏi. Chàng trai đang đứng trước gương, cời chiếc nón sắt nặng nề, đáp: “Gặp mấy lần, nhưng không quá thân.”

“Bọn họ có tổng cộng mấy người?” “Không đề ý, bốn năm gì đấy.”

“Ngày hôm qua khi xảy ra vụ án, các cậu có thấy chuyện gì khác thường không?” Chàng trai lắc đầu: “Không có, tất cả chúng tôi đều bận rộn biểu diễn, ai có hơi đâu đề ý đến bọn họ chứ.”

Phương Thanh hơi đâm chiêu nhìn chàng trai: “Mấy nhóm các cậu bình thường có hay giao tiếp nhiều không?” “Không nhiều lắm.” Chàng trai cời được nút cuối cùng, vốc nước ở bồn rửa mặt, “Tất cả mọi người có hoạt động thì tham gia, gần đây nhóm bọn họ cũng tham gia ít hoạt động, cũng không thân với mọi người. Hơn nữa tham gia nhóm thì thường xuyên có người gia nhập, rồi đi.”

Lúc này có người ở ngoài cửa gọi chàng trai: “Đi thôi, xe buýt sắp tới rồi! Không là trễ xe đấy.”

Chàng trai cầm bộ đồ nặng nề khiêng lên vai, hỏi: “Anh cảnh sát, tôi có thể đi rồi chứ?” Phương Thanh gật đầu: “Đi đi, cảm ơn cậu.”

Anh ta nghĩ cậu nhóc này cũng không dễ dàng gì. Hình như anh ta nằm đó dưới sự sắp đặt của cha, trực tiếp thi trường cảnh sát, không phải nghĩ gì nhiều. Nghĩ như vậy cảm thấy ngay cả ước mơ cũng chưa từng có. Cùng lúc đó, An Nham mặc bộ cảnh phục phẳng phiu, đứng ngoài phòng làm việc Nguyệt Ánh, quan sát địa hình xung quanh. Gần đó không có camera, camera ở xa hơn cũng không chụp được manh mối gì. Cậu ta muốn đến hiện trường xem còn có thông tin nào bị bỏ qua hay không. Lúc này vừa qua giữa trưa, mặt trời chói chang chiếu trên đỉnh đầu, ánh sáng lóa mắt. An Nham đứng một lát, nghe thấy phía sau có một giọng nữ dễ nghe gọi: “Chú cảnh sát...”

An Nham quay đầu lại, hơi run run. Tóc đen da trắng, cao hơn 1m65, áo phong trắng đơn giản, quần đùi màu đen, đôi chân dài trắng như tuyết, đi bốt, hơi chói mắt. Vẫn chưa lau lớp hóa trang trên mặt, lông mi dài mà cong, đôi môi hồng hồng, nhưng cho dù tẩy trang cũng nhất định là một mỹ nhân mất to mũi hếch miệng anh đào. Cô gái nhìn tướng mạo An Nham cũng hơi sùng sốt, sau đó sửa miệng: “Anh... cảnh sát.”

An Nham bình tĩnh nhìn cô gái: “Có chuyện gì?” “Anh là cảnh sát phụ trách điều tra vụ án nhóm Nguyệt Ánh sao?” Cô gái hỏi. An Nham: “Đúng vậy. Cô là ai? Có chuyện gì?” Theo bản năng cô gái vén tóc ra sau tai, đáp: “Tôi là Cố Băng Băng, là thành viên nhóm Ánh Âm. Tôi muốn hỏi một chút, đã có kết quả điều tra chưa?” An Nham tiến lên mấy bước: “Tại sao cô phải quan tâm chuyện này?” Theo bản năng Cố Băng Băng lui về sau mấy bước: “Bởi vì...” Cô gái dường như không biết cân nhắc ngôn ngữ như thế nào. Ánh mắt kia giống như hồ nước trong đêm khuya, trong suốt nhìn cậu ta. An Nham dò tìm mắt. Đúng lúc này, con đường phía sau hai người lại truyền đến tiếng động, hình như có mấy người đi tới, còn có người hô lên: “Là Nguyệt Bán Đại Đại! Là Nguyệt Bán Đại Đại đó! Oa!” “Cậu nói xem đi xin kí tên chụp ảnh chung, cô ấy có đồng ý không?” An Nham đề ý mặt Cố Băng Băng dò lên. “À... để nói sau vậy, tôi đi trước đây.” Cố Băng Băng xoay người bước đi. An Nham nhanh tay lẹ mắt, giữ lấy cánh tay cô gái. Hai người liếc nhau, Cố Băng Băng thấp giọng nói: “Chúng ta đi nơi khác nói chuyện.”

Sau đó hai người đi xuyên qua mấy con đường nhỏ, tới quảng trường nhỏ không có bóng người. Đường nhiên vừa rồi An Nham đã tra trên điện thoại, có được hết tất cả thông tin về vị “Nguyệt Bán Đại Đại” này. Cố Băng Băng, 21 tuổi, sinh viên năm ba ngành Vật lý đại học Dân Sinh Trung Quốc. Hoa khôi của khoa. Tên trên mạng “Cố Nguyệt Bán”, cosplayer nổi tiếng, ca sĩ nổi tiếng giới cổ phong, đại thần. Tuy trẻ tuổi, nhưng đã lăn lộn trong giới nhiều năm, cũng được coi là bô lão. Weibo có 30 vạn người hâm mộ. Vẫn còn độc thân. Cố Băng Băng tựa vào bậc thang bên quảng trường, nói: “Xin lỗi, vừa rồi là mấy người hâm mộ của tôi. Tôi không muốn tiếp xúc trực tiếp với họ.”

An Nham: “Ừ.”

Cố Băng Băng ngẩng đầu nhìn anh: “Anh thật sự là cảnh sát phụ trách sao? Nhìn anh vẫn còn rất trẻ.”

An Nham im lặng một lúc, lấy thẻ cảnh sát ra đưa cho cô. Cố Băng Băng nhìn kĩ: An Nham, 25 tuổi, tổ vụ án tâm lý tội phạm đặc biệt Bộ công an. Cô “oa” một tiếng, trả lại thẻ cho cậu ta. Có gió thổi qua, Cố Băng Băng hơi lãnh, hai chân cũng run rẩy, trắng bất mắt. An Nham dò tìm mắt, hỏi: “Tại sao cô muốn tìm tôi?” Cố Băng Băng cắn môi dưới, nói: “Cảnh sát An, tôi...”

Ánh mắt An Nham trong suốt. “Hôm nay tôi mới biết được, nhóm Nguyệt Ảnh xảy ra chết người. Sau đó nhớ tới, tôi hôm đó hình như tôi nhìn thấy hung thủ. Cho nên tôi cảm thấy phải lập tức báo tin cho cảnh sát.” Cô nói, “Buổi tối trước hôm xảy ra vụ án, tôi tham gia hoạt động khá muộn, khi đi ngang qua phòng làm việc của bọn họ, nhìn thấy một người không bật đèn đi vào.”

An Nham lập tức trợn trừng mắt: “Là ai?” “Tuy đội mũ, chỉ nhìn thấy mặt bên, nhưng có lẽ là người trong nhóm bọn họ.” Cố Bằng Bằng đáp. “Ài?” An Nham tập trung nhìn cô, “Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Tường Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa hay là Hứa Sênh?” Cố Bằng Bằng im lặng một lát, nói: “Cảnh sát An, anh không biết nhóm bọn họ ban đầu có sáu người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

“Nhóm Nguyệt Ảnh tồn tại người thứ sáu.” Bạc Cận Ngôn nói. Trên đường Cherokee chạy tốc độ cao về cục cảnh sát, về mặt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều nghiêm trọng. Giản Dao nói: “Hiện trường có bốn điểm đáng ngờ. Thứ nhất, phong cách bài trí của phòng làm việc vô cùng sạch sẽ ảm áp, duy nữ, tinh tế, đặc trưng phong cách cá nhân. Chắc chắn khi phòng làm việc mới thành lập, có người dốc hết sức làm việc này. Nhưng chúng ta đến chỗ ở của năm người bọn họ, biết rõ đặc điểm tính cách của bọn họ, lại không có người nào có khiếu thẩm mỹ và thói quen như vậy. Thứ hai, người bài trí phòng làm việc cẩn thận sẽ không để cho nó lộn xộn như vậy.”

Bạc Cận Ngôn xen ngang: “Đúng, giống như em vậy. Nếu đổi thành em, cho dù nhóm sắp giải tán, em cũng sẽ không để cho phòng làm việc lộn xộn như vậy.”

Giản Dao mỉm cười: “Cám ơn ngài Bạc khích lệ. Đúng vậy, hiện tại cả phòng làm việc là trạng thái không ai quan tâm, không có đồ gì sạch sẽ mà còn lộn xộn. Tình hình hiện trường thực tế và phong cách trang trí lúc trước không hợp nhau, hoàn toàn là hai phong cách.”

“Phong cách của người thứ sáu đã bị bọn họ che giấu, tước đoạt.” Bạc Cận Ngôn nói. Câu nói sâu sắc này khiến Giản Dao khẽ rung động, nói tiếp: “Thứ ba, toàn bộ ảnh chụp trên tường đều bị ném đi. Điều này không hợp lý. Cho dù nhóm sắp giải tán, nhưng bọn họ cũng không thể vứt bỏ những kỉ niệm từng nhiệt tình yêu thương, quý giá đó. Bọn họ đang muốn che giấu thứ gì.” “Thứ tư.” Bạc Cận Ngôn chậm rãi nói, “Những bông hoa bị san rớt trong chậu hoa ở cửa sổ hình như cũng không rớt, hơn nữa còn phải chăm sóc tỉ mỉ. Là thứ từng thuộc về ‘hắn’ đó.”

Giản Dao im lặng một lát, hỏi: “‘Hắn’ chính là hung thủ sao?” “Bây giờ vẫn chưa thể kết luận được.” Bạc Cận Ngôn nói, “Nhưng ít nhất ‘hắn’ là một trong số những kẻ tình nghi. Cho dù bọn họ che giấu về sự tồn tại của một người, nhưng không thể dễ dàng xóa đi như vậy được. Tin rằng Phương Thanh và An Nham điều tra bên ngoài cũng rất nhanh tra ra được sự tồn tại của người này.”

“Nhưng...” Giản Dao nói, “Tại sao bọn họ tình nguyện mạo hiểm trở thành kẻ tình nghi giết người, chứ không chịu nói ra sự tồn tại của người này?” “Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn khẽ cười nói, “Tại sao nhỉ? Còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn so với việc trở thành kẻ tình nghi giết người à?” Trong lòng Giản Dao chấn động, Bạc Cận Ngôn nói: “Anh nghĩ chỉ cần điều tra rõ chuyện này là có thể biết được hung thủ là ai.”

Cách cục cảnh sát còn một đoạn, Giản Dao cúi đầu nhìn đồng hồ, hai người đã không ngủ hơn ba mươi tiếng rồi. “Có mệt hay không?” Cô hỏi. “Vẫn tốt.”

Giản Dao nở nụ cười: “Đúng vậy, khi điều tra án, anh rất hưng phấn. Như thế này nhé quay về cục tranh thủ ngủ một chút, phải quý trọng thân thể.”

“Được.” Anh liếc nhìn cô, đặt tấm che lên cho cô, “Em ngủ trước một lúc đi.”

Giản Dao thực sự không thể chịu nổi nữa, “Ừ” một tiếng, nhắm mắt lại, điều chỉnh ghế, tựa vào ghế, nhanh chóng truyền đến tiếng hít thở đều đều. Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, lại liếc qua di động. Bởi vì đột nhiên xảy ra vụ án giết người cosplay, nên vụ án của Hàn Vũ Mông đành tạm thời gác lại. Còn Phó Từ Ngộ hai ngày nay cũng không gọi điện hay nhắn tin gì cho anh. Hiện tại cậu ta đang cần anh mà. Anh nghĩ có lẽ mình nên quan tâm Từ Ngộ nhiều hơn. Cùng với... Anh nghiêng đầu, nhìn Giản Dao bên cạnh một mồi ngủ say. Mái tóc vốn mượt mà hiện tại hơi rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ, môi khẽ cong lên. Bạc Cận Ngôn không nhìn được giờ tay ra sờ tóc cô một chút, cuốn mấy vòng. Chuẩn bị cũng khá ổn rồi, chờ vụ án này kết thúc, sẽ cho cô một hôn lễ đầy bất ngờ lãng mạn nhất. Nghĩ đến đây Bạc Cận Ngôn bật cười. Bởi vì không có bằng chứng, ba người Tường Học Nhiễm, Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa đều được thả ra, Hứa Sênh trở về kí túc xá, Văn Hiểu Hoa được cha mẹ đưa đi. Tường Học Nhiễm quay về nhà trọ, nhưng cục cảnh sát vẫn sắp xếp mấy người canh giữ 24 giờ xung quanh, là giám sát cũng là bảo vệ. Mặt khác, chỗ của ba người bọn họ đều trang bị camera máy nghe lén. Camera gần nhà cũng bị tập hợp không chế. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa không nói gì. Tường Học Nhiễm vô cùng không hài lòng với chuyện này, hỏi cảnh sát đưa cậu ta về nhà: “Tại sao phải lắp camera? Nghi ngờ tôi à?” Cảnh sát đáp: “Đừng nghĩ nhiều, để bảo vệ cậu thôi.”

Tường Học Nhiễm hừ lạnh một tiếng, đá cửa đi vào. Lúc đầu hai cảnh sát ở trong xe giám sát còn có thể nhìn thấy hình ảnh theo dõi rõ ràng trong camera, Tường Học Nhiễm ngồi trên sofa, bật TV, xem linh tinh. Một lát sau, cậu ta bỗng nhiên đứng dậy tắt TV, đi về phía camera được đặt trên bàn. Sau đó một đồ vật phủ lên, màn hình tối đen, không nhìn thấy gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng Tường Học Nhiễm đi lại. “Shit.” Một cảnh sát mắng. Một cảnh sát khác gọi điện qua: “Tiểu Tường, sao lại thế này?” Tường Học Nhiễm không nhanh không chậm đáp: “Anh cảnh sát, tôi không thích bị người ta nhìn thấy nhất cử nhất động. Tôi nhận ý tốt của các anh. Dù sao không phải các anh vẫn nghe thấy à? Tôi đi ngủ đây.”

Nói xong cúp điện thoại. Hai cảnh sát cũng không nói gì nữa, dù sao lắp camera trong nhà người ta trên danh nghĩa là vì “hỗ trợ điều tra” và “bảo vệ”

phải được sự đồng ý của người ta. Nếu người ta đã không muốn thì cũng không còn cách nào hết. Vì thế hai cảnh sát đành phải vênh tai lên nghe. Cũng may sau đó tất cả đều bình thường, phòng tắm truyền đến tiếng tắm rửa, còn có tiếng đi lại, đóng cửa của Tường Học Nhiễm. Có lẽ là quay về phòng ngủ rồi. Nhóm cảnh sát ở trên xe cũng thay phiên nhau ngủ. Rạng sáng, Phương Thanh tới thay ca, hỏi bọn họ: “Có động tĩnh gì không?” Người cảnh sát đáp, “Không có. Nhưng thang nhóc này che màn hình camera theo dõi rồi.”

Phương Thanh nhìn vào màn hình mắng: “Không thể để thế này được!” Lập tức gọi điện thoại cho Tường Học Nhiễm, nhưng cậu ta sống chết cũng không chịu bắt máy. Phương Thanh mặc kệ tiếp tục gọi, cuối cùng đã có người nghe máy. Tường Học Nhiễm nói năng đầy hùng hồn lý lẽ: “Các người đang xâm phạm riêng tư của tôi! Anh cảnh sát, tôi nghĩ tôi chỉ đang hỗ trợ điều tra, không phải kẻ tình nghi. Các người không thể đối xử với tôi như vậy được. Các người còn như vậy tôi sẽ gọi cho bên báo chí khiếu nại đấy!” Cúp điện thoại. Phương Thanh chửi thề, nhưng cũng không có cách nào. Trong máy nghe trộm vẫn im lặng. Xem ra Tường Học Nhiễm thực sự đi ngủ. Hơn hai giờ sáng. Một cảnh sát khác đang ngủ, Phương Thanh đeo ống nghe, nhìn sao trời, nghĩ đến vụ án, nghĩ đến Kim Hiếu Triết. Đột nhiên trong tai nghe truyền đến tiếng vang rất khẽ. Tiếng thở gấp, là tiếng thở gấp. “A... a...”

Phương Thanh hoảng hốt, lập tức gọi đồng nghiệp dậy. Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết cực kì thê lương truyền đến máy nghe lén, là tiếng của Tường Học Nhiễm. Sau đó là tiếng thứ hai, thứ ba, thứ tư... Cậu ta không ngừng hét lên, giống như đang gặp phải đau đớn cực độ. Phương Thanh bỏ ống nghe xuống, lao ra khỏi xe. Động tác của Phương Thanh vô cùng nhanh, cho nên người đồng nghiệp không thể đuổi kịp. Anh ta nhảy qua rào chắn bên ngoài tiểu khu, chỉ mất mấy bước đã băng qua con đường nhỏ lên lầu. Leo mấy bậc thang đã đến căn phòng Tường Học Nhiễm ở tầng một. Trên đường chạy, anh ta không ngừng suy nghĩ. Không đúng, cửa nhà Tường Học Nhiễm khóa. Nếu có người xâm nhập, bọn họ nhất định sẽ nghe được tiếng động. Người nọ có chìa khóa. Đây là một hành lang rất dài, anh ta vừa thò đầu vào đã thấy cửa nhà Tường Học Nhiễm mở rộng, còn ở cuối hành lang một bóng dáng lóe lên rồi biến mất. Là đàn ông. Phương Thanh vội vàng nhìn thấy Tường Học Nhiễm nằm ở cửa, máu lênh láng, người nằm bất động. Phương Thanh cẩn thận, đuổi theo nhanh như tên bắn. Chờ khi người cảnh sát kia chạy được tới cửa nhà Tường Học Nhiễm thì lấp bắp kinh hãi. Anh ta tuyệt đối không nghĩ tới sẽ nhìn thấy trường hợp giết người như vậy. Trong phòng rất gọn gàng, không có dấu vết vật lộn. Tường Học Nhiễm mặt trợn trừng, trên người mặc một bộ áo cổ đại màu trắng tinh xảo. Trên đầu còn đeo mái tóc giả màu đen, thậm chí còn hóa trang, khuôn mặt tinh xảo, môi đỏ rực. Giữa mi tâm có một nốt chấm hồng, có chút không thể phân biệt được là nam hay nữ. Nhóm cảnh sát ban ngày đều quen nhìn bộ dáng kiểu ngạo nhã nhận của cậu ta, trước đó cậu ta cũng cosplay nhưng là bộ dáng công tử cô đại. Lúc này ăn mặc thế này, khiến cho người ta cảm thấy quý dị không nói nên lời. Trước ngực cậu ta cầm một con dao ở giữa tim. Máu tươi nhuộm đỏ áo trắng, trên người cậu ta còn có mấy vết thương khác, hiển nhiên đã bị chém rất nhiều dao. Người cảnh sát xông về phía trước mấy bước, thử hơi thở mạch đập của cậu ta, nhưng đã không còn. Người cảnh sát nhìn thấy hình ảnh này, vô cùng sợ hãi: giết người xảy ra hai ba phút trước. Bộ đồ cổ trang, tóc giả, còn cả hóa trang chắc chắn là trước khi chết. Là hung thủ nhân lúc cậu ta ngủ say, mặc cho cậu ta sao? Hay là tự Tường Học Nhiễm làm? Đồ điên, đúng thực là đồ điên. Phương Thanh đuổi theo đến cùng. Bóng đêm yên tĩnh, trên đường không có người, ngay cả chiếc xe cũng không. Người nọ đội mũ, lưng đeo ba lô, liều mạng chạy. Phương Thanh liều mạng đuổi theo. Dần dần khoảng cách giữa hai người được thu hẹp lại. Phương Thanh nhìn bóng dáng thân hình của người nọ, trong lòng chấn động. “Đứng lại! Cảnh sát đây!” Phương Thanh quát. Nhưng người nọ vô cùng cố chấp, sau khi chạy tới một tòa nhà, bên đó có ngọn đèn, còn có không ít tiếng người, trong lòng Phương Thanh thầm kêu không xong rồi, dùng tốc độ nhanh hơn. Tới cuối đường đã hiểu ra, trước mắt có hàng loạt quầy hàng bán đồ ăn đêm, còn có rất nhiều người đang uống bia ăn đồ nướng, liếc mắt một cái toàn là người. Phương Thanh cúi đầu xuống, ánh mắt như điện xẹt quét qua. Người nọ chắc chắn vẫn chưa chạy xa được. Nhưng quét một vòng vẫn không thấy được bóng dáng người nọ. Lúc này Phương Thanh chú ý tới bên phải con đường phía trước có một nhà vệ sinh công cộng tối như bưng, không có ai ra vào. Trong lòng Phương Thanh khẽ động, chạy vào WC nam. Không có ai hết. Mấy buồng trong cũng đều xem qua, không có một bóng người. Phương Thanh đi ra, đứng ở cửa WC nữ hộ: “Trong đây có ai không?” Không ai đáp lại. Anh chạy vọt vào. Vẫn trống không như cũ. Phương Thanh đứng ở cửa nhà vệ sinh công cộng, ngẩng đầu nhìn. Có ông chủ nướng đồ ăn, bán quần áo, có người phục vụ vội vàng vàng, có cô gái kéo chàng trai đi xa, nhưng chỉ không thấy bóng dáng của người đàn ông kia đâu. Phương Thanh chưa bỏ cuộc, lại đuổi theo một đoạn. Vẫn không thấy đâu hết. Người nọ như thể biến mất không dấu vết. Anh ta thở hồng hộc đứng trong màn đêm, tức giận mắng “Shit!”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Trời còn chưa sáng, Giản Dao nằm trong sofa ở phòng nghỉ cục cảnh sát, bỗng nhiên bừng tỉnh. Trong phòng u ám, chỉ bật một ngọn đèn bàn. Cô ngây người trong chốc lát, quay đầu nhìn, Bạc Cận Ngôn dựa vào một chiếc ghế sofa khác, đang ngủ say. Cô khẽ khàng đứng lên, đi rửa mặt, khi quay về vẫn thấy anh không nhúc nhích, cho dù nằm trên sofa chật hẹp thì đáng ngủ vẫn rất ngay ngắn. Chân dài nên duỗi hết ra ngoài chần. Giản Dao nở nụ cười, đi qua, chỉnh lại chần, đắp chăn cho anh. “Đúng là một người vọc...” Có người thấp giọng nói thầm. Giản Dao khẽ hỏi: “Tĩnh rồi?” Anh vươn tay ra, kéo cô vào trong lòng, ôm cô cùng nằm trên sofa. “Chật quá đi.” Cô nói. “Theo lý thuyết sẽ không chật được.” Anh nói, “Bởi vì em nằm trên người anh. Chúng ta chồng lên nhau, luôn là như vậy.”

Giản Dao nở nụ cười: “Hừ.”

Anh cũng cười, vùi mặt vào trong tóc cô, dường như rất mệt không muốn cử động. Cô quay mặt sang, chia tay xoa mặt anh, ngón tay khẽ lướt qua mặt, đầu ngón tay chạm vào lông mày anh, còn có cả lông mi, dường như đam mê và yêu thương càng tăng thêm cho người đàn ông trong lòng này. Anh không nhúc nhích, giống như không phát hiện, giống như đang hưởng thụ, một lát sau mới bắt lấy ngón tay cô, khẽ hôn. “Anh yêu em.” Anh nói, giọng nói dịu dàng khàn khàn. “Em yêu anh.” Cô cúi đầu dụi vào ngực anh. “Cốc cốc cốc...” Có người gõ cửa. Anh kéo cô đứng lên, chỉnh lại quần áo một chút, sau đó đi rửa mặt, cô đi mở cửa. Nửa đêm nửa hôm, trong văn phòng chỉ bật một ngọn đèn mờ. Về mặt An Nham nghiêm trọng đứng bên ngoài: “Tường Học Nhiễm chết rồi.”

Giản Dao chấn động. Lúc này Bạc Cận Ngôn đã đi tới phía sau cô, khuôn mặt lạnh lùng: “Không phải đã phái người đến bảo vệ sao?” An Nham đáp:

“Hung thủ có chìa khóa, mở cửa vào nhà Tường Học Nhiễm, máy theo dõi lại bị Tường Học Nhiễm cố ý che đi. Khi phát hiện đã không còn kịp, Phương Thanh lập tức đuổi theo, nhưng không bắt được hung thủ.” Bạc Cận Ngôn cau mày: “Ngay cả Phương Thanh cũng không bắt được?” Khi bước vào nhà Tường Học Nhiễm, Giản Dao cảm thấy rất khó chịu. Ai nhìn thấy người chết ăn mặc như vậy cũng không thoải mái nổi. Đó là biểu đạt, phát tiết nào đó, dùng cách thức từ vong tiêu cực như vậy. Quá trình từ vong của Tường Học Nhiễm đã điều tra rõ ràng. Phát hiện hộp thuốc ngủ trong phòng ngủ của cậu ta, cũng điều tra ra gần nửa năm nay cậu ta đã quen uống thuốc ngủ. Hung thủ không chỉ có chìa khóa nhà, còn biết được thói quen của cậu ta. Cho nên hai giờ sáng lên vào. Về phần camera bị che mất là do Tường Học Nhiễm tự làm. Nếu không Phương Thanh chắc chắn cứu kịp cậu ta, bắt được hung thủ. Qua kiểm tra, trước đó khi cảnh sát kiểm tra nhà Tường Học Nhiễm vẫn chưa phát hiện bộ quần áo phụ nữ bằng lụa trắng trên người cậu ta. Cho nên quần áo, tóc giả, dao đều là hung thủ mang đến. Sau khi vào phòng ngủ, hắn thay đổi quần áo, trang điểm, đội tóc giả cho Tường Học Nhiễm. Từ một chàng trai nhả nhai gầy gò biến thành bộ dáng nam giả nữ. Cuối cùng một nhát dao giết chết Tường Học Nhiễm, để cho cậu ta vĩnh viễn chết đi trong bộ dáng này. Đám người Phương Thanh nghe được tiếng hét thảm thiết trong máy theo dõi, đúng là tiếng hét của Tường Học Nhiễm phát ra, trong khi đang ngủ cậu ta bị giết chết. “Có thể xác định kẻ tình nghi không?” Bạc Cận Ngôn hỏi. “Có thể xác định.” An Nham đáp, cậu ta lấy ra một bức tranh vẽ tay, nói: “Đây là bộ dáng kẻ tiến vào phòng làm việc buổi tối trước ngày xảy ra vụ án đầu độc mà nhân chứng Cố Băng Băng nhìn thấy. Cô ấy vẽ tranh khá tốt, tự mình vẽ ra. Qua lời xác nhận của cô ấy, đúng là một trong những người sáng lập phòng làm việc năm đó, thành viên thứ sáu Kha Thiên.”

Phương Thanh gật đầu nói: “Bức tranh vẽ rất khá. Tối qua tuy tôi chỉ nhìn thấy bóng dáng, nhưng hình dáng là cùng một người. Hơn nữa trước đó khi chúng ta điều tra sâu hơn cũng từ bên ngoài biết được sự tồn tại của Kha Thiên. Nhưng là gần nửa năm nay, cậu ta không còn tham gia hoạt động của nhóm nữa, hơn nữa số lượng người trong giới này rất nhiều, nên trước đó không có ai nhắc tới cậu ta.”

“Tôi đã tập trung camera theo dõi gần nhà Tường Học Nhiễm, lúc ấy khi Phương Thanh đuổi theo, Kha Thiên chạy như bay, có hai camera chụp lại được cậu ta.” An Nham nói, “Có thể xác định trăm phần trăm hung thủ chính là cậu ta.”

Bạc Cận Ngôn chỉ lãnh đạm cười, dường như đang trầm tư nhìn từ thi trước mặt. Giản Dao tiếp nhận bức vẽ và tài liệu khác trong tay bọn họ, nhìn bộ dáng của Kha Thiên, trong lòng chấn động. Chàng trai cao gầy, khoảng 1m78. Tóc ngắn, tướng mạo vô cùng thanh tú, ánh mắt thon dài, chiếc mũi cao thanh tú, khuôn miệng nhỏ nhắn. Có thể nói vô cùng đẹp đẽ. Không thể không nói, nhân chứng vẽ ra bức tranh giống hệt như thật. Kha Thiên có đôi mắt vô cùng u buồn, cách từ giấy dường như có thể cảm nhận được dòng nước yên lặng trong đôi mắt cậu ta. Năm nay cậu ta 23 tuổi, năm ngoái vừa tốt nghiệp đại học Nam Hoa. Năm đó cùng Tường Học Nhiễm, Dung Hiểu Phong sáng lập phòng làm việc Nguyệt Anh. Vừa rồi Phương Thanh nhắc tới “điều tra sâu hơn”, chính là tìm được một số người cũ trong giới này, đều đã tốt nghiệp đi làm, mới hỏi ra được sự tồn tại của Kha Thiên. Cho dù đám Tường Học Nhiễm che giấu thế nào, với mức độ làm việc cẩn thận của cảnh sát, điều tra ra cậu ta chỉ là chuyện sớm hay muộn. Trong tư liệu còn có mấy tấm ảnh, là do Cố Băng Băng cung cấp, năm đó cô nhóc cùng tham gia một giải thi đấu cosplay với Kha Thiên, nên vẫn giữ lại một ít ảnh chụp. Nhìn thấy người trong những tấm ảnh, khiến người ta có cảm giác kinh diễm. Kha Thiên trong ảnh, mặc đồ màu đỏ hoặc trắng. Tóc dài đen như áo choàng tơ lụa, giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ, mắt như khói sóng, cười như trẻ con, bàn tay trắng nõn như ngọc. Nếu nói trước đó từng chứng kiến vẻ đẹp của những cosplayer khác khiến mắt người ta sáng rực, thì khí chất và mỹ mạo của Kha Thiên đủ khiến người ta im lặng không chớp mắt. “Băng Băng nói, trong cuộc thi cosplay đó, cô ấy đứng thứ nhất, Kha Thiên đứng thứ hai.” An Nham bổ sung. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao không để ý, Phương Thanh liếc cậu ta. “Không có tài liệu sau khi tốt nghiệp.” Giản Dao nói, “Cậu ta đi làm ở đâu, làm việc gì? Tại sao rời khỏi nhóm. Hiện tại vì sao lại trở về?” An Nham lắc đầu: “Cố Băng Băng cũng không nghe được tin tức gì về cậu ta. Nói là hơn nửa năm trước cậu ta đã biến mất.”

“Đã đến lúc mời hai người kia quay lại trò chuyện rồi.” Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói, “Nhóm này rốt cuộc cất giấu bí mật gì.”

Bên trong phòng thẩm vấn. Biết được tin Tường Học Nhiễm chết, sắc mặt Hứa Sênh càng thêm trắng bệch. “Ai giết cậu ta?” Cuối cùng cô nàng cũng đã hơi kích động, “Cậu ta chết như thế nào? Văn Hiểu Hoa? Là Văn Hiểu Hoa sao? Chính là cậu ta... Sao có thể là cậu ta...”

Cô nàng lâm bầm, Phương Thanh đưa hiện trường ảnh chụp Tường Học Nhiễm từ vong đến trước mặt cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 35

Sắc mặt Hứa Sênh bỗng nhiên biến đổi. Đó là loại sắc mặt khó có thể hình dung nổi, giống như người trong nháy mắt chết đi. “Tại sao...” Phương Thanh chậm rãi hỏi, “Mọi người không nghi ngờ Kha Thiên?” Cái tên này giống như viên đạn, nổ tung trong lỗ tai Hứa Sênh. Cô nàng im lặng, muốn giơ tay cầm lấy ảnh, nhưng không dám. Phương Thanh nhìn thấy tay cô nàng phát run. Cả người như sắp ngã từ trên ghế xuống. “Sợ cậu ta như vậy sao?” Phương Thanh hỏi, “Có nhân chứng nhìn thấy tối trước hôm đó, cậu ta vào phòng làm việc hạ độc. Cậu ta là một trong những người sáng lập nhóm, chắc chắn cũng có chìa khóa đúng không? Tại sao các cô cậu không nói? Đêm hôm qua cậu ta giết chết Tường Học Nhiễm, suýt bị chúng tôi bắt được.” Hứa Sênh đột nhiên đuổi tay ra, gạt tấm ảnh xuống đất. Sau đó bà vai không ngừng run rẩy, khóc nức nở: “Không! Không thể nào! Sao có thể... Điều này sao có thể...” Tâm trạng của cô nàng hoàn toàn sụp đổ. Phương Thanh im lặng. Trong một phòng thẩm vấn khác, cũng đang tiến hành hỏi cung. Giản Dao đặt ảnh chụp trạng thái từ vong của Tường Học Nhiễm, để trước mặt Văn Hiểu Hoa. Phản ứng của Văn Hiểu Hoa càng tệ hơn so với Hứa Sênh, cả người cậu ta cứng đờ, sau đó té ngã xuống mặt đất. “Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy...” Sắc mặt cậu ta trắng bệch, cả người run rẩy. Bạc Cận Ngôn nâng cậu ta lên. “Đây là tạo hình Kha Thiên thường xuyên cosplay, có đúng không?” Bạc Cận Ngôn chậm rãi hỏi, “Trước khi giết Tường Học Nhiễm, cậu ta cosplay cho Tường Học Nhiễm.”

Văn Hiểu Hoa mở to hai mắt: “Anh... anh... anh nói người giết Học Nhiễm chính là... là Kha, Kha Thiên?” “Có nhân chứng.” Giản Dao nói, “Người đầu độc cũng là cậu ta.”

Toàn bộ khuôn mặt Văn Hiểu Hoa không còn chút máu nào”: “Không... Không thể nào... Nhất định là làm rồi! Là người khác! Là những người khác!” Bạc Cận Ngôn hơi nghiêng người về phía trước, nhìn gần cậu ta, khoe miệng nở nụ cười khinh thường: “Văn Hiểu Hoa, Kha Thiên mất tích đã nửa năm, tại sao toàn bộ các cậu đều giấu giếm chuyện cậu ta từng là thành viên? Tại sao còn chần chừ hơn cảnh sát, hung thủ không phải là cậu ta?” Văn Hiểu Hoa không trả lời được, bỗng nhiên cậu ta cúi đầu, né tránh tầm mắt của Bạc Cận Ngôn. “Các cậu đã làm gì cậu ta?” Bạc Cận Ngôn gần từng tiếng hỏi. Nước mắt Văn Hiểu Hoa không ngừng rơi xuống: “Tôi không biết, tôi không biết gì hết! Không phải tôi! Tôi chỉ là... Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về!” Cậu ta khóc rống lên. Mắt thấy cậu ta sắp sụp đổ, Bạc Cận Ngôn liếc mắt với Giản Dao, Giản Dao đi lên trước, khẽ vỗ bờ vai cậu ta, nói: “Hiểu Hoa, nói ra đi. Đã ba người chết rồi, mục tiêu kế tiếp của Kha Thiên, nói không chừng chính là cậu đấy. Cậu không nói ra, chúng tôi không thể giúp cậu được. Là mạng sống hay giấu diếm chân tướng quan trọng hơn? Cho dù phải đối mặt với chuyện khó nói như thế nào cũng tốt hơn là chết đúng không?” Hai tay Văn Hiểu Hoa ôm mặt, khóc rống lên: “Chỉ là... chỉ là không thể là cậu ta mà! Tôi biết, tôi biết chứ...” Cậu ta hoảng hốt ngẩng đầu lên: “Là cậu ta sống lại! Là quý, là quý đó! Cậu ta biến thành quý tới giết chúng tôi! Nửa năm trước, chúng tôi đã chôn cậu ta rồi mà...”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều chấn động. Vụ án giết người liên hoàn xảy ra ở khu hoạt hình dưới sự cố gắng của nhóm Bạc Cận Ngôn, đang từng bước một đến gần với chân tướng. Cùng lúc đó, trong góc của thành phố này có người đang lập kế hoạch, có người đang rình mò. Hàn Vũ Mông ngồi trước cửa sổ, nhìn thành phố xa lạ này. Cô mặc chiếc váy dài màu thủy lam mùa ngày hôm đó, tóc dài búi cao, dáng vẻ đoan trang. Khuôn mặt của cô bình tĩnh, dù có sóng gió gì cũng không thể khiến lòng cô xao động. “Cô thấy hắn ta rồi chứ?” Một giọng nói cách đó không xa hỏi. “Thấy rồi.” Cô đáp. “Muốn gặp hắn ta không?” Cô nở nụ cười: “Không quan trọng.”

“Cô có thể giết hắn ta chứ?” “Có thể.”

“Sẽ không luyến tiếc?” “Đương nhiên là không.”

Người nọ nở nụ cười, lại hỏi: “Nguyên vọng của cô là gì?” Hàn Vũ Mông nhìn ngoài cửa sổ, im lặng một lát, đáp: “Nguyên vọng lớn nhất của tôi đương nhiên là mãi mãi ở bên người tôi yêu, người hùng của tôi.”

Người đàn ông cười nói: “Được. Hiện tại bọn họ đang bị một nhân vật nhỏ đùa giỡn. Chúng ta không cần phải gấp gáp lộ diện, nhưng cũng nên chơi đùa với họ một chút, đến lúc cô tiếp xúc với Phó Từ Ngộ rồi. Đi đi.”

Hàn Vũ Mông đứng lên, cầm túi, rời khỏi phòng. Khi đi qua bên người đàn ông, hắn ta giữ lấy cánh tay cô: “Hắn ta nhất định sẽ chạm vào cô đúng không? Cô có biết điều này khiến tôi rất khó chịu?” Hàn Vũ Mông nở nụ cười, rút tay về: “Đấy chẳng phải là cảm giác anh thích sao?” “Ha ha ha...” Hắn ta cười ha hả. Phó Từ Ngộ không nghe lời Bạc Cận Ngôn. Hai ngày nay, anh tìm khắp nơi, đi đến nơi Hàn Vũ Mông từng xuất hiện, tìm kiếm mỗi góc ngách, ngóng trông nhìn thấy tung tích của cô. Nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Anh bị vây trong trạng thái mờ mịt. Nghĩ đến sự ngọt ngào xa xôi kia lại cảm thấy mờ mịt. Thực ra có rất nhiều chi tiết anh đã không còn nhớ rõ. Nghĩ đến những năm ấy cũng cảm thấy mờ mịt. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy lại tựa như chỉ trong nháy mắt. Đối với sự xuất hiện lần này của cô lại mờ mịt. Anh giống như đối mặt với một người phụ nữ xa lạ, cứ nghĩ đến cô là trong lòng cảm thấy đau đớn. Còn yêu cô không? Không biết, nhớ nhưng đã trở thành thói quen rồi. Không yêu sao? Nhưng mỗi câu miêu tả trong mỗi bài báo cô từng mất tích đều khắc sâu trong lòng anh. Anh không ngừng tưởng tượng trong đêm những đau đớn cô phải chịu, hình ảnh cô qua đời. Cả đời này anh đều không quên được cô. Sự lương thiện, nhiệt tình, gọi cảm của cô. Sự vĩ đại của cô. Đúng vậy, nếu trong sinh mệnh của Phó Từ Ngộ, có người phụ nữ có thể dùng hai chữ “vĩ đại” để hình dung thì chỉ có cô thôi. Cô còn trẻ như vậy mà tình nguyện đi viện trợ; hận không thể lấy tất cả mọi thứ trên người ra giúp đỡ những người dân chạy nạn cô gặp được; lựa chọn làm người chết cuối cùng để cứu những người còn sống. Phó Từ Ngộ không hề nghi ngờ người mình nhìn thấy là Hàn Vũ Mông. Chỉ là tám năm đã trôi qua, tại sao cô rời đi rồi lại trở về? Cô vẫn là bộ dáng nở rộ sâu trong nội tâm anh sao? Nửa đêm, các tòa nhà thành thị yên tĩnh vắng vẻ. Khi ở một mình, sắc mặt Phó Từ Ngộ luôn là vẻ thờ ơ, khác với bộ dáng vui vẻ khi ở bên bạn bè. Anh ấn mặt mũi, mở cửa. Bật đèn, một người ngồi trước cửa sổ. Cô quay đầu, đứng lên. Đó là ánh mắt cả đời này Phó Từ Ngộ không thể quên được. Giọng nói của cô dịu dàng bình tĩnh như lúc mới gặp: “Từ Ngộ, em về rồi. Không nghĩ tới mặt mũi mở cửa vẫn là sinh nhật của em, em trực tiếp mở cửa vào.”

Mọi thứ trong tay Phó Từ Ngộ rơi hết xuống đất. Dưới đất rõ ràng là đất bằng, anh loạng choạng lùi mấy bước, giống như cả một đời đã qua lâu như vậy, mỗi bước đến trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Văn Hiểu Hoa nhớ lại hai năm về trước. Lần đầu tiên cậu ta đến nhóm Nguyệt Ảnh đăng kí nhìn thấy một chàng trai bộ dạng vô cùng thanh tú, ngồi sau bàn, dùng giấy màu cắt đồ trang trí cho sân khấu. Lúc ấy Văn Hiểu Hoa hơi căng thẳng, nói: “À, xin chào, tôi là Văn Hiểu Hoa, là người đăng kí mấy hôm trước.”

Kha Thiên ngẩng đầu, lập tức bỏ đồ trong tay xuống, nói: “Chào cậu, Hiểu Hoa, hoan nghênh cậu. Cậu có thể gia nhập nhóm của chúng tớ thực sự là tốt quá.”

Vô cùng khách sáo, nụ cười vô cùng dịu dàng. Văn Hiểu Hoa chưa từng gặp ai khách sáo như cậu ta. Sau đó mới biết cậu ta đối xử với tất cả mọi người đều như thế. Dù là nguyên lão của nhóm, nhưng hoàn toàn khác với Dung Hiểu Phong, không kiêu ngạo như Tường Học Nhiễm. Cậu ta ân cần săn sóc quan tâm mọi người, có việc gì cậu ta nhất định là người đầu tiên chịu khó đi làm. Cậu ta luôn cố gắng lấy lòng mọi người, hi vọng tất cả mọi người đều

thích mình. Có lẽ bản tính của cậu ta vốn là như thế, nhưng không biết tại sao, thời gian càng lâu, ngay cả Văn Hiểu Hoa tính cách vốn hiền lành, cũng cảm thấy hơi phiền, cũng chẳng còn đối xử khiêm nhường với Kha Thiên nữa. Trong tay có việc gì cũng làm không xong, bắt đầu sai cậu ta đi làm. Cho dù nhận được lợi ích từ cậu ta, cũng chẳng thêm cảm ơn tiếng nào. Thịnh thoảng cũng lười xin lỗi. Thái độ của mọi người như vậy, không phải là Kha Thiên không để ý. Rất nhiều lúc, Văn Hiểu Hoa cũng có thể nhận ra sự cô đơn của cậu ta. Cậu ta nom nớp lo sợ, nhưng lại không nhận được tình bạn chân thành tha thiết của bất cứ ai. Có lẽ con người vốn tự ti. Cậu ta tự ti, bọn họ cũng thế. Văn Hiểu Hoa thấp thoáng nghe được cậu ta là cô nhi, từ nhỏ cha mẹ đã qua đời, một mình ông nội nuôi dưỡng cậu ta. Có lẽ vì thế nam hài đẹp đẽ mà cô độc này mới dần dần hình thành tính cách như vậy chăng? Bởi vì cậu ta không đi làm. Không phải không tìm thấy việc làm mà cậu ta vốn dĩ không đi tìm. Cả ngày cậu ta làm tổ trong phòng làm việc, mụ mị trong hoạt hình, trong cosplay. Ai cũng thừa nhận cậu ta là coser tốt nhất bọn họ từng biết, nhưng biểu diễn này không thể kiếm com ăn. Nhìn cậu ta sa đọa như vậy, mọi người càng xem thường mặc dù ở chung trong một nhóm. Có một lần, Văn Hiểu Hoa có lòng tốt khuyên nhủ cậu ta: “A Thiên, cậu vẫn nên đi tìm việc đi. Tiếp tục như vậy không phải là cách hay.”

Cậu ta đã không có tiền, còn đem chút tiền thưởng, tiền sinh hoạt dốc hết vào mua đồ biểu diễn đắt đỏ, mỗi ngày bản thân ăn mỳ ăn liền. Lúc ấy Kha Thiên nói như thế nào à? Cậu ta nghịch mấy bông hoa, ngẩng đầu cười nhìn Văn Hiểu Hoa. Nụ cười dịu dàng như gió mát trắng sáng: “Không, Văn Hiểu Hoa. Hiện tại tiền thưởng thi đấu cosplay càng ngày càng cao, chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định có thể sống tốt. Đây là giấc mơ và đam mê của tớ, tớ đã coi đây là cuộc sống. Chẳng lẽ mọi người cứ phải sống theo khuôn phép cũ, trở thành nô lệ cho nhà cửa, xe cộ, còn tớ không thể sống với giấc mơ của mình sao? Chỉ cần bản thân thích, tạm thời vất vả một chút có sao đâu?” Lúc ấy Văn Hiểu Hoa nghe xong cũng hơi chần chừ, nhưng khi kể lại cho Tường Học Nhiễm, cậu ta chỉ khinh thường cười: “Đồ thần kinh. Cậu không biết là Kha Thiên hơi điên sao? Thực tế tháng trước cậu ta đã hỏi vay tiền Lục Quý một lần rồi, tháng này cần thận mượn cậu đấy.”

Văn Hiểu Hoa cảm thấy Tường Học Nhiễm nói có lý, vì thế trong lòng càng khinh thường Kha Thiên. Nhưng câu nói kia của Kha Thiên thường xuyên vang lên trong đầu cậu ta. Chẳng lẽ mọi người cứ phải sống theo khuôn phép cũ, trở thành nô lệ cho nhà cửa, xe cộ, còn tớ không thể sống với giấc mơ của mình sao? Tạm thời vất vả một chút có sao đâu? Đứng vậy có sao đâu chứ? Có lẽ ngay cả Kha Thiên cũng không nghĩ đến món tiền bất ngờ kia lại đưa cậu ta vào con đường chết. Ánh mặt trời sáng rực như thể chiếu sáng tất cả bóng tối và mờ mịt trên thế gian này. Máy chiếc xe cảnh sát dừng ở một mảnh đất hoang cách khu công nghiệp hoạt hình không xa. Cỏ dại mọc thành bụi, nước đen tràn lan, có mùi thối gay mũi. Ánh mắt Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều vì khóc mà đỏ bừng, dù sao cũng chỉ là mấy đứa trẻ ra trường chưa bao lâu. Bọn họ xác nhận hiện trường. Đó là một gốc cây đại thụ, có dấu vết bùn đất mới lấp dưới tàng cây. Nhân viên công tác đã bắt đầu đào bới. Đám người Bạc Cận Ngôn đứng bên ngoài. Nhưng căng thẳng nhất là Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa. Bọn họ vô cùng muốn biết chẳng lẽ người từng chôn ở dưới kia thực sự đã mất? “Tại sao lại như vậy?” An Nham hỏi, “Tại sao Kha Thiên đối xử tốt mà bọn họ lại khinh thường?” “Cậu ta sống quá phức tạp.” Phương Thanh nói, “Quá để ý cách nhìn của người khác, nên bị coi thường.”

Lời này rất có lý, Giản Dao và An Nham đều gật đầu. Bạc Cận Ngôn hừ một tiếng, nói: “Là bọn họ không đủ tốt bụng, coi thường lòng tốt của người khác. Đây không phải là lỗi của cậu ta, mà là của bọn họ.” Cái “bọn họ” này tất nhiên là chỉ những người khác trong nhóm Nguyệt Anh. “Nhưng đa số mọi người đều là như thế, đúng không?” Giản Dao hỏi lại. “Cho dù đa số mọi người làm như vậy, cũng là sai lầm.” Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói. Tất cả mọi người im lặng. Một lát sau, Phương Thanh cảm thán nói: “Không có đại ác, chỉ có tiểu ác và ngẫu nhiên gặp sao hay vậy. Cái này có lẽ là bản tính rồi.”

Bạc Cận Ngôn liếc anh ta: “Thịnh thoảng anh cũng rất sâu sắc.”

Phương Thanh nở nụ cười: “Xin nhận lời khen.” Công cụ đào bới xâm nhập từng tấc đất, mấy lớp bùn mới mẻ bị tách hết ra, dần dần lộ ra manh mối bị che giấu. Một góc quần áo đã bị máu tươi khô nhuộm thành màu nâu đậm, chiếc giày không nhìn rõ màu sắc, móng tay người... Về mặt của đám Bạc Cận Ngôn đều trở nên nghiêm túc. Còn mặt Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh đã không còn chút máu. Nước mắt Văn Hiểu Hoa không ngừng rơi xuống, Hứa Sênh lấy tay che mặt. Đúng vậy, nhớ lại đêm đó mà vẫn thấy ghê rợn cả người. Máy hôm trước, bọn họ bỗng nhiên nhận được điện thoại của Kha Thiên, giọng nói của cậu ta vô cùng kích động: “Phòng làm việc của chúng ta không cần phải giải tán! Tớ nhận được một món tiền rất lớn! Có thể làm quỹ gây dựng sự nghiệp cho chúng ta!”

Nghe thấy chữ “tiền”, trong lòng mọi người khó tránh khỏi dao động. Lần đầu tiên, dưới sự triệu tập của Kha Thiên, mọi người đều có mặt đông đủ. “200 vạn! Chúng ta nhận được 200 vạn.” Kha Thiên ngồi trên ghế, cả người cười vô cùng vui vẻ.

“Tiền ở đâu ra vậy?” Tường Học Nhiễm cười hỏi. Kha Thiên nhìn về mặt cậu ta đáp: “Tớ... trước đó tớ gửi tài liệu phòng làm việc, các đoạn băng ghi hình của chúng ta cho rất nhiều nhà đầu tư. Tớ còn viết bản báo cáo chi tiết về việc đầu tư. Cuối cùng đã nhận được hồi âm. Một thiên sư đầu tư cho chúng ta 200 vạn. Phần tiền này làm tài chính khởi động, tùy chúng ta chi tiêu. Chỉ cần chúng ta chính thức bắt tay xây dựng phòng làm việc, nhận được càng nhiều tiền thưởng, nói không chừng bên họ sẽ đầu tư càng nhiều, giúp Nguyệt Ảnh của chúng ta trở thành công ty hoạt hình có sức ảnh hưởng lớn trong nước.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tất cả mọi người hoảng sợ, trong lòng nói không chần chừ là giả. Không ai nghĩ một người tầm thường như Kha Thiên có thể làm được chuyện lớn như vậy? Nhưng nghĩ lại thực sự cũng chỉ có cậu ta mới làm được. Cậu ta rất thông minh, thành tích các môn chuyên ngành ở đại học rất tốt. Nhiều ngày trôi qua như vậy, cậu ta làm tổ ở trong phòng làm việc một thời gian dài, không biết nghiên cứu tư liệu gì. Cũng từng bắt xe buýt đi ra ngoài rất nhiều lần, không biết đi đâu. Cũng chỉ có cậu ta mới viết và xem hiểu mail tiếng Anh, biết “Thiên sư đầu tư”, “Báo cáo đầu tư” gì gì đó. Con người không động

lòng mới là kì lạ. Việc này tất nhiên khiến cho người ta vui sướng, nhưng lại là do Kha Thiên luôn bị bọn họ sai bảo hoàn thành. Điều này khiến cho lòng người cũng hơi không thoải mái. Song Kha Thiên hoàn toàn không nhận ra. Thấy tất cả mọi người im lặng, cậu ta lại bắt đầu cố gắng trình bày kế hoạch của mình, ý đồ thuyết phục mọi người: "... Có phần tiền này, ít nhất hai năm chúng ta không phải lo lắng về kinh tế, cũng không phải vội vàng đi tìm việc làm. Tớ có thể thành lập phòng làm việc trong thời gian ngắn, chúng ta đi tham gia các cuộc thi trong nước, thậm chí cũng có thể thi đấu ở nước ngoài. Chỉ cần có danh tiếng sẽ không ngừng có các hợp đồng hợp tác. Chúng ta có thể mua trang phục và trang bị tốt, cũng có thể lập trang web và phòng làm việc trên weibo; Hiểu Phong, Lục Quý có thể làm ngôi sao cosplay do chúng ta tạo ra..."

Cuối cùng cũng có người bật cười, bầu không khí dường như cuối cùng đã được hâm nóng lên. Lúc này Tường Học Nhiễm hỏi một câu: "Cho nên nói khoản tiền này mọi người đều có phần?" Kha Thiên hơi do dự một chút, đáp: "Đúng vậy!"

"Chúng tớ sẽ suy nghĩ." Tường Học Nhiễm nói. "... Được."

Kha Thiên thuê một căn phòng trong khu dân cư gần đó, tối hôm đó khi rời khỏi phòng làm việc, mọi người đều đi chung, còn Kha Thiên đi riêng. Lục Quý hơi do dự: "Mọi người cảm thấy thế nào? Tớ cảm thấy đề nghị của Kha Thiên rất hay. Chỉ là không đi tìm việc làm, đến phòng làm việc, tớ sợ người nhà phản đối."

Dung Hiểu Phong nói: "Cũng không cần phải làm việc, làm thêm cũng được mà, tận 200 vạn đấy. Có thể mua được rất nhiều quần áo tốt, cũng có thể thuê được phòng làm việc rất tốt. Có phải chúng ta cũng được chia chút tiền để tiêu không?" Cô nàng nói như vậy, tất cả mọi người đều bật cười. Hứa Sinh nói: "Làm thêm, chia tiền, chỉ sợ Kha Thiên sẽ không đồng ý đâu."

Tất cả mọi người đều sùng sốt. Văn Hiểu Hoa nói: "Anh Tường, anh nói gì đi."

"Đúng vậy, Học Nhiễm, cậu nói đi." Tất cả mọi người nhìn Tường Học Nhiễm. Từ lúc này đến giờ Tường Học Nhiễm vẫn luôn im lặng, lúc này mới nở nụ cười nói: "Cậu ta hoang tưởng, các cậu cũng hoang tưởng theo à? 200 vạn là một số tiền lớn, cậu ta có thể lừa người lấy được số tiền này, vạn may cũng không tệ. Có lẽ người nọ cũng chả hiểu gì về tình hình giới cosplay trong nước hoặc là kẻ có tiền tiêu chơi. Con của những nhà giàu không phải cũng lập nhóm chơi sao? Mọi người cảm thấy chuyện này có thể kéo dài được bao lâu?" Tất cả mọi người im lặng. "Anh Tường, ý của anh là chuyện này không được?" Lục Quý hỏi, "Vậy làm thế nào đây?" "Khi học đại học tôi tham gia nhóm, một là vì sở thích, hai là có thể tăng thêm thực tiễn kinh nghiệm xã hội để tìm công việc tốt. Tôi chưa bao giờ nghĩ dựa vào cái này để kiếm sống. 200 vạn, chúng ta có 6 người, sẽ tiêu được trong bao lâu đây? Hiện tại một năm tiền thuê nhà ở BJ tận mấy vạn, đừng nói đến mua trang bị, thành lập công ty và các thứ khác. Cậu ta nói nghe dễ dàng ghê, thực sự nghĩ rằng mọi chuyện có thể thuận buồm xuôi gió sao? Tham gia thi đấu không lấy được tiền thưởng thì làm thế nào? Không có danh tiếng thì sao? Đến lúc đó nhà đầu tư không rót tiền, chúng ta sống thế nào? Đến lúc đó chúng ta không có kinh nghiệm công tác, tổn mất mấy năm thời gian, ai còn thuê chúng ta? Hiện tại chúng ta tốt nghiệp khóa này đã khó tìm việc rồi. Tôi nghe mấy người anh em làm bên nhân sự từng nói tôi kỳ nhất là người đã tốt nghiệp mấy năm, không có kinh nghiệm công tác còn khó tìm việc hơn người mới ra trường. Các cậu thực sự tính đánh cược tương lai của mình vào Kha Thiên này sao?" Trên con đường tối tăm yên tĩnh, tất cả mọi người đều im lặng. Sau đó Dung Hiểu Phong lên tiếng: "Nhưng tớ thích cosplay, đó có lẽ là cơ hội duy nhất thực hiện ước mơ của chúng ta."

Môi Văn Hiểu Hoa cũng nhấp máy. Tường Học Nhiễm nói tiếp: "Đừng tin những lời đó, nghĩ thử xem, có ai sinh ra mà muốn sống tạm bợ, xa quê không. Người xa quê đều sống nghèo khổ chán nản. Ở lại, dung nhập xã hội, làm người đến nơi đến chốn, cuối cùng mới có thể đi lên địa vị cao. Hơn nữa, mọi người suy nghĩ quá tích cực rồi. Kha Thiên không cha không mẹ, một mình ăn no đói bụng cũng không sao, đương nhiên là nhẹ nhõm rồi. Còn chúng ta thì sao? Chúng ta làm cái này còn phải được sự đồng ý của cha mẹ đấy."

Lời này đánh trúng uy hiếp của mọi người. Sẽ không đồng ý đâu. Không có cha mẹ nào chịu đồng ý cả. Đây là đáp án không cần phải suy nghĩ. "Vậy chúng ta bỏ lại Kha Thiên, để cho cậu ta làm một mình sao?" Lục Quý hỏi. Tường Học Nhiễm không trả lời ngay, mà hơi dăm chiêu nhìn mọi người. "Phần tiền này dùng để chi cho phòng làm việc của chúng ta, những cố gắng từ trước đến nay của chúng ta, đúng không?" Cậu ta hỏi. "Ừ." "Đừng vậy."

"Cậu ta cũng từng nói, món tiền này thuộc về mọi người?" Tường Học Nhiễm lại hỏi. "Đúng vậy."

"Ý của cậu là?" Mặt Hứa Sinh sáng rực lên. "Nếu là tiền của mọi người, số đông mọi người không đồng ý dùng gây dựng sự nghiệp. Vậy thì nên chia ra." Tường Học Nhiễm nói, "Cậu ta dùng để làm việc thì chia nhiều một chút, 40 vạn. Còn lại tôi đã tính qua, mỗi người chúng ta 32 vạn. Mọi người cảm thấy thế nào?" Mọi người hai mặt nhìn nhau. Dù sao đối với những con người gia cảnh bình thường sắp tốt nghiệp thì đây là một khoản tiền lớn, thậm chí biểu thị trong một thời gian dài không phải chịu áp lực về kinh tế. "Nếu cậu ta không muốn đưa thì sao?" Dung Hiểu Phong hỏi, "Cậu ta luôn rất ích kỉ."

Tường Học Nhiễm nói: "Tiền là của mọi người, cậu ta có quyền gì chứ? Qua hai ngày nữa, gạt cậu ta sang một bên, Lục Quý, cậu và tôi cùng đi thương lượng với cậu ta lấy tiền."

Mặt trời dần lên cao, hồ cũng đào càng ngày càng sâu. Phương Thanh ngồi xỏm bên hồ, cau mày. Đã sâu như vậy rồi, ngoài phát hiện ra đồ linh tinh, còn đâu chả thấy gì hết. Văn Hiểu Hoa lấp bắp nói: "Hôm đó chúng tôi cũng không chôn sâu như vậy... Cũng đã kiểm chứng, cậu ta không còn sống, thực sự chết rồi." Sắc mặt Hứa Sinh cũng trắng bệch, sau đó cắn môi, chạy đến bên hồ cẩn thận xem, môi run bần bật. Bạc Cận Ngôn lại lộ ra nụ cười vô cùng lãnh đạm: "Oa, thú vị thật." Giản Dao hỏi hai người bọn họ: "Hai người xác định đêm đó cậu ta thực sự đã chết?" "Chết rồi mà..." Văn Hiểu Hoa khóc nói, "Lúc chúng tôi đến nhà cậu ta, cậu ta nằm trên mặt đất, máu chảy lênh láng, ánh mắt mở to, đã sớm không còn thở, cơ thể cũng rất lạnh..."

Sắc mặt Hứa Sinh cũng giống như thấy quỷ, cô nàng nhìn Giản Dao: "Chúng tôi xác định cậu ta chết rồi. Đã thành như vậy sao còn sống được."

Nếu bạn từng tận mắt chứng kiến thì sẽ biết lời nói khó mà diễn tả hết được. Người chết và người sống là hoàn toàn khác biệt. Đó cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy. Người bạn chung nhóm ngày xưa bị bọn họ hợp lực giết chết, cùng với giấc mơ của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh vẫn còn nhớ rõ tình hình đêm hôm đó. Sao có thể quên được cơ chứ? Mỗi một khung hình giống như bức tranh dùng bút vẽ tỉ mỉ. Hơn mười hai giờ đêm, nhận được điện thoại của Lục Quý: “Lập tức đến nhà Kha Thiên.”

Văn Hiểu Hoa cũng không ngốc hỏi lại: “Muộn rồi mà. Mọi người thương lượng với cậu ta thế nào rồi?” “Đừng hỏi nhiều như vậy! Mau tới đi.” Giọng của Lục Quý rất kì lạ. Sau đó tất cả mọi người đều đến. Trong nháy mắt vào nhà, cả đám đều hoảng sợ. Máu tươi lênh láng trên đất, Kha Thiên đội tóc giả màu đen, mặc bộ quần áo màu trắng, hóa trang thành nhân vật nữ cậu ta thích cosplay nhất. Một con dao cắm trên ngực trái, cậu ta nằm trong vũng máu. Mất mở to, đã không còn thở. Máu không ngừng chảy ra. Đến giờ Văn Hiểu Hoa mới biết hóa ra một người có thể chảy nhiều máu như vậy. “Sao lại thế này?” Dung Hiểu Phong hét âm lên, “Các cậu giết cậu ta?”

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều không thể nói nên lời. Tường Học Nhiễm ngồi ở chỗ kia, trên mặt còn có vết thương. Trong phòng lộn xộn, Lục Quý đứng ở cửa, sắc mặt trắng bệch. “Là ngoài ý muốn.” Giọng nói của Tường Học Nhiễm hơi run rẩy, “Cậu ta đột nhiên trở mặt, không chịu đưa tiền cho chúng tôi. Sau đó hai bên xô xát.”

“Tôi không muốn giết cậu ta, tôi không có...” Lục Quý run giọng nói, “Mọi người lao vào đánh nhau, tôi mới cầm lấy con dao trên bàn để dọa cậu ta. Nhưng cậu ta chóng trả quá quyết liệt, khi nhắc đến tiền liền trở nên hung dữ, còn bảo bọn tôi cút, nói sẽ báo cảnh sát. Tôi nhất thời tức quá...” Tất cả mọi người im lặng, trong phòng tràn ngập bầu không khí quỷ dị. “Gọi xe cấp cứu?” Văn Hiểu Hoa nơm nớp lo sợ hỏi. “Đã không còn thở, tìm cũng không còn đáp.” Tường Học Nhiễm thấp giọng nói, “Vừa rồi chúng tôi đã kiểm tra. Hơn nữa nếu gọi xe cấp cứu, chúng ta thoát được liên quan sao?” Mặt mọi người xám như tro tàn. Dung Hiểu Phong đột nhiên the thé nói: “Cái gì mà chúng ta? Người là do cậu giết, liên quan gì đến chúng tôi? Chuyện này liên quan gì đến chúng tôi chứ? Tại sao cậu lại gọi chúng tôi đến?” Hứa Sênh cũng mấp máy môi. Lục Quý im lặng, quay mặt đi. Tường Học Nhiễm gằn chữ hét, “Shit! Chuyện lấy tiền của cậu ta có phải mọi người cùng bàn bạc quyết định không? Cậu ta không muốn cũng phải đồng ý, không phải các cậu đều thống nhất sao? Hiểu Phong, không phải cậu còn chờ món tiền này để đi ra nước ngoài du lịch với bạn trai sao? Hiện tại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đây là ngoài ý muốn, không phải chỉ là trách nhiệm của hai người chúng tôi, còn liên quan đến cả các cậu đấy. Cậu thử báo cảnh sát xem, các cậu có dám cùng nhau chịu trách nhiệm không? Cảnh sát sẽ tin tưởng các cậu vô tội ư?” Dung Hiểu Phong bị dọa sợ ngây người, ấp úng không nói được. Hứa Sênh im lặng, Văn Hiểu Hoa bị dọa đến mức hồn vía bay mất: “Chúng ta... sẽ ngồi tù sao?” Tường Học Nhiễm im lặng một lúc đáp: “Sẽ. Nếu báo cảnh sát sẽ như thế. Nếu không báo cảnh sát...” Cậu ta liếc mắt về phía Lục Quý, sắc mặt Lục Quý càng khó coi, dường như dùng giọng nói rất thấp: “Kha Thiên cậu ta... không có bạn bè nào khác, lại sống một mình. Tốt nghiệp hơn nửa năm không đi làm”

“Chúng ta cùng đem cậu ta đi chôn.” Tường Học Nhiễm chậm rãi nói, “Không ai biết cậu ta mất tích. Chúng ta chia tiền, mỗi người 40 vạn.”

Đêm đó vô cùng tối, ánh trăng rất sáng. Những con người trẻ tuổi sắp bước vào xã hội, cứ thế nâng thi thể, tránh khỏi tầm mắt của mọi người, đi tới mảnh đất hoang kia. Tuy Kha Thiên gầy, nhưng vóc dáng cao, thi thể cậu ta khá nặng. Lúc đầu Văn Hiểu Hoa còn có thể nghe được tiếng máu trong túi rơi tí tách. Sau đó máu không còn chảy nữa. Đêm đó ngay cả khóc Văn Hiểu Hoa cũng quên, chỉ nhìn thấy cái cây mờ mịt ở phương xa và ánh trăng trên bầu trời. Trước kia cậu ta từng xem trong TV, sau khi người chết, cơ thể sẽ trở nên lạnh lẽo. Một khắc đó cậu ta mới cảm nhận được rõ ràng cơ thể Kha Thiên thật sự càng ngày càng lạnh. Con người ở trong phòng làm việc cẩn thận quan sát sắc mặt mỗi người, mang bữa sáng cho bọn họ, dọn dẹp mặt bàn cho bọn họ. Con người duy nhất khi cậu ta bị ốm đội mưa đi mua thuốc, vui tươi hơn hờ, thực sự đã chết rồi, không còn chút độ ấm nào. Bọn họ đào xong hố, chôn cậu ta xuống. Ánh mắt Kha Thiên đã nhắm lại, không biết là ai vuốt, hay là cậu ta tự nhắm? Khi đó trong lòng Văn Hiểu Hoa đột nhiên xuất hiện suy nghĩ kì quái, cậu ta chết đi như vậy cũng rất tốt. Áo trắng, tóc dài, trang điểm tinh tế, người đầy máu tươi, vĩnh viễn dừng ở bộ dáng xinh đẹp cậu ta thích nhất. Cậu ta cũng không thích hợp với xã hội này, cậu ta sống quá ngây thơ, yếu đuối. Cậu ta cũng không giống bọn họ. Cậu ta tin tưởng vào ước mơ, kiên trì theo đuổi nó. Thực ra cậu ta có dũng khí và tài hoa hơn so với bọn họ. Sau đó bởi vì 200 vạn, chết ở trong tay những con người bình thường mà nhất gan. Chỉ là hiện tại Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh nhìn cái hố trống không trước mắt, không dám tin vào mắt mình. Thi thể đâu mất rồi? Cậu ta đi đâu rồi? Địa điểm thứ hai nhóm cảnh sát thăm dò là nơi Kha Thiên từng thuê phòng. Đó là một căn phòng nhỏ gần khu dân cư. Cậu ta mất tích lâu như vậy, chủ nhà cũng không phát hiện ra. “Bởi vì nửa năm trước, cậu ta đã trả một lúc hai năm tiền thuê nhà và điện nước.” Chủ nhà nói, “Căn phòng kia lại quá tồi tàn, bình thường tôi cũng chả đến xem.”

Căn phòng kia ở một góc trong thị trấn nhỏ, nhìn từ bên ngoài là một ngôi nhà mái bằng vừa cũ vừa hẹp, nhưng khi đám Bạc Cận Ngôn đi vào lại cảm thấy hoàn toàn mới mẻ. Trên tường dán giấy hoa màu vàng, phía trên có treo ngọn đèn nhỏ. Tuy là những đồ giả rẻ nhưng hợp với phong cách căn phòng. Sô pha và bàn đều là gỗ cũ, Giản Dao biết có rất nhiều người thích mua những thứ này ở chợ đồ cũ. Bên trong không có giường, chỉ có một cái võng đang đung đưa, phía trên để một cái gối màu vàng. Chung quanh có bụi, nhưng vết máu từng tồn tại trên mặt đất đã được lau rửa sạch sẽ. “Là phong cách của cậu ta.” Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên thấp giọng nói một câu. Điều này không hiểu sao khiến Giản Dao hơi sợ. Cô bỗng nhiên phát hiện, từ trước đến nay mình cũng không quá hiểu Bạc Cận Ngôn. Cô biết anh thông minh, kiêu ngạo, kiên định, không sợ hãi những kẻ tàn bạo, thậm chí còn vì thế mà hưng phấn đắc ý. Nhưng đối với tội phạm, ví dụ như Tạ Mẫn ở vụ án thành cổ, Kha Thiên ở vụ án hiện tại, anh mơ hồ biểu hiện ra tâm trạng kín đáo, khó có thể miêu tả bằng từ ngữ. Là đồng tình sao? Nhưng anh cũng sẽ không vì thế mà mềm lòng. Là lý giải sao? Nhưng anh từng nói cho dù đã trải qua khổ sở thế nào, cũng không nên giết người. Là chăm chú nhìn. Trong đầu Giản Dao bỗng nhiên xuất hiện từ này. Là một cái nhìn chăm chú bình tĩnh, từ bị, không rơi vào bị động, nhưng cũng không có vui vẻ hay thành kiến. Anh nhìn tội phạm lâm vào đường cùng không khác gì với một người bình thường vô tội. Nghĩ đến đây, Giản Dao cũng ngừng đầu nhìn anh. Khuôn mặt bên của anh chăm chú mà anh tuân, đôi mắt trong trẻo mà lợi hại. Cho nên cô mới yêu anh hơn tất cả phong cảnh đã nhìn thấy nửa đời này.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Kết quả điều tra hiện trường nhanh chóng có. Nhân viên công tác báo cáo: “Dựa vào phản ứng của luminol, hiện trường còn sót lại lượng máu lớn. Qua kiểm tra đều thuộc về Kha Thiên. Một người chảy nhiều máu như vậy, theo lý thuyết không thể còn sống.”

Chạng vạng, thành viên tổ vụ án đặc biệt tập trung trong tiệm ăn dưới lầu cục cảnh sát, ăn tạm chút thức ăn nhanh. Lúc gọi món, Bạc Cận Ngôn gọi điện thoại cho Phó Từ Ngô, muốn gọi anh cùng đến ăn cơm. Tiếng chuông vang lên mấy lần chuyển sang hộp thư thoại. Giọng Phó Từ Ngô sang sảng vang lên trong điện thoại: “Hello, nếu nghe thấy hộp thư thoại tức là tôi đang ngủ, nghỉ phép..., không tiện tiếp điện thoại của bạn. Xin gọi lại sau.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, bỏ đi động xuống. Phương Thanh châm điếu thuốc, tựa vào cửa chậm rãi hút. Nhìn thấy An Nham cầm chai Coca, hỏi: “Hai người các anh cũng không hút thuốc sao?” Bạc Cận Ngôn ngước mắt liếc anh ta, lười trả lời. An Nham cười nói: “Em không thích mùi thuốc lá.”

Phương Thanh cười, híp mắt nhìn về phía xa, tiếp tục phì phèo khói thuốc. Hút hết điếu thuốc, anh ta mới đi vào phòng. Giản Dao ngửi thấy mùi thuốc trên người Phương Thanh, nhưng cũng không cảm thấy chán ghét. “Anh thấy thế nào?” Phương Thanh nhìn Bạc Cận Ngôn. “Đáp án đã rõ ràng.” Bạc Cận Ngôn nói. Giản Dao vẫn đang rối rắm trong vụ án kì lạ này, nhũn mảy. An Nham xen vào: “Em tin vào xác suất, Kha Thiên chắc là đã chết rồi.”

Bạc Cận Ngôn nhìn Giản Dao, mỉm cười nói: “Bà Bạc, em có cách thức tư duy theo chiều hướng cẩn thận sắc bén, đây là ưu điểm cũng là khuyết điểm. Xin hãy nhớ kỹ một nguyên tắc của cảnh sát hình sự: Khi tình huống càng phức tạp càng khác thường, kết quả chân tướng thường có xu hướng là càng đơn giản.”

“Vâng.” Giản Dao gật đầu. Phương Thanh nở nụ cười: “Bình thường hai người đều trao đổi như vậy sao? Bầu không khí tràn ngập học thuật thăm dò?” Giản Dao cười: “Đúng vậy.”

Phương Thanh chỉ cười, một lát sau, vỗ bả vai Bạc Cận Ngôn, thấp giọng nói: “Anh có thể lấy được bà xã bao dung như vậy, đúng là tam sinh hữu hạnh.” Bạc Cận Ngôn vốn không thích người khác đụng vào mình, còn là đàn ông, nhưng cái đập vai tùy tiện, thoải mái tự nhiên của Phương Thanh không khiến anh cảm thấy chán ghét. Tuy nhiên anh có thể nghe ra ý chế giễu trong lời nói của Phương Thanh, là nói anh quá học thuật quá nhảm chán sao? “A...” Bạc Cận Ngôn cúi đầu, nói bên tai Phương Thanh: “Lửa tình của tôi nóng bỏng tất nhiên sẽ không để cho người ngoài bọn anh nhìn thấy.”

Phương Thanh sắc nước. “Vi thể...” Giản Dao suy nghĩ một lát, ngẩng đầu, “Cho dù thi thể biến mất, chết mà sống lại có lạ lùng thế nào, cho dù hân biểu hiện ra quen thuộc với các thành viên trong nhóm thế nào, vụ án này chỉ có hai khả năng.”

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh từ từ uống trà nghe cô nói. An Nham cũng chăm chú nghe. “Thứ nhất.” Giản Dao nói, “Hân thực sự có thiên phú dị bẩm, khả năng rất thấp vẫn còn sống. Ân núp mấy tháng, sau đó báo thù.”

“Thứ hai.” Bạc Cận Ngôn nói, “Kha Thiên thực sự đã chết. Cho dù là Phương Thanh hay Cố Bằng Bằng kia đều chỉ nhìn thấy bóng dáng hoặc mặt bên giống cậu ta thôi, hơn nữa còn đội mũ... Do đó, một người bạn thân có dáng vẻ và diện mạo tương tự cậu ta, vô cùng hiểu biết cậu ta, trộm thi thể của cậu ta, sau đó báo thù thay cậu ta.”

“Tiếp theo phải làm thế nào?” An Nham hỏi. “Tất cả đều trở về điểm xuất phát.” Phương Thanh nói, “Chúng ta phải bắt đầu điều tra Kha Thiên kia một lần nữa.”

Lúc này trời vẫn còn chưa hoàn toàn tối, tấm rèm trong nhà Phó Từ Ngô vẫn chưa được kéo lên. Chỉ có một chiếc đèn ngủ ánh sáng dịu dịu trên đầu giường, chiếu sáng gương mặt hai bên. Lúc đầu, ngay cả ôm lấy nhau cũng thấp thỏm. Hai bên đứng một lúc lâu, Phó Từ Ngô mới vươn tay ra ôm lấy cô. Khe khẽ ôm, sau đó cánh tay dần ôm chặt. Động tác này khiến lòng Hàn Vũ Mông nhói đau. “Joe?” Anh run giọng hỏi, như muốn xác định sự tồn tại của cô.

“Vâng... Là em đây, Kris.”

Im lặng một lúc lâu, anh cúi đầu nhìn cô, chiếc mũi cao cao, dọc theo khuôn mặt cô, từ từ di chuyển xuống, tìm được môi cô. Hai người lại im lặng, anh che lấy môi cô, dùng sức hôn, khiến cho Hàn Vũ Mông tròn tròn mắt. Cô không nghĩ tới anh sẽ hôn mình mạnh mẽ điên cuồng như vậy, trong nháy mắt đầu cô trống rỗng. Tựa như trước mắt không phải là Phó Từ Ngô ba mươi tuổi, mà là thiếu niên năm đó vừa ngoài hai mươi, nhiệt tình làm càn. Song sự lo lắng trong mắt anh là điều cô chưa bao giờ thấy qua. Anh dùng sức cắn môi cô, cắn cho cô đau đớn. Một tay anh đẩy ngã cô lên giường, đè nặng cô, nhưng không chạm vào quần áo cô, chỉ đè bả vai cô, để cho cô không thể nhúc nhích. Anh cúi đầu xuống, Hàn Vũ Mông không thấy rõ ánh mắt anh. Một lát sau, anh bỗng nhiên nở nụ cười, khàn giọng hỏi: “Tại sao lại đột nhiên... trở lại? Tám năm rồi, Hàn Vũ Mông, tám năm rồi! Trong thế giới của anh, em đã mất tám năm rồi, tại sao lại đột nhiên trở về? Còn tới tìm anh nữa?” Một giọt nước mắt rơi trên mặt Hàn Vũ Mông. Anh khóc. Trong phút chốc, mắt Hàn Vũ Mông cũng ngập nước. “Em...” Cô không nói nên lời. Lúc này chỉ muốn tông cửa xông ra, nhưng giống như mất đi tất cả sức lực, không thể động đậy nổi. Mặt cô đầy nước mắt, chậm rãi nói: “Em và hân... gặp phải bão trên biển, cả hai đều không chết, phiêu dạt tới Nam Mỹ.”

Phó Từ Ngô ngẩng đầu nhìn cô. “Em...” Cô cảm thấy nói ra mỗi từ, cổ họng như khô cạn, “Bị hân ép làm rất nhiều chuyện không muốn làm. Em không trở về. Em nghĩ đời này sẽ không gặp được anh nữa. Cho đến gần đây, hân mắc bệnh nặng, em trốn thoát. Chạy trốn từ Nam Mỹ về Trung Quốc.”

Cô gơ tay che mặt. Phó Từ Ngô im lặng một lát, hỏi: “Tại sao luôn trốn tránh anh? Hiện tại lại đột nhiên tới tìm anh?” Hàn Vũ Mông đáp: “Em... không xác định được có nên xuất hiện trước mặt anh hay không? Nhưng em vẫn muốn tìm đến anh.”

Phó Từ Ngộ nhìn chăm chú cô một lúc lâu, bỗng nhiên buông cô ra, đứng dậy ngồi bên cạnh giường, lặng im không nói gì. Hàn Vũ Mông ngo ngác nhìn bóng dáng anh, cảm thấy trong lòng vô cùng bí ai. Đó từng là vị thần, tín ngưỡng, tình yêu trọn đời của cô. Hiện tại lại không thể đến gần. Cô còn có thể đến gần anh không? Cô còn có thể may mắn nắm tay anh đi đến cuối đời không? Cô bò qua, dùng bàn tay run rẩy, cố lấy tất cả dũng khí ôm lấy lưng anh. Đúng là lạ lùng, đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, hiện tại cô nhìn thấy người lạ chết trước mặt cũng không chớp mắt. Song khi trở lại bên cạnh anh lại giống như cô gái ngây thơ thấp thòm hai mươi tuổi kia. Cô vùi mặt vào lưng anh, rơi nước mắt, dùng giọng rất nhỏ hỏi: “Kris... Anh còn yêu em không?” Phó Từ Ngộ im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười: “Em còn hỏi anh yêu em không ư? Joe, nếu một ngày nào đó, không còn nhìn thấy sao trên bầu trời thì đó là ngày anh không còn yêu em.”

Hàn Vũ Mông hơi sùng sốt, nước mắt trào ra. Sau khi nói xong, Phó Từ Ngộ xoay người lại, lại một lần nữa ôm cô vào trong lòng, ai ngờ cô đột nhiên nhảy xuống giường, bước nhanh về phía cửa. Sắc mặt Phó Từ Ngộ lập tức biến đổi, đuổi theo giữ chặt tay cô: “Em đi đâu vậy?” “Em...” cô ngẩng đầu nhìn anh, yên lặng rơi nước mắt: “Em không thể ở bên anh quá lâu, hắn vẫn luôn đuổi theo em. Kris, đừng nói cho bất cứ ai chuyện em trở về, nhất là bạn thân Bạc Cận Ngôn của anh. Em cầu xin anh... Em không muốn... có bất cứ tiếp xúc nào với cảnh sát. Chờ thời cơ thích hợp, em sẽ lại đến tìm anh.”

Phó Từ Ngộ giữ cánh tay cô không buông, ai ngờ cô xê dịch cổ tay một cái, dễ dàng thoát ra, chưa đợi anh có phản ứng, xoay người đi ra ngoài. Phó Từ Ngộ đứng im tại chỗ. Một lát sau, khi anh đuổi theo thì trong hành lang đã sớm không còn bóng người, dưới lầu dòng xe cộ đông đúc, làm sao còn thấy bóng dáng cô? Phó Từ Ngộ trở lại phòng, nhìn nếp nhăn trên ga giường, trên gối còn có sợi tóc của cô, cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ. Anh đi ra ngoài ban công, ngồi trong ghế mây, nhìn bầu trời đêm xa xôi, cảm di động, lướt đến số của Bạc Cận Ngôn, lại rề rà không gọi. Một mình anh ngồi thật lâu, ngẩng đầu, lại thấy sao trời lấp lánh. Sau đó anh nở nụ cười, nụ cười cô độc lại dịu dàng. Anh bỏ điện thoại xuống. Anh quyết định tin tưởng, tiếp tục chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Là ai trốn ở phía sau Kha Thiên? Là ai cấm hặn thành viên nhóm Nguyệt Ánh lớn đến thế? Là ai có thể bày ra án mưu sát liên hoàn tình vi bình tĩnh như thế, ép người còn sống sụp đổ tinh thần? Việc sát hại này của “hắn” liệu có ngừng lại? Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đã được cảnh sát bảo vệ. Còn sự tồn tại có liên quan đến “hắn” lại không có chút manh mối nào. “Không có, Kha Thiên chưa từng nhắc tới người bạn nào với chúng tôi.” Văn Hiểu Hoa nói. “Nhưng... thời gian đó, cậu ta thường xuyên đi ra ngoài một mình. Khi trở về dường như rất vui.” Hứa Sênh nói. “Các cô cậu không hỏi cậu ta từng đi đâu, gặp ai sao?” Phương Thanh hỏi. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa cúi đầu: “Chúng tôi không có.”

Chiếc Cherokee màu đen chạy trên đường cao tốc, mặt bên của Bạc Cận Ngôn vô cùng lạnh lùng: “Có hai khả năng. Người yêu hoặc là người thân.”

Giản Dao khẽ giật mình: “Người thân? Dựa theo tư liệu của Kha Thiên, mấy năm trước ông nội cậu ta cũng đã mất rồi, không còn người thân nào khác.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu: “Nhưng chúng ta không thể loại bỏ bất cứ khả năng nào, cho nên vẫn nên đến quê cậu ta một chuyến. Người kia hiểu rõ nhóm Nguyệt Ánh, hiểu rõ từng thói quen của mỗi người bọn họ. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đã xác nhận, năm đó để tiện cho việc tập luyện, Kha Thiên từng đánh chia khóa nhà Trường Học Nhiệm. Nói cách khác, ngay cả chia khóa này để ở đâu, Kha Thiên cũng nói cho “hắn”. Bọn họ không giấu diếm bất cứ điều gì, Kha Thiên vô cùng tin tưởng hắn, nói hết tất cả. Bọn họ thân mật giống như một vậy. Tính cách Kha Thiên nhạy cảm yếu đuối, không giỏi giao tiếp. Người kia phải xuất hiện trước khi Kha Thiên mất tích không lâu, nếu không nhóm họ không có lý do gì không phát hiện ra. Thời gian ngắn như vậy, lại trở thành bạn chí cốt với một người, khả năng với người thường còn vô cùng nhỏ, huống chi Kha Thiên. Nhưng tình yêu và tình thân có thể làm được.”

Giản Dao gật đầu, suy nghĩ nói: “Hon nữa với tính cách của Kha Thiên, tính ý lại với bạn bè vô cùng mạnh mẽ. Nếu có được một người bạn thực sự tốt, một là cậu ta không cần thiết phải giấu diếm nhóm bạn; hai là tâm lý ý lại với nhóm bạn không mạnh như vậy. Trên thực tế việc gây dựng sự nghiệp, không nhất thiết phải cần đến những người này, nhưng sau khi nhận được món tiền đầu tư, cậu ta vẫn để ý tới thái độ của bọn họ, vô cùng khát vọng tình bạn của bọn họ. Thậm chí bằng lòng dùng phần tiền này để đổi lấy sự coi trọng và tình bạn của bọn họ. Điều này chứng tỏ tình cảm “hắn” dành cho Kha Thiên không thể thay thế tình bạn.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Well done.”

“Tình yêu à...” Giản Dao thờ dãi, “Là tình yêu sao?” Bạc Cận Ngôn không đáp, chỉ nói: “Phần tiền từ thiên sứ đầu tư kia của Kha Thiên vô cùng đáng nghi. Ở trong nhà cậu ta, chúng ta không tìm được tài liệu liên quan đến đầu tư, hon nữa dựa theo cách nói của cậu ta, phần tiền này cậu ta có thể tùy ý không ché. Thiên sứ đầu tư bình thường sẽ không làm hành vi đầu tư như vậy. Chỉ là bọn Trường Học Nhiệm không có kinh nghiệm xã hội, nên không phát hiện ra sự khác thường.”

“Nói cách khác... Phần tiền kia thực ra có thể là do “hắn” đưa cho Kha Thiên?” “Có thể.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Anh đã bảo An Nham đi điều tra nguồn gốc của số tiền kia rồi. Đồng thời bảo Phương Thanh ở lại BJ điều tra những manh mối khác bên cạnh Kha Thiên.”

“Mục đích lần này chúng ta đến quê Kha Thiên chính là để thăm dò xem có thể là do người thân cậu ta gây ra hay không sao?” “Không chỉ có thể.” Bạc Cận Ngôn nói, “Đây là một vụ án thú vị. Nếu không đi sâu vào tìm hiểu Kha Thiên, anh làm sao hiểu rõ cậu ta, tiếp theo cảm nhận được hung thủ thực sự?” Chắc chắn, lại tới nữa rồi. Giản Dao nở nụ cười: “Này tại sao anh luôn có hứng thú tăng cao với hung thủ như vậy? Anh không cảm thấy phiền chán, mệt mỏi sao?” “Làm chuyện mình thích sao mệt được chứ?” Bạc Cận Ngôn liếc cô, “Tất cả sở thích, sở ghét của anh nhiều năm như một.”

“À.” Giản Dao nhìn không được bật cười. Anh cũng cười, thấp giọng nói: “Đúng vậy, anh không thể ngừng lưu lại dấu vết trên người em.”

Giản Dao càng không nhìn được cười. Đúng lúc này, di động của cô vang lên. Là Lạc Lang mấy hôm trước không liên lạc được gọi tới. “Giản Dao, hôm nay anh tiện đường đến làm việc ở tòa án gần chỗ em, có thời gian cùng ăn một bữa cơm không?” Giản Dao ngập ngừng. Lạc Lang nở nụ cười: “Gọi cả chồng em đi.”

Giản Dao cười nói: “Lạc đại ca, xin lỗi, hôm nay bọn em đi ra ngoài điều tra án rồi, không thể quay về. Để hôm khác bọn em trở về mời anh nhé.”

Lạc Lang “Ừ” một tiếng, nói: “Được, vậy cuối tuần nhé. Bên anh đang có một số tài liệu pháp luật có giá trị, lần sau sẽ đưa cho em.”

Cúp máy, Giản Dao nói: “Lạc đại ca hẹn hai chúng ta cùng ăn cơm.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Không có hứng thú.”

Giản Dao: “Lần sau đi cùng em nhé.”

Bạc Cận Ngôn: “... Ừ.”

Giản Dao nhìn về mặt anh vẫn như thường tiếp tục lái xe, bỗng nhiên muốn đùa anh, hỏi: “Này, em kết bạn với người đàn ông khác, anh không ghen sao?” Bạc Cận Ngôn cười nhạo: “Người đàn ông cảm thấy có nguy hiểm mới có thể ghen. Tiếc là anh không thể trải nghiệm được cảm giác này.”

“Chắc...”

Lại đi một lúc, anh đột nhiên hỏi: “Anh ta lớn hơn em bao nhiêu tuổi?” Giản Dao ngơ ngác mấy giây, mới hiểu ra Bạc Cận Ngôn nói “anh ta” là chỉ Lạc Lang. “Bảy tám tuổi.” Cô đáp. “Hóa ra là thế.”

“Cái gì hóa ra là thế?” Anh thân nhiên đáp: “Em gọi anh ta là Lạc đại ca.”

“Vâng. Huân Nhiên cũng gọi như vậy.”

“Anh lớn hơn em bốn tuổi.” Bạc Cận Ngôn nói tiếp. Giản Dao hơi sững sốt. Haiz, thật đúng là. Nhưng cô không bao giờ có cảm giác anh lớn tuổi hơn mình. Thấy cô không nói lời nào, Bạc Cận Ngôn cau mày, nói: “Nhưng trước kia, em chưa từng gọi anh là đại ca.”

Giản Dao: “...”

Hóa ra anh để ý điều này. Không phải là nói không trải nghiệm được cảm giác ghen tuông à... Thấy ánh mắt anh trong trẻo nhìn mình, Giản Dao bật cười. “Anh muốn em gọi anh là đại ca hả?” Lời vừa ra khỏi miệng, mặt hơi nóng lên. Bạc Cận Ngôn im lặng. Giản Dao gọi to: “Bạc đại ca.”

Anh khẽ cười. Giản Dao lờm anh, lại gọi: “Anh Cận Ngôn.”

Bạc Cận Ngôn khẽ “ừ” một tiếng. Gió từ cửa sổ thổi vào, trong xe lại trở về sự yên lặng, nhưng lại có bầu không khí dịu dàng chuyển động khiến người ta rung động. Giản Dao bỗng nhiên chú ý tuy ngoài mặt anh khá bình tĩnh, nhưng hai gò má lại hơi ửng đỏ. Cảm giác ấm áp thấm vào lòng cô. Cô ngừng đầu cùng anh nhìn về phía trước, gió thổi, cảnh sắc lặng lẽ xẹt qua. Cùng lúc đó Lạc Lang ngồi trong xe, ngừng đầu nhìn cửa sổ văn phòng Giản Dao. Trong tay là một tập tư liệu đã được sắp xếp chỉnh tề, phía trên còn có rất nhiều chú thích do anh ta tự viết. Làm sao tiện đường đến đây chứ? Thực ra gặp cô không phải là ngẫu nhiên tụ họp với đồng hương, mà là ý nguyện đã nhiều năm của anh ta. Ngồi một lát, anh ta lái xe rời đi. Chờ cô bình an trở về, gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Quê Kha Thiên ở HB cách BJ không xa, nhưng mấy năm nay các thành phố vừa và nhỏ không ngừng bị phá dỡ, xây dựng những tòa nhà và thành phố mới rập theo một khuôn mẫu. Nhà cũ của Kha Thiên, kí túc xá của nhà máy đã sớm bị san phẳng, một tiểu khu mới được mọc lên. Hàng xóm ngày xưa không biết đã đi đâu. Giản Dao hỏi một vòng gần tiểu khu, chỉ là hỏi qua loa, nhưng không ai biết người nhà họ Kha, cũng không tìm được tư liệu gì.

Chỉ có hồ nước đối diện tiểu khu dập dềnh sóng nước.

Có lẽ trong thời đại tốc độ kinh tế tăng trưởng không ngừng này, điều duy nhất không thay đổi, vẫn dừng lại là hồ nước ngon núi.

Bên cạnh cái hồ nhỏ còn có một vùng đầm lầy lớn, cỏ cây mọc um tùm, có lẽ đã được giữ gìn nguyên vẹn.

Bọn họ đi tới địa chỉ thứ hai: Nhà ông nội Kha Thiên ở huyện. Dựa theo trong đăng kí ở đại học của Kha Thiên quan hệ gia đình chỉ có một mình ông nội. Địa chỉ điền cũng là nhà ông nội.

Lần này dễ dàng tìm được hơn. Là một ngôi nhà cũ trong thành cổ. Ngôi xanh tường đất, hai gian nhà một tầng. Cửa được khóa bằng khóa đồng lớn.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn gõ cửa một lúc lâu, có một bác gái ở nhà bên cạnh đi ra, nói: “Hai người tìm ai?”

Giản Dao cười nói: “Bác à, chúng cháu là bạn của Kha Thiên ở BJ, tới nơi này du lịch, đúng lúc nhớ ra cậu ấy nói quê ở đây, nên muốn đến thăm.”

Bạc Cận Ngôn hơi mỉm cười, liếc bà xã cảnh sát càng ngày càng lâu cá.

Bác gái thấy hai người bọn họ tuần tú lịch sự, cũng không nghi ngờ gì, nói: “À, hóa ra là bạn của Tiểu Kha. Gần đây thằng bé không trở về.”

“Bác ơi, ông nội Tiểu Kha mất lúc nào ạ?” Giản Dao hỏi.

Bác gái thở dài nói: “Cũng phải bốn năm năm rồi, lúc Tiểu Kha vừa thi đỗ đại học.”

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn liếc nhau. Đã kích mạnh như vậy, chả trách Kha Thiên thể hiện sự quẫn quýt mãnh liệt với bạn đại học thế.

“Cậu ấy còn người thân nào không ạ?” Giản Dao hỏi.

Bác gái suy nghĩ, lắc đầu: “Không thấy có ai qua lại. Mười năm trước nhà bác chuyển đến đây, chỉ thấy mỗi hai ông cháu ở với nhau. Aiz, nói đi cũng phải nói lại Kha Thiên đúng là số khổ, nghe nói lúc mới năm sáu tuổi, cha mẹ tai nạn xe qua đời, cũng không nhận được chút tiền bồi thường nào. Sau khi ông nội mất, chìa khóa nhà còn để chỗ bác đây, thằng bé đi học ở bên ngoài, nhờ bác thường xuyên qua đây quét dọn.”

Đột nhiên Bạc Cận Ngôn hỏi: “Lần trước cậu ấy trở về là lúc nào?”

Bác gái đáp: “Một tháng trước, bác nhớ rất rõ, mấy hôm đó là ngày nghỉ Tết thanh minh.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng.

Một tháng trước.

Kha Thiên bị đám Tường Học Nhiễm “giết chết” là vào nửa năm trước.

Sau đó “thi thể” bị chôn cất mất tích, sau đó một tháng trước cậu ta quay về quê một chuyến, sau đó liên tục ra tay giết người.

“Bác xác định người trở về chính là cậu ta?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

Bác gái khó hiểu liếc anh: “Sao cậu lại hỏi thế chứ? Chẳng lẽ tôi sẽ nhìn lầm sao? Hôm đó thằng bé còn ăn cơm tối ở nhà tôi mà. Tôi nhìn thằng bé lớn lên từ nhỏ...”

Giản Dao cười xen vào: “Bác à, là như thế này, chúng cháu biết Kha Thiên ở đây được bác quan tâm rất nhiều, đây là hai trăm tệ, cũng là một chút tâm ý của chúng cháu.”

Bác gái thấy tiền thì đỏ mặt, hất tay nói không cần. Giản Dao kiên trì đưa, bác gái từ chối mấy lần, cuối cùng vẫn nhận lấy. Giản Dao nhân cơ hội hỏi: “Bác ơi, chúng cháu đã đi đến đây rồi, có thể vào nhà Kha Thiên nhìn không?”

Nhà ông nội Kha Thiên chỉ có thể dùng bốn bức tường để hình dung cũng không quá đáng. Trong nhà có hai căn phòng, ngoài giường, bàn, tủ, không có gì khác, nhưng được giữ gìn sạch sẽ. Đồ đạc trong nhà đều là kiểu cũ, trên tường có treo một ít bức tranh phong trúc hoa lá Trung Quốc, nhìn kĩ cũng giúp ngôi nhà khá hơn một chút.

Không cần phải nói, những thứ đó tất nhiên là bút tích của Kha Thiên.

Có lẽ là cảm thấy nhà Kha Thiên cũng không có gì đáng giá, sau khi đưa họ vào cửa, bác gái đi theo một lúc rồi ra ngoài làm chuyện khác.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn một vòng, không phát hiện điều gì khác thường. Giản Dao nói: “Em đang hoang mang. Em nghĩ Kha Thiên chắc chắn đã chết rồi, trước đó Phương Thanh và Cố Bằng Bằng chỉ nhìn thấy người tương tự thôi. Nhưng hiện tại, bác gái này xác nhận quả thực nhìn thấy Kha Thiên còn sống. Chẳng lẽ cậu ta thực sự chưa chết sao?”

“Không cần hoang mang.” Bạc Cận Ngôn nói, “Anh nghĩ chúng ta đã đến gần với đáp án rồi. Em không phát hiện trong nhà này thiếu thứ gì sao?”

Giản Dao ngẩn ra.

Bạc Cận Ngôn đeo găng tay, kéo ngăn tủ ra, sau đó đóng lại, nói: “Kha Thiên nhạy cảm lại cẩn thận như vậy, còn nhỏ đã mất cha mẹ, vừa thi đỗ đại học lại mất đi ông nội... Cậu ta nhất định sẽ giữ gìn đồ đạc thuộc về họ cẩn thận. Song chúng ta lại không phát hiện được thứ gì ở phòng trọ cũng như ở đây.”

“Là cái gì?” Giản Dao hỏi.

“Album ảnh.”

Giản Dao sững sờ.

Bạc Cận Ngôn mỉm cười nói: “Đó là thứ người nọ muốn mang theo người, hoặc là... hẳn muốn che giấu thứ gì đó. Đây là nguyên nhân hẳn đột nhiên trở về.”

Giản Dao giật mình.

Chẳng lẽ không phải người yêu, mà là... người thân.

Tiểu học Hoa Sen là một trong những ngôi trường tiểu học tốt nhất gần đó, khi Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi tới đó đã là buổi chiều.

“Bác gái hàng xóm chuyển đến mười năm trước.” Bạc Cận Ngôn nói, “Khi đó Kha Thiên vừa lên cấp hai, đối với những chuyện trước khi lên cấp hai bác ta không biết được. Xung quanh cũng chả có hàng xóm nào lâu năm. Từ nhỏ thành tích của Kha Thiên đã rất tốt, tất nhiên là sẽ học trường tiểu học tốt nhất.”

Bọn họ đi vào phòng giáo vụ, giờ thẻ cảnh sát. Một thầy giáo già tiếp đãi bọn họ: “Chờ một chút để tôi đi lấy tư liệu học sinh năm đó.”

Trong lúc chờ đợi, An Nham gọi điện thoại đến.

“Đã điều tra ra rồi. Phần tiền Kha Thiên có được kia là từ tài khoản nước ngoài, ở Mỹ. Người gửi là K.A.”

Lúc này, người thầy giáo cũng mang danh sách ra. Tuy nhiều năm đã trôi qua, nhưng Giản Dao nhìn một lát, ngay lập tức tìm được cậu nhóc có khuôn mặt giống y Kha Thiên, cô vội chỉ cho Bạc Cận Ngôn: “Anh xem, đây là Kha Thiên.”

Người thầy giáo ở bên cạnh đeo kính viễn thị, cười nói: “Cô nhận nhầm rồi, đây không phải Kha Thiên, là Kha Ái. Kha Ái là chị gái, cô gái đứng hàng đầu. Kha Thiên là em trai, đứng ở hàng cuối. Bọn họ là sinh đôi, bộ dáng vô cùng giống nhau.”

Bạc Cận Ngôn cảm ảnh chụp, im lặng nhìn chăm chú. Cuối cùng Giản Dao cũng tìm được Kha Thiên. Nhìn thấy tướng mạo khó mà phân biệt được của hai người, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy chua xót. Cô hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Chị gái Kha Ái đi đâu ạ?”

Người thầy giáo thở dài đáp: “Chị gái số tốt, bọn họ có người thân không có con gái, lúc học lớp ba, nhận nuôi cô bé. Song có lẽ là sợ nuôi hai đứa bé phải chịu gánh nặng quá lớn, cũng sợ nuôi hai đứa bé thì không thân được. Cho nên em trai ở lại với ông nội. Sau đó hình như mang Kha Ái đi Mỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Kha Ái, tên tiếng Anh Rita, 24 tuổi, sinh viên khoa hóa đại học Chicago Mỹ. Tháng 12 năm ngoái về nước làm sinh viên trao đổi. Dự tính cuối tháng 6 năm nay quay về Mỹ, cũng chính là tuần sau.” An Nham đưa tư liệu cho mọi người.

Phương Thanh cảm tư liệu: “Khoa hóa? Ha ha...”

“Đã kiểm tra, tài khoản ở nước Mỹ kia cũng thuộc về cô ta.” An Nham nói.

“Giáo viên đánh giá...” Bạc Cận Ngôn chậm rãi đọc, “Tư duy nhanh nhạy, suy nghĩ tinh tế. Có khả năng thực hiện và lập kế hoạch vô cùng mạnh mẽ, cũng rất can đảm, được giáo viên và bạn bè yêu mến... Xem ra cô ta có đầy đủ kiến thức và năng lực.”

Giản Dao nhìn tư liệu nói: “Tuy là sinh đôi khác trứng, nhưng từ nhỏ tướng mạo của hai chị em đã vô cùng giống nhau, sau khi trưởng thành ảnh chụp cũng giống nhau đến tám, chín phần. Nếu không quen biết, nhìn từ bên ngoài quả thực không phân biệt được.”

Phương Thanh nói: “Cận Ngôn, thời gian cô ta về nước cũng trùng khớp với thời gian anh dự đoán “nhân vật thần bí” kia xuất hiện. Tiền cũng là ở chỗ cô ta. Cô ta biết rõ tất cả các mối quan hệ của Kha Thiên và các thành viên trong nhóm. Có động cơ, có thời gian, có năng lực, có con đường lấy được thuốc độc, còn có cả nhân chứng. Cô ta là hung thủ, không còn nghi ngờ gì nữa.”

Bạc Cận Ngôn lạnh mặt: “An Nham, cậu đi điều tra nguồn tin. Phương Thanh, Giản Dao, chúng ta đi đến thăm cô chị gái tình cảm sâu nặng.”

Đại học Thanh Đô đứng tấp đầu trong nước, đặc biệt ngành khoa học kỹ thuật vang danh từ bắc tới nam. Xe đi vào từ cửa nam, trên đường đều là cây cối xanh um tươi tốt, và kiến trúc phong cách cổ xưa. Luôn có sinh viên đạp xe đi qua, còn có không ít người ngồi trên cỏ im lặng đọc sách.

Trong không khí yên tĩnh cổ xưa như vậy, Bạc Cận Ngôn dừng xe ở cửa học viện hóa học. Đã báo trước cho lãnh đạo, lần làm việc này cần âm thầm. Ba người đi vào trong một hành lang rất dài, tới cửa một căn phòng thí nghiệm.

Ánh chiều tà chạng vạng chiếu vào cửa sổ, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện và tiếng cười.

Mấy sinh viên mặc áo blouse trắng đang nghịch dụng cụ.

Phương Thanh dẫn đầu đi vào: “Xin hỏi, ai là Kha Ái?”

Các sinh viên ngừng cười, đều ngẩng đầu nhìn. Một cô gái cao tóc dài nói: “Là tôi.”

Trong khoảnh khắc thấy rõ khuôn mặt cô gái, Giản Dao hơi hoảng hốt. Khuôn mặt kia vô cùng giống Kha Thiên, nhưng lại là hai người khác nhau. Lông mày lá liễu, mũi cao, miệng nhỏ, tóc dài uốn xoắn qua vai, lông mi thưa hơn Kha Thiên một chút, màu môi cũng nhạt hơn, trang điểm nhạt. Song sự khác biệt hoàn toàn với Kha Thiên là khí chất và ánh mắt. Ánh mắt của cô ta rất bình tĩnh, nhìn thẳng mọi người, không kiêu ngạo tự ti. Cả người tản ra sự lạnh lẽo.

“Mọi người có chuyện gì?” Kha Ái hỏi.

Mấy sinh viên bên cạnh cảnh giác, nghi ngờ nhìn bọn họ.

Phương Thanh lấy thẻ cảnh sát ra: “Chúng tôi là đội cảnh sát hình sự thành phố, có một vụ án, cần cô quay về cục hỗ trợ điều tra.”

Các sinh viên ngơ ngác nhìn, Kha Ái ngăn ra.

Sắc mặt của cô ta bỗng nhiên trở nên hơi khó coi: “Có phải... Kha Thiên đã xảy ra chuyện gì không?”

Phản ứng này ngoài dự đoán của Bạc Cận Ngôn và mọi người.

“Quay về cục rồi nói sau.” Bạc Cận Ngôn nói.

“Vâng.” Kha Ái nhanh chóng cởi áo blouse trắng, tháo găng tay, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Có sinh viên bên cạnh bắt lấy tay cô ta hỏi: “Rita, không có chuyện gì chứ? Có muốn bọn tớ đi cùng không?”

“Đừng vậy! Một mình cậu đi sao được?”

Đám người Bạc Cận Ngôn im lặng đứng bên cạnh chờ.

Kha Ái lắc đầu, nở nụ cười nói: “Mọi người tiếp tục làm thí nghiệm đi, sáng mai còn phải nộp cho giáo sư đấy. Tớ không sao... là chuyện gia đình thôi.”

Kha Ái không ở trong ký túc xá cho du học sinh, mà thuê một căn phòng ở bên ngoài. Cô ta được đám Phương Thanh mang về cục, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đến nhà cô ta xem xét.

Đây là một căn phòng tinh tế ấm áp, màu trắng thuần khiết sạch sẽ. Trên giá đầy sách, ngoài sách hóa học chuyên ngành, còn có một số sách du lịch, cùng với một số tác phẩm và tập thơ nổi tiếng thế giới. Bạc Cận Ngôn cầm một quyển.

Lật một chút, là “The painted veil” của Maugham. Bên trong có rất nhiều chú thích, chữ viết khác hoàn toàn với Kha Thiên, đẹp đẽ mạnh mẽ hơn. Anh lật đến tờ cuối cùng. Kha Ái đang viết một đoạn: Giá trị của đời người không tính bằng độ dài, cũng không tính bằng của cải, địa vị, nhan sắc... Sự trong sạch và mãnh liệt của linh hồn mới là tất cả cội nguồn của niềm vui. Làm một con người biết yêu, có thể yêu, bác ái. Mong sinh mệnh của tôi mỗi giây mỗi phút đều sống có ý nghĩa.” Trang sách đã hơi vàng, thoạt nhìn đã phải mấy năm rồi.

Bạc Cận Ngôn lặng lẽ chăm chú nhìn trong chốc lát, đặt sách về chỗ cũ.

Giản Dao đi tới: “Chỗ này có mấy bức thư.”

Một bức là do cha mẹ gửi tới, có lẽ là nửa năm trước.

“Rita, nghe nói con tìm được em trai rồi. Mẹ và cha đều cảm thấy vui mừng thay con. Mời thằng bé đến Mỹ chơi đi, hoặc con ở trong nước thêm một thời gian cũng không sao. Tuy chúng ta rất nhớ con.

Hai con chó lạc con nuôi gần đây có lẽ là vì quá nhớ con, nên chẳng chịu ăn gì. Mẹ đi tìm bác sĩ thú y, nghĩ cách mãi chúng mới chịu ăn. Con đừng lo lắng.

Cám ơn món quà con gửi cho chúng ta. Rồi khỏi Trung Quốc nhiều năm như vậy, không nghĩ tới còn được ăn đồ ăn vặt của BJ. Cha con còn uống hết mấy chai rượu đấy.

Còn nữa bạn trai Jason của con rất nhớ con. Nghe nói cả ngày cậu ta ở trong nhà đánh đàn hát tình ca, ha ha. Cậu ta là thằng bé vừa si tình lại dũng cảm. Khi nhận quà con gửi, thằng bé vui vẻ ôm lấy chúng ta. Nghe nói thằng bé sắp trở thành luật sư rồi, chúng ta vui thay cho các con.

Chăm sóc bản thân, học tập cho tốt, chúng ta chờ con trở về.”

Một bức thư khác là do Jason kia gửi tới.

“Rita thân yêu, anh rất nhớ em.

Nhớ nụ cười xinh đẹp của em, nhớ lời nói dịu dàng của em. Em giống như ánh mặt trời và cơn mưa mang lại mọi điều tốt đẹp trong cuộc sống của anh. Không có em bên cạnh, mọi thứ ở Mỹ đều trở nên tẻ nhạt vô vị.

Anh muốn cho em biết rằng anh sắp trở thành luật sư rồi. Anh nghĩ em nhất định sẽ vui cho anh. Nhờ sự cố vũ và có em ở bên cạnh, anh mới có thể thực hiện giấc mơ của mình.

Anh cũng cảm thấy kiêu ngạo vì em. Cô gái Trung Quốc xinh đẹp, tốt bụng, thông minh, đáng yêu của anh.

Chờ em trở về.

Tình yêu của em, Jason.”

“Xem ra nhân duyên của Kha Ái rất tốt.” Giản Dao nói.

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Một cô gái vô cùng được yêu thích.”

“Ngọn đèn rực sáng chiếu xuống đỉnh đầu, ánh mắt cũng càng trở nên nghiêm trọng. Song cô gái vẫn bình tĩnh giống như sự bình tĩnh ấy đến từ thái độ và tính cách, trong lòng gấp gáp, cô gái cũng chỉ ngẩng đầu, nhìn cửa, hi vọng sớm biết được tin tức của em trai.”

Đám Bạc Cận Ngôn đứng ở phòng bên cạnh, xuyên qua tấm kính chăm chú nhìn cô gái.

“Phương Thanh, chúng ta đi trò chuyện với cô ta thôi.” Bạc Cận Ngôn nói.

“Được.”

Cửa mở ra, Kha Ái ngẩng đầu, nhìn hai người đàn ông đi vào. Một người tướng mạo thanh tú, vóc dáng cao lớn, nhưng vẻ mặt lạnh lùng. Người kia làn da hơi đen, khỏe mạnh, khuôn mặt tuấn lãng, nở nụ cười.

Theo bản năng Kha Ái đứng lên.

Phương Thanh vẫn mỉm cười: “Ngồi đi.” Đưa một chén trà nóng tới trước mặt cô gái.

Kha Ái nhận bằng hai tay, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn liếc nhau, Phương Thanh mỉm cười lên tiếng: “Kha Ái, hôm nay chúng tôi mang cô về đây là muốn nhờ cô giúp đỡ điều tra vụ án có liên quan đến em trai cô...”

Kha Ái ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén: “Anh cảnh sát, em trai tôi... rốt cuộc thế nào?”

Phương Thanh: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Ngón tay Kha Ái cầm chặt chén trà: “Bởi vì... đã hơn một tháng nó không liên lạc với tôi rồi.”

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn im lặng.

“Hơn một tháng?” Bạc Cận Ngôn hỏi: “Vậy hơn một tháng trước, lần cuối hai người liên lạc là khi nào?”

Kha Ái hơi do dự, lại ngẩng đầu nhìn bọn họ, sau một lúc lâu, dường như đã hạ quyết tâm, lấy di động từ trong túi ra.

Đó là tin nhắn gửi từ một dãy số xa lạ:

“Ái, quên em đi, quên trên đời còn có một người như em đi. Quay về Mỹ, sống cho tốt, mang theo tất cả tình yêu và ước mơ của em. Em phải làm chuyện không nên làm, em muốn cho tất cả những kẻ độc ác trên đời này phải trả giá đắt. Em không bao giờ trở về nữa, nhưng trong lòng vĩnh viễn ở bên cạnh chị. Đừng nhớ nhung, đừng liên lạc, đừng báo cảnh sát, cũng đừng quay lại nữa. Em đồng ý với chị, em sẽ tiếp tục sống ở nơi chị không biết. Đừng cảm, cố gắng giống chị – Thiên.”

Phương Thanh lập tức đưa di động cho nhân viên ngoài cửa, mang đi điều tra.

Kha Ái ngược mắt nhìn bọn họ. Trong phút chốc, Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh đều hơi thất thần.

Có lẽ ai bị ánh mắt thẳng thắn, sạch sẽ, buồn thương nhìn chăm chú như vậy đều sẽ có cảm giác như thế.

“Kha Thiên nó... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô gái ngập ngừng hỏi.

“Ngày 10 tháng 2 năm nay, cậu ta và bạn bè trong nhóm bởi vì việc phân chia số tiền 200 vạn mà xuất hiện tranh cãi.” Phương Thanh đáp, “Cậu ta bị dao đâm, chảy quá nhiều máu, bị bọn họ mang đi chôn. Pháp y khẳng định tỷ lệ cậu ta còn sống vô cùng thấp, nhưng hiện tại chúng tôi không tìm được thi thể ở chỗ chôn.”

Anh ta nói chậm rãi rõ ràng.

Kha Ái từ từ mở to hai mắt, trong mắt tất cả là mờ mịt, kinh ngạc và đau đớn.

“Không... Không thể nào...” Cô gái lấy tay che mặt, nước mắt rơi xuống, “Mấy tháng trước tôi vẫn còn nhận được tin nhắn của nó mà, chắc chắn nó chưa chết, không thể nào.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

“Chị thấy thế nào?” An Nham hỏi.

Giản Dao nhìn chằm chằm Kha Ái qua kính, đáp: “Nói thật, nhìn cô ta quả thực đúng là không biết chuyện gì. Nếu tất cả phản ứng này đều là diễn kịch, vậy cô ta thực sự quá lợi hại.”

“Sau khi cô về nước, bắt đầu liên lạc với Kha Thiên từ khi nào?” Phương Thanh hỏi.

Ánh mắt Kha Ái dò dẫm trong chốc lát, nhớ lại một chút, đáp: “Sau khi về nước, có lẽ là một tháng, sắp xếp mọi chuyện xong. Tôi về quê, tìm được nhà ông nội. Thằng bé không ở quê, thông qua hàng xóm, tôi tìm được cách liên hệ với nó. Biết nó cũng đang ở BJ tôi vô cùng vui.”

Phương Thanh: “Lúc đó, cậu ta phản ứng thế nào?”

Khóe miệng Kha Ái lộ ra nụ cười âm thầm: “Nó vui lắm, hai chúng tôi đều vô cùng vui. Cho dù không cần nói nhiều, cả hai chúng tôi đều hiểu.”

“Tại sao hai người lại giấu diếm chuyện qua lại với người bên cạnh?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

“Thực ra tôi không để ý, nhưng Kha Thiên không muốn nói ra.” Kha Ái đáp, “Nó nói không ai có thể hiểu được cảm giác khi hai đứa trẻ tách ra từ nhỏ rồi gặp lại đầu. Nó nói bên cạnh nó sẽ không có ai hiểu, tôi tôn trọng cảm nhận của nó, cũng chỉ muốn dùng hết sức giúp đỡ nó.”

Phương Thanh: “Tại sao lại cho Kha Thiên số tiền kia? Số tiền đó cũng không hề nhỏ.”

“Kinh tế gia đình cha mẹ nuôi của tôi tương đối khá giả. Bọn họ cũng đồng ý cho Kha Thiên số tiền này.” Kha Ái đáp, “Tôi muốn... giúp đỡ nó thực hiện ước mơ, chỉ là hoàn toàn không nghĩ tới...”

“Buổi tối ngày 17 từ 12 giờ đến 2 giờ, ngày 20 từ 1 giờ đến 3 giờ, cô ở đâu, làm gì?”

Kha Ái ngẩng đầu: “Muộn thế à... chắc chắn tôi đang ngủ rồi. Các anh hỏi chuyện này để làm gì?”

Bạc Cận Ngôn thân nhiên đáp: “Tối ngày 17 hai kẻ đồng lõa giết hại Kha Thiên bị dùng thuốc độc sát hại. Tối ngày 20 một kẻ chủ mưu khác bị giết ở nhà. Nếu chúng tôi không ngăn cản, hung thủ sẽ tiếp tục giết người.”

Kha Ái giật mình.

Sự thay đổi trên vẻ mặt cô ta vô cùng rõ ràng.

Ban đầu là khiếp sợ, sau đó là nghi ngờ, suy tư, giật mình, cười khò, thê lương.

“Là nó sao?” Cô ta kinh ngạc nói, “Cho nên nó mới nói làm chuyện không nên làm, làm cho kẻ độc ác phải trả giá tất cả... Không ở nơi tôi nhìn thấy...” Cô ta lại dùng hai tay che mặt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nước mắt đau thương, áp lực. Cho dù chỉ cần liếc qua một cái bạn cũng có thể cảm nhận được.

Bạc Cận Ngôn lấy khăn giấy ra đưa cho cô ta.

“Đừng khóc, chúng tôi cũng rất đau lòng, tiếc nuối cho chuyện cậu ta gặp phải.”

Kha Ái ngược đôi mắt đầm nước lên nhìn anh: “Cảm ơn anh.”

Phương Thanh nói tiếp: “Trong nhà Kha Thiên vẫn còn lượng máu lớn. Pháp y suy đoán cậu ta không có khả năng còn sống, nhưng chúng tôi có hai nhân chứng nhìn thấy một người có tướng mạo rất giống Kha Thiên, xuất hiện ở hiện trường phạm tội giết người trong nhóm. Cho nên hôm nay chúng tôi mới mời cô đến cục.”

Kha Ái gạt mình, hiểu ra: “Do đó... các anh nghi ngờ tôi? Không thể nào, sao có thể là tôi chứ? Tuy tôi từng nghe Kha Thiên nhắc đến bọn họ, nhưng bộ dạng bọn họ thế nào tôi còn chẳng biết... Là Kha Thiên, nó không có chết, không có.”

Những từ cuối cùng không biết là vui hay buồn.

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn trao đổi ánh mắt, Bạc Cận Ngôn nói: “Được rồi, chị gái Kha Thiên, hôm nay nói đến đây thôi. Nhưng tôi cần nhắc nhở cô chú ý một chút, hiện tại Kha Thiên chỉ có thể coi như là đang mất tích, cho nên chúng tôi thực sự không thể loại bỏ cậu ta là kẻ tình nghi, nhưng đồng thời chúng tôi cũng không thể loại trừ cô được. Cho nên tôi nghĩ theo kế hoạch tuần sau cô không thể quay về Mỹ rồi, phải ở lại trong nước tiếp nhận điều tra, cho đến khi có manh mối.”

Kha Ái im lặng một lát, đáp: “Vâng, tôi hiểu.”

Thành viên tổ vụ án đặc biệt lại tập trung trong phòng họp.

Phương Thanh dẫu miệng nói: “Cẩn thận thật.”

Cái này tất nhiên là nói Kha Ái.

Bạc Cận Ngôn cười nói: “Dựa vào tình hình trước mắt, mỗi manh mối đều hướng về phía cô ta.”

Tất cả mọi người im lặng.

Đây là chuyện rõ ràng.

“Nhưng mà...” Bạc Cận Ngôn lại nói, “Theo góc độ phân tích hành vi, Kha Ái không phải là hung thủ.”

An Nham và Phương Thanh đều sững sờ, Giản Dao hơi đắm chiêu nhìn anh. Bạc Cận Ngôn nói: “Hung thủ biết chuyện đêm đó Tường Học Nhiễm và đồng bọn giết người, sau đó lập kế hoạch kĩ càng, tính toán nửa năm sau, tiến hành trả thù. Thù đoạn tàn nhẫn liêu lĩnh.

Tuy từ khi còn bé Kha Ái gặp phải chuyện gia đình đau khổ và phải tách ra, nhưng trưởng thành trong gia đình có cha mẹ nuôi đầy đủ. Tính cách hoàn hảo, lạc quan, tự tin, lương thiện. Quan hệ bạn bè vô cùng rộng mở. Hơn nữa có tương lai rất rộng mở: công việc, gia đình, tình yêu.

Vụ án mưu sát này thể hiện nhân cách hoàn toàn khác với Kha Ái. Tuyệt vọng, độc ác, oán hận, được ăn cả ngã về không. Không chỉ là trả thù kẻ giết người, còn là trả thù nhân sinh. Nếu Kha Ái chứng kiến tất cả, dựa vào đặc điểm tính cách và nền giáo dục được tiếp nhận, hoàn toàn có thể báo cảnh sát, có chứng cứ nguyên vẹn bắt nhóm hung thủ quy án. Cô ta tuyệt đối không thiếu kiến thức chung này. Chỉ có kẻ tính cách ngược lại mới dùng cách thức giết người trả thù để hủy hoại tiền đồ và nhân sinh của mình.

Cho nên kẻ giết người không phải là Kha Ái. Cho dù hiện tại tôi chưa có chứng cứ trực tiếp, nhưng dựa vào phân tích hành vi đã chứng tỏ điều này.”

Giản Dao gật đầu, đây chính là chỗ cô vẫn cảm thấy kì lạ sau khi gặp Kha Ái. Giết người không phải là chuyện dễ dàng. Nếu lúc ấy kích động giết người thì không nói làm gì, nhưng nhẫn nại nửa năm sau điên cuồng giết người, chỉ có kẻ tính cách cực đoan, rơi vào tuyệt vọng mới có thể làm được, song ở các phương diện này Kha Ái đều thể hiện đặc điểm tính cách lý trí, bình thản. Cô ta hoàn toàn không cần phải lựa chọn giết người giải quyết vấn đề này.

Phương Thanh lại nhíu mày: “Nhưng hiện tại Kha Ái là kẻ tình nghi duy nhất. Cận Ngôn, tôi đồng ý với giá trị phân tích hành vi của anh, nhưng khi chứng minh thực tế thì phân tích hành vi của anh xảy ra xung đột logic... Xin lỗi, tôi tin tưởng chứng minh thực tế, tin tưởng hai mắt mình nhìn thấy là chuyện thật. Không chừng cô ta chỉ đang nguy trang như vậy thôi, muốn khiến chúng ta nghĩ rằng Kha Thiên còn chưa chết, hung thủ là cậu ta.”

Bạc Cận Ngôn lại nói: “Biểu hiện trong phòng thẩm vấn hôm nay của cô ta có thể nguy trang, nhưng dựa vào các mối quan hệ, cuộc sống, bạn bè, người nhà thì không thể. Kha Ái phù hợp tất cả hành vi phân tích của tôi.”

Phương Thanh trừng lớn mắt: “Nhưng trong hồ sơ pháp y đã lấy ra được chính là ADN của Kha Thiên. Bào thai song sinh khác trứng thì ADN cũng khác nhau. Hơn nữa pháp y phân đoán một người cháy nhiều máu như vậy, không thể còn sống được.”

Bạc Cận Ngôn nói: “Vết máu ở hiện trường đã sớm bị người cọ rửa, lọt vào nhiều thứ làm biến đổi, pháp y kết luận là dựa vào phỏng đoán lượng máu. Về phần có thể lấy ra được một ít ADN thuộc về Kha Thiên, cùng với vết máu có giá trị, sao anh không nghĩ đến có người có ý đồ ư?”

Phương Thanh hơi sững sờ, tính cách bướng bỉnh nổi lên, cười lạnh nói: “Anh nói cũng chỉ là một loại khả năng. Nếu hung thủ không phải là Kha Ái? Vậy anh nói xem là ai?”

Bạc Cận Ngôn cũng cười, bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, không đáp hồi lại: “Anh xác định hai mắt mình nhìn thấy là chân thực?”

Chương 44

Chu Mạt Mạt là sinh viên khoa hóa đại học Thanh Đô. Qua giữa trưa, cô gái mạo hiểm mặt trời nóng rực đi vào phòng thí nghiệm.

Chu Mạt Mạt rất bất ngờ: “Kha Ái? Cậu đến rồi à. Tớ nghĩ cậu...”

Kha Ái vẫn là bộ dáng im lặng ôn hòa như cũ, nhưng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện mắt hơi sưng đỏ.

“Tớ không sao.” Giọng Kha Ái trầm thấp dịu dàng: “Chỉ là cảnh sát... còn chưa tìm được em trai tớ.”

Trong lòng Chu Mạt Mạt rầu rĩ. Hôm trước Kha Ái đột nhiên bị cảnh sát mang đi, cũng hù dọa mọi người. Tuy kinh ngạc, nghi hoặc, nhưng cẩn thận suy nghĩ, tất cả mọi người đều không tin một cô gái như Kha Ái sẽ làm chuyện gì trái pháp luật. Tuy mấy tháng trước, tinh thần Kha Ái dường như hơi sa sút, có một thời gian không cùng tham gia hoạt động với mọi người, nhưng sau đó dần trở về bình thường. Hôm qua từ cục cảnh sát trở về Kha Ái nói cho mọi người biết bởi vì em trai bị mưu sát, nên mới bị cảnh sát tra hỏi. Mọi người vô cùng đồng cảm với Kha Ái.

“Cậu ở nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi.” Chu Mạt Mạt thân thiết nói, “Một mình tớ làm thí nghiệm là được rồi.”

Kha Ái lắc đầu: “Như vậy sao được chứ? Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, tớ không thể đùn đẩy hết chuyện của mình lên các cậu. Chúng ta bắt đầu đi.”

Chu Mạt Mạt gật đầu. Tuy tính cách Kha Ái dịu dàng hào phóng, nhưng luôn là cô gái rất có chủ kiến. Đây là nguyên nhân cả nam lẫn nữ đều thích Kha Ái.

“Tớ vào bên trong quan sát máy móc, cậu phụ trách bên ngoài nhé?” Kha Ái nói.

Chu Mạt Mạt: “Ừ, được.”

“Mạt Mạt.” Kha Ái ngập ngừng, “Tớ chỉ muốn yên tĩnh làm việc một mình, không bị phân tâm. Nếu không tớ... sẽ luôn nghĩ đến chuyện của em trai. Đang làm thí nghiệm cậu cũng dừng vào nhé.”

Chu Mạt Mạt vội đồng ý.

Kha Ái dịu dàng cười nói: “Cám ơn.” Xoay người đi vào phòng trong, đóng cửa lại. Chu Mạt Mạt lấy một ít ống nghiệm từ trong ngăn tủ ra, quay đầu lại, chỉ thấy tấm rèm trong phòng “xoạt xoạt” kéo xuống.

Chu Mạt Mạt không quá để ý.

Đó là thí nghiệm không quá phức tạp, nhưng cũng không đơn giản. Thí nghiệm chia làm hai phần: cô ở bên ngoài phân chia các thành phần hóa học, thao tác máy móc. Còn Kha Ái ở bên trong tập trung quan sát, ghi chép số liệu thay đổi trên máy tính của thí nghiệm, cũng hoàn thành báo cáo thí nghiệm. Cả quá trình cần đến 4, 5 tiếng đồng hồ.

Tuy công việc chủ yếu ở phía Chu Mạt Mạt, Kha Ái nhàn hơn một chút, nhưng nghĩ đến Kha Ái gặp biến cố lớn như vậy, hôm nay thực hành thí nghiệm cần tập trung cao độ, cẩn thận, cũng không thích hợp với Kha Ái. Vì vậy Chu Mạt Mạt vội đầu vào bắt tay làm việc.

Phòng trong.

Kha Ái kéo rèm xuống, người đã thất thần một lúc. Cô ta ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ. Thời tiết rất tốt, mây trắng trời xanh. Sân trường đầy cây xanh, có người đi dạo, có người yên tĩnh ngồi. Cuộc sống của bọn họ yên ả tốt đẹp như thế.

Chỉ là không có ai biết có hài cốt của một người đã chôn sâu trong lòng đất, không thấy được ánh mặt trời.

Con người vô cùng tốt đẹp ấy.

Chính là bởi vì gặp phải đám người tầm thường tham lam, độc ác, người nọ không chịu khuất phục đã bị sát hại.

Bởi vì cô ta mà chết.

Kha Ái đứng yên trong chốc lát, khóe miệng bỗng nhếch lên nụ cười mỉa mai.

Chuyện đã qua lâu như vậy, nửa năm rồi. Lòng cô ta đã bình tĩnh rồi sao?

Hay là... vĩnh viễn không có ngày yên lòng?

Cô ta giờ tay lên, từ từ cởi cúc áo. Sau đó cầm lấy áo blouse trắng bên cạnh dùng trong phòng thí nghiệm.

Kha Ái, đừng cảm một chút, đừng quay đầu.

Đi về phía cuộc sống tốt đẹp đi.

Khoảng hai ba giờ chiều, Hứa Sênh vẫn ở trong phòng ngủ, không đi ra ngoài, cũng không có việc gì làm.

Mọi người trong phòng cũng đã đi ra ngoài phòng tắm, tìm việc rồi.

Cô ta vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ. Cô ta cảm thấy mình giống như một con rắn sắp ngủ đông, toàn thân xấu xí, không nhúc nhích.

Ánh mặt trời rất nóng, cô ta đứng bên cửa sổ, còn có thể nhìn thấy một chiếc xe con đứng dưới lầu. Đó là hai cảnh sát bảo vệ cô ta 24/24 giờ.

Nghe nói cảnh sát cũng bố trí y như vậy ở dưới lầu cô gái tên Kha Ái kia.

Cảnh sát nói đó là chị gái sinh đôi của Kha Thiên, hiện tại là kẻ tình nghi cuối cùng của bọn họ.

Hứa Sênh khẽ cắn môi dưới.

Chỉ là cô ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, giống như một tảng đá lớn tối tăm đè nặng trong lòng cô ta.

Có lẽ là đêm đó nhìn thấy ảnh chụp Tường Học Nhiễm bị giết chết, khiến cho cô ta quá sốc chẳng. Khuôn mặt hóa trang, tóc dài, quần áo, đều là những thứ Kha Thiên thích nhất, chỉ có cậu ta mới có chấp với tất cả.

Lúc ấy Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa thực sự nghĩ đến Kha Thiên chết đi sống lại.

Cho dù hiện tại hai chữ “Kha Thiên” giống như bóng ma luẩn quẩn trong lòng cô ta.

Tinh thần hoảng hốt, sống qua ngày đoạn tháng có lẽ chính là trạng thái hiện tại của Hứa Sênh.

Sau đó, cô ta kéo rèm xuống, bật tất cả đèn, chui vào trong chăn, mơ màng ngủ.

“Cạch...” một tiếng vang nhỏ, cửa bị đẩy ra.

Sau đó là tiếng bước chân rất khẽ.

Hứa Sênh mơ hồ nghe thấy, sau đó đột nhiên có phản ứng, bừng tỉnh.

Đèn không biết đã bị tắt đi từ khi nào, trong phòng u ám, một người đứng bên giường.

Hứa Sênh nhìn thấy khuôn mặt cậu ta, cả người bị dọa choáng váng. Cậu ta đội mũ lưỡi trai, mặc áo phông trắng và quần đùi đơn giản, lộ ra xương quai xanh và cẳng chân gầy gò. Rõ ràng chính là cậu ta mà! Ánh mắt trong suốt mà tăm tối, mồ hôi đọng ở cánh mũi, đôi môi đỏ mọng nhếch lên.

“A...” Hứa Sênh khàn giọng, nhưng vừa mới há mồm đã bị cậu ta che mắt. Cậu ta đeo găng tay, bao da đặt trên miệng, Hứa Sênh chỉ có thể “hu hu...” khóc, nhưng cô ta cũng không phải là cô gái nhu nhược nhất gan, liều mạng giãy dụa, hai tay chạm vào ngực cậu ta.

Bộ ngực bằng phẳng rắn chắc.

Nhưng dù sao cũng không địch lại được.

Kha Thiên tát một cái, Hứa Sênh bị đánh choáng váng đầu óc. Kha Thiên cầm vật trang trí bên cạnh, đập mạnh lên gáy Hứa Sênh.

Hứa Sênh hôn mê.

Kha Thiên ngừng dịch chuyển một lúc, bỏ tay ra, đứng im.

Giống như đang suy nghĩ, lại giống như đang thương thức.

Đúng lúc này, ngoài hành lang bỗng nhiên mơ hồ truyền đến tiếng người: “Cậu mang về cho Hứa Sênh thứ gì vậy?”

“Sùi cảo đó, không phải cậu ấy rất thích ăn thứ này sao?”

Kha Thiên biến sắc, lại nhìn Hứa Sênh trên giường, xoay người bước nhanh ra ngoài cửa. Mở cửa ra, cô gái còn đứng ở xa, dường như cũng không để ý tới bên này. Kha Thiên khom lưng, đi xuống theo một cầu thang khác.

Chu Mạt Mạt hoàn thành phần thí nghiệm đầu tiên, nghỉ ngơi một chút, ngẩng đầu nhìn thấy tấm rèm trong phòng không biết đã được kéo lên từ lúc nào, nhưng chỉ kéo có một nửa, tầng vải trắng vẫn che khuất. Song cô ta vẫn có thể nhìn rõ Kha Ái quay lưng về phía mình, đứng ở đó, không động đậy.

Là đang suy nghĩ sao? Chu Mạt Mạt nghĩ thầm.

Không biết qua bao lâu, cô ta đi đến gần tủ, lấy dụng cụ khác, ánh mắt thoáng lướt qua bóng dáng Kha Ái, hơi giật mình, dường như đang xoay người làm cái gì đó.

Mặt trời ngả về tây.

Khi Phương Thanh chạy tới kí túc xá của Hứa Sênh, nhìn thấy tình hình hỗn loạn trước mắt, chân động.

Quần áo trên người Hứa Sênh lộn xộn, khoe miệng có vết máu, sau đầu sưng lên, cổ tay, cổ đều có vết tím bầm. Cô ta vẫn che miệng, lùi vào góc giường khóc. Cho dù cảnh sát khuyên thế nào cũng không chịu rời khỏi giường.

Phương Thanh nhìn tình hình hỗn loạn, gọi cảnh sát trực sang một bên, khẽ quát: “Sao lại thế này? Người xông vào mà không phát hiện!”

Cảnh sát trẻ tuổi vừa hồ thẹn vừa oan ức: “Tổ trưởng Phương! Chúng tôi thực sự không phát hiện Kha Ái tiến vào! Chúng tôi luôn nhìn chăm chăm mà.”

Phương Thanh suy nghĩ một lát, lại đi gọi điện thoại cho bên theo dõi Kha Ái: “A lô? Tình hình bên các cậu thế nào?”

Người cảnh sát đáp: “12 giờ 10 phút trưa Kha Ái tiến vào tòa nhà thí nghiệm, đến bây giờ còn chưa xuống. Hơn nữa chúng tôi nhìn qua ống nhòm vẫn thấy cô ta luôn ở trong phòng thí nghiệm kia.”

Phương Thanh: “Mà cha nó, bên này Hứa Sênh suýt chút nữa bị giết rồi. Lập tức lên lầu tìm cô ta.”

Nhóm cảnh sát cũng hoảng sợ, vội nói: “Rõ.” Mở cửa xe ra, xông lên lầu.

Bên này, Phương Thanh cúp máy, nhìn tình hình rối loạn trong phòng, ra lệnh: “Mọi người ra ngoài hết đi.”

Những người khác ra hết, chỉ còn mình Hứa Sênh ngồi khóc rống trên giường. Phương Thanh ngồi xuống mép giường, thấp giọng nói: “Đừng khóc. Chúng tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ. Xin lỗi, là đồng nghiệp tôi sơ suất, bọn họ không thấy Kha Ái đi vào.”

Hứa Sênh ngẩng đầu, sắc mặt khó coi giống như quỷ.

“Không phải Kha Ái...” Hứa Sênh run rẩy nói.

Phương Thanh ngăn ra: “Vậy là ai?”

“... Là Kha Thiển.” Giọng nói của Hứa Sênh giống như bị người xé rách, “Cậu ta không chết... Cậu ta thực sự không chết!”

Phương Thanh im lặng một lát, đáp: “Người mà hai nhân chứng nhìn thấy lần trước có thể chính là Kha Ái đóng giả Kha Thiển.”

“Không!” Hứa Sênh hét to, “Không phải phụ nữ! Không phải Kha Ái! Không phải! Tôi chạm vào người cậu ta, là đàn ông! Hoàn toàn không phải là phụ nữ! Hơn nữa ánh mắt của cậu ta... bộ dáng của cậu ta... chính là Kha Thiển, không thể là người khác được.”

Phương Thanh sững sốt.

Nhóm cảnh sát xông lên lầu, đẩy cửa phòng thí nghiệm ra, dọa Chu Mạt Mạt hết hồn.

“Kha Ái đâu?” Một cảnh sát phần nộ quát.

Chu Mạt Mạt chỉ vào phòng trong: “Ồ... ở bên trong.”

Nhóm cảnh sát bước nhanh vào, đẩy cửa ra.

Tất cả đều sững sốt.

Tấm rèm được người kéo hết lên, trong nháy mắt cả phòng trong sáng hẳn lên. Màn hình máy tính dao động, một số dụng cụ thí nghiệm trên bàn. Kha Ái đứng trước cửa sổ, xoay người lại, tóc dài hơi rối, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Mũi cô ta lấm tấm mồ hôi, từ từ đeo găng tay thí nghiệm vào, hỏi: “Anh cảnh sát, có chuyện gì không?”

Xe dừng ở khu phục vụ trên đường cao tốc.

Giản Dao xuống xe mua nước, Bạc Cận Ngôn ở trong xe chờ, ngón tay gõ lên vô lăng một lát, xuống xe lấy di động ra.

Lúc này nhanh chóng có người bắt máy.

“A lô.” Bạc Cận Ngôn hỏi, “Hai ngày nay thế nào?”

Phó Từ Ngộ đáp: “Rất tốt.”

Bạc Cận Ngôn im lặng một chút, nói: “Hình như cậu... có tâm sự.”

Phó Từ Ngộ lại bật cười: “Cận Ngôn của tớ ơi, từ khi nào cậu trở nên nhạy cảm thế vậy? Nghĩ quá nhiều rồi, tớ vừa mới tỉnh ngủ, không muốn nói chuyện.”

“Hóa ra là thế.” Đường như Bạc Cận Ngôn mỗi ngày rời giường đều như vậy, nên hiểu rõ điều này.

Hai người im lặng trong một lát, Bạc Cận Ngôn nói: “Xin lỗi, mấy ngày nay bận vụ án, không có thời gian và nhân lực truy tìm tung tích của Hàn Vũ Mông. Hôm nay có thể phá án rồi, cậu đợi tớ một chút.”

“Chắc...” Phó Từ Ngộ vẫn là giọng điệu ngái ngủ, “Khẩu khí vẫn lớn thế à, tớ nghe An Nham nói là vụ án rất khó, đang lâm vào ngõ cụt, tớ đây cũng lo lắng thay cho cậu.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

“Không cần lo lắng cho tớ đâu.” Phó Từ Ngộ ôn hòa nói, “Thực ra... tớ đã suy nghĩ thông suốt chuyện của Vũ Mông rồi. Giống như cậu nói nếu cô ấy yêu tớ nhất định sẽ tới tìm tớ. Cho dù gặp phải khó khăn hiểm trở thế nào, cũng nhất định sẽ đến, có đúng không? Nếu không đến vậy tớ im lặng chờ đợi là được rồi. Cuộc sống của tớ mấy năm nay cũng chả có gì không tốt cả. Tớ nghĩ quá nhiều nghi vấn và biểu hiện giả dối cũng không phải là vấn đề. Cuối cùng tình yêu mới là vấn đề.”

Bạc Cận Ngôn hoảng hốt.

Sau đó thay đổi đề tài.

“Nhắc kết hôn của tớ và Giản Dao đã làm xong chưa?”

Phó Từ Ngộ thấp giọng cười: “Xong rồi, cậu chủ. Dựa theo thiết kế của cậu, đã gửi tới Thụy Sĩ, có lẽ hai ngày nữa cậu sẽ nhận được thôi.”

Bạc Cận Ngôn rất hài lòng: “Cám ơn.”

“Có gì đâu, cậu chủ, đây là việc tôi phải làm.”

Cúp máy, khoe môi Bạc Cận Ngôn vẫn còn ý cười, ngẩng đầu, nhìn thấy Giản Dao đã quay lại.

“Cười gì thế?” Giản Dao hỏi.

“Không có gì.” Bạc Cận Ngôn mở cửa xe cho cô, suy nghĩ, lại kéo một bàn tay của cô, đưa lên môi, khẽ hôn mu bàn tay.

Giản Dao bật cười: “Anh làm gì thế?”

Anh không đáp, ngón cái khẽ sờ ngón áp út của cô một chút. Giản Dao bị sờ ngứa, nghĩ thầm: anh học được phương thức biểu đạt tình yêu ở đâu thế này?

Hai người lái xe đi, Giản Dao hỏi: “Mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì?”

Bạc Cận Ngôn khẽ cười, đáp: “Tìm chứng cứ quyết định để định tội Kha Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Giản Dao im lặng một chút, nói: “Suy đoán thế này luôn khiến em cảm thấy không dám tưởng tượng nổi, Kha Thiên không chết, người chết là Kha Ái. Sau đó cậu ta...” Cô không nói thêm gì nữa, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn vừa lái xe, vừa đáp: “Sự thật đã vô cùng rõ ràng. Nguyên nhân chính là vì tồn tại quá nhiều mâu thuẫn logic, người càng khớp với logic trong đầu càng dễ dàng thấy rõ chân tướng. Còn Phương Thanh rõ ràng vẫn còn hơi kém một chút.”

Giản Dao buồn cười: “Anh cũng đừng châm biếm anh ấy. Hôm qua sao lại cãi nhau với anh ấy thế?”

“Nhưng em đang nói ngược logic rồi.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Là anh ta cãi nhau với anh, chứ không phải anh cãi nhau với anh ta. Người thông minh tại thỉnh mắt sáng, tự chứng minh được sự thật. Người ngốc mới cần phải cãi cò, bởi vì logic sai lầm mới cần thuyết phục người khác.”

Giản Dao: “...” Dứt khoát im lặng luôn.

“Đầu tiên, vào buổi tối kia, trong cặp sinh đôi có một người đã chết.” Bạc Cận Ngôn nói, “Nhưng chúng ta bị lời khai của đám Hứa Sênh dẫn đến nhầm lẫn, người chết mặc quần áo, hóa trang, tướng mạo của cặp sinh đôi chả có mấy khác biệt nên càng khó nhìn ra, bọn họ cho rằng chắc chắn là Kha Thiên, vì thế chúng ta cũng nghĩ là như vậy. Nhưng em còn nhớ không, lúc đó trong lời khai của Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa cũng đã nhắc tới tối đó bọn Tường Học Nhiễm nói “Kha Thiên” đột nhiên trở mặt không chịu chia tiền, còn bảo bọn họ cút đi, nói sẽ báo cảnh sát, tính cách phản ứng như vậy không giống Kha Thiên thường ngày bảo sao nghe vậy, mà giống Kha Ái bình tĩnh lý trí hơn. Nhìn thấy bạn bè của em trai ích kỷ lạnh lùng như vậy, cô ấy cũng khó mà không giận. Kết quả điều tra của pháp y là chứng cứ xác thực, những lời “tỷ lệ còn sống rất thấp”, cùng với “trong cặp sinh đôi, nhất định có một người đã chết”. Chỉ là còn chưa thể kết luận trên mặt pháp luật thôi.

Tiếp theo, trong vụ án giết người liên hoàn, hung thủ biểu hiện ra việc quen thuộc với phòng làm việc, các thành viên, toàn bộ mọi chuyện. Cho dù Kha Thiên có thể từng trao đổi với Kha Ái về tình hình phòng làm việc, nhưng quen thuộc đến trình độ này thì vẫn hơi gượng ép. Cho nên lúc ấy trong lòng anh đã có nghi ngờ, nhưng em biết đây anh sẽ không nói ra chuyện chưa xác định.”

Giản Dao nhếch miệng.

“Thứ ba, hôm qua anh đã nói rồi, biểu hiện của Kha Ái khi đối mặt với chúng ta có thể nguy trang, nhưng các mối quan hệ, nhân sinh của cô ấy thì không thể. Mọi thứ của Kha Ái không phù hợp với tính cách đặc trưng của hung thủ.

Ngược lại Kha Thiên rất phù hợp. Tuy cậu ta mang lại cho mọi người hình tượng yếu ớt, nhưng đừng quên, cậu ta cũng là một sinh viên đại học có năng lực, vô cùng thông minh. Vụ án này cậu ta hoàn toàn có thể làm được. Hơn nữa chỉ có cậu ta mới phù hợp với tính cách đặc trưng được ẩn cả ngả về không, tuyệt vọng, cố chấp. Cậu ta có tình cảm sâu nặng không muốn xa rời chị gái, lại là cosplayer xuất sắc thường xuyên hóa trang thành nhân vật nữ, phải giả vờ đóng vai chị gái đã chết, thay thế cuộc sống của chị gái, là hoàn toàn có thể làm được.”

“Sau đó...” Giản Dao tiếp lời, “Khi cần giết người, Kha Thiên sẽ cởi bỏ lớp nguy trang, khôi phục thân phận đàn ông, cho nên lúc Phương Thanh, Cố Bằng Bằng nhìn thấy cậu ta lúc ấy, trực giác đầu tiên đều mách bảo là đàn ông. Như vậy khi chúng ta tìm được “Kha Ái”, bởi vì không tìm được thi thể “Kha Thiên” sẽ không thể loại bỏ việc cậu ta là kẻ tình nghi, cho nên cậu ta đổ hết tất cả lên “Kha Thiên”. Còn mình trở thành “Kha Ái”, thoát hết mọi trừng phạt pháp luật.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu.

“Nhưng những thứ này đều là phỏng đoán của anh, không có chứng cứ.” Giản Dao nói tiếp, “Anh đã sớm có phỏng đoán như vậy, tại sao chúng ta không tìm có, trực tiếp kiểm tra cơ thể Kha Thiên, vạch trần thân phận của cậu ta?”

“Sau đó thì sao?” Bạc Cận Ngôn hỏi lại, “Em yêu, thi thể Kha Ái vẫn còn chưa tìm được, cho dù hiện tại chúng ta vạch trần thân phận đàn ông của Kha Thiên, cậu ta vẫn có thể đổ tất cả lên người Kha Ái mất tích. Dù sao không ai có thể chứng minh hung thủ chắc chắn là đàn ông. Sinh đôi luôn là một trong những loại vụ án khiến người ta hung phấn.”

Giản Dao cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, mới hoàn toàn tiêu hóa được hết lời anh nói. Cho nên nói cho dù hiện tại người còn sống là Kha Ái hay là Kha Thiên, chỉ cần không tìm được thi thể của một người thì cả hai đều là kẻ tình nghi, không thể định tội.

“Vậy hiện tại làm thế nào đây?” Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, phía trước chính là quê của Kha Thiên và Kha Ái bọn họ từng đến.

“Chúng ta đi tìm Kha Ái đã bị Kha Thiên giấu đi.”

Phương Thanh lạnh mặt đi vào trong cục.

Có một số việc lúc đầu còn khó hiểu, cẩn thận suy nghĩ đã sáng tỏ.

Nhất là đúng như Bạc Cận Ngôn đã nói. Phương Thanh nhớ tới tối hôm qua cố gắng chứng tỏ bản thân với Bạc Cận Ngôn, giống như kẻ siêu ngốc. Lúc ấy Bạc Cận Ngôn chấm dứt tranh luận như thế nào nhỉ? Anh ta thản nhiên cười, nhìn Phương Thanh giống một kẻ làm việc không có đầu óc, nói: “Hắn là một người khác.”

Lúc ấy Phương Thanh còn không hiểu ý của những lời này. Anh ta còn xem Bạc Cận Ngôn như một kẻ nào tàn chứ? Lúc này chính mình lại trở thành kẻ đó, so với kẻ nào tàn còn ngốc hơn, không phải siêu ngốc là gì?

Mặc dù tức giận, nhưng khi đến cửa phòng thăm vấn mặt đã nghiêm túc hẳn, hỏi người canh sát ở ngoài cửa: “Người đâu?”

“Đang ở bên trong, cũng đã mang về được một lúc lâu rồi. Bạn học của cô ta cũng mang đến đây.”

Phương Thanh im lặng gật đầu, thấp giọng nói: “Đi gọi một đồng nghiệp nữ đến đây.”

Năm phút sau.

Phuong Thanh mang nữ cảnh sát vào phòng thẩm vấn. “Kha Ái” ngẩng đầu, hơi giật mình, vẫn là bộ dáng bình tĩnh thanh tú kia.

Phuong Thanh cười nói: “Kha Ái, chiều hôm nay lại xảy ra vụ án tấn công bất ngờ. Cần cô phối hợp kiểm tra một chút. Tôi đã gọi vị đồng chí nữ này đến rồi.”

Kha Ái bất động: “Cảnh sát Phuong, cả chiều nay tôi đều làm thí nghiệm, bạn học Chu Mạt Mạt của tôi có thể làm chứng. Tôi không muốn tiếp nhận kiểm tra.”

Phuong Thanh lại cười nhạt: “Đừng thế, Kha Ái, tôi mặc kệ cô có cái gì chứng minh, hiện tại cô là một trong những người tình nghi, tôi bảo đồng chí nữ kiểm tra cơ thể cô một chút, xem có dấu thương tích hay gì đó không, đây là hợp quy định. Tôi tránh trước nhé?”

Nữ cảnh sát tiến lên mấy bước: “Kha Ái, mời cô phối hợp.”

Kha Ái nhìn nữ cảnh sát, liếc Phuong Thanh, từ từ nở nụ cười: “Không cần.”

Phuong Thanh và nữ cảnh sát đều ngẩn ra.

Mỗi câu nói trước đó còn là giọng nói dịu dàng giống phụ nữ. Hiện tại bỗng nhiên thô dày hơn rất nhiều, rõ ràng là tiếng đàn ông.

Nụ cười của cậu ta lãnh đạm, nói: “Tôi là Kha Thiên.”

Cả đội cảnh sát biết được tin tức này đều bùng nổ.

Vẫn nghĩ đến nạn nhân đã tử vong, ai ngờ lại phân thân được, dùng thân phận của chị gái để sống, dùng thân phận của mình để giết người. Mưu toan báo thù đồng thời chạy trốn khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

Nhưng sau khi bị cảnh sát nhìn rõ chân tướng, cậu ta lại thần nhiên thừa nhận nhanh như vậy.

“Kha Thiên này không đơn giản.” Phuong Thanh nói với An Nham, “Sau khi bị đá kích mạnh mẽ trở nên độc ác. Con người này vốn thông minh, tính toán chuẩn bị rất tốt.”

An Nham lại nói một câu sâu sắc: “Hiện tại cậu ta sống cho hai người, cho nên cũng có được sự bình tĩnh và mạnh mẽ của Kha Ái.”

Phuong Thanh liếc cậu ta: “Ồ, ở lâu với hai vị kia, cậu cũng biết phân tích tâm lý tội phạm à?”

An Nham thần nhiên cười: “Đương nhiên.”

Một lát sau nói tiếp: “Anh không biết Bạc Cận Ngôn làm tổn thương tôi như thế nào đâu. Có thời gian, anh ấy gọi tôi là ‘Tiểu vương tử giám sát’. Chẳng lẽ tôi chỉ biết điều tra giám sát thôi sao? Tôi là hacker giỏi nhất Trung Quốc, giỏi tâm lý tội phạm cũng không thể nói bậy.”

Phuong Thanh cười ha ha.

Cười xong thì hỏi: “Bên bọn họ thế nào?”

An Nham đáp: “Đã đến quê của Kha Ái và Kha Thiên.”

Phuong Thanh gật đầu: “Chúng ta đi thẩm vấn, tranh thủ đột phá.”

An Nham “ừ” một tiếng, nói tiếp: “Anh Phuong, anh đừng phân cao thấp với Bạc Cận Ngôn.” Phuong Thanh định nói mình chẳng thèm phân cao thấp với ai, lại nghe An Nham nói: “Anh không tranh được với anh ấy đâu.”

Phuong Thanh nhú mày, lại nghe An Nham thần nhiên nói: “Người lớn khi nào lại bốc đồng như trẻ nhỏ chứ?”

“Phụt...”

“Ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Khi bọn họ trở lại bên trong phòng thẩm vấn, người ngồi đối diện đã không còn là Kha Ái mà là Kha Thiển. Cậu ta đã tẩy trang, cũng thay đổi quần áo đàn ông, còn mái tóc vẫn dài, buộc ở sau lưng. Ai nhìn thấy dáng người gầy gò, khuôn mặt càng có góc cạnh hơn so với Kha Ái, cũng sẽ không thể nghĩ ngờ cậu ta là đàn ông hàng thật giá thật. “Tóc là thế nào?” Phương Thanh nhìn cậu ta hỏi. Cậu ta bình tĩnh đáp: “Nổi tóc.”

Cho nên mỗi khi giết người đều phải đội mũ lưỡi trai che giấu. Hai bên im lặng một lát, Phương Thanh thở dài nói: “Kha Thiển, sao cậu lại trở thành bộ dáng ngày hôm nay?” Lời này thật sự ám chỉ, nhưng Kha Thiển không hề mắc mưu, ánh mắt hoảng hốt trong chớp lát, ngay cả An Nham cũng nhận ra sự thù hận chột lóe qua. Nhưng cậu ta lại nhẹ nhõm trả lời: “Chị gái tôi... mất tích, tôi muốn tiếp tục sống thay chị ấy. Tôi biết như vậy là không đúng, nhưng đây là... nguyện vọng của tôi, có lẽ cũng là của chị ấy.”

Phương Thanh nhìn chằm chằm cậu ta: “Cậu không thừa nhận giết ba người Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Trương Học Nhiễm, cũng như có ý đồ giết Hứa Sênh không thành? Ba vụ án đều có nhân chứng nhìn thấy cậu. Cậu còn nói dối?” Mặt Kha Thiển hơi đỏ lên, lại đáp: “Tôi không nói dối. Việc này... không phải do tôi làm.” Dừng một chút, chậm rãi nói, “Có lẽ là do Kha Ái làm. Chị ấy làm vì tôi.”

Phương Thanh cười lạnh nói: “Nhưng chiều hôm nay Hứa Sênh nhìn thấy rõ ràng là cậu, là đàn ông. Cô bé còn chạm vào cơ thể cậu, chẳng lẽ cậu không nhớ rõ sao?” Kha Thiển mím môi, bật cười, đáp: “Cô ta nhớ lắm rồi. Không thể nào, chiều nay tôi ở trong phòng làm thí nghiệm, bạn học của tôi có thể làm chứng. Anh cảnh sát, dựa vào nhân chứng tình tảo hay nhân chứng hoảng loạn thì đáng tin cậy hơn đây? Tôi không có tội, tôi không giết người. Từ đầu đến giờ... tôi không làm gì sai hết.”

Phương Thanh và An Nham cùng ngẩn ra. Lần đầu tiên Chu Mạt Mạt đến cục cảnh sát, vô cùng căng thẳng. Cô gái đôi chén trà hết tay này sang tay kia, nuốt nước miếng, nhìn cảnh sát có bộ dáng tuần tú đi đến. “Chú cảnh sát...” Cô gái nhút nhát hỏi, “Tại sao lại mang tôi và Kha Ái tới đây?” Phương Thanh nở nụ cười, ngồi xuống: “Tôi già thế sao? Năm nay tôi mới 30 tuổi. Bạn học, đừng căng thẳng, có một vụ án vô cùng quan trọng cần cô cung cấp manh mối.”

Chu Mạt Mạt nghiêm túc gật đầu. Phương Thanh: “Chiều hôm nay, Kha Ái làm thí nghiệm cùng với cô?” “Đúng vậy.”

“Luôn làm cùng nhau?” “Đúng vậy.”

Phương Thanh hơi cau mày, bút trong tay gõ lên quyển sổ. Chu Mạt Mạt nhìn thấy bộ dáng của anh ta, lên tiếng: “Nhưng mà...”

“Chuyện gì?” “Tôi làm ở bên ngoài, cô ấy ở bên trong.” Chu Mạt Mạt bổ sung. Ánh mắt Phương Thanh sáng ngời, cũng không biết đám người kia theo dõi thế nào mà dám khẳng định Kha Ái luôn ở trong phòng. Anh ta vội hỏi: “Thật sao? Phòng đó có cửa đi ra ngoài không? Nhưng cô không chú ý tới?” “Trong phòng cũng có cửa, nhưng mà...” Chu Mạt Mạt lắc đầu, “Cậu ấy chưa từng đi ra ngoài, tôi vẫn luôn nhìn thấy cậu ấy ở bên trong.”

Phương Thanh hỏi lại: “Nhìn thấy rõ ràng?” “Đúng vậy.” Chu Mạt Mạt đáp, “Cậu ấy vẫn luôn đứng làm thí nghiệm.”

Phương Thanh chưa từ bỏ ý định, lại hỏi tiếp, “Từ 2 giờ đến 4 giờ, cô ta hoàn toàn không đi ra ngoài sao? Có thể lúc ấy cô đang làm thí nghiệm không dễ ý chẳng?” Ai ngờ Chu Mạt Mạt càng chắc chắn: “Không đâu. Trong thời gian đó có mấy lần tôi xem đồng hồ, ghi chép số liệu, chia ra 2 giờ 40, 3 giờ 30 và 4 giờ 20, nhìn thấy cậu ấy luôn ở trong phòng. Tuy chúng tôi không nói chuyện, nhưng con người to đùng như thế, sao tôi nhìn nhầm được?” Lúc này đã là đêm khuya, Kha Thiển bị giam ở cục cảnh sát, không có chứng cứ, chỉ có thể tạm giam cậu ta 24 giờ. Phương Thanh lôi kéo An Nham, đi đến phòng thí nghiệm trong truyền thuyết kia. Nhân viên hiện trường còn đang làm việc, dải cảnh giới đã được kéo xung quanh. Hai người đi dạo một vòng trong phòng thí nghiệm, đúng như lời Chu Mạt Mạt nói, chia ra hai gian trong ngoài, có một cánh cửa thông nhau, hơn nữa phòng trong cũng có cửa phụ, có thể đi thẳng xuống lầu ra ngoài. Phương Thanh quan sát kỹ căn phòng trong Kha Thiển ở. Diện tích khoảng chừng 30 mét vuông, rất rộng. Phía bên phải là bàn thí nghiệm, bên trái là một loạt ngăn tủ và giá đồ kê sát vào tường. Trên giá đầy chai lọ, Phương Thanh chú ý tới mấy chai lọ này hơi lộn xộn, có cảm giác kì lạ không nói nên lời, có nơi rất trống, có nơi mấy chai lọ tụ tập một chỗ, nhưng anh không nhìn ra nguyên nhân. “Có phát hiện gì không?” Phương Thanh hỏi nhân viên giám định. Nhân viên giám định đáp: “Chúng tôi phát hiện một ít chất dính còn sót lại, nhưng thành phần cụ thể còn phải tiến hành thêm một bước kiểm nghiệm mới biết được.”

“Hả?” Trong lòng Phương Thanh chấn động, “Ồ vị trí nào?” “Tương đối nhiều, có 31 chỗ. Nhưng lượng rất nhỏ, xung quanh cũng có dấu vết lau qua. Nếu chúng tôi không đến quả thực là không phát hiện ra được.”

“Đánh dấu đi.”

Nhân viên giám định bắt đầu bận bù đầu quanh giá, Phương Thanh ở bên cạnh nhìn chằm chằm. An Nham đi tới, hỏi: “Đang làm gì thế?” Phương Thanh: “Không biết.”

An Nham: “...”

Về mặt Phương Thanh lại nặng nề nói: “Sherlock Homes đã từng nói, loại trừ tất cả đáp án không có khả năng, còn lại cho dù không thể tưởng tượng nổi, chính là chân tướng của vụ án. Đêm đó, Kha Thiển thay thế Kha Ái đã chết, chỉ còn lại một mình Kha Thiển. Chiều hôm nay, một mình cậu ta không thể nào xuất hiện được ở hai nơi cùng lúc. Tất nhiên là đã sử dụng thủ thuật gì đó để che mắt, lừa gạt Chu Mạt Mạt. Hiện tại chúng ta sẽ tìm ra thủ thuật đó.”

An Nham: “Thủ thuật gì cơ?” Phương Thanh: “Không biết. Nhưng tôi nghĩ người vô cùng thông minh như Kha Thiển, thay thế chị gái đến đại học Thanh Đô, không để lộ ra bất cứ dấu vết nào. Nếu đổi lại là tôi, thí nghiệm hóa học, phương trình, nhìn đã thấy đau đầu. Cho nên cậu ta sẽ dùng mảnh khốc gì thực khó mà nói được, nhưng tội phạm luôn áp dụng thủ đoạn mình quen thuộc. Ví dụ như cậu ta lợi dụng phòng thí nghiệm của chị gái tìm kiếm thuốc

độc. Nhiều năm cậu ta làm coser, nói không chừng có rất nhiều trang thiết bị, thủ thuật che mắt, có liên quan khi bọn họ biểu diễn.”

Sau khi Phương Thanh nói xong, tiếp tục nhìn chăm chăm lên giá, muốn phát hiện thêm nhiều manh mối hơn. An Nham im lặng đứng bên cạnh anh ta một lát, nói: “Thăm dò hiện trường không phải là chuyên ngành của tôi. Nếu không tôi đi tìm người chuyên nghiệp bên giới coser hỏi một chút?” Phương Thanh cũng không quá để ý, gật đầu nói: “Được.”

Một lát sau, chờ anh ta quay đầu lại, phát hiện thằng nhóc An Nham này đã sớm không thấy bóng dáng đâu. Nhân viên giám định nhanh chóng đánh dấu rõ ràng vị trí thành phần chất dính. Tuy nói là chất dính, nhưng cũng có thể là do thí nghiệm trước kia cần đến nên lưu lại, lúc này Phương Thanh nhìn cả giá đồ, khẽ “chậc” một tiếng. Rốt cuộc thằng nhóc Kha Thiên này... đang chơi trò gì?” Người chuyên nghiệp nhất còn có thể là ai chứ? Năm đó Kha Thiên là á quân cuộc thi, cô là quán quân. An Nham lái xe tới dưới lầu ký túc xá nữ đại học Dân Sinh. Lấy đi động ra, gọi cho Cố Bàng Bàng, tắt máy, cậu cúi đầu nhìn đồng hồ mới phát hiện lúc này là ba giờ rạng sáng. Vẫn là đến nhờ người hỗ trợ, nửa đêm đánh thức quản lý ký túc xá và bạn học Cố Bàng Bàng thì không ổn chút nào. Dù sao Phương Thanh cũng đang thúc đẩy đầu bên kia, An Nham suy nghĩ một chút, quyết định đợi đến bình minh. Cậu tựa vào trong xe ngủ gật. Không biết thời gian trôi qua bao lâu. Cửa kính xe cũng không đóng hết hoàn toàn, hơi thở mát lạnh khẽ tiến vào, phát qua mặt An Nham, hơi ngưa ngưa. Trong mơ hồ có người khẽ gõ cửa kính xe: “Cốc cốc... cốc cốc...”

An Nham mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt mộc xinh đẹp của Cố Bàng Bàng. Cô xoay người đứng ở ngoài xe, trên vai vắt khăn mặt, áo ngắn tay quần đùi giày thể thao, hiển nhiên là đang chạy thể dục buổi sáng. An Nham lập tức ngồi dậy, mở cửa xe đi xuống. Mặt Cố Bàng Bàng hơi đỏ, cúi đầu nhìn chân mình nói: “Anh cảnh sát đến tìm em sao?” An Nham không hiểu rõ ràng mình đã cho cô danh thiếp, nhưng tại sao cô vẫn gọi mình là anh cảnh sát, nhưng lọt vào trong tai cũng không tệ lắm. Cậu “ừ” một tiếng, cánh tay chống lên cửa xe, nhìn cô hỏi: “Anh muốn hỏi em một chút, trong biểu diễn có dùng mưu kế, thủ thuật che mắt gì không?” Cô Bàng Bàng: “...” Về mặt ngờ ngác. An Nham nhìn bộ dáng của cô, bỗng nhiên muốn cười, sau đó nở nụ cười. Cố Bàng Bàng: “Này, anh cười gì thế?” An Nham nhếch miệng: “À... không cười.”

Giống như không có cách nào miêu tả cho cô thứ mình muốn tìm như thế nào. Thực ra hiện tại ngay cả cậu cũng không biết, nhưng với logic của thiên tài khoa học tự nhiên bẩm sinh rõ ràng mà mạnh mẽ, cậu suy nghĩ, thay đổi cách nói: “Nhóm của em có phải là có thực lực tốt nhất trong nước không?” Cố Bàng Bàng nhìn An Nham, đáp rõ ràng: “Đúng.”

An Nham phát hiện dường như mình càng thích cô hơn. Hỏi tiếp: “Trang thiết bị của các em có phải hơn rất nhiều so với nhóm Kha Thiên? Bọn họ có thứ gì, các em nhất định đều có?” “Em nghĩ vậy.”

“Có thể mang anh đi xem không?” “Bây giờ sao?” “Đúng vậy.” An Nham nói, “Thời gian vô cùng cấp bách.”

Cố Bàng Bàng lập tức đáp: “Được, vậy anh chờ một lát, em lên lầu thay quần áo, nhờ bạn học xin nghỉ giúp em, 5 phút thôi.”

An Nham: “Cảm ơn...” Cô đã quay đầu, “bịch bịch bịch” chạy đi xa. Ánh mặt trời lộ ra một chút sau tầng mây, ánh vàng chiếu lên người An Nham. Cậu nhìn cô gái ở phía xa, cơ thể hoạt bát thú vị như vậy, da thịt lộ ra bên ngoài trắng như tuyết. Hơn nữa đôi chân dài tràn ngập sức sống thanh xuân. An Nham dút hai tay vào túi, yên lặng nhìn một lát, ngửa đầu thờ dài. Đây là tâm trạng gì thế? Tự nhiên rất muốn được cô đáp cho một cái?

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Lại tới nhà cũ của nhà họ Kha. Nhìn hồ nước tối om, Giản Dao hỏi: “Tại sao lại tới đây?” Bạc Cận Ngôn đáp: “Chiều cao của cả Kha Ái và Kha Thiên đều là 1m75, giải quyết thi thể cũng không thuận lợi, nhưng Kha Ái có hai chiếc xe ở trong nước, dễ dàng cho việc vận chuyển. Kha Thiên đã sớm quyết định cuối tuần sau sẽ xuất ngoại, tất nhiên đã xử lý thi thể. Tình cảm của cậu ta dành cho chị gái vô cùng sâu đậm, nhất định sẽ không tùy tiện vứt bỏ, nhưng không thể an táng công khai. Thiêu chỉ sợ càng luyến tiếc. Kha Thiên là người yêu quý dung mạo như thế, cậu ta thiêu chị gái thành tro được sao? Cậu ta không chịu nổi quá trình đó. Vậy thì giấu ở đâu đây? Nhìn tổng quát cuộc đời cậu ta và ký ức chung với chị gái, chỉ còn mỗi cái hồ này chưa bao giờ thay đổi. Còn kỉ niệm nào tốt hơn bằng cách để cho Kha Ái chìm trong hồ, vĩnh viễn nhìn thấy nhà bọn họ đây?”

Giản Dao nghe thấy trong lòng ớn lạnh. Cô quay đầu nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, trong bóng đêm, mặt bên của anh lạnh lùng nghiêm nghị, cặp mắt tinh mịch như hồ nước trước mặt. “Anh hiểu cậu ta như vậy sao?” Giản Dao không nhịn được nói, “Quả thực giống như... anh chính là cậu ta vậy.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Anh sẽ coi đây là lời khen. Em yêu, muốn phác họa tâm lý tội phạm, anh phải đến gần tội phạm và tội phạm cũng phải đến gần anh.”

Trong lòng Giản Dao hơi chấn động. Ngẩng đầu nhìn, cảnh sát địa phương đã bắt đầu hỗ trợ vớt rồi. Cũng may hồ không quá lớn, chỉ hơn nghìn mét vuông, mặt cả đêm có lẽ sẽ tìm ra. Nếu Kha Ái ở trong hồ nửa năm, thì có lẽ cũng đã hóa thành một bộ xương trắng rồi. Cách bình minh còn một khoảng thời gian rất dài. Hai người đứng bên hồ một lát, Giản Dao ngáp một cái. Tay Bạc Cận Ngôn chạm vào vai cô, khẽ xoa cổ cô: “Đi ngủ một lát.”

“Còn anh?” Cô hỏi. “Anh ở lại đây nhìn.”

“Vâng, vậy em ngủ một lát thì đến lượt anh nhé.”

Giản Dao lên xe, nằm ở ghế sau, đắp áo khoác của anh. Bạc Cận Ngôn ở cửa xe nhìn bộ dáng cô cuộn tròn, nở nụ cười. Giản Dao nhỏ giọng nói: “Anh cười gì thế?” “Không có gì.” Anh đáp. Giản Dao nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Bạc Cận Ngôn tựa vào cửa xe, lặng lẽ nhìn phượng xa. Mặt trời dần nhô lên ở phía chân trời. Giản Dao mở mắt ra, phát hiện anh vẫn còn đứng ở bên ngoài. Cô vội ngồi dậy, mở cửa xe: “Sao anh không gọi em thay cho anh?” Trong đôi mắt anh hiện lên ý cười: “Chỉ một buổi tối thôi mà, người đàn ông có trách nhiệm sẽ không đánh thức người phụ nữ của mình đang ngủ say.”

Giản Dao: “...”

Chắc, luôn thích thể hiện “con người kiên cường”, tật xấu này mấy năm nay chả chịu thay đổi. Cô khẽ nói thầm: “Tò ra anh hùng gì chứ, hai ngày nay anh chưa chợp mắt chút nào rồi. Có là thần cũng không chịu được.”

Mặc dù hốc mắt anh đã hơi đỏ, quầng thâm cũng xuất hiện, nhưng vẫn ra vẻ thần thanh mắt sáng, đáp: “Hôm nay chắc chắn sẽ phá được án, về nhà ngủ một giấc thật ngon.” Dừng một chút nói: “Chúng ta cùng ngủ.”

Giản Dao không nhịn được cười. Một cảnh sát chạy nhanh tới: “Giáo sư Bạc, cô Giản, đã vớt xong cả hồ rồi, nhưng không phát hiện được gì hết.”

Giản Dao sững sờ. Bạc Cận Ngôn mím môi im lặng, tiến lên mấy bước, đi đến bên cạnh mặt nước, trầm tư. Phượng Thanh ngồi xổm xuống đất, không biết ngủ gật từ lúc nào. Cho đến khi đầu đột nhiên nghiêng đi, đụng vào chiếc bàn ở sau lưng, mới giật mình tỉnh giấc. Ngẩng đầu nhìn, ngoài cửa sổ trời đã sáng rồi, mấy nhân viên giám định cũng đang dọn dẹp đồ đạc, chứng tỏ công việc của bọn họ sắp hoàn thành. Phượng Thanh đứng lên. Một cảnh sát bên cạnh cười hỏi: “Tổ trưởng Phượng, các anh đã lục tung cả đêm rồi, có tìm được gì không?” Tuy suy nghĩ của Phượng Thanh còn chưa tỉnh táo, vẫn sâu xa đáp: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

“Chắc.”

Mắt thấy sắp thu đội, Phượng Thanh cảm thấy giống như đang ở trong mớ bong bóng, giống như sắp bắt được manh mối, nhưng vẫn còn thiếu một chút nữa. Anh ta chăm chú thuốc, đi theo mọi người ra ngoài. Sinh viên đại học Thanh Đô rất chăm chỉ, mới sớm như vậy đã có người tiến vào tòa nhà thí nghiệm. Phượng Thanh lướt qua một sinh viên, sau khi đi được mấy bước, dừng lại, quay đầu gọi: “Này, bạn học!”

Sinh viên kia nghi hoặc xoay người lại: “Có chuyện gì vậy?” Phượng Thanh nhìn túi to màu đen trong tay cậu ta, chỉ tay: “Đó là gì thế?” “Phế phẩm thí nghiệm.”

“Mang đi đâu vậy?” “Tặng một tòa nhà thí nghiệm có khu vực đổ rác mà.”

Phượng Thanh ngăn người. Trong phòng thí nghiệm của Kha Thiên cũng có thùng rác, tất cả rác đã bị nhân viên giám định mang đi rồi, cho nên không nghĩ tới còn có cái này. Anh ta lập tức lấy đi động ra, gọi điện thoại cho Chu Mạt Mạt. “Bạn học Chu, muốn xác nhận với cô một chuyện. Buổi thí nghiệm chiều hôm qua của các cô có rác không?” Chu Mạt Mạt đáp: “Kha Thiên ném đi rồi.”

“Lúc nào?” “Hơn 4 giờ, gần 5 giờ.”

Trong lòng Phượng Thanh vui vẻ, giới lắm, thời gian vừa khớp. Anh ta nói với cảnh sát khác: “Các cậu về trước đi.” Nói xong đi thẳng về phía tầng một. Rất nhanh đã tìm được khu vực đổ rác cậu sinh viên kia nói, là một căn phòng trong góc, Phượng Thanh đứng ở cửa, nhìn thấy trong phòng chất đống túi đen, phải cao bằng nửa người. Anh ta thở dài, đeo găng tay khẩu trang, vội vàng làm việc. Cùng lúc đó, An Nham và Cố Băng Băng cũng đến nhà kho của nhóm cosplay. Trước mắt là trang phục hoa lệ, còn có bội kiếm, búa, cờ chiến... rất nhiều đạo cụ. An Nham bắt đầu tìm kiếm từng bộ quần áo một, Cố Băng Băng im lặng đi theo phía sau cậu. Một lát sau, cậu bỗng nhiên phát hiện, nhiều bộ quần áo phụ nữ khá hở hang. Tuy là hóa thân thành nhân vật hoạt hình, nhưng cũng nên kín đáo hơn chứ. Những trang phục này phô bày đường cong của phụ nữ, đột nhiên khiến cậu cảm thấy phùng tay. “Bình thường em đều mặc những thứ này à?” An Nham đột nhiên hỏi. “Hiếm lắm” Cố Băng Băng đáp, “Em hay mặc đồ cổ trang hơn.”

“À.” An Nham đi hai bước, chợt mỉm cười. Cố Băng Băng đi sát theo sau cậu, người đàn ông mới hơn hai mươi tuổi, vừa cao vừa gầy, khuôn mặt trắng nõn, áo sơ mi phẳng phiu, y như nam chính bước ra từ tiểu thuyết. Lần trước nghe cảnh sát kia nói, anh là người chuyên giám sát máy theo dõi. Tuy công việc hơi đơn giản, có thể không tính là thông minh, nhưng chứng tỏ anh chăm chỉ. Đang suy nghĩ linh tinh, đầu đột nhiên đụng vào lưng An Nham, mặt nhất thời nóng lên. An Nham cũng quay đầu lại, nhìn cô, không nói gì. Hóa ra là cậu đột nhiên dừng bước, chỉ vào một loạt đồ vật tựa vào tường phía trước hỏi: “Đó là gì thế?” “À.” Cố Băng Băng đáp, “Đó là người gỗ.”

An Nham im lặng một lúc, đi đến trước người gỗ. Tổng cộng có bốn người gỗ, kích thước giống y người thật, đều là nữ. Nhìn từ xa giống như thấy bốn đại mỹ nhân thướt tha đứng ở đó, nhưng lại không phải. Mái tóc đen chắc chắn là tóc thật, đen bóng mềm mại. Làn da thậm chí còn trắng hơn so với người thật, tỏa sáng dưới ngọn đèn. Đôi mắt kia im lặng nhìn bạn, như thể giây tiếp theo sẽ sống lại, thật sự khiến người ta sờn gai ốc. An Nham xem hết đám người gỗ, Cố Băng Băng nhìn vẻ mặt cậu nghiêm túc, cũng không lên tiếng. Tới trước mặt một người gỗ cuối cùng, An Nham đứng lại. Người gỗ này dường như khác hoàn toàn với ba người trước đó. Các khớp xương phân bố dày đặc, chiếc gáy, bả vai, khuỷu tay, cổ tay, các đốt ngón tay, đầu gối, mắt cá chân... đều có khe hở rất nhỏ, nhưng không thể thoát khỏi mắt An Nham, “Đây là gì thế?” An Nham hỏi. “À.” Cố Băng Băng đáp, “Đây là điều khiển người gỗ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Từ sáng sớm đến trưa, lục tung trong kho rác, ánh mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi, nhưng tâm trạng của Phương Thanh chẳng thoải mái chút nào. Mùi rác rưởi, mùi chất lỏng hóa học kì quái, hun đến mức khiến anh ta choáng váng đầu óc. Hơn nữa còn phải vô cùng cẩn thận, không để cho chất độc hóa học dính vào. Xe thu rác rời đi từ lúc sáng sớm cũng bị Phương Thanh chặn lại. Anh ta nghĩ thầm may mà lão tử phản ứng nhanh, nếu không chẳng may “đồ vật” kia bị xe rác chở đi mất, tìm đến đồi tám hoành cũng không thấy, nhưng mắt anh ta sắp mù rồi. Đã lục tung nửa kho rác, anh ta cần rằng tập trung tìm kiếm nửa phòng sau. Lại mở một cái túi to màu đen, cẩn thận lôi thứ bên trong ra ngoài. Cái chai, cái nhíp, giấy quỳ... một cái đồng hồ cát, hai cái, ba cái... Anh ta chợt ngẩn ra, máu nóng từ trong ngực vọt lên đầu, động tác vội vàng nhanh hơn. Đồng hồ cát, cái đồng hồ cát trong phòng thí nghiệm kia của Kha Thiên... còn cả cái giá lớn xộn, rõ ràng là có thứ đồ gì đó thường xuyên dịch chuyển, dùng cách nói của Bạc Cận Ngôn, Kha Thiên bắt chước tất cả mọi thứ của Kha Ái, là người sạch sẽ khuôn phép, sẽ không để đồ đạc lộn xộn như vậy. Vừa rồi sao anh ta không nghĩ tới chứ? Còn có chất dính, vị trí toàn ở những khoảng trống trên giá... có thứ gì đó vốn được đặt ở đó, sau bị mang đi? Đồng hồ cát. Rất nhiều đồng hồ cát. Tới thời gian nhất định, áp lực phần dưới của đồng hồ cát sẽ tăng cực đại, dùng để kiểm soát thứ gì chẳng? Anh ta cúi đầu vào đồng rác tiếp tục tìm kiếm. Sợi dây, là sợi dây. Vô số sợi dây nhỏ màu trắng rất bền và mảnh, anh ta lôi hết ra ngoài, cuối cùng, lấy được ra thứ gì đó hình dạng kì quái. Làm bằng sắt, hình dạng hơi giống cái nỏ, nhưng lại không phải nỏ. Bởi vì vừa rồi anh ta rút ra được vô số dây nhỏ, đều được chia ra hai phía. Nó phân ra rất nhiều nhánh, Phương Thanh kéo đầu dây bên này, đầu dây bên kia sẽ cử động, còn rất mạnh mẽ nữa. Phương Thanh cẩn thận quan sát thứ đồ này trong chốc lát, đặt nó bên cạnh, tiếp tục tìm trong túi. Sau đó chạm vào một thứ gì đó lạnh lẽo. Anh ta hoảng hốt, sau đó thứ gì đó lăn lông lốc ra, xé toang cái túi to, từ từ lấy đồ vật không lồ ra. Là một người già. Kích cỡ giống như một người bình thường. Tóc đen xõa ngang vai, uốn xoắn, làn da trắng. Mặc quần áo giống y của “Kha Ái” ngày hôm nay, áo phông trắng, quần jean ngắn. Cái trán, khuỷu tay, đầu gối, mắt cá chân... đều có cái lỗ rất nhỏ, có liên quan đến cái máy sát kia. Phương Thanh lục tiếp, lúc này xuất hiện bộ quần áo đàn ông. Phương Thanh nhớ rõ lời khai của nạn nhân Hứa Sênh ngày hôm nay, vừa nhìn đã biết giống hoàn toàn. Không cần phải nói nhất định là bộ đồ hôm nay Kha Thiên mặc đi mưu sát Hứa Sênh. Thay đồ xong chưa kịp ném đi nên để lại nơi này. Chắc chắn có thể kiểm tra được dấu vân tay và ADN của Hứa Sênh trên quần áo. Phương Thanh để hết đồ xuống mặt đất, cả người thả lỏng, cười ha ha. Ông cụ chờ gom rác ở cửa về mặt kì lạ nhìn anh ta, còn nghĩ thầm cậu cảnh sát này điên rồi. Phương Thanh cười xong, lúc này mới cảm thấy cả người mệt mỏi, đã mấy đêm anh ta chưa chợp mắt rồi? Không sao, hôm nay bắt xong người, anh ta sẽ đánh một giấc ba ngày ba đêm. Anh ta vươn vai đứng lên, đúng lúc này, di động vang lên, là An Nham gọi tới. “A lô, An Nham.”

“Phương Thanh!”

Hai người gần như đồng thời mở miệng: “Tôi đã điều tra ra rồi.” “Tôi biết thủ thuật che mắt là gì rồi.”

Hai người đều ngẩn ra, sau đó đồng thanh nói: “Điều khiển người gỗ.” Phương Thanh nở nụ cười: “Tiểu tử, cậu khá lắm! Lập tức quay về cục, gọi điện thoại cho bọn Cận Ngôn!”

“OK!”

Cúp điện thoại, An Nham một tay ôm người gỗ, nhìn Cố Bàng Bàng: “Anh phải lập tức quay về cục.”

Cố Bàng Bàng: “À, vâng. Anh không cần để ý đến em đâu, em ngồi xe buýt về được rồi.”

An Nham: “Xin lỗi em... Cảm ơn.”

Cố Bàng Bàng chỉ mỉm cười. Sau đó hai người xoay người đi ra ngoài, đi được mấy bước, An Nham đột nhiên quay đầu lại: “Cảnh sát bọn anh không chỉ nhờ em giúp đỡ mà còn cần người gỗ của em đi. Qua mấy ngày nữa, anh mời em ăn cơm nhé?” Tim Cố Bàng Bàng đập nhanh đến mức giọng nói cũng biến đổi: “Vâng.”

Hai người đi ra ngoài cửa được mấy bước, Cố Bàng Bàng đột nhiên lên tiếng: “Thế thứ mấy ạ? Thứ ba, thứ tư em đều phải đi học.”

An Nham quay đầu lại nhìn cô, đột nhiên mỉm cười. Nụ cười xán lạn ôn hòa, lộ ra hàm răng trắng tinh. Khuôn mặt trắng trẻo cũng hơi đỏ ửng. “Hôm nay phá xong án, công việc của anh có lẽ phải mất hai ba ngày nữa mới kết thúc. Tối thứ sáu nhé?” “Vâng.” Mặt Cố Bàng Bàng cũng đỏ lên. “Sáu giờ tối anh đỗ xe ở cổng trường đón em.”

“Vâng.”

Ánh mặt trời chói chang, Về mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh: “Không, tiếp tục tìm đi. Thế giới rộng lớn, nơi an nghỉ Kha Thiên có thể làm cho Kha Ái chỉ có ở nơi này. Nếu không tìm thấy trong hồ, vậy mở rộng phạm vi tìm kiếm.” Ánh mắt anh phóng xa hơn, đó là bãi cỏ bên hồ, còn có con đê và gò núi thấp: “Cẩn thận tìm hết nơi này.”

“Rõ.”

Nhóm cảnh sát tiếp tục bận rộn với công việc tìm kiếm, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng gia nhập vào đội. Mặt trời dần ngả về phía Tây, cả người Giản Dao đỏ đẫm mồ hôi, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, thấy trên mặt Bạc Cận Ngôn cũng lấm tấm mồ hôi, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị, không hề nản lòng, ánh mắt lãnh đạm kiên định, cẩn thận tìm kiếm khắp mọi ngõ ngách. Đó là tình yêu của cô, vào bất cứ lúc nào, chỉ cần có anh ở bên, tâm hồn khó mà không dao động. Giản Dao cầm lấy chai nước, đưa cho anh: “Uống chút nước đã.”

Bạc Cận Ngôn nhận lấy, mở chai nước uống mấy hớp, tay sờ đầu cô: “Cảm ơn em.”

Giản Dao mỉm cười. Đúng lúc này, di động trong túi áo ngực anh vang lên, liếc mắt một cái bắt máy: “A lô?” Sau đó liếc Giản Dao, đột nhiên xoay người đi sang một bên.

Giản Dao ngạc nhiên nhìn anh, người này lại đang chơi trò gì thế. Bạc Cận Ngôn đi xa mấy bước, mới mở miệng: “Hiện tại tôi không có nhà.”

Là điện thoại của bên chuyên phát nhanh: “Ngài Bạc, đây là kiện hàng quốc tế, được gửi bảo đảm, giá trị lớn, xin ngài tự mình kí nhận.”

“Được, vậy anh để ở dưới lầu cục cảnh sát, tôi sẽ qua lấy.”

Cúp máy, một lát sau, hai người mới mặt đối mặt. Về mặt Bạc Cận Ngôn dừng dừng: “Em nhìn gì thế, mau làm việc đi.”

Giản Dao: “Chắc...”

Đúng lúc này, nhóm nhân viên đang tìm kiếm bên bờ đề ồn ào, có người hô to: “Có phát hiện!”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhanh chóng chạy qua. Đó là một hầm trú ẩn, được xây dựng dưới đề đã nhiều năm, bởi vì có đại mộc um tùm che khuất cửa hầm, cho nên trước đó không phát hiện ra. Giản Dao đứng ở cửa hầm, nhìn xung quanh phát hiện hầm trú ẩn này được ngăn cách bởi hồ nước đứng là hướng về phía nhà cũ của nhà họ Kha. Bật đèn pin, mọi người từ từ đi vào trong. Trong hầm cũng không sâu, đi khoảng hơn mười bước đã tới phía cuối. Đó là một vách tường đá lồi chồm, u ám. Một người im lặng tựa vào đó, không cử động. Hoặc nói chính xác là một thi thể đã bắt đầu thối rữa. Thi thể mặc bộ quần áo màu trắng, chân đi một đôi giày thêu. Trên áo là vết máu khô biến thành màu đen. Mặt và tay chỉ còn là xương khô, trong hầm sáng tối đan xen, lạng lẽ nhìn mọi người. Chỉ cần là người biết một chút về pháp y, liếc nhìn kết cấu khung xương, biết ngay đây là thi thể phụ nữ. Chính là bộ dáng Kha Ái bị giết hại thay cho Kha Thiên ngày hôm đó. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đứng trước thi thể, tất cả đều im lặng. Mọi người đều bị chấn động bởi hình ảnh này. Cuối cùng đã tìm được cô ấy rồi, một thi thể gắn bó với hai số mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Chạng vạng, Phương Thanh đang trên đường lái xe về cục cảnh sát, lái xe nhanh như chớp. Đã 24 tiếng trôi qua, không biết Kha Thiên đã được thả ra chưa, nhưng không sao sau khi mọi người tập hợp sẽ lập tức thực hiện kế hoạch bắt giữ. Vừa rẽ vào khúc quanh, tiếng di động dồn dập vang lên. Phương Thanh không kiên nhẫn, cầm di động lên liếc qua, ai mà không có mất thế này, lúc đang quan trọng thế này thì gọi đến quấy rầy? Oh shit. Là điện thoại của bà cô nhà Phương Thanh. Sốt ruột, nghiêm túc, Phương Thanh phanh xe lại, dừng xe ở ven đường. Khi cầm lấy điện thoại, khóe miệng cứ thế nhếch lên, giọng nói cũng trở nên dịu dàng: “A lô, Kim Hiểu Triết?” Kim Hiểu Triết ở đầu dây bên kia, giọng nói bình tĩnh: “Phương Thanh.”

Cả hai đều im lặng một lát. “Có việc?” Anh ta ra vẻ bình tĩnh hỏi. “Tờ giấy lần trước anh để lại cho em” cô hỏi, “Là thật sao?” Phương Thanh nhin cười, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh chiều tà trải dài, người đi đường vội vàng. “Thật đấy.” Anh ta dịu dàng nói. Trong đầu lại hiện lên ngày hôm đó, hành động của mình, vội vã để lại hoa cho cô, lấy giấy bút trong ngực ra, cầm bút lên lại không biết viết gì. Cuối cùng, dù sao cùng đường đường là một người đàn ông, đứng trong góc sau lưng đám người hâm mộ, cắn bút một lúc lâu, mới viết được hai dòng:

Anh đến Bắc Kinh rồi. Trước kia em chờ anh quá nhiều, sau này mỗi ngày anh sẽ chờ em. “Em” cô nói, “Mấy ngày nay quay phim đều ở khách sạn Hilton, cách cục cảnh sát của các anh không xa. Ở đến tối mai sẽ đi.”

Anh ta lập tức nói: “Hôm nay anh không đến được, hôm nay phải bắt người, ngày mai, sáng mai, nhất định sẽ đến. Chúng ta nói chuyện, ngồi xuống từ từ nói chuyện, có được không, Hiểu Triết?” Bên kia im lặng mấy giây. Một lát sau, Hiểu Triết khẽ đáp: “Được, em chờ anh đến.”

Đại minh tinh nổi tiếng cả nước, cô gái bướng bỉnh lạnh lùng, Hiểu Triết của anh ta nói chờ anh ta đến. Cúp máy, trong đầu Phương Thanh đột nhiên trống rỗng, ngẩng đầu nhìn dòng xe cộ tấp nập bên cạnh, lấy tay che miệng, nở nụ cười. Trong khoảnh khắc ấy anh ta xúc động muốn khóc. Anh ta biết rõ mình sắp đạt được thứ gì. Trên thế gian này nhất định sẽ gặp lại, cho dù chia lìa chắc chắn cũng sẽ gặp lại. Anh ta bắt trộm cũng đã nửa đời người, coi như tích được không ít công đức, ông trời cũng không đành lòng bạc đãi anh ta, có đúng không? Tâm trạng kích động thoải mái, cả người anh ta giống như được nạp năng lượng, lái xe quay về cục, chạy băng băng lên lầu. “Một tiếng trước Kha Thiên đã được thả ra rồi, nhưng trên đường đi chúng tôi bị mất dấu.” An Nham trình bày, “Cục đã phái người đến đại học Thanh Đô, nhưng không tìm được cậu ta, xe của cậu ta cũng không thấy dấu, chạy mất rồi. Chúng tôi đang truy bắt toàn thành phố.”

“Được!” Phương Thanh đáp, “Cận Ngôn và Giản Dao đâu?” “Bọn họ cũng sắp về rồi.”

Phương Thanh tràn đầy ý chí chiến đấu: “Tôi không tin tiểu tử này có thể chạy lên trời.” Nói xong vỗ bả vai An Nham, “Bắt được người, tối nay tôi mời mọi người uống rượu.”

Không biết sao An Nham cũng hưng phấn hơn bình thường, ra sức gật đầu: “Được, cảm tạ Lão Phương.”

Cherokee màu đen đang trên đường chạy về cục cảnh sát, tin tức Kha Thiên chạy trốn cũng đã đến tai Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn không hề lo lắng chút nào, có tiểu vương tử theo dõi ở đây mà. Kẻ giết người hoa tươi còn bị An Nham tìm được, chỉ là một tên tội phạm mới có chỉ số thông minh cao mà thôi, cũng không cần phải vội vàng. Anh thậm chí vừa lái xe, vừa hát, còn hỏi Giản Dao: “Tối nay ăn gì? Ăn cá nhé?” Giản Dao nói: “Còn chưa bắt được người mà, sao anh đã ăn chắc thế rồi?” “Đương nhiên.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Chúng cứ đã vô cùng chính xác, bắt người không phải là chuyện anh

cần quan tâm. Có Phương Thanh và An Nham, còn sợ không bắt được sao?” Giản Dao suy nghĩ đúng thế thật, vì thế cân nhắc nói: “VẬY ăn cá đi, món dưa chua nấu cá của nhà hàng lần trước khá được, mấy món ăn khác cũng được lắm”

“Ừ.”

Khi gần đến cửa cục cảnh sát, ánh mắt Bạc Cận Ngôn khẽ lướt qua cửa hàng chuyển phát nhanh, nhớ tới cuộc gọi kia, anh ngừng xe nói: “Anh đi lấy đồ chuyển phát nhanh.”

“Vâng.” Giản Dao nhìn bóng dáng vội vã của anh, lại nghĩ món đồ chuyển phát nhanh gì mà khiến cho giao sư Bạc của chúng ta phải ngồi không yên thế này? Nhất định phải xem mới được. Sau khi Bạc Cận Ngôn trở lại xe, để một cái hộp nhỏ vào ghế ngồi phía sau. Giản Dao hỏi: “Cái gì thế?” Bạc Cận Ngôn đáp bằng quơ: “Chút đồ mua trên mạng.”

“À.”

Nhanh chóng tới dưới lầu cục cảnh sát, di động của Bạc Cận Ngôn vang lên “ting” một tiếng, là tin nhắn, do Phó Từ Ngộ gửi tới:

Cận Ngôn, 8 giờ tối nay đến nhà tớ một chuyến. Bạc Cận Ngôn ngẩn người. Phó Từ Ngộ này bình thường tính cách biến thái, nhưng có một số chuyện không chịu thông suốt. Ví dụ như chuyện của Hàn Vũ Mông, ngoài Bạc Cận Ngôn, anh không nhắc đến với bất cứ ai, ngay cả Giản Dao cũng không chịu nói. Giản Dao biết đến sự tồn tại của Hàn Vũ Mông là do nghe Bạc Cận Ngôn nói. Bạc Cận Ngôn nói với Giản Dao: “Chờ anh một chút.” Đẩy cửa xuống xe, gọi điện thoại cho Phó Từ Ngộ. “Tít... tít... tít...” Vang lên rất nhiều tiếng, nhưng không có người bắt máy. Anh lại gọi đến nhà Phó Từ Ngộ cũng không có người nghe, gọi đến văn phòng cũng thế. Giản Dao ngồi trong xe, chìa tay ra ghế sau, cầm lấy hộp chuyển phát nhanh, thấy là từ nước ngoài gửi tới, lấy con dao nhỏ, nhanh chóng mở ra. Đồ chuyển phát nhanh trước đó gửi đến nhà, Bạc Cận Ngôn đều để cô tháo ra, dù sao món đồ này cũng ném cho cô thôi. Mở hộp ra, lại nhìn thấy tầng tầng đóng gói, mở hết ra cuối cùng chỉ còn lại hai cái hộp nhưng tinh xảo. Giản Dao ngẩn người. Bạc Cận Ngôn trở lại xe, nhìn thấy bà xã đang ngẩn người nhìn hai chiếc nhẫn. Bạc Cận Ngôn: “...”

Giản Dao: “Đây là?” Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói: “Tốt quá, không còn niềm vui bất ngờ rồi.”

Giản Dao cười khúc khích, cầm lấy hai cái hộp, cẩn thận tỉ mỉ: “Khi cầu hôn không phải anh đã tặng nhẫn rồi sao, mua nữa làm gì?” “Đó là nhẫn đính hôn.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Anh nghĩ nhẫn kết hôn, cần phải là một đôi. Hơn nữa nếu đã đeo cả đôi, nên có ý nghĩa thay đổi nhân sinh.”

Giản Dao nghe vậy trong lòng ấm áp. Cho nên không cần phải đoán nữa sao? Người này ngay cả nhẫn kết hôn đã chuẩn bị xong rồi, không cần phải nói nữa, chuyện anh che giấu lần trước tất nhiên là hôn lễ thuộc về bọn họ. Cả đời này chỉ có một lần. Nhưng Giản Dao vẫn giả vờ bất ngờ, làm như không có việc gì cầm lấy nhẫn. Một cái trong đó, mặt trên nạm một con chim nhỏ, giương cánh bay, vô cùng tinh xảo, trông rất sống động. Trên người con chim còn khắc kim cương, tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Chiếc nhẫn kia là hình dáng nhánh cây quăn quýt, vô cùng tinh xảo, tỏa ánh sáng êm dịu. Giản Dao suy nghĩ, cầm lấy chiếc nhẫn hình nhánh cây, nói: “Em đoán cái này nhất định là của em chẳng?” Không phải anh đã nói ý nghĩa thay đổi nhân sinh sao? Anh là chim giương cánh bay cao, bay trên bầu trời vô biên vô hạn; còn cô là cây, là ràng buộc của anh, là nơi mang lại bình yên cho anh. Cô nghĩ là ý tứ như vậy chẳng? Bạc Cận Ngôn cười không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Ai ngờ khi Giản Dao cầm nhẫn lên nhìn kĩ mới phát hiện không phải. Bởi vì chiếc nhẫn hình chim rõ ràng hơi nhỏ, là thuộc về cô. Lúc này Bạc Cận Ngôn mới cầm lấy nhẫn, đeo cho cô, nói: “Friedrich Nietzsche từng nói, con người giống như cây, càng hướng lên vị trí cao đón ánh nắng, thì thân lại càng bám sâu vào nền đất tối tăm. Giản Dao, anh là rễ cây; còn em chính là con chim nhỏ tự do, thuần khiết bay lượn phía trên cơ thể anh. Chúng ta cùng hướng về ánh mặt trời, truy tìm chân tướng, nương tựa vào nhau cả đời.”

Giản Dao nhìn chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út, im lặng trong chốc lát, vươn tay, ôm lấy anh. Bạc Cận Ngôn cũng cúi đầu, hôn lên má cô, sau đó cầm tay cô đeo nhẫn cho mình. “Từ Ngộ bảo anh đi qua, có lẽ là có việc. Em theo bọn Phương Thanh đi bắt Kha Thiên nhé, tối nay chúng ta gặp lại.”

“Vâng.”

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng lái xe rồi đi, Giản Dao xoay người lên lầu, bị người gọi lại: “Giản Dao.”

Cô quay đầu lại, thấy Lạc Lang đã nhiều ngày không gặp. Cô vô cùng kinh ngạc: “Lạc đại ca, sao anh lại tới đây? Có việc gì sao?” Lạc Lang đứng dưới hành lang, áo phông sáng màu, quần dài màu đen, gọn gàng mạnh mẽ. Anh ta mỉm cười nói: “Anh tiện đường đi qua nơi này, tính mang tài liệu lần trước đã nói đưa cho em. Không nghĩ tới thật sự gặp được em.”

Giản Dao cười nhận lấy: “Cám ơn anh, còn phiền anh đi một chuyến, thật ngại quá. Nhưng hôm nay em và Cận Ngôn không thể mời anh ăn cơm rồi, em phải lập tức ra ngoài làm nhiệm vụ.”

Lạc Lang cười gật đầu: “Anh hiểu, mau đi đi. Đúng rồi, là đi bắt người sao?” Giản Dao: “Sao anh biết?” “Mười phút trước anh nhìn thấy Phương Thanh

và An Nham lái xe rời đi, dẫn theo một đội, còn mang còng tay sừng lục.”

Giản Dao gật đầu, đúng là như vậy. Song có phiền toái rồi, mọi người đã rời đi, cô phải nhanh chóng liên lạc với bọn họ, sau đó tìm xe đi. Lạc Lang như thể hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, nói: “Anh có lái xe tới, dù sao buổi tối cũng không có việc gì, để anh đưa em đi. Em đi tìm xe không phải lại tốn thêm thời gian sức lực sao? Không cần mất công thế.”

Giản Dao vội vàng từ chối: “Như vậy sao được chứ? Cảnh sát phá án, không thể tùy tiện bắt anh cùng tham gia được.”

Lạc Lang lại nhìn cô, kéo lấy tay cô, không ngừng giải thích: “Cảnh sát Giản Dao, em gái Giản, yên tâm, anh cam đoan sẽ đưa em đến nơi rồi đi, tuyệt đối không can thiệp vào công việc của các em. Công – kiểm – pháp vốn là một nhà, không phải lúc nào anh cũng giúp cảnh sát bắt tội phạm đâu. Em cũng đừng khách sáo với anh. Anh rất quen thuộc với cục trưởng, đội trưởng trong cục em đấy.”

Giản Dao bị anh ta kéo đến bên cạnh xe, theo bản năng rút tay từ trong lòng bàn tay anh ta ra. Lại từ chối nữa thì đúng là làm kiêu, cô đành thoải mái nói lời cảm ơn, lên xe anh ta. Lạc Lang lái xe rất nhanh, hoàn toàn khác biệt với bề ngoài chừng chạch nhơ nhả của anh ta. Giản Dao ngồi bên ghế cạnh tài xế, gọi điện thoại cho An Nham, hóa ra Kha Thiên trốn đến căn phòng nhỏ cậu ta từng thuê gần khu công nghiệp hoạt hình. Phương Thanh và An Nham mang người đến đó đột kích. Cúp máy, Giản Dao nói địa điểm cho Lạc Lang. Lạc Lang nói “ừ”, xe chạy nhanh hơn, còn rất ổn định. Giản Dao phải nắm lấy tay vịn trên xe, nói: “Lạc đại ca, không nhìn ra anh lái xe ngang ngược như thế.”

Lạc Lang bị cô trêu nở nụ cười, nói: “Đồng chí Giản Dao, anh chỉ muốn sớm đưa em đến tụ họp với đồng đội thôi, anh nghĩ có lẽ chúng ta sẽ đuổi kịp bọn họ.”

Giản Dao nói lời cảm ơn. Sắc trời đã dần mờ tối, đèn đường sáng lên, chiếu vào trong xe, bên trong yên tĩnh. Giản Dao nhìn ngoài cửa sổ, tâm trạng tĩnh mịch, không muốn nói gì. Tâm trạng của Lạc Lang thì không hề bình tĩnh chút nào. Anh ta chăm chú lái xe, nhưng vẫn không nhận được phản tâm chú ý tới cô ở bên cạnh. Anh ta nghĩ bộ dáng của cô so với trước đây thực sự rất khác biệt, không khóc lóc, không yếu ớt chút nào. Trên đường truy bắt tội phạm, về mặt vô cùng ung dung, thẳng tiến không lùi bước. Lạc Lang bỗng nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn trong lòng. Cô đã trưởng thành tốt như vậy, có lý tưởng, cuộc sống của chính mình, đã rất ưu tú, thậm chí đã có bạn đồng hành tương đối vĩ đại. Còn anh ta ở trong thành thị phồn hoa này, nhìn thì ngợp trong vàng son, thăng quan tiến chức thuận lợi, nhưng thực ra cô độc, hai bàn tay trắng. Xe dừng đèn đỏ ở giao lộ. Lạc Lang quay đầu nhìn cô. Không thể tự kìm nén, im lặng nhìn cô. Giản Dao vốn đang nhìn ngoài cửa sổ, nhận thấy ánh mắt của anh ta, nghi hoặc hỏi: “Lạc đại ca, anh nhìn em làm gì thế? Có chuyện gì sao?” Lạc Lang quay đầu đi, mỉm cười, không nói chuyện. Giản Dao cũng im lặng nhìn về phía trước. Nhưng sự im lặng chỉ là bề ngoài, còn sự nhạy bén cắt sâu vào trong đáy mắt. Vừa rồi tại sao cô lại nhìn thấy trong mắt Lạc Lang có sự đau thương kín đáo chọt lóe qua? Chẳng lẽ không chỉ là đồng hương? Trước kia cô từng gặp anh ta rồi sao? Tại sao người đàn ông này lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô cơ chứ? Nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều thì đã có thể trông thấy bóng dáng khu công nghiệp hoạt hình ở phía trước. Cách nhà của Kha Thiên không còn xa nữa. Phó Từ Ngộ ở trong một cao ốc, Bạc Cận Ngôn có chìa khóa. Bấm chuông cửa, không có ai ra mở. Bạc Cận Ngôn lấy chìa khóa ra mở cửa, trời đã tối, bên trong u ám. Bạc Cận Ngôn bật đèn, cả căn phòng sáng trưng, nhưng không thấy có bóng dáng ai. Anh từ từ đi vào trong. Phòng khách thoạt nhìn không có gì khác thường, tất cả mọi thứ đều ở đúng vị trí vốn có. Trên mặt đất cũng rất sạch sẽ, trên bàn còn để chiếc cốc uống nước của Phó Từ Ngộ. Đối diện để một chiếc cốc thủy tinh trống không. Chiếc bàn đã có dấu vết từng dịch chuyển. Về mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh như nước, cao giọng gọi: “Từ Ngộ? Từ Ngộ?” Vẫn không có ai trả lời. Bước chân anh nhẹ như gió, đi về phía phòng ngủ. Tấm rèm trong phòng ngủ được kéo xuống, không có chút khe hở. Chăn không gấp, để lộn xộn trên giường. Bạc Cận Ngôn nhìn mấy lần, lấy gắng tay ra đeo vào, cầm một sợi tóc thuộc về phụ nữ ở trên gối. Anh lặng lẽ nhìn mấy lần, thả lại chỗ cũ. Đi vòng quanh giường, từ từ đi đến trước cửa sổ, chợt sững người. Máu, trên mặt đất có máu. Anh đột nhiên ngồi xổm xuống, mi tâm nhíu chặt. Đó là một vết máu dài, lượng máu cũng không quá nhiều, có vết dề, như là có người bị lôi kéo trên mặt đất. Anh đưa tay chạm vào vết máu, vẫn còn chưa hoàn toàn khô. Anh đứng lên, đi đến bên cửa sổ, tay vừa muốn kéo rèm ra thì đột nhiên dừng lại. Sau đó từ từ thả tay xuống. Anh xoay người đi ra cửa, đồng thời bấm điện thoại về cục: “Điều tra cho tôi một chiếc xe, biển số xe là...” Anh báo biển số xe của Phó Từ Ngộ, vừa rồi khi anh đi lên, không thấy xe ở bãi đỗ. “Chiếc xe này vừa rời khỏi Thịnh Đình Gia Viên chưa đến nửa tiếng. Lập tức truy lùng giúp tôi nó đi đâu!”

Chờ Bạc Cận Ngôn đi xuống lầu, khi ngồi trên xe, đồng nghiệp hỏi âm lại: “Giáo sư Bạc, tìm được chiếc xe kia rồi!”

“Ồ đâu?” “Vừa đến đường cao tốc Kinh Tây.”

Giao lộ đường cao tốc Kinh Tây. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn tối sầm lại, nhìn theo chỉ dẫn. Khu công nghiệp hoạt hình cũng ở hướng đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Sắc trời tối như một cái giếng sâu không thấy đáy, ngọn đèn bên đường chỉ như một ngọn lửa nhỏ trong giếng, tỏa ra ánh sáng le lói âm đạm. Phương Thanh lái xe, An Nham ngồi ghế bên cạnh tài xế, bọn họ chạy ở đằng trước, bên chi viện tòa ra các hướng khác đuổi theo. Từ xa đã nhìn thấy gian phòng nhỏ lẻ loi trơ trọi của Kha Thiên. Phía sau là đồng ruộng mênh mông, cùng hướng với khu công nghiệp hoạt hình cách xa đó, tựa như một lữ khách du lịch, đứng ở nơi đó canh gác. Xe của Kha Ái cũng dừng ở cửa căn phòng nhỏ. Cậu ta đã không còn chỗ nào để đi. Phương Thanh tắt máy, xuống xe, thấp giọng nói với An Nham: “Không phải tín hiệu điện thoại của cậu ta chứng tỏ ở nơi này sao? Gọi điện thoại xem cậu ta có bắt máy không đã.”

An Nham gật đầu, bấm số gọi. Có lẽ vang lên khoảng 5, 6 tiếng chuông thì có người bắt máy. Tiếng thờ gáp, nghẹn ngào. Áp lực lại mơ hồ, cậu ta không

nói gì. Phương Thanh giật lấy điện thoại, nói: “Kha Thiên, tôi là cảnh sát Phương. Hiện tại tôi đang ở bên ngoài phòng cậu, xuất hiện đi, theo chúng tôi về, ngủ một giấc rồi khai báo. Mọi chuyện đã xong rồi, được không? Chúng tôi đang ở bên ngoài chờ cậu.”

Có lẽ là vì giọng anh ta quá dịu dàng, Kha Thiên ở đầu kia lập tức bật khóc: “Cảnh sát Phương... Cảnh sát Phương, tôi không muốn chết, tôi chỉ muốn thay thế Kha Ái sống thôi...”

Phương Thanh và An Nham đều im lặng. “Chị gái cậu...” Phương Thanh chậm rãi lên tiếng, “Cô ấy tốt bụng, lý trí, thông minh, từ nhỏ đã có trách nhiệm, có nghĩa khí. Cho nên khi cậu gây dựng sự nghiệp gặp khó khăn, cô ấy đã lấy ra tất cả tiền tiết kiệm và học bổng đưa cho cậu, có đúng không? Hiện tại đòi lại cậu hãy dừng cảm một chút, trở thành người đàn ông mà cô ấy khen ngợi, có trách nhiệm, có được không? Thù của cô ấy đã được báo rồi, cô ấy ở trên trời có linh thiêng cũng không tiếc nuôi.”

An Nham nghe thấy giật mình, yên lặng gờ ngón tay cái với Phương Thanh. Kha Thiên ở bên đầu kia nghẹn ngào một lúc lâu, nói: “Tháng 11 năm ngoái Kha Ái tới tìm tôi. Khi đó tôi vui đến mức như mọc cánh bay lên không trung. Tôi đúng là khờ, có Kha Ái là đủ rồi. Tại sao còn phải chịu đựng những kẻ ích kỷ dơ bẩn kia chứ? Tôi sớm nên nhìn rõ ra điều này...” Phương Thanh không nghĩ tới cậu ta lại hỏi ngược vào lúc này, có lẽ là gần như sụp đổ rồi. Vì thế anh ta ra hiệu bằng ánh mắt cho An Nham, hai người một trái một phải, rút súng ra, từ từ đi tới gần phòng nhỏ, “Chị ấy học tập bận rộn, tôi lại cả ngày không có việc gì, nhưng mỗi ngày tôi đều đến đại học Thanh Đô, chờ chị ấy tan học. Cho dù phải chờ bao lâu trong lòng tôi cũng vô cùng vui vẻ. Tôi sợ sự tồn tại của mình làm cho chị ấy bị những bạn học khác xem thường, cho nên không để cho chị ấy nhắc tới tôi với người khác...” Kha Thiên khóc nức nở nói. Phương Thanh thấp giọng an ủi: “Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi. Cô ấy sẽ không để ý đến chuyện này.” Hai người đã đi tới bãi cỏ ngoài cửa phòng. “Ha ha ha...” Kha Thiên thê lương run rẩy cười, “Đúng vậy, con người có lẽ phải trải qua một lần thay da đổi thịt, mới có thể hiểu được đạo lý này. Tôi đó chị ấy đến thăm tôi. Chúng tôi chơi vui vẻ... có lẽ Kha Ái muốn cổ vũ cho sự nghiệp của tôi, nên mới thay quần áo, hóa trang, biến thành tôi.”

Cậu ta khóc lớn lên. Phương Thanh khẽ hỏi: “Sau đó thì sao?” Trong tích tắc khi lần thứ hai Kha Thiên lên tiếng, Phương Thanh khẽ đẩy cửa phòng, cửa không khóa. “Tôi... chỉ đi mua chai nước cho chị ấy, đi đến cửa hàng bán đồ gần nhất, cũng phải mất nửa tiếng. Lúc trở về, nhìn thấy những người đó... Xe của bọn họ đều đỗ ở chỗ này.” Giọng của Kha Thiên bắt đầu trở nên nhanh, nói năng hơi lộn xộn. “Tôi rất căng thẳng, không biết bọn họ đến làm gì, đứng ngoài cửa sổ, nhìn vào trong... Ai ngờ nhìn thấy Kha Ái đã chết rồi. Bọn họ đã giết chết chị ấy. Cả người đầy máu!”

Tiếng gào của Kha Thiên không chỉ truyền đến trong di động mà còn truyền cả từ trong phòng. Phương Thanh dừng bước, trao đổi ánh mắt với An Nham, ý bảo cậu đẩy cửa đi vào, đột kích nhanh như tia chớp để chế ngự Kha Thiên. An Nham khẽ gật đầu. Di động trong tay Phương Thanh từ từ hạ xuống, còn lời nói hỗn loạn của Kha Thiên không ngừng truyền đến:

“Tôi nhìn bọn họ khiêng Kha Ái vào rừng, nhìn thấy bọn họ thương lượng chia số tiền kia như thế nào, nhìn thấy bọn họ chôn chị ấy, nhìn thấy bọn họ rửa sạch tất cả máu như thể chưa xảy ra chuyện gì, sao bọn họ có thể ghê tởm như vậy? Sao có thể!”

Cho nên tôi đóng vai Kha Ái, đóng vai thành hai người chúng tôi. Đột nhiên tôi không còn luống cuống, không còn hoảng sợ nữa. Tôi nghĩ Kha Ái ở trên trời có linh thiêng, linh hồn chị ấy nhập vào tôi rồi. Tôi nhanh chóng quen thuộc với mọi loại thuốc trong phòng thí nghiệm của chị ấy, khi nhìn thấy tôi biết mình có thể dùng nó để giết người. Tưởng Học Nhiễm, hẳn đáng chết! Kẻ khốn nạn nhất là hắn! Hắn luôn xem thường tôi, chú ý chôn chị gái tôi cũng là do hắn đưa ra. Cho nên tôi dùng quần áo hắn ghét nhất, là quần áo của tôi, hóa trang cho hắn, để cho hắn chết đi như vậy!”

“Chỉ là tôi không nghĩ tới, các người tìm được tôi nhanh như vậy, tìm được Kha Ái. A... giống như các người tra ra được, tôi lập mưu, hóa trang thành Kha Thiên đi giết Hứa Sinh. Thực ra có giết bọn họ hay không cũng chẳng sao, nhưng dù sao tôi đã có chứng cứ vững chắc hợp lý... Tôi sai rồi, tôi biết mình sai rồi. Đây là tất cả tội tôi phạm phải, tôi cầu xin tha thứ... cầu xin...” Cậu ta vừa khóc vừa nói, “Cầu xin tha thứ... cứu tôi, cứu tôi với...”

Giọng nói bi thương sợ sệt như vậy khiến Phương Thanh nao nao. Anh cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, nhưng nhất thời không nghĩ ra được. Nhưng còn chưa kịp do dự thì cửa đã bị đẩy ra. Trong phòng yên tĩnh, không bật đèn, chỉ có một chút ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào. Tất cả vẫn duy trì dáng vẻ bọn họ đến điều tra lần trước, gian ngoài không có ai. Hai người rón rén đi vào trong. Ngay khi bước qua cửa đi vào buồng trong, trong nháy mắt Phương Thanh đột nhiên giật mình. Anh biết bất thường ở chỗ nào rồi. Kha Thiên vừa được phóng thích ra khỏi cục chưa lâu, là do chứng cứ không đủ, sau khi giam 24 giờ được thả ra, sao cậu ta biết được cảnh sát đã điều tra ra được manh mối, tìm được Kha Ái nhanh như vậy? Cảm giác rét lạnh tiến vào trong lòng, Phương Thanh ngẩng đầu, tưởng mắt là hình ảnh mà anh ta và An Nham chưa bao giờ dám tưởng tượng. Hình ảnh cực kỳ quỷ dị, đầy máu tanh. Kha Thiên bị đóng đinh trên bức tường trước mắt bọn họ. Đúng vậy là đóng đinh. Buồng trong bật một ngọn đèn u ám, để ngay đầu giường, cho nên Phương Thanh và An Nham có thể nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của Kha Thiên. Đinh sắt màu bạc, rất dài, ước chừng phải có khoảng hơn 20 cái, từ bờ vai, cánh tay, lòng bàn tay, đùi, mắt cá chân... Đinh đóng vào vách tường ở phía sau. Máu chảy theo đinh xuống đất. Lúc này Kha Thiên đang mặc bộ đồ màu trắng cậu ta thích nhất, giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ, tựa như con dơi màu đỏ trong bóng đêm, yếu ớt đáng sợ. Trong tay phải cậu ta còn cầm di động đang kết nối. Không cần phải nói cũng biết là có người nhét vào. Phương Thanh và An Nham ngẩn ngơ, nhất thời quên cả di chuyển. Kha Thiên ngẩng đầu nhìn bọn họ cũng giật mình. Kỳ quái nhất là sắc mặt cậu ta thoạt nhìn cũng không quá thống khổ, đôi mắt khẽ híp vào, nhưng tinh thần vô cùng hoảng hốt. Vì thế Phương Thanh lập tức nhận ra cậu ta bị bỏ thuốc. “Đã xảy ra chuyện gì? Kha Thiên!” Phương Thanh vội vàng hỏi, đồng thời cảnh giác gờ súng về bốn phía, nhưng trong phòng không có bóng người, bên ngoài phòng tối đen, làm sao thấy được ai. Một giọt nước mắt chảy xuống trên mặt Kha Thiên, như thể cậu ta dùng hết chút tàn hơi cuối cùng, hét lên: “Anh cảnh sát, đi ra ngoài, mau đi ra... Chạy đi!”

Phương Thanh và An Nham cùng sững người. Thời gian giống như ngừng lại. Khuôn mặt bi thương mà hoảng sợ của Kha Thiên ở ngay trước mắt, cùng với tiếng hét hoảng hốt, Phương Thanh dường như thật sự nghe thấy trong phòng có tiếng “tích, tích...” đếm giờ. An Nham còn chưa hiểu ra chuyện gì, Phương Thanh dùng hết sức lực, nhanh như điện xẹt, kéo lấy An Nham, lao từ cửa sổ gần nhất ra ngoài. Trời long đất lở, tiếng nổ bùng phát.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 52

Từ xa, Giản Dao đã nhìn thấy xe của Phương Thanh và Kha Ái đều dừng bên ngoài căn phòng nhỏ. Những cảnh sát khác vẫn chưa đuổi tới. Có thể thấy được Lạc Lang lái xe rất nhanh. Cô cười với Lạc Lang: “Cám ơn, Lạc đại ca, anh dừng ở đây đi. Anh nên tránh đi thì tốt hơn.”

Lạc Lang nói “Được” nhưng không di chuyển. Giản Dao rút súng ra, xuống xe, cô không vội vã liều lĩnh, xem ra Phương Thanh và An Nham đã vào trong phòng, cô quyết định ở ngoài quan sát một chút, nghĩ cách hỗ trợ. Cô đặt chân nhẹ nhàng lên bãi cỏ bên ngoài phòng. Cuối cùng Lạc Lang đã khởi động xe, ánh mắt vẫn luôn nhìn cô. Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé chính trực của cô. Khi Giản Dao còn chưa kịp có bất kì phản ứng gì, một ngọn lửa khổng lồ trong nháy mắt phá tan cả căn phòng, giống như quả thủ dử tọn trong đêm đen đánh về phía cô. Cô bị quật ngã, sau đó bị ném phăng ra ngoài. Lăn ba bốn mét, lục phủ ngũ tạng như bị người dùng búa đập vào. Đầu cô đập vào cỏ, trong lỗ tai cô toàn là tiếng ong ong, trong đầu đột nhiên trống rỗng. Nhưng cô lập tức ngẩng đầu lên, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống. Cô nhìn thấy hai bóng người bị trận nổ đánh văng ra xa trên cỏ. Bóng dáng kia quen thuộc đến thế, cô hòng Giản Dao phát ra tiếng gọi khàn khàn, nhưng cô không thể nghe thấy gì hết. Bọn họ nằm trên cỏ. Cả người bọn họ đầy máu, hai mắt nhắm nghiền, không biết là sống hay chết. Giản Dao bật khóc, nhìn đồng bọn từng cùng kẻ vai nằm ở nơi đó, nỗi đau khôn cùng, giống như móng vuốt to lớn trong bóng đêm bắt lấy cô. Cô ngã xuống, bò đến bên cạnh bọn họ, “Phương Thanh... An Nham...” Cô khóc nức nở, nhưng bọn họ không hề nhúc nhích, cô cũng không nghe thấy gì hết. Cô ôm lấy An Nham gần mình nhất, muốn kéo ra ngoài. Một người từ phía sau ôm chặt lấy cô, muốn kéo cô ra khỏi hiện trường. Giản Dao hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng thân thiết của Lạc Lang, anh ta không ngừng nói gì đó. Giản Dao đẩy anh ta ra, nhưng không thể đẩy được. Sau đó tiếng nói của anh ta cuối cùng đã xuyên qua màng tai cô, truyền vào trong lỗ tai:

“Giản Dao! Đi thôi! Nơi này nguy hiểm lắm! Mau đi thôi! Dừng ở lại đây! Đi theo anh! Đi!”

Giản Dao lại khóc: “Không! Em phải cứu bọn họ, em không thể để bọn họ ở lại nơi này! Lạc Lang, gọi điện thoại, mau gọi điện thoại tìm trợ giúp! Gọi cho Cận Ngôn, gọi cho Cận Ngôn đi!” Nước mắt của cô không ngừng rơi xuống, nhưng vẻ mặt của Lạc Lang càng dứt khoát hơn so với cô, ôm lấy cô kéo ra bên ngoài. Nhưng mà có một bóng người. Một bóng người xa lạ đứng ở trước mặt bọn họ. Ngọn lửa ở phía sau còn đang bùng cháy, bãi cỏ lộn xộn. Lạc Lang ôm lấy Giản Dao ngẩng đầu. Giản Dao cũng nhận ra người trước mặt mang mục đích không tốt đến. Hắn mặc một chiếc áo hoodie, đầu đội mũ lưỡi trai, cúi đầu. Trong bóng tối không thấy rõ mặt hắn, vóc dáng rất cao, nhưng có thể nhìn thấy sợi tóc vàng lộ ra ngoài mũ. Hắn bật cười, nói: “Hi, Jenny! Cuối cùng đã nhìn thấy cô rồi.”

Lạc Lang và Giản Dao cùng biến sắc. Đúng lúc này. Lạc Lang cảm thấy một con dao nhứ từ phía sau lưng, con dao lạnh nháy mắt tập kích, nhưng đã không còn kịp rồi, một con dao đâm vào lưng anh ta. Anh ta lao đảo, cánh tay đang ôm Giản Dao không thể không buông ra. Giản Dao hoảng sợ quay đầu lại, nhưng một người khác, đã đặt cánh tay lên cổ Lạc Lang, rút con dao nhiễm máu kia ra, để trên cổ Lạc Lang. Lại là một chiếc hoodie màu đen, gương mặt ẩn núp trong bóng tối. Gân xanh trên trán Lạc Lang nổi lên, máu ở ngực phải không ngừng chảy ra. Anh ta liều mạng bắt lấy cánh tay người nọ muốn thoát ra, nhưng người nọ cao hơn anh ta, ra tay ác hơn, không chút sứt mẻ kèm chặt anh ta, phát ra tiếng cười thấp chói tai. Một thân một mình, hai phía đều có địch. Giản Dao xoay người nhắm ngay vào đầu người nọ, giọng nói lạnh lẽo nhưng run rẩy: “Thả anh ấy ra! Nếu không tôi nổ súng!”

Nhưng cô làm sao chế ngự được đối phương là hai cao thủ phạm tội. Đúng lúc này, người đầu tiên giống như một con báo săn màu đen, nhào về phía cô. Giản Dao cắn răng một cái, vội vàng xoay người, khẩu súng rơi xuống chân. Người nọ cười càng vui vẻ, bắt lấy tay Giản Dao, tàn nhẫn vặn ra sau. Giản Dao bị trật cổ tay, tiếng khẩu súng rơi trên đất. Cô đau đớn kêu lên, nhưng không hề dừng lại, tay và khuỷu tay kia đồng thời đánh tới ngực người nọ. Chiều này là do Phương Thanh dạy cô. Người dạy cô đang nằm trên mặt đất. Thân thủ của người nọ dù tốt nhưng vẫn không tránh kịp, trúng phải một chương của cô. Hắn tức giận, giữ chặt Giản Dao, con dao đập mạnh vào gáy cô. Giản Dao kêu lên, sau đó rơi vào hôn mê. Người nọ xoa ngực, khẽ cười một tiếng, sau đó ôm lấy Giản Dao, dùng tiếng Anh cực nhanh nói với tên còn lại: “Giết chết bọn họ, đốt cháy hết đi, xử lý hiện trường. Sau đó tới tìm tôi.”

Tên còn lại cười đáp “OK”. Tên kia ôm lấy Giản Dao lên một chiếc xe con màu đen đỗ trong cánh đồng, rồi đi trong bóng đêm. Lạc Lang mở to mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, nhìn bọn họ làm Giản Dao bị thương, nhìn bọn họ bắt cóc cô, nhìn cô rời đi. Trong bóng đêm anh ta cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống. Con dao để ở trên cỏ dường như không còn quan trọng nữa. Anh ta vừa mờ mịt vừa bi thương. Anh ta nhìn thấy cô gái của mình bị người ta làm tổn thương như vậy. Người đàn ông ở phía sau vẫn còn đang cười, khẽ nói: “Chắc... mày nói xem tao nên giết mày thế nào cho tốt đây? Bắt đầu xuống dao từ đâu đây?” “Xin anh...” Giọng nói của Lạc Lang khàn khàn, hoảng sợ mà bất lực, “Cầu xin anh thả tôi ra... Tôi sẽ không nói gì ra ngoài hết, tôi có rất nhiều tiền, tôi sẽ đưa hết toàn bộ cho anh... chỉ cần anh thả tôi ra, tôi sẽ cho anh mọi thứ anh muốn...”

Người nọ cười ha ha, bởi vì sự nhát gan và cầu xin của anh ta mà cảm thấy thú vị. “Mày biết không...” Người nọ thấp giọng nói bên tai Lạc Lang, “Tao thích nhất là nhìn thấy kẻ bất lực, nghe lời, chơi vui như mày.” Hắn đột nhiên buông Lạc Lang ra, đá vào lưng anh. Lạc Lang té ngã xuống đất. Người nọ nói lầm bầm: “Trước tiên tao giết chết hai người kia, sau đó sẽ chơi với mày.”

Lạc Lang ngồi im trên mặt đất, anh ta biết rõ, người nọ muốn nghĩ cách tra tấn anh ta đến chết. Đây chẳng phải là thú vui của những kẻ tâm thần biến thái sao? A... A... Ha ha ha ha Người nọ đi tới bên cạnh An Nham trước, một bàn tay nhắc An Nham đang bị thương nặng giống như cầm tờ giấy, tay kia cầm dao găm, dường như đang lựa chọn sẽ xuống tay từ chỗ nào. Đúng lúc này. Một cơn gió mạnh đánh úp từ phía sau hắn. Hắn giật mình, trở tay không kịp. Lạc Lang đánh mạnh vào gáy hắn, sức lớn, ra tay tàn nhẫn, khiến người nọ trong nháy mắt suýt mất đi ý thức. Người nọ ngã quỵ xuống mặt đất, trong tầm mắt mờ hồ nhìn thấy Lạc Lang bước qua mặt cỏ, bước qua người trên mặt đất, bước qua ngọn lửa, về mặt mờ ảo trong làn khói đi về phía hắn. Thân thủ, biểu tình như vậy, một luật sư hào hoa phong nhã sống an nhàn sung sướng làm sao có được? Người nọ gầy dựa muốn đứng lên, nhưng Lạc Lang sao có thể thả hắn ra chứ? Giữ chặt lấy gáy hắn, sau đó ấn xuống, đập mạnh trên mặt đất, “cộp, cộp, cộp...” Đánh đến mức người nọ đau đớn, đầu rơi máu chảy. Ít nhất phải đập hai mươi mấy cái, Lạc Lang mới thả tay ra. Đời này người nọ còn chưa từng gặp đối thủ mạnh như vậy, thoi thóp ghé vào mặt cỏ, trên mặt toàn là máu, từ từ nở nụ cười. “Dễ chịu quá...” Người nọ nói, “Rốt cuộc anh... là ai?” Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt Lạc Lang, không có chút biểu tình nào. Anh ta đã bình tĩnh trở lại. “Kẻ chết chính là mày.” Anh ta lãnh đạm nói. Về mặt người trên mặt đất trở nên cứng đờ. Lạc Lang nhặt lấy con dao găm trên mặt đất, sau đó nhắc đầu hắn lên, cắt một dao ở động mạch cổ, xuống dao vừa nhanh vừa chuẩn. Cô hòng người nọ phát ra tiếng “Á...á...”, máu phun như suối. Lạc Lang lặng lẽ nhìn, tay giữ đầu hắn, không thả ra, để mặc cho máu phun đầy người hắn. Máu chảy mảy

phút, mắt thấy người nọ không còn sống được. Lạc Lang lúi húi đứng lên, đến gần nhà gỗ đang cháy, ném vào trong lửa. Sau đó anh ta cúi đầu, liếc nhìn Phương Thanh và An Nham trên mặt đất. Xe cảnh sát gầm rú từ xa đi đến. Anh ta nhanh chóng chạy lên xe mình, trong bóng đêm vô tận, trong ánh lửa chói mắt, khởi động xe, đi theo phương hướng người lúi húi Gian Dao đi, dùng tốc độ lớn nhất, điên cuồng phóng đi. 15 phút trước. Bạc Cận Ngôn dừng xe ở cổng khu công nghiệp hoạt hình. Trong máy theo dõi, xe của Phó Từ Ngộ chạy đến nơi này. Khu công nghiệp hoạt hình rất lớn, nhưng không phải không thể tìm ra. Có thể chọn lọc hình ảnh ở bất cứ camera theo dõi nào, dấu vết bánh xe trên mặt đất, còn có tránh nơi hẻo lánh không có người... Bạc Cận Ngôn nhanh chóng đi tới phía ngoài một căn nhà. Nhìn từ bề ngoài hình như là kho hàng. Tường ngoài màu xám đơn giản, không trang trí gì, cũng không có nhiều cửa sổ. Cửa kho hàng đóng lại, Bạc Cận Ngôn khẽ đẩy cửa, không khóa. Anh không tiến vào ngay, mà lùi sang một bên, gọi điện thoại về tổng bộ. “Điều cho tôi một đội đến khu B của khu công nghiệp hoạt hình.”

Đối phương nhanh chóng trả lời: “Xin lỗi giáo sư Bạc, mọi người trong đội anh đều đi đuổi theo Kha Thiên cả rồi. Những người khác trong đội đã đi làm nhiệm vụ. Tôi sẽ nhanh chóng điều người đến, nhưng phải mất ít nhất nửa tiếng.”

Cúp máy, Bạc Cận Ngôn đứng ở cửa kho hàng một lát. Thời gian Phó Từ Ngộ mất tích đã hơn hai tiếng, thêm một phút chờ đợi là càng thêm nhiều nguy hiểm. Vì Từ Ngộ. Vì người bạn thân duy nhất trong cuộc đời anh. Bạc Cận Ngôn ngược mắt lên, nhìn bầu trời tối đen, có mấy ngôi sao mờ mờ, yên tĩnh dịu dàng chiếu xuống đỉnh đầu anh. Anh rút súng ra, đẩy cửa, nghiêng người đi vào. Cửa phía sau anh từ từ đóng lại. Gian Dao, Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh, An Nham, Phó Từ Ngộ... Không phải đã nhắc nhở các người rồi sao? Tuyệt đối không thể đến khu công nghiệp hoạt hình. Đừng đến. Bởi vì chính nghĩa là yếu ớt như thế, chỉ vì nó mãi mãi lộ rõ dưới ánh mặt trời. Còn ta ác chờ đợi ẩn nấp trong bóng tối, trú ẩn trong tâm hồn đau khổ méo mó. Chỉ cần sơ suất nó sẽ mở ra miệng bòn mếu to nuốt chửng lấy người.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Trong căn phòng cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh. Có tiếng bước chân người đã đi xa. Phó Từ Ngộ chậm chạp nhích về phía trước, liếc mành với lấy tay cô. Cô nằm im không nhúc nhích. Nỗi đau đớn khôn cùng như thủy triều bao trùm lấy anh. Là anh sai rồi, bọn họ sai rồi. Nghĩ rằng có thể tương kế tựu kế, có thể cao chạy xa bay, không mang lại bất cứ phiền toái nào cho người xung quanh. Nhưng lại đối lấy, thi thể hai nơi, âm dương cách biệt. Cuối cùng anh đã chạm được vào tay cô, cảm thấy lạnh. Cô gái của anh, không gì có thể chia lìa hai ta được nữa rồi. Anh ngửa mặt lên, hơi thở gấp, nhắm hai mắt lại. Cận Ngôn, kẻ thù cũ tới rồi. Nhất định phải bảo trọng. Bạc Cận Ngôn đi vào kho hàng, trong tâm mắt kho hàng vô cùng trống trải. Có lẽ đây là một kho hàng bỏ hoang, trần nhà trơ trọi, chỉ có mấy cái đèn chân không, còn có rất nhiều linh kiện máy móc lớn, treo lơ lửng giữa không trung. Nhìn từ xa giống như có rất nhiều người sắt khổng lồ vóc dáng mập mạp đang im lặng dò xét. Bạc Cận Ngôn nắm chặt súng, nằm sấp xuống đất, từ từ đến gần. Ngọn đèn từ các hướng chiếu đến, tạo thành màu trắng chói mắt. Áo khoác trên người anh đã được cởi cúc, lộ ra áo sơ mi màu trắng bên trong. Đôi mắt anh trong veo lợi hại, hip mắt, không biến sắc. Anh chú ý tới tầng hai, là một hành lang tròn. Có rất nhiều cột, không có bóng người. Còn bên cạnh anh, trên mặt đất tầng một, là một dãy giá hàng cao thấp, nếu đi trong đó có thể giấu mình, thoát ẩn thoát hiện. Anh suy tính đến hàng lang, linh kiện treo lơ lửng giữa không trung, góc độ và vị trí của cột trụ và giá hàng. Anh ngẩng đầu, nhìn thấy sau hành lang tầng hai, có mấy căn phòng sáng đèn. Anh nắm chặt khẩu súng. Người nọ nhấp một ngụm rượu, cảm giác toàn thân đều nóng lên. Hắn bỏ chai Vodka xuống, si ngốc nở nụ cười. Bởi vì hắn nghe thấy tiếng cửa kho hàng mở ra. A, con mồi... đến rồi. Trong lòng người nọ đếm ngược: 60, 59, 58, 57... Đủ thời gian cho Bạc Cận Ngôn bước vào trận đánh ập. Sau đó người nọ cầm súng lên, cầm lấy ống nhòm, xuyên qua khe hở cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một người mặc âu phục màu đen thoát ẩn thoát hiện trong góc. Hắn hài lòng mỉm cười. Người nọ nhớ tới trước đó mình và nhóm đồng bọn đánh cuộc. “Tôi sẽ khiến cho cả người Sinom King toàn là lỗ thủng, bị thương mà không chết, tha từ trong trận đi ra, rồi giao cho các người.”

Nhóm đồng bọn điên cuồng cười. Simon King, đây là cách bọn họ gọi Bạc Cận Ngôn. Có lẽ đồ đệ của bọn họ đã bỏ mạng cũng gọi như vậy. Bởi vì Bạc Cận Ngôn đã bắt được hoa tươi ăn thịt người, ngay cả Tạ Hàm mà cũng bắt được, xử lý. Nhưng bọn họ không sợ Bạc Cận Ngôn. Simon King có lợi hại thế nào thì cũng chỉ là giáo sư tâm lý học tội phạm mà thôi. Bọn họ bằng qua trùng dương, bí mật đến. Bọn họ không gây ra án mạng, không để lại cho Bạc Cận Ngôn bất cứ thứ gì để dựa vào đó phân tích hành động. Bọn họ trực tiếp tới giết Bạc Cận Ngôn. Bọn họ bắt được vợ và người bạn thân nhất của Bạc Cận Ngôn. Bọn họ phải tra tấn Bạc Cận Ngôn tới chết. Nghĩ đến đây, người nọ vô cùng hưng phấn. Tuy đã uống rượu, nhưng thân thủ của người nọ nhanh như điện xẹt, có thể so với bộ đội đặc chủng, chĩa súng, nằm mai phục, đột nhiên thay đổi, cơ thể linh hoạt ở trên tầng hai ngắm bắn, đứng sau một cây cột, cúi đầu, thờ ơ, nhắm một góc âu phục. Nên bắn phát súng đầu tiên ở chỗ nào thì tốt nhỉ? Bắn sau thất lưng cũng được. A... “Đoàng...” Tiếng đạn xé gió xuyên qua âu phục, rơi xuống đất. Người nọ sững sờ. Không đứng. Phải ngược lại chứ, nhưng đã không còn kịp. Khẩu súng lạnh như băng đã chĩa vào gáy hắn. Người nọ cúi đầu mắng “Shit!”

Bạc Cận Ngôn chỉ mặc áo sơ mi, đứng ở phía sau hắn, khuôn mặt lạnh như băng. “Ném súng!” Bạc Cận Ngôn ra lệnh. Người nọ chớp mắt, ném súng, từ từ xoay người lại, như cười như không hỏi: “Simon King, sao mày tìm được tao?” “Tính toán.”

Người nọ sững sờ: “Tính toán cái gì?” “Góc độ ngắm bắn tốt nhất.” “...Shit!”

Máng một câu, đồng thời bàn tay người nọ chuyển động muốn đoạt lại súng. Không ai đoạt được súng giỏi bằng cao thủ bắn súng. Bởi vì bọn họ luôn có ý chí kiên định, thông thạo thủ đoạn xảo quyệt, hơn nữa không sợ chết. Nhưng Bạc Cận Ngôn là ngoại lệ. Anh không phải cao thủ sử dụng súng, nhưng trong nháy mắt khi người nọ vừa mới khẽ nhúc nhích, anh lại giống như hiểu rõ tất cả ý đồ của đối phương, “bằng” một tiếng, nổ súng trước. Người nọ trợn tròn hai mắt, mồm ra câu “shit” thứ ba trong hôm nay. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, một con người trí thức, chỉ biết phân tích lý luận cũng có thể ra tay tàn nhẫn như thế. Người nọ vô cùng đau đớn. Bạc Cận Ngôn bắn trúng ngực phải của hắn, làm hắn hoàn toàn mất khả năng chống cự, hắn đau nhưng vẫn muốn cười, cơ thể từ từ trượt về tay vịn phía sau. “Cạch” một tiếng, một chiếc còng tay đã khóa một bàn tay hắn vào tay vịn. Khi người nọ ngẩng đầu, nhìn thấy chính là khuôn mặt kinh thường cười lạnh của Bạc Cận Ngôn: “Tao đã bắn trúng phổi của mày, nếu mày được cứu nhanh còn có cơ

hội sống. Tạm biệt.” Nói xong Bạc Cận Ngôn đá bay súng bắn tia của hắn, xoay người đi về phía cuối thang gác, bước vào lối rẽ, không còn thấy bóng dáng đâu. Người nọ tựa vào tại chỗ, há miệng thở gấp. Trên mặt hắn dần dần không còn nụ cười nữa. Hắn nghĩ có lẽ Simon King hoàn toàn khác với những gì bọn họ tưởng tượng. Thậm chí còn chưa hỏi hắn, Phó Từ Ngộ ở đâu. Bởi vì chỉ cần hỏi thì bọn họ sẽ chiếm thế chủ động. Bạc Cận Ngôn không giết hắn, nhưng cũng không để cho hắn sống, mà để cho hắn đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, treo hắn ở nơi này. Thợ săn... vậy mà lại bị con mồi bắt giết đùa giỡn. Người nọ bỗng nhiên xuất hiện suy nghĩ đáng sợ trong đầu. Có lẽ bọn họ đã nghĩ sai rồi. Có lẽ bọn họ thật sự không giết được Simon King. Xuyên qua kho hàng, trước mặt là một cánh cửa. Bạc Cận Ngôn cảm sung, khẽ đẩy cửa ra. Anh đã biết con đường này chỉ sợ càng nguy hiểm cổ quái hơn. Nhưng mà quyết đấu với kẻ tà ác nhất, không phải chính là khiêu vũ với dao sao? Trước mắt là một căn phòng trống không. Không có cửa ra vào, cũng không có cửa sổ. Chỉ có một cái quạt, một tấm màn di động. Có người chiếu hình vào trước mặt anh. Một dãy chữ tiếng Anh. Còn phía sau tấm màn là một bức tường. Trên tường có khóa mật mã xoay tròn, cần nhập mật mã chính xác mới có thể mở cửa đi vào, Mật mã chỉ có một chữ số, cũng tức là từ 0 đến 9. Bạc Cận Ngôn đứng tại chỗ này giống như đang đứng trong mộng ảo, nhưng lúc này anh cảm thấy chân thật hơn bất cứ thời điểm nào. Bởi vì anh đã biết đối thủ là ai, muốn gì. Nhưng mà những kẻ muốn cướp lấy thứ gì từ trong tay anh chưa bao giờ thành công hết. Ví dụ như Tommy, ví dụ như Tạ Hàm. Anh ngừng đầu, nhìn chăm chú vào tấm màn.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

“She is egg (Cô ấy là quả trứng)

Fuck my egg (Làm tình với quả trứng của tôi)

She is hero (Cô ấy là người hùng)

Kill my hero (Giết người hùng của tôi)

She like him (Cô ấy thích hắn)

Hing (Ai đang nhìn trộm)

L (Khi cô ấy đưa tôi đến trường học)

R (Tôi chế tạo một đầu quái vật)

Câu văn không trôi chảy, thậm chí còn có lỗi ngôn ngữ, nhưng từ ngữ rõ ràng.

Bạc Cận Ngôn hít mắt im lặng nhìn.

Đột nhiên, màn hình chợt lóe lên, tất cả chữ biến mất hoàn toàn.

Sau đó hiện lên số “10” rất to.

“9”.

Bắt đầu đếm ngược.

Bạc Cận Ngôn biến sắc.

Nhưng bài thơ kia đã hoàn toàn in vào đầu anh.

C k my egg.

My hero.

.....

E? G? 6? 2? 1? 14?.....

Không, nên là...

H.

I.

.....

Hing.

.....

S.

“T” hing.

.....

Trên mặt Bạc Cận Ngôn chợt lóe qua ánh sáng, trong đầu hiện lên hai câu cuối cùng trong bài thơ.

M, O, N.

Là câu nói kia. ...

“.”

Lúc này trên màn hình vừa mới hiện lên “5”

Bạc Cận Ngôn bước nhanh về phía khóa mật mã, trong đầu nhanh chóng tính toán:

“89199131514”

Đúng là mật mã đơn giản nhất tên hoa tươi ăn thịt người từng dùng.

Nhưng hiện tại khóa mật mã chỉ có một chữ số.

Cộng toàn bộ vào bằng 87.

Cùng trừ đi bằng 4, 1, 0, 8.

Xuất hiện nhiều nhất chính là 9.

Không, không phải bất chước và lặp lại.

Bọn họ đến đây mang ý khiêu khích, báo thù, còn phù phiếm hơn tên hoa tươi ăn thịt người.

Trên màn hình đã thoáng hiện “3”.

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt một chút, rồi mở ra.

R.

.....

Không phải trình tự đánh số bảng chữ cái.

Bọn họ có một quy luật khác.

R. R của trường học.

Bom sắp phát nổ đếm ngược, R của hóa học.

.....

“112732127241614”

Cộng vào bằng 341.

Cộng đầu đuôi bằng 4.

Đồng âm với “tử”.

Bạc Cận Ngôn ấn số “4” vào khóa mật mã.

Cho dù bình tĩnh như anh, nhưng sau lưng cũng rịn mồ hôi.

Trong mấy giây sau khi anh nhập mật mã, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Trên màn hình cũng dừng lại ở hình ảnh con số “0”.

Sau đó cánh cửa trên tường từ từ mở ra.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông tóc đen da nâu tựa bên cửa sổ trong phòng, khuôn mặt kinh ngạc.

Hai người cùng rút súng ra, nhưng Bạc Cận Ngôn đã sớm có phòng bị nên nhanh hơn gã. “Đoàng đoàng” hai bên đều nổ súng, Bạc Cận Ngôn bắn trúng bụng gã, còn gã bắn hụt vào vách tường bên trái Bạc Cận Ngôn.

“Chặc...” Gã đau đớn, ngã xuống đất, Bạc Cận Ngôn lại rút súng bắn vào cổ tay gã, cuối cùng súng đã rời khỏi tay gã.

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh tới gần, đá súng của gã đi xa, sau đó nhắm nòng súng vào trán gã.

“King.” Gã đàn ông da nâu trừng lớn mắt nhìn Bạc Cận Ngôn, dường như vô cùng tò mò, “Sao anh có thể làm được như thế? Trong thời gian ngắn như vậy phá được mật mã của tôi?”

Bạc Cận Ngôn liếc gã, không đáp hồi lại: “Phía sau cánh cửa có gì?”

Gã ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt hiện ra đau thương: “Đừng đi. Quay đầu lại đi, tôi không đành lòng nhìn anh chết. Anh hiểu rõ chúng tôi, tựa như chính bản thân mình vậy. My God, anh là người đàn ông thông minh vĩ đại nhất tôi từng biết.”

Bạc Cận Ngôn lại dí nòng súng về phía trước: “Phía sau cửa có gì?”

“Phía sau cửa có người anh yêu nhất.”

Súng của Bạc Cận Ngôn bất động trong vài giây.

Sau đó đột nhiên bỏ súng xuống, lấy dao đập vào gáy, gã rơi vào hôn mê.

Bạc Cận Ngôn giắt súng ở bên hông, lại nhặt súng của gã lên. Trong khoảng thời gian ngắn, gã không thể chạy trốn được. Anh đứng dậy, tiếp tục đi về phía cánh cửa kia.

Cửa không khóa, cũng không lắp bất cứ máy móc gì.

Anh lấy di động ra gọi cho Giản Dao.

Sau đó nghe được tiếng chuông di động quen thuộc mơ hồ truyền đến từ bên trong cánh cửa.

Anh bỏ di động xuống, trong lòng nhanh chóng có cân nhắc. Mục tiêu của bọn họ là anh chứ không phải người khác. Chờ chi viện đến sẽ không kịp, hơn nữa có thể làm cho bọn họ nổi giận, hậu quả vô cùng khó lường.

Anh chậm rãi đẩy cửa ra.

Rõ ràng có mùi gay mũi thoang thoảng truyền đến, Bạc Cận Ngôn lấy khẩu trang trong túi ra đeo vào.

Nơi này rất tối, trống trơn, không có chút ánh sáng nào. Bạc Cận Ngôn mở di động mới phát hiện chỗ này giống hệt trần ngầm bắn đều có hai tầng, xung quanh tầng hai là hành lang, khu vực giữa sảnh trống không.

Nhưng mới đi được mấy bước, anh cảm thấy trông mắt hơi đau, giống như có thứ gì đó rất nhỏ chui vào trong mắt anh.

Là chất khí.

Chúng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở trong này.

Chúng nó xâm nhập vào mắt anh.

Bạc Cận Ngôn nhắm hai mắt lại.

Trong bóng tối chỉ dựa vào xúc giác, thính giác, cùng với phương hướng bố cục vừa vội vàng nhìn qua, tay vịn vào lan can, chậm rãi đi về phía trước.

Lại đi được mấy bước, anh cảm thấy đã đi tới giữa hành lang. Sau đó ngón tay chạm vào di động, bấm lại số.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng quen thuộc vang lên cách anh không xa.

Còn anh cũng cảm nhận được mùi ở nơi này càng nồng. Anh cảm thấy hốc mắt đau đớn như bị lửa đốt. Qua lớp khẩu trang, cổ họng khô khốc.

Anh lên tiếng gọi: “Giản Dao? Giản Dao?”

Phía trước cách đó không xa, nơi đó chính là khu vực giữa sảnh, có tiếng động. “Cạch” một tiếng, cũng có gió thổi qua.

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt, lại gọi: “Giản Dao.”

“Cận Ngôn.”

Lỗi tai Bạc Cận Ngôn khẽ rung lên.

Sau đó chợt nghe thấy Giản Dao gọi lần thứ hai. Tiếng gọi kia vô cùng khẽ, vô cùng chậm. Là giọng điệu dịu dàng, bình tĩnh, không hề run sợ.

“Cận Ngôn, hãy nghe em nói.” Cô nói, “Hiện tại anh quay lại, đi ra ngoài. Chờ chi viện đến, rồi cứu em. Hiện tại em không bị nguy hiểm gì hết, mắt em được che lại rồi. Đó là khí độc, sẽ làm tổn thương đến mắt anh. Lần này anh nghe em nói, đi ra ngoài. Chỉ cần bọn họ không đạt được mục đích, sẽ không giết em đâu. Đừng mở mắt, Cận Ngôn, lần này nghe em, quay lại, đi ra ngoài.”

Bạc Cận Ngôn không di chuyển.

“Em đứng ở đó, đừng cử động.” Anh nói.

Trong lòng Giản Dao bỗng nhiên chùng xuống.

Cô đang bị trôi giữa không trung, qua lớp vải trắng che trước mắt, bỗng nhiên cảm nhận được một chút ánh sáng mỏng manh. Sau đó là tiếng bước chân kiên định của anh, trực tiếp đi thẳng về phía cô.

Có thứ gì đó ầm ầm nổ tung trong đầu Giản Dao. Nước mắt cô lập tức rơi xuống.

Anh mở mắt.

Anh mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Trên thực tế, nếu Bạc Cận Ngôn tới trễ một giây, người tên Giản Dao có lẽ sẽ không còn tồn tại trên đời. Nhờ ánh đèn di động lơ lửng, vành mắt Bạc Cận Ngôn đau như bị phỏng, thậm chí anh còn có thể cảm nhận được tầng sương mù rõ ràng dâng lên, bao trùm ánh mắt anh. Sau đó anh chạy tới trước cái cột kia, nhìn vợ mình đang bị treo lơ lửng bằng dây thừng, một đầu dây xuyên qua cột. Dây thừng đã bị người dùng dao cắt hơn nửa, chỉ còn mấy đoạn dây nhỏ, nghiêng ngả sắp rơi. Còn phía dưới Giản Dao là mặt đất cao ít nhất 15 mét. Nếu người rơi xuống, chỉ có thập tử nhất sinh. Tim Bạc Cận Ngôn giống như bị một bàn tay hắc ám tàn nhẫn bắt lấy. Anh bắt được dây thừng, dùng lực kéo xuống, buộc chặt nút vào cột. Anh cũng thấy rõ bộ dáng của Giản Dao lúc này. Quần áo tả tơi, cả người đầy máu và bụi bặm. Tầm vải dày che kín mắt cô, nước mắt rơi đầy mặt. “Cận Ngôn... Cận Ngôn...” Cô nước nức khóc. Bạc Cận Ngôn đã không còn thấy rõ, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như nước: “Đừng sợ, hiện tại anh sẽ kéo em xuống...”

Anh còn chưa nói hết. Đột nhiên chỗ anh đứng sụp xuống. Trong nháy mắt hai người ngất đầu, cơ thể anh đã nhanh chóng rơi xuống. “Cận Ngôn!” Giản Dao hoảng hốt gọi. Đáp lại cô là tiếng nổ ầm ầm. Có thứ gì đó va chạm với mặt đất. Sau đó không còn bất cứ tiếng động nào nữa. “Cận Ngôn... Cận Ngôn?” Giản Dao lơ lửng giữa không trung, lại đột nhiên cảm thấy như ở nơi đồng không mông quạnh. Nỗi sợ hãi giống như đêm tối đổ ụp xuống. Trước mắt cô tối sầm, rơi vào hôn mê. Trong kho hàng, trong mật thất hắc ám này, cuối cùng đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Cô lơ lửng giữa không trung, anh ở dưới mặt đất. Anh nói cô là con chim nhỏ, tự do bay lượn trên đỉnh đầu anh. Còn anh là cây, rễ cây cắm sâu vào lòng đất tối tăm. Bạc Cận Ngôn từ từ ngẩng đầu lên, con đau như dao nhọn sắc bén bổ vào đầu và cơ thể anh. Anh cảm giác được máu ở gáy đang không ngừng chảy ra. Anh từ từ đi từng bước một về phía trước, muốn đi khỏi nơi nồng nặc mùi máu tươi này. Anh luôn không thích máu của chính mình, nhưng dường như là vô ích. Bởi lẽ xung quanh toàn là máu, anh không thể đi ra được. Anh đã hoàn toàn không còn nhìn thấy rõ. Cách lớp máu anh chỉ có thể mơ hồ phân biệt được Giản Dao còn đang bị treo trên đỉnh đầu anh, đã không còn bất cứ tiếng động nào. Theo bản năng anh vươn tay muốn với lên, nhưng phát hiện mình không nhấc nổi tay. Mùi máu nồng nặc vây kín, tập kích. Trong lúc hốt hoảng, anh dường như nghe thấy tiếng còi. Trong lúc hốt hoảng, anh nhìn thấy một bóng người lao nhanh về phía Giản Dao. Trong lúc hốt hoảng, có người hô to: “Cảnh sát đây! Giơ tay lên!” “Giáo sư Bạc, giáo sư Bạc!”

“Giản Dao... Từ Ngộ...” Bạc Cận Ngôn khẽ gọi hai cái tên này. Rồi sau đó rơi vào bóng tối đau khổ vô cùng vô tận. Là ngày 27 tháng 6 năm đó, tổ điều tra án nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt cục cảnh sát thành phố, bị một đám côn đồ từ Mỹ đến tập kích. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, An Nham, Phương Thanh đều bị thương nghiêm trọng. Phần tử tội phạm một kẻ bị thiêu chết, hai kẻ sau khi bị Bạc Cận Ngôn bắn trúng, bị cảnh sát bắt, đưa đi điều trị đã bỏ mạng. Gió thổi lay động tấm rèm, tiếng sột soạt vang lên. Trong hành lang, phòng bệnh yên lặng. Có cảnh sát đứng canh giữ ở cửa, một môi hút một điếu thuốc. Lãng hoa thăm hỏi từ cửa phòng bệnh kéo dài đến cuối hành lang. Tất cả đều là do người nhà nạn nhân được bọn họ cứu thoát đưa tới. Bỗng nhiên có gió thổi qua. Bên đầu kia hành lang vang lên tiếng bước chân. Động tĩnh không hề nhỏ, cũng có ngọn đèn lóe lên, dường như có

không ít người tới đây. Người cảnh sát đang thi hành nhiệm vụ cũng sốt ngẩng đầu. Một cô gái đi đằng trước, mặc áo khoác màu trắng, bên dưới là một chiếc váy dài lễ phục, kéo lê trên mặt đất. Giày cao gót phát ra tiếng trên sàn nhà đá hoa. Đi theo phía sau toàn là phóng viên, “Tách tách” không ngừng chụp ảnh cô. “Cô Kim, xin hỏi tại sao cô lại tới bệnh viện? Là ai nhập viện vậy?” “Cô Kim Hiểu Triết, là người yêu bí ẩn của cô nằm viện sao?” Kim Hiểu Triết hoàn toàn không để ý, sắc mặt lạnh như băng, tiếp tục đi. Người cảnh sát thấy bọn họ càng ngày càng tới gần, tức giận, quát: “Các người làm gì đấy! Chỗ này là nơi dành cho người bệnh, không được phép tới gần!”

Các phóng viên bị dọa dừng bước. Kim Hiểu Triết dừng lại, nhưng không lùi về phía sau, từ từ đi lên, hất cằm, nhìn người cảnh sát trẻ tuổi: “Cậu là cấp dưới của anh ấy?” Người cảnh sát cũng sốt, Kim Hiểu Triết đã đẩy cửa, muốn đi vào. Người cảnh sát: “Cô không thể đi vào!”

Kim Hiểu Triết ngược mắt nhìn cậu ta. Người cảnh sát nhìn thấy nước trong mắt cô, trong nháy mắt cảm thấy hoảng hốt. Kim Hiểu Triết đẩy cửa đi vào, đóng cửa lại. Người cảnh sát ngơ ngác đứng ở cửa, phía sau là đám phóng viên đang sục sôi. Tiếng tranh cãi âm ỉ, tiếng ồn ào, cuối cùng đã bị nhốt hết ngoài cửa. Kim Hiểu Triết cởi áo khoác, đi đến bên cạnh giường người nọ. Phương Thanh bị nổ nên diện mạo hoàn toàn thay đổi. Trên đầu quần đây băng, không nhìn ra được bộ dáng vốn tuấn lãng. Khuôn mặt tái nhợt như một bộ xương khô ở trước mặt cô. Bên cạnh còn có dụng cụ chứng tỏ tim anh ta còn đang đập. Kim Hiểu Triết ngồi xuống, ghé vào đầu giường bật khóc. “Phương Thanh... Phương Thanh...”

Không phải nói về sau mỗi ngày đều chờ em sao? Hiện tại anh muốn đi đâu? Lại muốn bỏ em đi sao? Giản Dao bị tiếng âm ỉ ngoài cửa đánh thức. Cô vừa tỉnh dậy, nhìn thấy bác sĩ ở bên cạnh, còn có một cảnh sát. Bọn họ đều đang đứng. “Cô giáo Giản, cô tỉnh rồi? May quá, tôi đi thông báo cho toàn cục.” Người cảnh sát nói. Bác sĩ cũng dịu dàng nói: “Giản Dao, nhìn nơi này. Có nhìn rõ không? Cô bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm, tỉnh lại là tốt rồi.”

Giản Dao im lặng. Không nói gì, cũng không hỏi gì hết. Bác sĩ mang theo y tá im lặng, nhanh chóng làm một ít kiểm tra cho cô. Giản Dao vẫn không nhúc nhích, ánh mắt cô nhìn qua cửa, nhìn thấy hành lang, nhưng không nhìn thấy được phòng bệnh bên cạnh. Một lát sau, mấy người cảnh sát đi vào. Tất cả đều dịu dàng an ủi: “Không sao là tốt rồi.” “Cô giáo Giản, mấy tháng này đừng cử động, gãy mấy xương rồi, phải tĩnh dưỡng cho tốt.” “Đúng vậy, phải nghỉ ngơi.”

Giản Dao nhìn bọn họ, khẽ nói: “Cám ơn.”

Có cảnh sát trẻ tuổi, trong mắt có ánh nước, cắn răng nhìn đi nơi khác. Đúng vậy, ai mà không bật khóc khi nhìn thấy bộ dáng của cô và giáo sư Bạc khi ở trong kho hàng lúc ấy. “Cận Ngôn... đâu?” Cuối cùng cô đã lên tiếng hỏi. Những người khác đều im lặng, một cảnh sát già ngồi xuống bên cạnh giường, dịu dàng nói: “Giản Dao à, giáo sư Bạc có chút chuyện, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm, đã được cấp cứu rồi.”

Đến tận lúc này khi tỉnh lại, ba hồn sáu phách của Giản Dao mới hoàn toàn trở về. Khóe miệng cô khẽ cong lên, nhưng nụ cười này đầy bi thương. “Anh ấy... xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của cô vô cùng bình tĩnh. Mọi người im lặng. Sau đó có người nói: “Giáo sư Bạc không còn nhìn được nữa. Màng mắt bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng đó không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất, mà bởi vì ngã từ chỗ cao xuống, máu bầm ở não đè lên thần kinh thị giác. Khả năng có thể chữa được là vô cùng thấp...”

Giản Dao vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng bị mọi người vội vàng ngăn lại: “Hiện tại cô không thể cử động! Cử động là xương đâm vào nội tạng đấy! Đừng lo! Đừng lo! Bên chỗ giáo sư Bạc cũng đã có chúng tôi trông nom! Anh ấy vẫn còn đang hôn mê, anh ấy tỉnh lại, chúng tôi sẽ thông báo cho cô.”

Đúng là vẫn không có cách nào. Giản Dao nằm xuống. Sau đó, tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn một cảnh sát canh giữ bên ngoài, để cho cô tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Trời dần tối, ngoài cửa sổ yên bình như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì. Giản Dao im lặng nằm, sau đó ngược mắt nhìn sao ngoài cửa sổ. Không còn nhìn thấy ư? Trong đầu cô hiện lên bộ dáng của Bạc Cận Ngôn. Anh nhìn cô, bộ dáng cười yếu ớt. Khi điều tra án, bộ dáng anh chăm chú. Buổi tối khi anh đọc sách, ánh mắt như chứa đựng hàng ngàn ngôi sao. Anh khoan dung, bình tĩnh nhìn mỗi kẻ hại người, mỗi nạn nhân. Từ nay về sau, đôi mắt có thể nhìn thấy tất cả tội ác thế gian, cuối cùng không còn mở ra được nữa sao? Đôi mắt có khác gì là mạng sống của Bạc Cận Ngôn chứ? Người kiêu ngạo như anh, sau khi tỉnh lại, sẽ đối mặt như thế nào đây? Giản Dao nghiêng đầu, vùi mặt vào trong chăn, không cho tiếng khóc của mình phát ra quá lớn. Cô không nhìn thấy hình ảnh kia, nhưng lại giống như tận mắt chứng kiến, chúng không ngừng quanh quẩn trong đầu cô. Bạc Cận Ngôn im lặng khuyu xuống. Cơ thể cao gầy của anh, áo sơ mi nhuộm đầy máu, tóc ngắn màu đen, nằm trên mặt đất, chỉ còn hơi thở thoi thóp. Thời tiết rất tốt, đây là một căn phòng bên bờ sông, không biết ở chỗ cụ thể nào. Trời xanh, mây trắng trời lửng lơ. Cá nhá bong bóng trên mặt nước, sóng gợn lăn tăn. Dưới nước có một tảng đá, trong suốt bất động. Phó Từ Ngộ nằm dài trên ghế, đeo kính râm, cười nói: “Cận Ngôn, lại có cá rồi.”

Bạc Cận Ngôn quay đầu nhìn anh, không nói lời nào. Phó Từ Ngộ nói tiếp: “Năm nay nên cử hành hôn lễ với Giản Dao đi. Tiếc là tớ không thể tới rồi. Hôn lễ chuẩn bị tốt một chút, lãng mạn một chút, đừng quá bảo thủ.”

Bạc Cận Ngôn nhìn anh, hỏi: “Tại sao cậu không thể tới chứ?” Phó Từ Ngộ im lặng một lát, đáp: “Bởi vì tớ phải đi đến một nơi rất xa. Nơi đó không có ký ức, không có niềm vui, cũng không có thất vọng và tội phạm. Cận Ngôn, không sao đâu. Đời này tớ đã sống đủ rồi. Có người yêu tuyệt vời nhất, kết giao với người bạn tốt nhất, đến nơi đẹp nhất, uống rượu ngon nhất. Tất cả đều rất tốt, tớ may mắn hơn nhiều so với cậu.”

Bạc Cận Ngôn im lặng. Nước mắt từ từ trong hốc mắt anh chảy ra. Phó Từ Ngộ vẫn không nhìn anh, cho nên Bạc Cận Ngôn không thấy rõ mặt của Phó Từ Ngộ. Anh dường như rất vui sướng lại cũng rất bi thương. Anh luôn nhìn về phương xa, nhìn về nơi Bạc Cận Ngôn vĩnh viễn không đến được. “Cận Ngôn, đừng để trong lòng.” Anh nói, “Tớ không trách cậu. Là lỗi của tớ, tớ nên nói trước với cậu, tớ chỉ muốn... Vũ Mông có ấy...”

Bạc Cận Ngôn chợt cười, nhưng là nụ cười tự giễu: “Không, là tớ sơ suất. Nếu tớ quan tâm cậu thêm một chút, nếu tớ xuất thêm tinh lực, đi điều tra Hàn Vũ Mông, cậu sẽ không phải chết. Mọi người sẽ không xảy ra chuyện. Là lỗi của tớ, hiện tại tớ không có cách nào bù đắp được.”

Phó Từ Ngộ lắc đầu: “Đừng nghĩ như vậy, mạng của tớ là mạng, chẳng lẽ mạng của đám sinh viên không phải là mạng sao? Trước đây cậu luôn là người hoàn thành trách nhiệm trong phạm vi của mình. Đừng để chuyện này lưu lại trong lòng cậu.”

Nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn không nói lời nào. “Tớ sắp phải đi rồi.” Phó Từ Ngộ chống tay vào ghế đứng lên, đập đập tay, giống như mọi ngày, “Sau này

cậu tính làm thế nào? Mắt cậu đã không còn nhìn thấy rồi, về sau, phải đi con đường thế nào đây?” Bạc Cận Ngôn im lặng rất lâu. Hóa ra hai mắt của anh đã không còn nhìn thấy rồi sao? Ve khê kêu lên ở phía sau hai người, đây là giữa ngày hè nào đó trong ký ức sao? Bạc Cận Ngôn nói: “Tớ sẽ rời đi một thời gian.”

“Rời đi? Đi đâu?” “Mục tiêu của những kẻ đó là tớ, còn chưa bắt được thủ phạm thì tớ còn chưa báo thù được cho cậu.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Hơn nữa hiện tại tớ đã không còn nhìn thấy. Ở lại bên cạnh Giản Dao chỉ tăng thêm nguy hiểm cho cô ấy thôi. Lúc này, tớ cũng không thể bảo vệ được cho cô ấy.”

Phó Từ Ngộ khẽ vỗ vai anh. Sau đó, bầu trời mờ dần, nước sông cũng nhạt dần. Tất cả đều mờ dần, kể cả Phó Từ Ngộ. Bạc Cận Ngôn từ từ mờ mắt. Nhưng thế giới đã trở nên tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Mắt Bạc Cận Ngôn che một tấm vải trắng mỏng. Giản Dao ngồi bên cạnh anh, tay muốn chạm vào, nhưng vẫn buông ra. “Ăn chút cháo nhé?” Cô khẽ hỏi. “Không cần.” Anh dịu dàng nói. Giản Dao gạt đầu, mới nhớ ra anh không nhìn thấy, khẽ giúp đỡ anh tựa vào giường bệnh. Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện ý nghĩ, nếu là như lúc thường ngày, anh sẽ đọc sách. Muốn em đọc sách cho anh nghe không? Những lời này đã tới bên miệng, lại không thể nói ra lời. Vì thế hai người cứ im lặng ngồi như vậy. Cô không nhìn thấy đôi mắt của anh, không biết anh đang nghĩ gì. Rõ ràng bàn tay chỉ cách nhau có một mét thôi, lại giống như cách rất xa trong biển người. “Cận Ngôn...” Cô hỏi, “Anh có muốn đi ra ngoài một chút không?” Bạc Cận Ngôn nghiêng đầu. Ngoài cửa sổ phòng bệnh có tiếng người nói chuyện, còn có tiếng chim hót líu lo. “Không cần.” Anh dịu dàng nói. Trong lòng Giản Dao bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, không muốn bị anh phát hiện ra, vội vàng nói: “Em đi WC một lát.”

“Ừ.”

Trong phòng yên tĩnh trở lại. Bạc Cận Ngôn hơi ngẩng mặt lên, cảm giác tối om thật kì diệu. Trái tim con người cũng sẽ vì thế trở nên bối rối thất thố, bởi vì bạn sẽ không biết nhìn về phía nào, đi hướng nào, không biết bước tiếp theo có rơi vào vực sâu vạn trượng hay không. Anh vô cùng im lặng, một mình ngây người năm phút. Cuối cùng vẫn không nhìn được, cầm lấy khăn trải giường bên cạnh, ném mạnh. Trên khuôn mặt trắng trẻo, có vết mờ hơi nhỏ, còn cả tái mét lại. Khi Giản Dao bung cúc trả đi tới cửa, nhìn thấy chính là hình ảnh này. Cô lập tức bỏ ấm trà xuống, chạy đến bên cạnh anh, cầm chặt tay anh: “Cận Ngôn, không sao... dần dần sẽ tốt lên.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn khẽ giãn ra, dường như chỉ có khi ở bên cô mới không phát cáu. Anh im lặng, quay mặt đi về phía cửa sổ. “Ừ.” Giọng nói rất khẽ. Giản Dao nắm tay anh, không nói lời nào. Cô không biết phải đối mặt với sự hỗn loạn của anh ra sao. Một Bạc Cận Ngôn hỗn loạn, im lặng như thế. Sau đó com được mang đến, Giản Dao cẩn thận kiên nhẫn, dứt từng thìa cho anh. Ăn xong, bởi vì tác dụng của thuốc, anh chìm vào giấc ngủ, Giản Dao cũng chui lên giường với anh. Trong lúc mơ màng, cô cảm thấy có người luôn khẽ vuốt ve mặt và tóc mình. Theo bản năng Giản Dao vui sâu vào trong lòng anh, sau đó anh ôm chặt lấy cô. “Cận Ngôn...” Cô nhỏ giọng nói, “Sau này em sẽ làm đôi mắt của anh.”

Không cần nói thêm nhiều lời. Cái gì mà không ngừng thử các phương pháp y học mới, cái gì mà bác sĩ nói hi vọng xa vời nhưng không thể từ bỏ. Anh mù một ngày, em coi như mình cũng mù một ngày. Anh mù đến già, em cùng anh chạm vành tóc mai. Dường như có một giọt chất lỏng nóng bỏng rơi xuống mặt cô. Trong căn phòng mờ tối, Giản Dao không ngừng đầu, coi như hoàn toàn không phát hiện ra. “Từ Ngộ... tìm được chưa?” Anh chậm rãi hỏi. Trong lòng Giản Dao đau đớn: “Tìm được rồi.”

Anh không hỏi thêm gì nữa. “Giản Dao, anh muốn yên tĩnh một mình một thời gian.” Anh nói. Giản Dao không nói gì. Chiếc nhẫn trên tay lặng lẽ phát ra ánh sáng trong bóng tối. Tựa như trái tim anh đã mất đi. Bạc Cận Ngôn rời đi là vào một buổi chiều mấy ngày sau đó. Khi Giản Dao trở về từ cục báo cáo công việc, nhìn thấy phòng bệnh trống rỗng, chăn đệm được gấp gọn gàng. Giản Dao không nói câu nào, sắc mặt tái nhợt. Cô tìm khắp tất cả các phòng bệnh trong bệnh viện, cho đến khi xác định anh đã thật sự rời xa cô. Cùng rời đi với anh còn có An Nham vừa mới xuất viện. Hai người đàn ông này giống như hai giọt nước biến mất trên thế giới này không muốn để cho ai biết. Cuối cùng, Giản Dao tìm được một bức thư để dưới gối. Cô ngồi ở trước cửa sổ, gió thổi tung tấm rèm, mặt trời ngả về tây, nhìn bức thư do chính tay Bạc Cận Ngôn viết. “Dao:

Anh muốn rời đi một thời gian. Anh từng vô cùng kiên định tin tưởng chính nghĩa. Cho đến hiện tại, niềm tin ấy vẫn không thay đổi. Nhưng có một số việc, anh cần phải tự mình đối mặt; có một số việc cần làm sáng tỏ; có một số việc không thể từ bỏ. Anh sẽ tự chăm sóc bản thân, hi vọng em cũng vậy. Anh sẽ trở lại bên cạnh em vào một ngày nào đó trong tương lai, khi anh cho rằng mình đã chuẩn bị tốt. Xin lỗi. Cận Ngôn, tình yêu của em”

Tuy chữ viết ngoáy, nhưng vẫn cứng cáp có lực như cũ. Có một số chữ còn viết đè lên nhau. Anh nhắm mắt lại viết bức thư này. Giản Dao nhìn một lúc lâu, đặt tay lên ngực, cúi đầu rất lâu. Sân trường đại học tầm chạng vạng, ngọn đèn yếu ớt, vô cùng yên tĩnh. An Nham đứng dưới lầu ký túc xá sinh viên nữ, vô số người ghé mắt nhìn cậu. Về mặt cậu không hề dao động. Một cô gái xa lạ chạy xuống lầu, khi đi đến trước mặt cậu, còn cảm thấy hơi khó tin: “Anh... chính là cảnh sát, An Nham?” An Nham gật đầu: “Tôi là An Nham.”

Cô gái “A” một tiếng, nói: “Anh chờ một chút nhé, chuyện không giống như bọn tôi nghĩ rồi. Chờ một chút.” Nói xong học tốc chạy lên lầu. An Nham vẫn đứng sừng sững bất động như cây cột. Trong ký túc xá sinh viên nữ. Cố Bằng Bằng ngồi trước bàn, hơi ngây người. Mấy cô gái đứng phía sau đều khuyên nhủ cô: “Đừng mềm lòng, Bằng Bằng, anh ta cho cậu leo cây một tháng, xứng đáng để cho anh ta chờ.” “Đám để cho hoa khô của chúng ta leo cây.” Đứng thế.”

Ai ngờ lúc này cô gái vốn được phái xuống uy hiếp, thở hổn hển chạy lên: “Không đúng nha Bàng Bàng. . . Anh ta bị thương, trên cánh tay còn quần băng đầy. Trên mặt cũng bị thương.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Cổ Bàng Bàng đứng lên, không nói gì, chạy thẳng xuống lầu. Để lại các cô gái ngơ ngác. “Sao lại thế này? Không phải anh chỉ là người theo dõi máy giám sát thôi sao? Sao có thể bị thương chứ.”

“Còn tưởng chỉ có một bộ mặt đẹp không. . . Hóa ra cũng không hề đơn giản như vậy.”

Cổ Bàng Bàng chạy xuống dưới lầu, từ xa đã nhìn thấy An Nham. Cô sợ đến ngất người, mới một tháng, An Nham đã trở nên gầy như vậy, cả người giống như đã trải qua một kiếp nạn lớn. “Anh không sao chứ? Cô chạy đến trước mặt An Nham hỏi. An Nham nhìn cô, tim đập thình thịch, mới phát hiện những ngày qua nhớ cô nhiều thế nào, nhưng sự ngưng ngững lại càng lan rộng. “Anh không sao.” Cậu đỏ mặt. Cổ Bàng Bàng cau mày, nhìn chằm chằm băng vải quấn trên cánh tay An Nham. “Xin lỗi.” An Nham nói, “Hôm đó chấp hành nhiệm vụ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không thể tới.”

“Không sao không sao!” Cổ Bàng Bàng vội xua tay, “Anh. . . người không sao là tốt rồi.”

“Ừ, anh không sao.”

Hai người im lặng một lát, dường như đều hơi mất tự nhiên. Cổ Bàng Bàng thử hỏi: “Là trong quá trình bắt người xấu bị thương sao?” An Nham ngẩn người, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm xúc phức tạp trước nay chưa từng có. Cô ở trước mặt, đứng dưới ngọn đèn trong bóng đêm yên tĩnh, cuộc sống bình an hạnh phúc. Phải nói thế nào với cô đây, làm thế nào để cho cô hiểu, trong lúc chạy đua với sinh tử, trong nháy mắt khi tiếng bom nổ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên suy nghĩ, không xong rồi, ngày mai không thể thực hiện lời hứa với cô. Hóa ra đây là toàn bộ ý nghĩa của câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân. An Nham khẽ cười, nói: “Đúng vậy.”

Ánh mắt Cổ Bàng Bàng dao động, cúi đầu: “Khi nào chúng ta ăn bữa cơm kia?” Trong lòng An Nham bỗng nhiên bị thương như nước sông bao trùm. Sự xúc động đã hoàn toàn không chế trái tim cậu. Cậu tiến lên mấy bước, dang cánh tay kéo thẳng lấy cô ôm vào trong lòng. Cả người Cổ Bàng Bàng ngất dại. “Ồ. . .” Trên lầu ký túc xá vang lên tiếng hô. “Anh. . . phải rời khỏi đây một thời gian.” An Nham nói, “Anh phải đi bảo vệ một người. Người đó đáng để anh tôn kính cả đời. Nếu trên thế gian này có thể dùng từ vĩ đại để hình dung, anh ấy chính là người đó. Hiện tại tình hình của anh ấy không được tốt. Anh phải đi bảo vệ, giúp đỡ anh ấy, giống như bảo vệ tín ngưỡng của bọn anh vậy.”

Cơ thể Cổ Bàng Bàng vẫn tê dại, nhưng nghe xong lời An Nham nói, không hiểu sao hơi khó chịu: “Vậy. . . phải đi bao lâu?” “Có lẽ mấy tháng, cũng có thể một hai năm.”

“Lâu. . . như vậy sao?” An Nham từ từ buông cô ra: “Bàng Bàng, chờ anh trở lại.” Nói xong, An Nham xoay người rời đi. Cổ Bàng Bàng đứng im tại chỗ, cứ nhìn anh lên xe như thế, rời khỏi sân trường, rời khỏi tầm mắt của cô. Đúng lúc này, xung quanh có rất nhiều người vang lên tiếng hô tán thưởng. Cổ Bàng Bàng nghe tiếng ngẩn đầu, lại nhìn màn đêm đã có ánh sáng xanh hắt lên, đối diện sân trường là tòa nhà cao chọc trời không lồ, đồng thời bật rất nhiều đèn. Đèn được bật lên theo quy luật, bên cạnh có người lớn tiếng hét:

“Wait goddess. A.Y.”

“Chờ anh trở lại, nữ thần! A.Y. AY này đúng là đại hiệp tình thánh, cũng kiêu ngạo quá đi.”

Đồng thời cảnh hoàng hôn khiến người khác say mê, cũng bao phủ trên một tòa nhà cao tầng nào đó trong thành phố. Lạc Lang ngồi trước cửa sổ, chậm rãi hút thuốc. Trong phòng bật nhạc giao hưởng đình tại nhức óc, là bản “The Manfred”. Rèm cửa khép chặt, chỉ lộ ra một khe hở. Một chiếc kính viễn vọng được đặt ở khe hở. Lạc Lang hút hết điếu thuốc, đứng lên, cúi đầu nhìn vào kính viễn vọng. Vô cùng chuyên chú. Xuyên qua tầng lầu, xuyên qua màn đêm, xuyên qua biển người, kính viễn vọng chiếu chính xác vào khung cửa sổ kia. Trong cửa sổ tấm rèm khẽ lay động, chỉ bật một ngọn đèn nhỏ. Giản Dao mặc áo phong màu vàng ấm áp, ngồi trước cửa sổ, hơi cúi đầu, lộ ra chiếc cổ trắng nõn như ngọc. Một mình ngồi im lặng rất lâu. Ngồi nhà cô yêu, hạnh phúc trong nhà, từ nay về sau chỉ có một mình cô. Lạc Lang rời khỏi kính viễn vọng, ngồi xuống. Bắt đầu rầu rĩ hút thuốc, cho đến khi khói thuốc tràn ngập phòng, cho đến khi màn đêm giống như biển đen bao phủ khắp trái đất. Đèn cảm ứng tự động trong phòng dần sáng lên. Ở phía sau anh ta là một bức tường, từ phòng ngủ xuyên qua hành lang, kéo dài đến phòng khách. Trên tường tất cả đều là ảnh chụp. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn bước vào khu công nghiệp hoạt hình, Giản Dao đeo tạp dề nấu ăn trong nhà, Giản Dao trên đường đi làm. . . Ảnh chụp Giản Huyền ở trong thư viện trường đọc sách, bà Giản đi chợ mỉm cười cúi đầu mua đồ ăn. Con dao găm giết chết tên sát thủ kia vẫn còn đặt trên mặt bàn bên cạnh anh ta. Vết máu và vân tay đã được lau sạch sẽ. Lạc Lang cúi đầu, kẹp điếu thuốc, dụi lên trán. Nếu ly biệt khiến người ta càng bị thương, thì khi gặp lại càng khiến cho người ta sa vào lầm lạc. Điều tất cả chúng ta cần chính là tha thứ. Anh nói chính nghĩa và tín ngưỡng không hề thay đổi. Anh nói anh sẽ trở về. Bạn cũng biết chính nghĩa giống như hòn đá lạnh trong đầm, ánh trăng dưới hồ nước sâu. Ánh sáng và bóng tối luôn cùng tồn tại. Cho dù có lúc vẫn đục, cho dù có lúc lạt nhào. Nhưng cuối cùng biết bơi sẽ gặp phải đá, ánh trăng cũng sẽ tan tác. Nếu cuối cùng anh vẫn trở về Vậy xin từ nay về sau hãy nhắm hai mắt lại trong đêm tối. Bởi vì anh đã đến rồi, hãy nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ngoại Truyện Kha Thiên -Sao Mộc Lan

Tôi có ấn tượng sâu sắc với chiếc váy đỏ của Kha Ái, đẹp như một tấm lưới.

Khi đó tôi đi theo phía sau chị ấy, lớn tiếng gọi: “Ái Ái, Ái Ái!” Chị ấy sẽ dừng bước, cười nhìn tôi: “Em trai, đi theo phía sau chị nhé!”

Tôi ra sức gật đầu: “Vâng.”

Chúng tôi cùng lên núi bắt côn trùng, cùng trồng cây trước cửa nhà ông nội, cùng cấp sách đến trường. Bộ dáng của hai chúng tôi rất giống nhau, thỉnh thoảng tôi sẽ đóng giả thành chị gái tráo đổi một ngày, chị cũng thế. Nhưng ông nội chỉ cần liếc mắt một cái là phân biệt được, những người khác không dễ ý sẽ nhận sai.

Kha Ái là thần tượng của tôi. Chị ấy luôn hào phóng, lạc quan, nói rất nhiều. Chị ấy là lớp trưởng, là ủy viên học tập. Tất cả bạn học và thầy cô đều thích chị ấy.

Còn tôi giống như cái đuôi, cái bóng nhỏ theo phía sau chị ấy. Chỉ cần ở cạnh chị ấy là tốt rồi.

Cô giáo nói: “Kha Thiên giống như bé gái, Kha Ái mới giống bé trai chịu trách nhiệm cuộc sống của hai chị em, từ nhỏ đã vất vả rồi.” Tôi cảm thấy rất kiêu ngạo, tôi có một chị gái như vậy, ai bảo các người không có chứ?

Khi đó, còn chưa nghe thấy câu gọi là “Một tôi ở thế giới khác.”

Sau đó, lúc xem manga nhìn thấy. Tất cả mọi người đều hết sức chăm chú, còn tôi xem thì nước mắt cũng tuôn rơi.

Có lẽ là khi đó tôi đã tràn ngập tình yêu đối với những thứ huyền huyền, xinh đẹp, ấm áp ấy.

Bởi vì tôi là diễn viên tuyệt thế, là vua trong thế giới đó.

Tôi cũng đánh mất phần nữ tính, mất đi chị gái Kha Ái.

Ngày đó người thân giàu có đến chọn người là khi học lớp năm. Lúc ấy tôi vẫn chưa biết, ý nghĩa của việc bọn họ đến. Tôi thấy bọn họ vây quanh chị gái nói chuyện, hỏi chị ấy có phải đội trưởng đội thiếu niên, có phải là người đứng nhất. Chị ấy sợ hãi gật đầu. Bọn họ bảo chị ấy biểu diễn tiết mục, chị ấy nhảy một điệu Tân Cương, bọn họ vui vẻ ra mặt.

Khi đó ông nội đã già rồi, híp mắt, ngồi ở bên cạnh hút thuốc, nói: “Mỗi đứa trẻ đều có số mệnh riêng của mình. Chỉ cần bọn chúng sống tốt là được rồi.” Nói xong còn liếc mắt sâu xa. Lúc ấy tôi không hiểu ánh mắt của ông, nhưng lại ghi tạc hình ảnh này trong lòng rất nhiều năm.

Sau đó bọn họ lại muốn nói chuyện với tôi. Tôi cảnh giác nhìn bọn họ, tránh ở phía sau chị gái. Khi tay bọn họ chạm vào góc áo tôi, tôi hét chói tai, chạy vào phòng, đóng cửa lại.

Sau đó tôi không biết bọn họ còn thương lượng gì đó.

Mấy buổi tối, tôi thấy chị gái một mình lên lau nước mắt. Tôi hỏi: “Chị ơi, chị khóc gì thế. Có phải bọn họ bắt nạt chị không?” Bởi vì mấy hôm nay bọn họ mang chị gái ra ngoài chơi, nhưng không mang theo tôi.

“Không...” Chị ấy nức nở, “Bọn họ đối xử với chị tốt lắm, mua cho chị rất nhiều thứ, cũng mua rất nhiều thuốc bổ cho ông nội. Mấy thứ kia đắt lắm.”

“Em không thêm” Tôi nói thầm.

Chị gái nói tiếp: “Kha Thiên, nếu có một ngày chị rời đi, một mình em phải học tập tốt, chăm sóc ông nội, có biết không?”

Tôi ôm cánh tay chị ấy, nói: “Em không muốn tách khỏi chị đâu.”

Ngày chị ấy rời đi, tôi không hề biết. Chờ tôi đi mua gạo và dầu với ông nội trở về, đồ đạc trong nhà của chị ấy đã không còn. Chị gái để lại cho tôi một bức thư:

“Kha Thiên:

Chị không biết lựa chọn này có đúng hay không, nhưng trước khi mất mẹ nói với chị nhất định phải chăm sóc tốt hai chúng ta. Chú và dì có rất nhiều tiền, không có con. Bọn họ muốn có một đứa con.

Ông nội đã không còn nhiều tiền tiết kiệm, tiền cha mẹ để lại cũng không còn nhiều. Bọn họ nói ông nội không thể nuôi nổi cả hai chúng ta. Chị là chị sẽ giúp đỡ gia đình.

Nếu bọn họ chịu mang em đi Mỹ, chị sẽ càng vui hơn, nhưng hiện tại không có cách nào, bọn họ chỉ muốn mang mỗi chị.

Cha từng nói một câu gọi là “Kiếm bấu từ mài giữa mà ra”. Tương lai chúng ta phải thi đại học thật tốt, kiếm được thật nhiều tiền, mới có thể khiến cho chúng ta và ông nội có cuộc sống hạnh phúc. Nước Mỹ có rất nhiều tiền.

Chị đi đây, đừng nhớ chị. Chị nhất định sẽ trở về, chị sẽ bằng sinh mệnh của mình.

Kha Ái.”

Đó là lần xa cách đầu tiên trong đời của tôi với Kha Ái. Lần đó, tôi rất tức giận, không ăn cơm, cũng không để ý đến ai, mấy ngày liên tiếp khiến ông nội tức giận đánh mắng: “Kha Ái có thể đi được Mĩ là do đã tu được ba kiếp. Nếu không dựa vào một ông lão như ta, nuôi hai đứa sao có tiền đồ gì!”

Tôi mặc kệ ông nội tiếp tục bật khóc.

Nhưng tôi có thể tức giận được bao lâu chứ.

Tôi lại bắt đầu hi vọng mỗi ngày, hi vọng chị ấy gọi điện thoại, hi vọng chị ấy viết thư.

Nhưng không hề có.

Chủ nhiệm lớp thấy tôi mỗi ngày chạy đến hộp thư ở trường, an ủi tôi: “Con à, chị con đi Mĩ rồi, sang đó không quen, còn nhỏ như vậy làm sao có thể tìm được nơi gửi thư, gọi điện cho con. Đừng chạy đi nữa.”

“Vâng.”

Nhưng khi đó tôi nào biết được lần tách ra này là đến tận mười năm.

Năm ấy thi xong đại học, ông nội qua đời. Tôi đeo một ba lô đơn giản, đến thành phố Bắc Kinh rộng lớn. Mọi chuyện không giống như những gì tôi tưởng tượng, khi tôi ngẩng đầu cười nhìn đám bạn trong phòng ngủ, bọn họ nhìn quần áo và ba lô đơn giản trên người tôi, đều chỉ cười, không nóng, không lạnh.

Biết không, lúc ấy tôi có cảm giác mình như một con sâu róm, cẩn thận bò dưới ánh mặt trời, nhưng người khác lại chán ghét né tránh. Vì thế tôi lại lập tức lúi về bóng râm dưới lá cây kia.

Bốn năm đại học, chưa từng tiếp xúc thân mật với bốn người cùng phòng ngủ. Cuối cùng tôi cảm thấy mình không hợp với bọn họ, không phải người chung đường. Thỉnh thoảng bọn họ đi uống bia, ăn đồ nướng, xem bóng đá, cũng chưa bao giờ mời tôi. Tôi ở trong phòng ngủ đọc sách, hoặc thử bộ đồ hóa trang, trang phục nữ mới.

Bọn họ không thích tôi, tôi cũng thế.

Nhưng tôi thực sự chán ghét cảm giác bị cô lập, tuy vẫn là bị cô lập. Mỗi buổi sáng tôi lấy nước ấm cho bốn người cùng phòng, mỗi ngày đều là tôi quét dọn phòng ngủ. Bọn họ trốn học thi điểm danh hộ, mượn mượn sách, kì thi chép bài của tôi, tôi đều cố gắng làm theo lời bọn họ. Tôi nghĩ như vậy có thể sống tốt ở phòng ngủ một chút, ít nhất cũng không bị coi thường.

Thành lập nhóm Nguyệt Ảnh là một lần cơ duyên. Là bạn học Trường Học Nhiễm chạy tới nói với tôi: “Kha Thiển, tôi đã xem cậu biểu diễn rất nhiều lần. Cậu là người tốt nhất tôi từng thấy. Chúng tôi muốn thành lập một nhóm, mời cậu cùng làm người sáng lập, có hứng thú tham gia không?”

Lúc ấy tôi thật sự không dám tin.

Được người tôn trọng và đề nghị như vậy.

“À, được chứ.” Tôi nói, “Tôi bằng lòng tham gia.”

“Vậy...” Trường Học Nhiễm hỏi, “Cậu có ý tưởng và yêu cầu nào không?”

Tôi lập tức đáp: “Tôi không có yêu cầu gì hết.”

Lúc ấy tôi dường như nhìn thấy có ánh sáng chợt lóe qua trong mắt Trường Học Nhiễm, nhưng tôi khi đó làm sao nhìn thấu được lòng người.

Nhóm hoàn toàn mới, tất cả mọi người đều có chung đam mê. Tôi còn là người sáng lập. Đối với tôi mà nói quả thực là mở ra một cánh cửa mới trước mắt tôi. Tôi dốc hết toàn bộ tinh lực vào nhóm Nguyệt Ảnh. Chúng tôi thuê căn phòng rẻ nhất, 24 giờ tôi đều ở trong đó, tìm cách trang trí thật tốt. Mỗi một bức tường đều là do tự tay tôi dán giấy lên. Một tuần tôi không ăn cơm, chỉ ăn mỳ ăn liền, đi mua vật trang trí tiêu hòa thượng tôi yêu nhất lại luyện tiếc nhất đặt trong phòng làm việc...

Tôi cho là cuối cùng mình đã có được tất cả, song không hề nghĩ rằng, bọn họ cũng không khác gì những người khác.

Bọn họ cũng lừa dối, ham món lợi nhỏ, vì một chút tiền thưởng mà tranh giành. Bọn họ dựa vào tôi mới đạt được thứ hạng, nhưng dường như lại không sẵn lòng thừa nhận điểm này.

Tôi vẫn cố gắng như trước, cố gắng chuẩn bị trang phục biểu diễn cho mỗi người, cố gắng tiết kiệm tiền mua đạo cụ mới, cố gắng quét dọn mỗi góc trong phòng làm việc. Thậm chí bọn họ còn sai tôi đi mua điểm tâm, chạy việc... tôi đều đi hết.

Tôi chỉ là muốn cố gắng duy trì nhóm này, không cần giải tán.

Nhưng có ích lợi gì chứ?

Dần dần, bọn họ càng ngày càng không còn hòa nhã với tôi.

Sau đó tôi cũng hiểu ra, vấn đề không phải nằm ở bọn họ mà là ở tôi.

Tất cả mọi người đều như vậy thì nhất định là tôi có vấn đề rồi. Đúng như Văn Hiểu Hoa nói, tôi không thực tế, trốn tránh trách nhiệm, quá khúm núm, không có cá tính, không đứng hay sao?

“Không phải, A Thiên, không phải vấn đề nằm ở em. Cho dù mọi người xung quanh đều làm như vậy, thì đó cũng là lỗi của bọn họ.”

Chị ấy nói với tôi như vậy, giọng nói dịu dàng lại kiên nhẫn: “Có ước mơ, nghiêm túc, cố gắng, đối xử tử tế với mọi người thì có gì sai chứ? Là bọn họ không biết quý trọng người tốt đẹp như em.”

Tôi ngẩng đầu nhìn chị ấy, suýt chút nữa rơi nước mắt.

Ngày đầu gặp lại hai chúng tôi vẫn y như vậy.

Kha Ái xinh đẹp, vĩ đại như thế, ấy vậy dịu dàng nhìn tôi. Chị ấy thật sự ở ngay trước mắt tôi.

Chị ấy thật khờ, không ngừng nói xin lỗi. Sao tôi có thể trách chị ấy chứ? Ở trong lòng tôi, chị ấy và tôi chính là một người.

Ba tháng kia là khoảng thời gian tôi sống vui vẻ nhất. Kha Ái rất tốt bụng lại thông minh. Chị ấy lấy ra toàn bộ tiền tiết kiệm, trong đó phần lớn là tiền cha mẹ nuôi cho để ủng hộ tôi xây dựng công ty hoạt hình.

Tôi chỉ muốn ở bên chị ấy, nhìn chăm chăm chị ấy, xem mỗi cử động của chị ấy, xem chị ấy nói chuyện như thế nào. Chị ấy thực sự rất hoàn mỹ. Thậm chí buổi tối khi trở về ngôi nhà gỗ có một mình, tôi không kim lòng được bắt chước chị ấy. Thỉnh thoảng tôi sẽ giống như trước đây, quần lấy chị ấy đòi đổi quần áo, trao đổi thân phận, thậm chí còn đi học thay chị ấy. Tôi đeo chiếc khăn lụa, che hờn nửa mặt, bắt chước cách nói chuyện của chị ấy. Bạn học của chị ấy chưa từng nhận ra.

Thỉnh thoảng khi chị ấy đến ngôi nhà gỗ của tôi, tôi cũng sẽ thay quần áo, hóa trang cho chị ấy. Chị ấy còn đẹp hơn so với tôi.

Tôi sợ mọi người nghĩ nhiều, không nói phần tiền này là của chị tôi. Tôi nói là có nhà đầu tư nhìn trúng nhóm tôi, nhìn trúng tương lai của chúng tôi. Tôi nghĩ như vậy nhất định có thể làm cho mọi người thêm tin tưởng. Đêm đó hình như bọn họ cũng bị dao động với lời nói của tôi.

Tôi nghĩ tất cả mọi chuyện đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Tôi nghĩ cuối cùng đã có thể sống vì lý tưởng.

Đêm đó tôi đứng ngoài cửa sổ không ngừng khóc. Tôi nhìn Kha Ái không nhúc nhích nằm trên mặt đất, nhìn thấy bọn họ đút chị ấy vào trong túi. Tôi cảm thấy hai mắt mình đã không còn nhìn rõ sao trên bầu trời, cũng không thấy rõ đất dưới chân. Sao cuộc sống lại như vậy, sao con người lại trở nên hoàn toàn thay đổi như vậy?

Kha Ái, Kha Ái, cô gái tốt đẹp trong sáng như vậy.

Sao chị ấy lại đánh mất sinh mạng trong một buổi đêm im lặng bình thường thế này?

Tôi cảm giác như mình đang nằm mơ.

Nhưng tôi là kẻ nhát gan như thế đấy. Tôi che miệng, không cho mình phát ra tiếng, đứng ngoài nhìn vào trong phòng, nhìn thấy bọn họ khiêng thi thể Kha Ái rời đi. Bởi vì tôi biết nếu mình xuất hiện lúc này, chờ đợi tôi cũng sẽ là cái chết.

Hóa ra chết là chuyện dễ dàng như vậy. Ngay ở bên cạnh, ngay trong sự xấu xí nhất của con người.

Tôi cạo rửa lại sàn nhà gỗ lần nữa, lại dùng cách đã học trên mạng, cạo rửa bằng máu heo, sốt cà chua, vân vân cho đến khi không còn máu của Kha Ái nữa. Tôi lại cắt ngón tay, lưu lại máu của mình ở rất nhiều nơi.

Sau đó tôi ngồi trước gương, đưa tóc cho thợ làm tóc.

Thợ làm tóc giật mình: “Làm gì thế?”

Tôi đáp: “Nối tóc.”

Sắc mặt thợ làm tóc hơi khó coi, nhưng sau khi tôi đưa tiền, im lặng, tí mĩ nói từng sợi một.

Tôi nhìn người trong gương, tóc dài đen như trong kí ức.

Tôi dùng bút kẻ lông mày và phấn vẽ lại hình dạng lông mày của chị ấy.

Tôi lấy son ra tô lên môi.

Tôi ngẩng đầu, khẽ cười với thợ làm tóc.

Thợ làm tóc ngậy người.

Tôi xách túi, khoác thêm áo, đi ra ngoài trong cơn mưa phùn.

Tôi buộc khăn lụa, che cổ và nửa khuôn mặt.

Tiếng giày cao gót lạnh lạnh, nước mưa như tụ thành dòng suối nhỏ bên chân tôi, nhìn tôi bóng dáng thướt tha, nhìn tôi hồng nhan bạc phận, nhìn tôi héch mồi, nhìn tôi...

Cuối cùng đã không phải luôn cúi nức, giấc mơ này đã sớm tan biến khỏi thế giới.

Tôi ngẩng đầu, nhìn mưa đã ngừng rơi, cuối cùng bầu trời đã trong xanh trở lại.

Tôi hạnh phúc nở nụ cười.

Kha Thiên, chị là Kha Ái. Chị đã trở về rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ngoại Truyện Phó Tử Ngộ Hàn Vũ Mông – Một Ngày (Phần Một)

Thực ra từ ngày em rời đi, tôi đã chết rồi.

Chỉ còn lại thể xác, bình tĩnh hòa nhã, yên lặng sống qua ngày.

Nghĩ đến bản thân vẫn còn đặc biệt nên mới sống tiếp.

—— Phó Tử Ngộ

Từ lúc còn rất nhỏ tôi đã có giấc mơ.

Mơ được ở bên anh, cho đến đầu bạc, cũng không chia lìa.

—— Hàn Vũ Mông

Mưa ngoài cửa sổ tí tách rơi, không biết khi nào mới có thể ngừng. Hơi nước mịt mù, bao trùm khắp nơi. Thành phố này như là cõi mộng.

Tay Phó Tử Ngộ bỗng nhiên hơi lạnh run, cúi đầu, nhìn cô gái nằm trong lòng. Cô ngủ rất say, hai tay nắm chặt trong lòng anh, giống như đã dùng hết tất cả sức lực đời này.

Phó Tử Ngộ nhìn cô, mỉm cười, cẩn thận nằm xuống, không quấy rầy đến cô.

Trời vừa mới sáng, mọi vật còn chưa thức giấc.

Một lát sau, anh đem hai phần ăn sáng đẹp đẽ từ phòng bếp đi ra. Mấy năm nay phải chăm sóc Bạc Cận Ngôn, người hai tay từng không dính nước như anh, cũng đã rèn luyện được tay nghề bếp núc.

Hàn Vũ Mông đã tỉnh lại, ngồi bên giường chải đầu. Dây áo ngủ rơi xuống vai, mái tóc đen dài vẫn còn hơi lộn xộn. Trong nháy mắt Phó Tử Ngộ như trở về năm đó, cô gái của anh yếu đuối đuối ý, ngồi trên áo sơ mi của anh, chải đầu.

Tự làm khó mình. Hóa ra lúc này trong lòng như mưa trút xuống, gọi là tự làm khó mình.

Anh đi qua, ôm lấy cô từ đằng sau. Hàn Vũ Mông không nhúc nhích, chỉ khẽ nắm cánh tay anh. Anh đột nhiên khí huyết dâng lên, đẩy ngã cô xuống giường, điên cuồng hôn. Hàn Vũ Mông thấy rõ sắc trời ngoài cửa sổ, nhưng không nhìn thấu màu trong mắt anh. Ánh mắt anh luôn trong suốt như nước sông, nhưng lúc này trong đó lại như cát giấu cả thế giới.

Từ khi cô trở về từ thế giới kia, anh luôn nhìn cô, bao dung cô, nghe lời cô, không làm cho cô sợ hãi.

Cọ sát một lúc, hai người mới đi ăn sáng. Cô nói: “Ngon quá.” Phó Từ Ngô mỉm cười: “Thật không? Anh cũng rất nhớ năm ấy vừa lên đại học, em nướng pizza hải sản cho anh, chúc mừng anh vào đại học.” Hàn Vũ Mông nhìn anh, nước mắt cũng sắp rơi xuống. Anh luôn cười dịu dàng bình tĩnh như thế, giống như hoàn toàn không biết bất cứ khủng hoảng nào.

Ăn sáng xong, trời mới sáng hẳn. Phó Từ Ngô đề nghị ra ngoài đi dạo. Đây cũng là lần đi dạo duy nhất sau khi hai người gặp lại. Lúc đầu Hàn Vũ Mông hơi do dự, nhưng nhìn ánh mắt mong muốn của anh, cô không từ chối được. Tay Phó Từ Ngô như vô tình lướt qua lỗ tai cô, chạm vào làn da mềm mại sau tai. Nơi đó quả thực có một máy nghe lén mini. Cơ thể Hàn Vũ Mông khẽ run lên, anh chỉ quay đầu đi, sau đó giữ vai cô.

Đang vào ngày hè, lá sen bên hồ trong tiểu khu xanh biếc như gọn sóng ánh vào trong mắt bọn họ. Đi dạo bên hồ một lát đã cảm thấy hơi nóng. Trời cũng đã sáng, người bán hàng rong đã xuất hiện. Anh đi mua kem cho cô ăn. Hàn Vũ Mông cầm que kem, nói: “Đã lâu em không ăn kem vị trà xanh rồi.” Phó Từ Ngô hỏi: “Thật sao? Vậy ở đó em ăn vị gì?” Cô đáp: “Vị quế, rượu cocktail, mấy vị đó khá thịnh hành ở Nam Mỹ.” Phó Từ Ngô đáp: “À.”

Chờ cô ăn kem xong, Phó Từ Ngô đứng lên nói: “Chúng ta đi xem phim nhé.”

Hàn Vũ Mông hơi sợ sệt. Phó Từ Ngô lại mỉm cười nói: “Không sao, người trong rạp chiếu phim rất nhiều, cho nên sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra đâu.”

Sự đau đớn truyền vào tim Hàn Vũ Mông. Cô từng nói với anh mình bị tên sát thủ liên hoàn giữ bên cạnh mấy năm nay, cũng đã làm một ít chuyện xấu, cho nên phải né tránh cảnh sát, cho nên mới chậm chạp không dám gặp lại anh, cho nên không thể để cho Bạc Cận Ngôn biết. Anh nghe xong cũng không nói gì, sau đó thật sự không nói cho bất cứ ai sự tồn tại của cô, cho dù là bạn thân nhất của anh, Bạc Cận Ngôn. Hiện tại anh nói những lời này rốt cuộc là để an ủi cô không sợ bị bại lộ thân phận hay là đã phát hiện ra chuyện gì đây?

Nhưng anh nói đúng, rạp chiếu phim nhiều người như vậy, bọn họ không thể chạy khỏi tầm mắt của đám sát thủ. Cho dù bởi vậy khiến đám sát thủ tức giận, cũng không thể giết bọn họ trước mắt công chúng.

Vì thế hai người bọn họ thật sự đi xem phim.

Xem bộ phim tình cảm đang chiếu gần đây.

Hình ảnh lúc đầu rất đẹp, vô cùng trong sáng đậm chất thơ. Chỉ là khi trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh giết người tàn nhẫn, Hàn Vũ Mông cup mắt xuống, không muốn xem, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng. Vẫn là cô gái chán ghét chống lại tội phạm, nhưng cũng sẽ dũng cảm đấu tranh. Lúc này, trong ánh sáng mờ mờ trong rạp chiếu phim, Phó Từ Ngô nghiêng người nhìn cô rất lâu.

Sau đó, nữ diễn viên trên màn hình ôm nam diễn viên, đau khổ rơi nước mắt. Cô nói hóa ra bọn họ không thể ở bên nhau. Cô nói hóa ra trời cao như vậy. Hóa ra rốt cuộc cô cũng không thể ở bên anh. Nam diễn viên lạnh lùng nghiêm nghị chỉ ôm lấy cô, trong mắt giống như chịu đựng bi thương nửa đời.

Hàn Vũ Mông lấy tay che mặt, im lặng khóc. Trong mắt Phó Từ Ngô dường như cũng thoáng có ánh nước. Khi hết phim, giọng nói của anh hơi khàn, dịu dàng nói: “Joe, em nói xem, hai người kia có giống chúng ta không?” Hàn Vũ Mông nghẹn ngào, theo bản năng chống cự: “Không, không giống!” Anh nắm tay cô, nói: “Đúng thế, chúng ta không giống.”

Ăn com ngay ở trung tâm thương mại. Phó Từ Ngô theo thói quen vào một nhà hàng hải sản, đến khi ngồi xuống mới có phản ứng: “Xin lỗi, quên mất em không thích ăn cá.” Hàn Vũ Mông vốn không thích ăn cá, trên đường ngồi thuyền đến Nam Mỹ, mỗi ngày đều ngửi mùi cá khiến người ta buồn nôn, nhưng cô vẫn mỉm cười nói: “Không sao, em ăn được.”

Đồ ăn mang lên, nhưng không ai động đũa. Phó Từ Ngô gấp một con cá vào trong bát mình, sau đó lấy đũa lọc xương ra, gấp thịt cho cô, nói: “Hai ta chia nhau, em ăn không hết, anh sẽ ăn nốt, giống như trước đây vậy.”

Hàn Vũ Mông đáp: “Vâng.” Lúc này trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng bình tĩnh, lại tham lam muốn nắm bắt khoảng thời gian yên bình này. Cô nhìn anh, mỉm cười.

Phó Từ Ngô lại ngây người, nói: “Đây là nụ cười lần đầu tiên trong mấy ngày qua của em, đẹp lắm.”

Hàn Vũ Mông giật mình, lại nghe thấy anh khẽ nói: “Giống y như trong trí nhớ của anh.”

Bữa com này ăn hơi chậm, ăn xong đã là buổi chiều. Hai người nên đi đâu đây? Đi dạo trong trung tâm mua sắm này vậy. Từ trước đến nay Phó Từ Ngô luôn đề ý đến cách ăn mặc, dù sao anh cũng phải nâng cao thưởng thức cho hai đại trạch nam Bạc Cận Ngôn và An Nham. Lúc này nhìn quần áo mùa thu muôn màu muôn vẻ, anh nói: “Đi chọn mấy bộ với anh nhé, cũng chọn cho em mấy bộ, phải mặc theo mùa chứ.”

Hàn Vũ Mông nói: “Không cần.” Anh lại cố ý nắm tay cô, mỉm cười nói: “Trước kia không phải em rất thích tặng cà vạt, áo sơ mi, thắt lưng cho anh hay sao? Còn tiết kiệm tiền tiêu vặt đi mua đấy. Em cũng rất thích anh tặng vậy. Hôm nay chúng ta phải mua cho đã mới được.” Hàn Vũ Mông bị anh kéo đi, bước chân vô cùng nhẹ nhàng. Một lát sau không nhận được bật cười.

Một buổi chiều trôi qua vô cùng nhanh. Hai người đều cầm một cốc kem lớn trong tay, giống y như một đôi nam nữ trẻ tuổi đang yêu đương. Vào cửa hàng quần áo nữ, anh cầm nước cho cô, giúp cô chọn đồ, ánh mắt của anh luôn rất tốt, anh đứng phía sau cô, chân mày khóa mắt đều nhiễm ánh sáng nhạt. Sau đó cô đi ra, nhân viên bán hàng không ngừng khen ngợi, ánh mắt anh sâu như biển lại dịu dàng như ngọc, cô dường như nhớ đến cô gái

ngượng ngùng, vô tư trong sáng ấy. Sau đó bọn họ bàn bạc, cuối cùng chọn được mấy món, anh đi thanh toán, lại đi sang cửa hàng khác.

Đi dạo trong cửa hàng quần áo nam thì đơn giản hơn nhiều, bởi vì ánh mắt chọn đồ của anh rất chuẩn, chỉ chọn một hai bộ, mỗi lần mặc đi ra nhìn đều rất đẹp. Cô cũng chọn cho anh, cô biết rõ số đo và dáng người anh, màu sắc phù hợp với anh. Đồ do cô chọn anh không cần thử mà trực tiếp mua luôn.

“Này.” Cô cười hỏi, “Thu nhập của bác sĩ trong nước cao như vậy sao?”

Anh cười đáp: “Có, anh hiện tại là bác sĩ nổi tiếng, hơn nữa còn là đối tác với công ty nhà chúng ta.”

Nhưng có một lần, khi Phó Từ Ngộ vào phòng thử đồ, Hàn Vũ Mông chờ ở bên ngoài. Một lát sau, khi cô ngẩng đầu, anh đã thay đồ xong. Cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mắt hơi xa lạ.

Mái tóc ngắn ngắn, trước kia anh luôn thích để tóc bồng bênh. Anh mặc âu phục màu tối, áo sơ mi sáng màu, lông mày cong lên, trong sự dịu dàng lộ ra vẻ tuấn lãng. Tay anh trắng nõn mà thon dài, đó là đôi tay điển hình của bác sĩ ngoại khoa. Anh đã sớm không còn là chàng trai nhiệt tình hai mươi tuổi năm đó, anh đã ba mươi rồi, là người đàn ông lúc nào cũng trầm ổn.

Hàn Vũ Mông nhìn anh, cứ ngỡ người nhìn bóng dáng anh như vậy. Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, bộ dáng ba mươi tuổi của anh giống y như trong tưởng tượng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Phiên Ngoại Phó Từ Ngộ Hàn Vũ Mông – Một Ngày (Phần 2)

Lúc này Phó Từ Ngộ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn xung quanh, sắc mặt cũng thay đổi, hỏi nhân viên bán hàng bên cạnh: “Cô gái đi cùng tôi đâu rồi?” Anh không nhìn thấy Hàn Vũ Mông ở phía sau. Cô lập tức đứng dậy nói: “Từ Ngộ, em ở trong này.” Phó Từ Ngộ nhìn thấy cô, sắc mặt cũng thoải mái hơn. Nhân viên bán hàng ở bên cạnh cúi đầu cười tránh đi. Anh nắm tay cô, tự giấu cười: “Anh sợ em lại đi rồi.” Hàn Vũ Mông im lặng một lát, đáp: “Sao có thể chứ? Em sẽ không bao giờ rời khỏi anh.” Cô nói rất dịu dàng, mấy bộ quần áo trong tay Phó Từ Ngộ rơi xuống đất, xoay người ôm lấy cô.

Nhân viên bán hàng ở bên cạnh không nói gì, người qua đường cũng chỉ nhìn thoáng qua. Bọn họ ôm nhau rất lâu.

Trời tối, Phó Từ Ngộ đứng dưới lầu, trong ánh hoàng hôn nhìn cô lái chiếc xe con màu đen đi xa không chớp mắt. Một ngày trôi qua tựa như cả đời, may mà lại được ở bên cô một ngày. Anh muốn cười, nhưng hốc mắt đầy nước. Anh xoay người, lên lầu, giống như đi trong một vùng đất hoang.

Về đến nhà, bật đèn, căn phòng yên tĩnh, màu xám bao phủ. Anh kéo rèm cửa, đứng trước cửa sổ, như thể đứng như vậy sẽ vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Hàn Vũ Mông trở lại một nơi bí ẩn. Bên trong tối đen, người nọ cũng không giống như mọi ngày im lặng ngồi trước cửa sổ chờ cô. Cô cảm thấy cả người mệt mỏi, yếu đuối, một đống túi mua sắm rơi hết trên mặt đất.

Đột nhiên có người từ phía sau lưng đè cổ cô. Cả người cô rét run, còn phải giả vờ bộ dáng mỉm cười bình tĩnh hưởng thụ.

“Em ở bên hán cả ngày.” Người nọ thì thầm bên tai cô.

Cô khẽ cười: “Đây chẳng phải là kế hoạch của anh sao? Dụ dỗ, lừa gạt, cuối cùng kéo anh ta và kình trầm luân?”

“Đúng vậy.” Người nọ buông tay ra, đẩy ngã Hàn Vũ Mông xuống đất. Đầu Hàn Vũ Mông đập vào tường, máu tươi chảy ròng ròng, hai mắt mờ hồ, không nhìn thấy rõ gì hết.

“Từ Ngộ, xin anh hãy tin tưởng em. Em vĩnh viễn sẽ không lừa gạt anh.”

“Anh biết.”

“Chờ cơ hội thích hợp, chúng ta cùng nhau cao chạy xa bay.”

“Được.”

“Vi em mà anh phải rời khỏi bạn bè, anh bằng lòng sao?”

“... Bằng lòng.” Anh mỉm cười nói, “Cận Ngôn đã có Giản Dao, cho dù anh theo em rời đi, cũng yên tâm.”

“Xin lỗi, Từ Ngộ. Vì em mà anh phải từ bỏ nhiều như vậy.”

“Nhưng anh muốn ở bên em mà.”

“Anh thật sự... bằng lòng tin tưởng em?”

“Anh tin tưởng em.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em là tình yêu của cả đời anh.”

Hôm trốn đi, mọi chuyện vốn tiến hành thật sự thuận lợi. Giao hẹn sẵn với sát thủ mặt nạ, ép buộc Phó Từ Ngộ rời đi, Hàn Vũ Mông lại làm trò trước mặt hắn, nhanh chóng tháo máy nghe lén sau tai. Lúc ấy trong mắt hắn hiện lên sự khó đoán.

Sau đó chính là một loạt kế hoạch trốn đi.

Cô dùng kế điệu hổ ly sơn, tập kích ở lầu đối diện.

Cô kim thiên thoát xác, thay đổi một chiếc xe giống y như đúc, nhưng trên chiếc xe này không có bom do sát thủ mặt nạ chuẩn bị, hơn nữa phương hướng đi cũng hoàn toàn khác.

Cô chắc chắn lúc này sát thủ mặt nạ đang đi về phía khu công nghiệp hoạt hình ở phía tây, bởi vậy mang theo Phó Từ Ngộ rời đi hướng bắc, tính toán đi thẳng đến thảo nguyên Mông Cổ hoang vu, rồi tính sau. Vùng Siberia lạnh giá rộng lớn, ngay cả sát thủ mặt nạ cũng không tìm nổi dấu vết của một con chim.

Mọi chuyện vốn tiến hành thật sự thuận lợi.

Hoàng hôn buông xuống, xe bọn họ chạy như bay trên quốc lộ. Cô thấp giọng điên cuồng hét lên: “Từ Ngộ, xin lỗi, là em lừa anh! Sát thủ mặt nạ vẫn luôn không chế em, thế lực của hắn vượt xa những gì các anh suy đoán, thậm chí còn mạnh hơn Tạ Hàm kinh từng bắt. Em luôn chờ đợi cơ hội này, từ nay về sau chúng ta cao chạy xa bay, hắn cũng sẽ không có cách nào uy hiếp gây thương tổn cho nhóm bạn của anh.”

Phó Từ Ngộ khẽ cầm tay cô, nói: “Được. Em lái một sẽ đến lượt anh. Khả năng lái xe của anh cũng không tệ lắm.”

Vì thế trong lòng Hàn Vũ Mông chấn động, mới biết được thực ra chuyện gì anh cũng biết hết.

Cô quay sang nhìn anh, nước mắt đột nhiên rơi xuống: “Tại sao mấy ngày nay anh không hề hỏi gì?” Cam tâm tình nguyện đi theo em.

Phó Từ Ngộ vẫn dịu dàng nhìn cô, bộ dáng tuấn lãng ôn hòa như thường ngày.

“Vũ Mông, anh cũng đã nghĩ đến nên nói chuyện này cho Cận Ngôn.” Anh nói, “Nhưng anh biết, cho dù hiện tại em không còn bị tên sát thủ đó khống chế, nhưng mấy năm nay, tay em nhất định đã bị bắt dính máu tươi. Cận Ngôn vô cùng căm thù kẻ ác, nếu nói cho cậu ấy, không chỉ gây khó xử cho cậu ấy và Giác Dao, mà em cũng nhất định sẽ bị bỏ tù. Cho nên anh có lòng riêng, nghĩ thầm chỉ không nói cho cậu ấy lần này thôi.”

“Anh biết sẽ có nguy hiểm khi đi theo em. Anh cũng biết từ nay về sau phải trải qua cuộc sống nay đây mai đó. Từ ngày đầu tiên em trở về, anh đã nghĩ rất cuộc nửa đời còn lại mình sống vì điều gì. Anh đề ý Cận Ngôn, đề ý bạn bè, nhưng cho dù không có anh, hiện tại bọn họ vẫn sống rất tốt. Anh đề ý người thân, nhưng thực ra kể từ năm đó sau khi em rời đi, hai nhà chúng ta đã bất hòa rất nhiều. Anh đề ý đến công việc bác sĩ này, nhưng nếu đi theo em đến Siberia, anh cũng có thể mở một gian phòng khám nhỏ ở vùng băng tuyết, xem bệnh cho người Eskimo cũng rất tốt.”

“Nhiều năm qua, anh nghĩ cuộc sống của mình rất tốt, anh chăm sóc Cận Ngôn, anh cứu giúp rất nhiều người bệnh, anh qua lại với rất nhiều bạn gái. Nhưng hiện tại khi anh nhìn lại mọi chuyện, mới phát hiện kể từ ngày em rời đi, anh đã chết rồi. Chỉ còn lại thể xác, bình tĩnh hòa nhã, nghĩ mình vẫn còn đặc biệt dễ tích cực sống.”

“Em đã nói, tiêu chuẩn suy xét hạnh phúc không phải là sống bao lâu, mà là chúng ta luôn yêu nhau. Đến bây giờ, anh mới chính thức hiểu rõ những lời này. Đi theo em, đi nơi nào, sống bao lâu, một hay hai ngày, có bao nhiêu nguy hiểm thực ra cũng không quan trọng. Anh yêu em, cả đời này chưa bao giờ ngừng yêu em, có thể gặp được em cho dù chỉ có một giây, anh cũng cảm nhận được hạnh phúc.”

Khi bầu trời tối đen, đôi thành Phó Từ Ngộ lái xe, Hàn Vũ Mông tựa vào ghế, nhìn sắc trời tối om, nhìn khuôn mặt nghiêng của anh. Lúc này là thời gian hạnh phúc nhất trong đời cô. Cô biết là anh cũng vậy.

Trong khoảnh khắc bất ngờ, Hàn Vũ Mông ngẩng đầu nhìn về phía cây bạch dương ven đường.

Cô mơ hồ thấy mặt nạ ở trong rừng cây.

Lại thấy được chiếc mặt nạ hề màu xám dờ tợn kia.

Trong nháy mắt cô như rơi xuống hầm băng, cả người cô run lên, cô chậm rãi quay đầu, nhìn Phó Từ Ngộ ở bên cạnh. Anh còn chưa phát hiện chuyện gì xảy ra, khỏe miệng vẫn còn cười dịu dàng, thấy cô nhìn chăm chú, anh lại khẽ cầm tay cô.

Sao hán lại xuất hiện ở đây? Sao sát thủ mặt nạ lại ở đây? Rõ ràng cô đã xác nhận hôm nay hán đi hướng tây, rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào?

Nhưng mà đã không thể nào biết được nữa.

Khi Phó Từ Ngộ bị bọn họ tha từ trong xe ra ngoài, Hàn Vũ Mông cầm lấy súng ở ghế, bắn loạn lên, nhưng sao cô có thể là đối thủ của bọn họ? Cô giờ súng lên, nhắm ngay vào huyệt thái dương của mình, nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Hán đứng dưới lầu luôn chờ đợi. Trăng sáng như ngọc, treo cao trên đỉnh đầu.

Đều nói lòng của phụ nữ sâu như đáy biển. Yêu cô mấy năm nay, cuối cùng hán đã biết được.

Hán chống một tay lên cửa xe, cúi kính chào điều thuốc. Hút thuốc một lúc lâu, cuối cùng nghe thấy tiếng bước chân của cô, cô thốt tha đi xuống.

Trong đêm khuya, cô đẹp như một yêu tinh. Hán nhìn cô nở nụ cười, tất cả phiền muộn lập tức ném ra sau đầu.

Tình yêu rốt cuộc là gì? Đầu năm nay, ai có thể nói được rõ ràng.

Dù sao cô cũng là tương niệm nhiều năm của hán, tình yêu dành cho cô đã khắc sâu vào trong lòng, nếu không chiếm được, hán cảm giác thực sự đã hỏng hết rồi.

“Sao đến muộn thế?” Cô oán trách hỏi.

Điều này khiến hán vừa yêu vừa hận. Thái độ của cô luôn đan xen giữa bạn bè và người yêu.

Hán cầm tay cô: “Ồ bên anh nhé.”

Cô lập tức đỏ mặt, trong chớp mắt, nhìn hán: “Hôm nay anh gặp phải chuyện gì à?”

Cô luôn nhảy bèn thông minh như vậy, hôm nay đúng là hán gặp phải thất bại trong công việc, nhưng hán không muốn trả lời, mà hỏi lại: “Em vẫn nghĩ đến anh ta sao?”

Cô cúi đầu ậm ừ đáp: “Cũng không phải...”

Hôm nay cô dịu dàng đáng yêu ngoài ý muốn. Sau khi dùng hết dừng khí, hôn mặt cô, nhưng cô không hề tức giận hay chạy trốn, mà đỏ bừng mặt. Chuyện này khiến hán mừng như điên, tim đập thình thịch.

“Anh... sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cho em sao?” Ở trong bóng đêm cô khẽ hỏi.

“Ừ.” Hán gần như đáp lại ngay lập tức.

Cô nhẹ nhàng cầm tay hán, không nói lời nào. Trong ánh mắt ẩn chứa chút u buồn và bất lực.

Khi hán lái xe rời đi, theo bản năng ngẩng đầu, lại thấy ánh mắt kia ở giữa lầu.

Ánh mắt kia cất chứa sự u ám, thù hận nhìn hán, nhìn bọn họ.

Hán lạnh lùng cười, quay đầu lại, nhìn về phía trước.

Trên quốc lộ xe cô đông đúc, ráng chiều như nước chảy chiếu vào cửa kính. Trong nháy mắt, hán dừng lại chờ đèn xanh. Một con bướm nhanh chóng bay tới, dừng trên đầu xe hán. Hán nhìn nó, nó cũng nhìn hán. Rồi sau đó nó vỗ cánh bay đi.

Trong lòng hán chấn động. Đó là con bướm đã nhìn thấy trong mơ.

Thành phố Tuần nằm ở vùng trung bộ phía nam, thành phố không lớn, phong cảnh đẹp đẽ, khí hậu ôn hòa thích hợp để sinh sống.

Thiệu Dũng là đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự thành phố, là một ông chú đã gần năm mươi. Mặc dù tuổi đã cao, nhưng thân thể cường tráng khỏe mạnh, mặt mày nghiêm chỉnh, cả người mặc jacket đen, tinh thần hoàn toàn không thua những người trẻ tuổi, người nhìn thấy ông sẽ cảm thấy ông vô

cùng tuần tú, một người đẹp lão.

Sáng sớm hôm nay trước khi vào giờ làm, Thiệu Dũng đang ở trong văn phòng ăn bánh bao, đồng thời còn chơi cò. Tranh thủ lúc rảnh rỗi hưởng thụ thú vui này.

Một nhân viên vào báo cáo: “Đội trưởng Thiệu, bên hành chính đang thống kê việc trang bị vật tư quý sau. Tôi đã dựa theo báo cáo lần trước của anh, cấp cho đội thêm chút áo sơ mi, tất và giày,”

Thiệu Dũng cũng không ngắt đầu lên: “Tốt.”

“Còn cần thêm thứ gì khác không ạ?”

Thiệu Dũng lại hạ một quân cò xuống, nói: “Đúng rồi, bảo nhà ăn mua thêm ít cá tươi, bổ sung cho đội hình sự chúng ta.”

“Vâng.”

Người nhân viên đi ra ngoài. Thiệu Dũng lại chơi cò một lát, ngắt đầu nhìn ngoài cửa sổ. Bầu trời xanh thẳm, đám mây yên tĩnh. Ngọn núi phía xa giống như một người đàn ông im lặng, quan sát thành phố. Tốt quá, tháng trước vừa mới phá được một vụ án giết người, còn bắt được một gã A đang bị truy nã ở tỉnh ngoài. Cả tháng không có vụ án nào lớn, thiên hạ thái bình. Đây là những ngày nhàn rỗi hiếm có mà nhóm cảnh sát thích nhất.

Nhưng thế gian này nào có ngày nào thực sự bớt lo đây?

Không bao lâu, một cảnh sát vội vã gõ cửa: “Sếp, có vụ án. Vừa phát hiện một thi thể phụ nữ ở công viên Vọng Giang.”

Thiệu Dũng thu bàn cò lại, phất tay ra sau: “Đi xem.”

Công viên Vọng Giang nằm ở phía tây thành phố Tuần, diện tích rộng lớn, cũng là nơi dân cư địa phương thích đi nhất. Bình thường hiếm khi đám người chen chúc rong rã thế này. Song sáng sớm hôm nay, còn chưa đến giờ mở cửa, công viên đã bị phong tỏa. Có lẽ trong công viên đột nhiên xuất hiện thi thể khiến người ta hoang mang.

Bốn phía công viên Vọng Giang đều được tường cao bao vây, người bình thường hoàn toàn không thể trèo qua được. Tổng cộng có bốn cửa ra vào ở bốn hướng, còn địa điểm phát hiện thi thể ở trong rừng nơi hẻo lánh nhất trong công viên.

Mặt trời đã lên cao, nhóm cảnh sát vây kín cánh rừng chặt như nêm. Thiệu Dũng ngồi xỏm xuống trước thi thể, nhíu mày trầm tư.

Trước mắt là một con đường đá nhỏ, đường lớn từ xa kéo dài đến tít trong rừng, bên này không có cảnh sắc gì, vết chân rất ít. Cho nên thi thể rất khó bị người phát hiện.

Cô gái nằm trên tảng đá.

Áo phông trắng ngắn tay, quần đùi thể thao màu đen, đi giày thể thao. Chiều cao trung bình, người gầy nhom, dáng người phổ thông. Thoạt nhìn khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc ngắn, sắc mặt tái nhợt, mũi cao, môi hơi dày, trên mặt còn có mấy nốt tàn nhang. Đứng ở trong đám đông cũng chả gây được ấn tượng.

Trên cổ có vết tím bầm động lại, ngoài cái đó ra, tạm thời không phát hiện thêm vết thương nào.

Nếu chỉ là một thi thể như vậy sẽ không khiến cảnh sát phải giống trống khua chiêng như thế.

Thiệu Dũng đeo găng tay, khẽ chạm vào tay cô gái. Hai tay cô gái đều bị dùng dây thừng trói lại, cố định trên đỉnh đầu. Hai chân và mắt cá chân bị trói chặt. Sau đó bị sơn thành màu đen.

Bên dưới cô gái là một phiến đá bằng phẳng. Phía trên cũng dùng sơn vẽ hai cánh lớn màu đen. Trên cánh còn có hoa văn màu hồng nhạt, giống như mắt kép của một con côn trùng, nháy mắt nhìn mọi người.

Còn người cô gái thoạt nhìn cực giống ấu trùng mềm mại, bị bao vây trong đó.

“Giống con bướm thế...” Bên cạnh có cảnh sát trẻ tuổi cảm thán.

Thiệu Dũng rung mình, liếc cậu ta, đứng lên.

“Sếp, có phải hung thủ rất biến thái không?” Người cảnh sát trẻ nhanh chóng hỏi.

Thiệu Dũng đáp: “Hiện tại không thể loại bỏ bất cứ điều gì.”

“Nếu là biến thái, vậy chúng ta có nên... mời người kia đến không?”

Thiệu Dũng suy nghĩ một lát, lại nở nụ cười, nói: “Không, không cần. Tạm thời đừng báo cho anh ta. Gọi điện thoại đến Bắc Kinh, mời chuyên gia tâm lý tội phạm đến trợ giúp.”

Tầm chàng vạng, Giản Dao một mình ngồi trước cửa sổ, ngẩn người nhìn hoàng hôn.

Trong văn phòng đội cảnh sát hình sự lúc này rất im lặng, tất cả mọi người đã đi ăn cơm. Đường như mỗi ngày trôi qua, Giản Dao càng ngày càng thích ở một mình như vậy. Yên tĩnh và cô độc như vậy khiến cô cảm thấy yên bình, khiến cô cảm thấy giống như đạt được thứ gì đó, lại không biết mình đang mong đợi điều gì.

Phương Thanh đẩy cửa đi vào, trên trán toàn là mồ hôi, quần áo ẩm ướt dán sát vào lưng. Sau khi xảy ra vụ án lần đó, má trái anh ta có thêm vết sẹo, vĩnh viễn không mờ được. Anh ta vốn anh tuấn, giờ càng thêm lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Phương Thanh liếc Giản Dao đang im như hũ nút, ngồi xuống đối diện cô, châm điếu thuốc, chậm rãi hút.

Giản Dao liếc anh ta, cũng không nhiều lời, vẫn nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người như trước.

Một lát sau, Phương Thanh đội mồ hôi khô, cảm giác cũng thoải mái hơn, nhưng trong lòng lại chả dễ chịu chút nào. Anh ta dập thuốc, ngược mắt nhìn cô, kẻ sát mặt mắng: “Buổi chiều khi ra ngoài làm nhiệm vụ em có ý gì? Không muốn sống nữa hả? Từ khi nào đội cảnh sát hình sự cần đến nữ chuyên gia phác họa tâm lý tội phạm đi bắt tội phạm thế?”

Giản Dao cũng không tức giận, vô cùng bình tĩnh nhìn anh ta: “Em đã bắt được kẻ tình nghi, không xảy ra sơ suất gì khi làm nhiệm vụ.”

“À... không xảy ra sơ suất gì!” Phương Thanh cười lạnh nói, “Nếu thật sự xảy ra sơ suất gì còn đứng được ở đây nói chuyện với anh sao? Em học chiến đấu với anh một năm, hiện tại cũng không để anh vào mắt? Bắt tội phạm cũng không cần đến cảnh sát thực sự là anh, toàn bộ dựa vào em chuyển nghề giữa chừng?”

Giản Dao lại mỉm cười: “Quả nhiên là sống lâu ở Bắc Kinh, anh ăn nói cũng trôi chảy hơn. Lúc trước khi bọn em ở thành cổ anh còn ngọng n với l đấy.”

Thấy cô vẫn không nói vào chuyện chính, không chịu thua, Phương Thanh im lặng một chút, cuối cùng vẫn nói ra miệng: “‘Bọn em’? Em còn nhắc đến cái kẻ âm thầm bỏ đi kia sao? Có phải chỉ cần một ngày anh ta chưa trở lại, em sẽ còn ép mình như vậy? Thức dậy sớm hơn bất kỳ ai, bận rộn hơn bất cứ ai, không chăm lo cho bản thân. Nhìn vết thương trên người em đi.” Anh ta bắt lấy cánh tay Giản Dao, cô bị đau, khẽ “á” một tiếng. Vén tay áo lên, quả nhiên lộ ra vết tím bầm chằng chéo lên nhau. Đầu là dấu vết lưu lại khi luyện tập với nhóm cảnh sát.

Sắc mặt Giản Dao âm trầm rút cánh tay về, bỏ tay áo xuống.

Phương Thanh cũng biết mình lỡ mồm, nhưng trong lòng đúng là vẫn còn rất khó chịu, nói tiếp: “Đừng đối xử với bản thân như vậy, đừng khổ sở vì tình mà biến thành một kẻ siêu ngốc, có nghe không?”

Giản Dao im lặng một lát, ngẩng đầu. Hoàng hôn buông xuống, bao phủ cục cảnh sát, có chấm nhỏ ánh sáng chiếu vào mái nhà, thoát nhìn quen thuộc nhưng lạnh lẽo.

Cô nở nụ cười nói: “Em không phải khổ sở vì tình, em biết rõ mình đang làm gì.”

“Em đang làm gì?”

“Em đang đợi anh ấy. Chờ anh ấy trở về, em sẽ bảo vệ anh ấy.”

Phương Thanh sững sốt hồi lâu. Nửa đời này anh ta gặp không ít người phụ nữ kiên cường. Nữ đặc công ý chí như sắt, nữ pháp y không có tình người, cả Kim Hiểu Triết của anh ta, nhưng Giản Dao không giống với bọn họ. Trên người cô có sự kiên cường vô hạn. Sau khi Bạc Cận Ngôn rời đi, điều này càng thể hiện rõ hơn. Nếu lúc trước Giản Dao vẫn là cô gái dịu dàng động lòng người, tính cách giống như một ghé con, chỉ khi nóng nảy mới bộc phát ra, nhưng hiện tại khí chất cả người cô hoàn toàn khác biệt.

Một năm nay cô cũng gầy đi không ít. Gò má và cằm vốn mềm mại, hiện tại lại có thêm đường nét lộ ra sự quật cường. Làn da cũng hơi đen đi vì phơi nắng. Cơ thể tất nhiên là khỏe mạnh hơn, nhưng vẫn thon thả như trước. Song Phương Thanh cảm thấy ánh mắt cô cũng sáng hơn. Từ trong đôi mắt bình tĩnh sáng ngời, có thể nhìn ra tính cách độc lập cứng cỏi của cô.

Có cảnh sát già từng nói với Phương Thanh, gian khổ sẽ mài giũa con người từ trong ra ngoài. Phương Thanh thấy rõ được điều đó trên người Giản Dao. Tự hỏi bản thân mình, cửa ải khó khăn nhất trong nhiều năm qua của anh ta cũng chỉ là hợp tan tan hợp với Kim Hiểu Triết mà thôi. Anh ta biết rõ Giản Dao đã trải qua điều gì, anh ta và người bên ngoài không thể cảm nhận được.

Sau một lúc lâu, Phương Thanh chỉ phun ra một chữ: “Ngốc.”

Giản Dao lại cười, sờ bụng: “Em hơi đói rồi, đi ăn gì nhé?”

“Còn có thể ăn gì đây.” Phương Thanh ném tàn thuốc vào thùng rác, “Hôm nay bắt được tên tội phạm lớn như vật, chỉ bằng đi ăn đồ nướng và uống bia đi.”

Giản Dao nở nụ cười: “Được đấy.”

Ở trong sinh mệnh của chúng ta, có lẽ đồ nướng chỉ là người qua đường gặp, nhưng đồ nướng giá cả ổn định, lợi ích thực tế, đủ vị, còn có thể ăn đến khuya. Cho nên có thể gạt bỏ rất nhiều gánh nặng vào ban ngày cho đàn ông.

Buổi tối luôn thích đến nơi này ngồi, ăn mười xiên thịt dê, hai con hàu, lại uống nửa chai bia, thế là ngày viên mãn.

Chẳng bao lâu sau, Giản Dao cũng biến thành một cảnh sát qua loa sao?

Có lẽ là bắt đầu từ khi trong nhà không còn người đàn ông soi mói tinh tế ấy.

Đèn đường mờ nhạt, gió to thổi. Phương Thanh chiếm được chiếc bàn rộng rãi sạch sẽ, còn có thể nhìn ra cảnh sông bên cạnh. Ăn đồ nướng lại còn được ngắm cảnh, Phương Thanh vô cùng đắc ý. Anh ta cảm thấy sâu trong lòng mình vẫn còn tế bào văn nghệ và lãng mạn của cảnh sát ở thành cổ.

Kéo ghế nhựa, đưa cho Giản Dao: “Mau ăn đi, lão Lạc sắp đến rồi, anh phải ăn hết đồ ngon trước.”

Giản Dao “Ừ” một tiếng. Cái từ “đồ ngon” này cũng lại là từ An Nham. Có lẽ Phương Thanh cũng không ý thức được mình đã học được từ này từ khi nào.

Hướng mặt sông, nướng đồ, gió từ từ thổi đến. Trong lòng có hàng nghìn gánh nặng vô hình như thể tạm thời bỏ sang một bên. Trò chuyện những chuyện thú vị trong cục, lòng mây đầy mắt hai người đều là ý cười. Một ngày của cảnh sát cứ thế là trôi qua.

Một ngày chờ đợi, cũng giống như dòng nước yên tĩnh trong sông sâu.

Quả nhiên ngồi không bao lâu thì Lạc Lang đến.

Giản Dao và Phương Thanh mỉm cười khi thấy anh ta. Xe màu đen, áo phục gầy da, cúc ở tay áo sơ mi cũng lấp lánh. Một người đàn ông thượng hạng như vậy có thể làm cho quán nướng cũng phải sáng bừng lên, trong tay mang theo một túi tôm tươi sống.

Lạc Lang vừa để túi tôm trên bàn, Phương Thanh lập tức mở túi ra, bóc vỏ một lúc, bỏ vào bát, ăn khí thế. Giản Dao khẽ cười: “Lạc Lang, mấy ngày nay anh rất bận à?”

“Đúng thế.” Lạc Lang luôn cười dịu dàng với cô giống một người anh trai tri kỷ, “Vừa xong một vụ án giết người, hung thủ chính là kẻ cường hiếp bên em truy bắt nửa năm đấy.”

“Hả?” Giản Dao và Phương Thanh đều ngẩng đầu, “Kết quả phiên tòa thế nào?”

Về mặt Lạc Lang vô cùng bình tĩnh: “Anh là luật sư biện hộ, thua. Phán ba mươi năm.”

Giản Dao và Phương Thanh đập tay. Lạc Lang cũng không để ý, giống như vụ thua này là đương nhiên. Dưới ánh đèn trong bóng đêm, ánh mắt dịu dàng nhìn hai người bọn họ. Mặc dù có lúc lập trường của mọi người khác nhau, nhưng dường như có sự ăn ý và hiểu rõ nào đó.

Có rất nhiều chuyện trong sinh mệnh, vốn là được duyên phận cho phép.

Ví dụ như một năm nay, ba người bọn họ âm kém đương sai, bắt tri bắt giác lẫn lộn trong một cái vòng nhỏ hẹp.

Lời tác giả:

Hôm qua tôi liếc nhìn khu bình luận, nhìn thấy phần lớn độc giả cảm thấy phiên ngoại không hợp lý, muốn giải thích một chút: Nhóm sát thủ mặt nạ khác với tên hoa tươi ăn thịt người. Bọn họ là nhóm người bạo lực, còn Tạ Hàm là loại nghệ thuật. Nếu ngay từ đầu Tạ Hàm đã nổ súng bắn chết Bạc Cận Ngôn, đó là chuyện không phải không làm được, nhưng quá khác với tính chất của bệnh tâm thần.

Hơn nữa cho dù Hàn Vũ Mông kéo Phó Từ Ngô đi báo cảnh sát có biết bao khó khăn, thì đi được nửa đường bọn họ hoặc là Bạc Cận Ngôn đã bị bắn chết rồi. Cho dù báo cảnh sát thành công, nhóm sát thủ luôn âm thầm quan sát phát hiện cảnh sát bắt đầu điều tra chuyện này, cũng có thể bắn chết bất cứ người nào trong tổ vụ án đặc biệt. Cách làm của Hàn Vũ Mông không nhất định là lý trí hiệu quả nhất, nhưng phù hợp với dự tính ban đầu của cô ấy là không muốn liên lụy đến người khác.

Ngoài ra còn một nguyên nhân quan trọng là về mặt tinh thần cô ấy có chướng ngại vô cùng nghiêm trọng sau khi bị thương. Cô ấy bị tra tấn rất nhiều năm, không viết chi tiết. Một cô gái trải qua quá trình này, cảm giác sợ hãi, không an toàn, thậm chí cố chấp đều sẽ có. Bọn họ không thể nói “Một cô gái đã từng được giáo dục đại học chẳng lẽ không biết đi báo cảnh sát sao?” Điều này căn bản không phải là nhận thức.

Bản thân Phó Từ Ngộ cũng không phải là một người có tính cách quyết đoán kiên quyết, anh ấy là người dịu dàng, nhưng sâu trong nội tâm vẫn chứa đựng sự bi quan. Anh ấy quả thật xem nhẹ mức độ thương tổn mà chuyện này sẽ mang lại, tất cả những điều Hàn Vũ Mông phải trải qua quả thật là đau đớn và thương tiếc rất lớn với anh ấy. Anh ấy ôm tâm lý ăn may không muốn để cho cô ấy ngồi tù, với dạng tâm lý này, anh ấy cảm thấy không nên liên lụy đến Bạc Cận Ngôn thì tốt hơn. Thêm vào đó, anh ấy vốn không để ý đến sống chết, cho nên trong lúc đó cảm xúc của anh ấy phức tạp, sau đó có phản ứng như vậy cũng là hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 62

Trên đời này, hiện tại thứ duy nhất khiến Lạc Lang không chịu được có lẽ chính là sự đau lòng của Giản Dao.

Lúc mới đầu, Giản Dao hồn xiêu phách lạc, không để bất cứ ai trong mắt. Gần như cả ngày Lạc Lang chạy đến bệnh viện, nhà cô, cục cảnh sát đến mấy lần. Cũng không làm chuyện gì đặc biệt, chỉ là mang đồ bổ dưỡng, mang tài liệu, đưa đón cô đi làm ra về, thậm chí còn cố tìm những tin tức liên quan đến Bạc Cận Ngôn. Anh ta cẩn thận như vậy, người bên ngoài không biết, còn tưởng anh ta mới là chồng Giản Dao.

Còn khi đó Giản Dao không để tâm đến bất cứ điều gì, Phương Thanh đoán chừng cô cũng chẳng để ý đến sự tồn tại của người tên Lạc Lang này, song Phương Thanh để ý.

Mọi nó Bạc Cận Ngôn bị thương thành bộ dáng kia, âm thầm rời đi. Cả ngày Lạc Lang chạy ngược chạy xuôi bên cạnh Giản Dao, đây là chuyện quái gì thế?

Vì thế một ngày nào đó, ở dưới lầu nhà Giản Dao, khi Lạc Lang mang hoa quả tới thăm, Phương Thanh đã được “chờ đợi” lâu ngày, từ trong xe lao ra, túm lấy người áp lên tường.

“Lạc Lang phải không? Người đồng hương, nịnh nọt vợ người khác, có phải quá cần mẫn hay không?” Phương Thanh phủ đầu mạnh mẽ, hơi dọa người. Giọng nói lạnh lẽo khiến người ta run rẩy, mặt cũng hầm hầm, biết bao kẻ vô lại bị anh ta dọa đến mức sợ mất mật.

Tuy Lạc Lang bị anh ta giữ chặt, thoát nhìn không hề có năng lực đánh trả, mặt đỏ bừng, nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: “Tổ trưởng Phương, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, sự quan tâm của tôi dành cho Giản Dao chỉ là bạn bè, giống như anh quan tâm cô ấy thôi, không có ý nghĩ linh tinh gì hết.”

Lúc ấy Phương Thanh ngẩn ra, cảm thấy không ngờ tên tiểu tử này lại thẳng thắn vô tư như vậy.

Nhưng anh ta nào có thể dễ dàng tin tưởng lời nói của một người đàn ông chứ? Hôm đó cuối cùng Phương Thanh vẫn đuổi Lạc Lang đi, hơn nữa còn bỏ lại maojy câu: “Ha ha, là trung hay gian... chúng ta cứ phải coi.”

Nhưng tục ngữ nói đúng, lâu ngày mới biết lòng người. Sau đó Phương Thanh dần phát hiện, quả thực Lạc Lang đối xử với Giản Dao không phải như người ta nghĩ.

Tuy anh ta quan tâm Giản Dao, nhưng tuyệt đối sẽ không vượt qua Lôi Trì nửa bước. Thường xuyên gọi Giản Dao đi ăn cơm, nhưng trước khi đi đâu cũng không ngại gọi thêm Phương Thanh, đối với sự thờ ơ quan sát của Phương Thanh chỉ cười trừ. Thường xuyên cung cấp tài liệu pháp luật cho đội bọn họ, cũng nhiệt tình đối xử với cảnh sát khác y như Giản Dao. Thỉnh thoảng lái xe tiện đường sẽ đón Giản Dao, nhưng vào buổi tối cũng không ở lại lâu. Có một lần Giản Dao gặp mặt em gái Giản Huyền, nhất thời không khống chế được cảm xúc uống say bị Lạc Lang bắt gặp, anh ta còn gọi cho Phương Thanh, sắp xếp nữ cảnh sát đưa cô về nhà. Anh ta dường như tuân thủ nghiêm ngặt phòng tuyến giữa nam và nữ với Giản Dao.

Phương Thanh cảm thấy Lạc Lang thực sự không có ý nghĩ mập mờ với Giản Dao.

Lùi vạn bước, cho dù thật sự có, cũng chỉ là giữ kín trong lòng, không đề cập tới. Chỉ cần điểm này thôi, Phương Thanh đã có thêm vài phần kính trọng người đàn ông Lạc Lang này.

Vì thế, ba người dần trở nên thân thiết.

Có một lần, Phương Thanh nửa thật nửa đùa hỏi Giản Dao: “Em cảm thấy Lạc Lang thế nào?”

Giản Dao đáp: “Anh ấy là người thẳng thắn vô tư, xác định rõ mục tiêu. Em cảm thấy anh ấy kết giao với em là xuất phát từ ý tốt.”

Phương Thanh gật đầu.

Sau đó lại nghe thấy Giản Dao thản nhiên nói câu: “Bạc Cận Ngôn không ở đây, những người khác có chỗ nào không đúng, em sẽ không qua lại.”

Vì thế Phương Thanh hiểu ra, trên đời này không phải trong lòng ai cũng giống như gương sáng, chẳng qua mọi người chỉ thấy được những gì họ muốn phản chiếu ra thôi.

Sau đó ba người càng ngày càng thân thiết, trò chuyện hợp gu, thực sự trở thành bạn bè.

Mùi đồ nướng, mùi rượu bay vào trong mũi, nhưng mũi của Lạc Lang cũng rất thính, mấp máy môi hỏi: “Sao tôi lại ngửi được mùi thuốc đông y, ai bị thương thế?”

Giản Dao mỉm cười đáp: “Là em, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu.”

Phương Thanh “chặc chặc” hai tiếng: “Mũi của anh đúng là khiến người ta ghen tị.”

Lạc Lang không để ý đến anh ta, lại uống hai ngụm rượu, sau đó lên đồ sô rượu còn lại xuống chân.

Phương Thanh nhìn thấy, chỉ cười không nói.

Nếu nói hiện tại Phương Thanh giống như cậu cả của Giản Dao, vậy không còn nghi ngờ gì Lạc Lang chính là anh trai nhà mẹ đẻ. Hai người đều ngầm che chở cho cô, cái này coi như ẩn ý giữa hai người đàn ông lớn tuổi.

Phương Thanh rút ra hai điều thuốc, trêu ghẹo nói: “Sao không mang theo bạn gái nhỏ của anh đến đây?”

Lạc Lang cười nói: “Cô ấy quen uống rượu vang ăn cơm Tây, không quen ăn tôm nướng ngoài đường. Tôi mang cô ấy tới làm gì chứ?” Rồi sau đó không hề yếu thế phản bác Phương Thanh: “Cô bạn gái diễn viên của cậu đâu? Đợt trước không phải oanh liệt thế à? Sao chưa từng thấy cậu mang ra ngoài? Có phải là đại minh tinh nên không tiện không?”

Lần trước anh ta bị thương nặng, Kim Hiểu Triết một mình xông vào bệnh viện cảnh sát, khiến toàn thành phố huyền ảo.

Phương Thanh nhả vỏ tôm ra, khề nói: “Nhắc đến cô ấy làm gì? Chia tay rồi.”

Giản Dao vỗ vai anh ta.

Về mặt Lạc Lang cũng nghiêm trọng: “Xin lỗi. Không nghĩ tới hai người sẽ như vậy.”

Phương Thanh mỉm cười nói: “Bạn gái của anh không chịu uống bia ăn đồ nướng với anh. Người phụ nữ của tôi, cuối cùng vẫn không chịu được kiếp sống cảnh sát của tôi. Cô ấy nói sợ ngày nào đó tỉnh dậy, tôi đã nghèo rồi.”

Khi Giản Dao về nhà đã là đêm khuya.

Căn nhà to như vậy, trống trải, yên tĩnh.

Cô đi rửa mặt như thường lệ, thay đồ ngủ, sau đó ngồi trên giường đọc sách một lát, cuối cùng tắt đèn, nằm xuống giường.

Ngoài cửa sổ, tầng mây rất dày, không có ánh sao. Cô nằm một lát, lại không ngủ được, đứng dậy, đi vào trong thư phòng.

Trong thư phòng vẫn duy trì bộ dáng ban đầu. Tất cả sách và hồ sơ của Bạc Cận Ngôn đều để ở phía xa, Giản Dao sắp xếp lại chúng. Cô lấy ra một quyển, ngồi trước cửa sổ, mượn ánh đèn, đọc một lát.

Sau đó cô ngẩng đầu, nhìn về phía bảng trắng trên tường.

Đó là chiếc bảng Bạc Cận Ngôn thường dùng. Lúc này trên đó đã được lau sạch, chỉ còn một con số trong góc.

341.

Giản Dao đứng dậy đi qua, đổi số “1” thành “2”.

Đột nhiên cảm thấy đáy lòng ngậm ngấm đau, hốc mắt cũng đau đớn, nhưng cô cúi đầu nhìn xuống.

Anh nói anh sẽ trở về.

Chuyện cô phải làm chính là đợi chờ không thay đổi ngày ngày tháng tháng, là được.

Chỉ là khi nào anh mới có thể xuất hiện trước mặt cô lần nữa đây?

Không phải là không tìm thấy.

Cho dù có An Nham ở bên cạnh, anh muốn mai danh ẩn tích rất dễ dàng, nhưng nếu thật sự để cho cảnh sát tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được.

Nhưng Giản Dao không đi tìm

Gió không cần hỏi ngày về, thần thám bị mù kia của cô sẽ có một ngày tìm được đường về nhà.

Giản Dao ngẩng đầu, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Cũng có một kẻ khác đang đắm chìm trong bóng đêm cô độc, ở một tòa nhà cách đó không xa.

Lạc Lang nhìn qua kính viễn vọng, nhìn thấy đèn ở cửa sổ của Giản Dao đã tắt, sau đó anh ta cũng nằm lên giường. Trên tường vốn dày đặc ảnh chụp, trong một năm này bất tri bất giác đã gỡ bỏ đi hơn một nửa, chỉ còn lại ảnh chụp của ba người Giản Dao, Giản Huyền, bà Giản khi cười. Lạc Lang nằm im, nghĩ tới đêm nay khi uống rượu, vẻ mặt bình tĩnh ôn hòa của Giản Dao, anh ta cũng cười, cầm cốc nước, uống năm viên thuốc ngủ, nhắm mắt lại.

Chỉ có trong nhà Phuong Thanh, lúc này ngọn đèn vẫn bật sáng trưng.

Anh ta thuê một căn hộ, không cũ không mới, ngay gần cục cảnh sát. Trong khoảng thời gian gần đây, anh ta luôn mất ngủ. Trước khi ngủ đành phải hoạt động nhiều thêm một chút. Ở nhà không có hít xà, nên đành phải chống đẩy hít đất, sau đó đi tắm rửa một cái, cuối cùng thở hồng hộc nằm lên giường.

Từ từ nhắm hai mắt lại, nằm thật lâu, anh ta lại mở di động ra. Mở tấm ảnh chụp, ngăn người, trong di động là ảnh chụp của Kim Hiểu Triết, lần trước sau khi cãi nhau chia tay đã xóa sạch.

Nhưng mà ảnh chụp của cô và tin tức động thái gì đó chỉ cần lên mạng là tìm được một đồng.

Phuong Thanh lật xem một lúc, cuối cùng vẫn là thấp thỏm rối loạn, tự làm khó mình. Cuối cùng mệt mỏi, để di động sang một bên, lấy tay dè lên nửa mặt, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Áng mây che phủ ngọn núi, đây là phía nam thành nhỏ, có một ngôi nhà trên đỉnh núi.

Trời đã sáng rõ, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, lộng lẫy như một thắng cảnh nhân gian, nhưng cũng chỉ là một căn phòng đơn độc thôi.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, bởi vì đêm qua quên kéo rèm, An Nham say sưa ngủ đến tận chín giờ, mới mơ màng mở mắt. Vươn vai, cậu ngồi dậy.

Mỗi trạch nam đều cảm thấy tức giận khi phải rời giường. Khuôn mặt cậu lạnh lùng, rửa mặt, thay quần áo. Sau đó đi dép lê, “lạch bạch” đi xuống lầu. Khi đi trên cầu thang, mở vòng bàn bệ trên di động. Sau khi nhìn thấy ảnh cosplay mới nhất của Cô Bàng Bàng, tâm trạng của cậu mới tốt hơn, yên lặng ấn thích, lại yên lặng down hình ảnh vào di động. Sau đó ngẩng đầu, nhìn căn phòng tràn đầy ánh sáng, mới phát hiện thời tiết hôm nay rất tốt.

Cậu đi thẳng đến căn phòng ở góc tối dưới lầu.

Cửa đóng chặt, nhưng không khóa. Ngộ nhờ người nọ xảy ra chuyện gì, còn tiện cho An Nham ra vào. Cậu khẽ đẩy cửa ra, căn phòng yên tĩnh, tấm rèm kéo xuống không có một khe hở. Trong phòng có mùi nồng nặc, dựa vào ánh sáng mờ mờ, An Nham nhìn thấy người nọ nằm trên giường, chân để ngay ngắn, hai tay hai chân đều nghiêm chỉnh.

Anh ngủ giống như một thân cây.

Mỗi khi nhìn anh trong tình trạng này, An Nham đều im lặng một lúc.

Sau đó, “cốc cốc cốc” không hề nể nang gõ cửa phòng.

Người đàn ông trên giường giật mình.

An Nham: “Lão đại, nên dậy rồi.”

Lần đầu gặp được trạch nam còn thức khuya và ngủ nhiều hơn so với mình, An Nham cảm giác mình đã đánh mất sự ưu việt.

Bạc Cận Ngôn lấy tay chống giường, ngồi dậy. Sau đó thò tay chạm vào kính râm bên cạnh giường, đeo lên mắt. Trong ánh sáng mờ mờ, anh mặc đồ ngủ có vẻ vô cùng cao lớn, yếu ớt. An Nham lặng lẽ nhìn mấy giây, xoay người đi xuống bếp.

Không bao lâu, An Nham đã làm xong bữa sáng. Bạc Cận Ngôn cũng đã rửa mặt xong, đi đến nhà ăn ngồi xuống. Anh đã thay xong áo sơ mi và âu phục, kính râm vẫn đeo trên mắt như cũ.

An Nham nói thầm: “Khi ở nhà, anh không thể tháo cái kính kia xuống sao?”

Bạc Cận Ngôn: “Không thể.”

Vì thế An Nham từ bỏ.

Nhưng không phải người mù nào cũng cố chấp im lặng giống như du hồn. Tuy người này mù, nhưng mũi lại nhạy cảm hơn bao giờ hết. Anh vừa ngồi xuống một giây, mũi hít hai cái, sắc mặt lập tức thối: “Lại là sandwich trứng? Đã một năm rồi mà tay nghề của cậu chả tiến bộ chút nào, đúng là của hiếm.”

An Nham hoàn toàn không thêm đề ý, từ bao giờ mà trạch nam phải hồ thẹn với khả năng nấu nướng của mình chứ? Cậu chỉ thản nhiên cười: “Sai rồi, là tôi giữ nguyên 26 năm không tiến bộ.”

Bạc Cận Ngôn: “...”

An Nham vui đầu ăn, Bạc Cận Ngôn nhai mấy miếng, thật sự là khó mà nuốt xuống được. Anh hơi nhớ những bữa sáng đa dạng Giản Dao làm mỗi ngày, nhưng một khi nhận ra mình đang nhớ nhung, anh sẽ ra lệnh cho bản thân lập tức ngừng lại.

“Cậu không thể rán cá sao?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

An Nham: “Không phải hai hôm trước mới ăn rồi sao? Hơn nữa nào có ai ăn cá vào buổi sáng chứ?” Cậu lại liếc Bạc Cận Ngôn: “Mất anh không nhìn thấy, ăn nhiều cá cũng không tốt, nhờ bị hóc xương thì sao? Chẳng lẽ còn muốn tôi gỡ xương cho anh?”

“Ha ha...” Bạc Cận Ngôn khề nói: “Lo quá nhiều rồi đấy, tôi nhắm mắt lại cũng có thể nhò hết xương cá ra.”

An Nham: “...”

Cậu thật sự không muốn nói chuyện với người này nữa. Chỉ là khi ngẩng đầu, lại nhìn thấy chiếc kính râm trên mặt Bạc Cận Ngôn, còn cả khuôn mặt tuần tử đen sì của anh. Trong phút chốc An Nham lại hơi mềm lòng, thỏa hiệp nói: “Vậy hôm nay tôi lại đi siêu thị, mua ít hamburger bò, xúc xích cá, và cá viên về. Nếu có cá tươi, sẽ mua một con.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu, tỏ vẻ chấp nhận.

Sau khi ăn sáng xong, An Nham vô cùng không muốn rửa bát, để vào chậu rửa coi như không thấy. Cậu lái xe, hai người xuống núi.

Chỗ này gọi là thành phố Tuấn, ở vùng trung bộ phía nam, không lớn mà cũng không nhỏ. Bạc Cận Ngôn lựa chọn nơi này ở ẩn chỉ vì từng có quan hệ với người nào đó ở đây.

Ngay cả nhà ở của bọn họ cũng là do người nọ hỗ trợ thu xếp.

Nhanh chóng tới cửa đội cảnh sát hình sự, An Nham dừng xe, Bạc Cận Ngôn chống gậy, bước lên bậc tam cấp. Người đàn ông mặc âu phục đi giày da, tiến thẳng vào đội cảnh sát hình sự, lại là một người mù. Mỗi khi đến luôn khiến người ta liếc mắt, thỉnh thoảng cũng có tiếng bàn tán xì xào, Bạc Cận Ngôn chả bao giờ quan tâm. An Nham cũng thế, hai tay đút trong túi quần, đi theo phía sau anh, nhìn không chớp mắt.

Song hôm nay lại không có ai đón tiếp bọn họ.

Người cảnh sát phụ trách tiếp khách nói: “Xin lỗi giáo sư Bạc, Tiểu An! Hôm nay sếp của chúng tôi có việc đi ra ngoài, phải đón vị khách quan trọng khác, nhưng tất cả tài liệu về vụ án sau khi giáo sư Bạc giúp đỡ chúng tôi phá án đều ở trong này. Nếu các anh có yêu cầu gì cũng có thể nói thẳng với tôi.”

An Nham nhận lấy tài liệu, Bạc Cận Ngôn khề nói: “Cám ơn.”

Người cảnh sát còn muốn nói thêm mấy câu nữa, Bạc Cận Ngôn nghiêng tai lắng nghe một chút động tĩnh trong văn phòng, chợt nở nụ cười, hỏi: “Gần đây đang bận vụ án gì lớn sao?”

Người cảnh sát hơi sợ run, thấy An Nham cũng nhìn mình, vội nói: “Không có. Gần đây không có vụ án nào, chỗ chúng tôi nhỏ làm sao thường xuyên xảy ra vụ án. Đúng rồi... cấp trên muốn tới kiểm tra, mọi người đang bận rộn chuẩn bị.”

Cậu ta nói rất hợp lý, An Nham lộ ra vẻ mặt thản nhiên, Bạc Cận Ngôn chỉ mỉm cười, đột nhiên đứng thẳng dậy: “Nếu không có vụ án, vậy chúng tôi xin phép cáo từ.” Xoay người muốn đi.

Người cảnh sát vội nói: “Chờ đã! Hôm nay tuy sếp chúng tôi không ở đây, nhưng đã đặc biệt căn dặn nhà ăn chuẩn bị đồ ăn, mấy anh em muốn mời giáo sư một bữa cơm, biểu đạt chút cảm tạ...”

Bạc Cận Ngôn không hề dừng bước, chỉ nói: “Không cần, tôi không thích ăn cơm với người lạ.”

Người cảnh sát: “...”

An Nham nở nụ cười thản nhiên sâu xa với người cảnh sát, rồi cũng đút tay vào túi xoay người rồi đi.

Hai người nhanh chóng đi xa. Người cảnh sát sững sốt một lúc lâu, thờ dài, cầm lấy điện thoại, gọi cho người nọ: “A lô, sếp ạ, giáo sư Bạc đến rồi, nhưng lại đi luôn. Không ở lại ăn cơm với chúng ta.”

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát, Bạc Cận Ngôn và An Nham đi ăn cơm trưa.

Các thành phố miền nam hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tương đồng, đường phố náo nhiệt, khu ăn vặt la liệt, nhà lầu cao thấp.

An Nham tìm một quán ăn nhỏ, hai người gọi một bàn đồ ăn: một con cá ba cân, một đĩa đùi gà kho... Trong lúc đó Bạc Cận Ngôn hỏi nhân viên: “Có hoành thánh da cá không?” Nhân viên hơi sững sốt, nói: “Cái gì thế? Không có.”

An Nham: “Anh có thể đừng yêu cầu cao với việc ăn uống thế không?”

Bạc Cận Ngôn: “Không thể.”

Bộ dáng không thuận theo, nhắc cốc nước, nhớ tới sau khi về nước, lần đầu tiên trong đời được ăn món hoành thánh da cá kia, cũng là ở thành nhỏ phía nam, cô làm cho anh ăn.

Cùng với... một người khác.

Dường như anh đã trải qua tất cả các áp lực tốt đẹp trong đời này, đều là nhờ hai người rực rỡ như cầu vồng kia ban tặng. Anh từng cùng lúc có được cả hai người bạn họ, vừa có tình bạn, vừa có cả tình yêu.

Bạc Cận Ngôn gạt gọng kính râm, sắc mặt bình tĩnh.

An Nham ngồi ở bên cạnh, yên lặng chơi trò chơi. Ánh mắt chú ý tới vị trí Bạc Cận Ngôn ngồi gần lối đi nhỏ, dễ dàng bị người đến người đi chạm vào, liền khẽ nói: “Ngồi sang phải một chút.”

Cậu không nói nguyên nhân, nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn dịch chuyển vị trí.

Đồ ăn được mang lên, hai người im lặng ăn.

Ăn đã tương đối no, An Nham nhấp ngụm hồng trà lạnh, bỗng nhiên ngừng đầu hỏi: “Lão đại, khi nào chúng ta trở về?”

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, đáp: “Nhiều nhất là ba tháng, tôi sẽ kết thúc tất cả với bọn họ.”

An Nham im lặng gật đầu: “Rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Bên ngoài trời vẫn còn tối, Phương Thanh đã bị điện thoại đánh thức, bắt máy nói hai câu, cả người anh ta lập tức tỉnh táo, sau khi cúp máy gọi ngay cho Giản Dao.

Trời chưa sáng đã di chuyển, khi ngồi trên taxi, cả thành phố vẫn chìm trong yên tĩnh, đèn đường vẫn còn sáng, chỉ có mấy công nhân vệ sinh đang quét rác.

Còn hai người bạn họ đang cô độc trên đường.

Giản Dao nói: “Thành phố Tuân tiếp giáp ngay với thành phố Đồng quê em.”

Phương Thanh: “Há? Vậy có muốn tranh thủ thời gian về nhà không?”

“Không cần.”

Phương Thanh liếc cô, nói tiếp: “Thành phố Tuân này khá thú vị. Anh nhìn tài liệu, thành tích phá án của bọn họ rất khá. Nửa năm nay tỉ lệ phá án đứng đầu tỉnh, còn bắt được mấy tên tội phạm cả nước đang truy nã. Khùng thật đấy!”

Giản Dao mỉm cười: “Đi sẽ biết mà.”

Phương Thanh: “Đây là vụ án thứ hai mươi của hai anh em mình nhỉ?”

Giản Dao suy nghĩ, đáp: “Đúng vậy.”

Phương Thanh bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Có phải đúng đủ bảy tuần bốn mươi chín vụ án thì hai người kia sẽ trở về không?”

Giản Dao nhìn về phía trước, không đáp.

Chỉ còn lại hai người thì vẫn là tổ vụ án đặc biệt.

Xuống máy bay, còn phải ngồi ô tô hai tiếng. Khi Giản Dao và Phương Thanh rời khỏi bến xe, đã nhìn thấy hai chiếc xe cảnh sát đứng ở bên ngoài, là xe của cục cảnh sát địa phương.

Người đứng đầu là Thiệu Dũng, ông cười giơ tay ra với bọn họ: “Hoan nghênh hai người, cô Giản và tổ trưởng Phương. Tôi là Thiệu Dũng đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Cảm ơn hai người đã đến giúp đỡ chúng tôi vụ án này.”

Giản Dao và Phương Thanh vội vàng khách khí chào hỏi. Hai bên lên xe, Giản Dao nhìn kĩ Thiệu Dũng, chợt ngẩn người.

Tối vội vàng nên cô cũng chưa kịp xem tài liệu về cảnh sát địa phương. Lúc này khi nhìn thấy Thiệu Dũng, cơ thể cao lớn cường tráng, khuôn mặt rõ nét, hình như đã từng gặp ở đâu đó. Chỉ là mấy năm nay cô trải qua rất nhiều vụ án, gặp qua rất nhiều người, lại không giống như Bạc Cận Ngôn đã gặp là không quên được, nhất thời không nhớ ra đã gặp ông ở đâu.

Cô quan sát Thiệu Dũng. Đúng lúc này Thiệu Dũng kéo cửa xe ra, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt của người cảnh sát già thâm trầm như nước, hình như có lo lắng, rồi lại giấu diếm thứ gì đó, Giản Dao không nhìn ra.

Đây là một vụ án giết người vô cùng biến thái và sáng tạo.

Giản Dao không thể không đánh giá như vậy.

Ít nhất là cô chưa từng bao giờ trải qua, hơn nữa khi nhìn ảnh chụp hiện trường đột nhiên cảm thấy sợ.

Trong văn phòng đội cảnh sát hình sự, ngọn đèn đã tắt hết, chỉ còn đèn chiếu phim, Thiệu Dũng chủ trì hội nghị, Giản Dao và Phương Thanh ngồi bên cạnh ông. Một người cảnh sát đang giới thiệu vụ án:

“Người chết Nhiếp Thập Quân, 24 tuổi, nữ, người trong tỉnh, khi còn sống làm tài vụ trong một công ty phần mềm. Độc thân chưa kết hôn.”

Trên màn hình xuất hiện một cô gái trẻ tuổi. Tóc ngắn, chiều cao trung bình, gầy đét, mặc áo sơ mi quần dài bình thường, đây là tấm ảnh thường ngày. Trên mặt Nhiếp Thập Quân cũng không có nụ cười nào.

Bởi vì từng đọc lướt qua nghiên cứu vi biểu tình với Bạc Cận Ngôn, cho nên mấy năm nay Giản Dao cũng có thể nhận xét được một người qua tướng mạo. Tướng mạo của Nhiếp Thập Quân bình thường, biểu tình cẩn trọng, có vẻ hơi hướng nội. Tóm lại thoát nhìn cả người vô cùng bình thản.

“5 giờ 30 sáng hôm qua một công nhân vệ sinh của công viên Vọng Giang phát hiện ra thi thể. Bước đầu pháp y phán đoán thời gian tử vong là khoảng từ 22 đến 23 giờ đêm hôm trước. Nguyên nhân tử vong là do bị người dùng dây thừng siết cổ, dẫn đến ngạt thở tử vong. Chúng tôi nhận được báo án, lập tức đến công viên phong tỏa hiện trường.”

Trên màn hình xuất hiện một con đường nhỏ, đi sâu vào trong rừng cây. Con đường đá ngoằn ngoèo, bên cạnh còn có mấy khối đá trang trí. Hoa cỏ bên đường mọc thành bụi.

Nhiếp Thập Quân cuộn tròn giữa đường.

“Là con bướm.” Thiệu Dũng trầm giọng nói, “Tôi đã gọi điện nhờ giáo sư ở sở nghiên cứu côn trùng tỉnh cố vấn, hình vẽ này vô cùng giống một loại bướm có tên gọi “bướm đuôi nhọn” (*). Trong tỉnh ta không ít thành phố đều có, nhưng hoàn cảnh sinh thái mấy năm nay không tốt lắm, số lượng ít hơn so với trước kia.”

(*) Bướm đuôi nhọn

buom-duoi-nhan

Đám cảnh sát xung quanh thấp giọng thảo luận, Phương Thanh nghiêng đầu nhìn Giản Dao, nhỏ giọng hỏi: “Có cảm giác gì?”

Ánh mắt Giản Dao nhìn chằm chằm màn hình, chậm rãi nói: “Cảm giác hần vô cùng kiên nhẫn, nhưng tâm trạng tràn ngập áp lực.”

Phương Thanh biến sắc.

Người cảnh sát tiếp tục nói: “Từ hôm qua đến giờ, chúng tôi đã nhanh chóng triển khai điều tra. Tình hình điều tra trước mắt được như sau:

Một địa điểm xảy ra vụ án là nơi sâu hẻo lánh trong công viên, không có trang bị camera. Lúc ấy thời gian đã khuya, không có người chứng kiến. Camera ở cửa công viên quay được thời gian Nhiếp Thập Quân chạy bộ vào là lúc 22:05, do đó có thể suy đoán thời gian cô ta chạy tới địa điểm xảy ra

vụ án là khoảng từ 22:20 đến 22:25. Điều này cũng phù hợp với thời gian bị giết hại pháp y suy đoán.

Hai, quan hệ trong gia đình Nhiếp Thập Quân đơn giản, cha mẹ đều ở quê, không có anh chị em. Theo phản ánh của đồng nghiệp trong công ty phần mềm, tính cách Nhiếp Thập Quân hướng nội, theo khuôn phép cũ, rất ít giao tiếp, trao đổi với nhóm đồng nghiệp hàng ngày không nhiều, chưa bao giờ có xung đột với ai, cũng không có rắc rối về phía tài chính, trong tài khoản ngân hàng của cô ta còn có 10 nghìn định kỳ và hơn 2 nghìn tiền mặt, không mắc nợ.

Ba, bạn bè của Nhiếp Thập Quân rất ít, chỉ qua lại với một người bạn cùng phòng, cũng là bạn thời đại học, là một cô gái tên Phùng Duyệt Hề. Nhưng trước một ngày xảy ra vụ án, Phùng Duyệt Hề vừa về quê, hôm nay mới về. Chúng tôi đã phái người ra bến xe, chắc chắn sẽ sớm đưa đến cục.”

Phương Thanh hí hóp mắt, nói: “Nói cách khác, hiện tại mấy phương diện báo thù, tình cảm, tiền bạc, đều không tìm được manh mối và lý do rõ ràng. Nhiếp Thập Quân lại đột nhiên bị người dùng cách thức kì quái giết chết.”

“Đừng vậy.” Thiệu Dũng đáp, “Cho nên chúng tôi mới mời chuyên gia tâm lý tội phạm đến hỗ trợ.” Ông nhìn về phía Giản Dao, Giản Dao tiếp xúc tầm mắt với ông, gật đầu nói: “Chúng tôi sẽ làm hết sức.”

“Vậy cô Giản cho rằng hắn là loại người thế nào?” Thiệu Dũng hỏi.

Giản Dao nhìn thẳng ông, đáp: “Trước mắt mới chỉ có một vụ án này, cho nên tạm thời chưa thể có kết luận, nhưng chúng tôi sẽ nhanh chóng nắm chắc manh mối sâu hơn, đưa ra bức họa tội phạm.”

Sau khi hội nghị kết thúc không bao lâu, người có liên quan đến vụ án, Phùng Duyệt Hề bạn thân của Nhiếp Thập Quân đến cục cảnh sát. Giản Dao và Phương Thanh cùng dự thỉnh hỏi cung cô ta.

Mặt mày Phùng Duyệt Hề rạng rỡ, mọi người cảm thấy cô ta là người khác hoàn toàn với Nhiếp Thập Quân.

Phùng Duyệt Hề ngồi trong phòng thẩm vấn, mặc áo cánh dài, phía dưới là đôi giày cao bảy phân. Giản Dao nhận ra đôi giày kia thuộc nhãn hiệu khá nổi, giá cả không hề rẻ, lại thêm mái tóc dài, trang điểm nhẹ, vừa nhìn đã biết là một cô gái có dung mạo xuất chúng. Cô ta cũng không phải người hướng nội, dù hốc mắt vì khóc mà sưng đỏ, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn cảnh sát. Cảnh sát đưa ra câu hỏi gì đều vô cùng phối hợp trả lời, hiển nhiên là cô gái giỏi giao tiếp.

Hai tay Phùng Duyệt Hề nắm chặt cốc nước, giống như có thể nhận thêm được chút ấm áp. Trên thực tế cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận chuyện Nhiếp Thập Quân đột nhiên bị giết.

“Cô là bạn thân của Nhiếp Thập Quân, vậy cô có biết thường ngày cô ta có thù oán với ai không?” Người cảnh sát hỏi.

Phùng Duyệt Hề lắc đầu: “Không có. Thập Quân... rất ít nói, tiếp xúc cũng không nhiều người, căn bản sẽ không kết thù với ai.”

“Cô ta có bạn trai không? Hoặc là gần gũi với người đàn ông nào?”

Phùng Duyệt Hề vẫn lắc đầu: “Không có. Cậu ấy không có bạn trai.”

“Có thể có đàn ông theo đuổi cô ta mà cô không biết?”

“Không đâu.” Phùng Duyệt Hề khẳng định, “Phần lớn thời gian cậu ấy đều ở nhà hoặc là ở cùng với tôi, cậu ấy chắc chắn không có bạn trai.”

Nói tới đây, trong đầu Phùng Duyệt Hề hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Người ngoài cảm thấy Nhiếp Thập Quân hướng nội quái gở, không nên gần gũi. Thực ra tiếp xúc lâu mới biết được Nhiếp Thập Quân thực ra là người tinh tế, dịu dàng.

Phùng Duyệt Hề nhớ tới mỗi sáng Nhiếp Thập Quân đứng ở cửa, cười nói với cô ta: “Hề Hề, tối nay muốn ăn gì, tan làm tớ mua về nhà nấu?” Cô ta không ngừng reo lên: “Thập Quân giỏi quá! Vạn tuế!”

Nhớ tới mỗi lần hai người cùng nhau đi dạo phố, Nhiếp Thập Quân cầm lấy một hộp phấn, mỉm cười đưa tới trước mặt cô ta, nói: “Màu này tôn da cậu.”

Khi cô ta phiền muộn vì tình yêu, ngồi im lặng trên sofa, Nhiếp Thập Quân ngồi xuống bên cạnh cô ta nói: “Hề Hề, tớ thấy bọn họ không thích hợp với cậu. Bộ dạng tốt nhưng bằng cấp thấp, có lợi ích gì chứ? Qua lại với người không phải thành phần trí thức, không làm việc trong văn phòng, lại không hài hước, cũng chả quyến rũ, cậu thật sự không bạn lòng sao?”

Lúc ấy Phùng Duyệt Hề cũng hoảng hốt, nhưng cũng có chút cảm giác hơn hẳn người khác, nói: “Thập Quân, cậu không biết đâu, tớ cũng không biết tại sao hai người bọn họ thích tớ. Từ nhỏ ba bọn tớ đã lớn lên cùng nhau, bọn họ đều đối xử với tớ rất tốt, nhưng lựa chọn nhiều năm như vậy, tớ không chọn được...”

Nhưng hôm nay người hỏi han cô ta ân cần, cẩn thận chăm sóc cô ta, đưa ra lời khuyên về tình yêu cho cô ta, lại bị kẻ xa lạ tàn nhẫn sát hại. Tất cả mọi người đều nói là sát thủ liên hoàn đáng sợ giết chết Nhiếp Thập Quân.

Nghĩ đến đây, Phùng Duyệt Hề cảm thấy vô cùng bị thương, nhắc đến Nhiếp Thập Quân đều cảm thấy cô ấy vô cùng tốt. Cô ta ngẩng đầu nói với cảnh

sát: “Anh cảnh sát, xin các anh nhất định phải bắt lấy hung thủ, báo thù cho Thập Quân!”

Cô ta bật khóc, người cảnh sát cũng hơi xúc động, lấy khăn giấy đưa cho cô ta: “Yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức.”

Cách tám kính, Thiệu Dũng nói: “Cô ta có đủ chứng cứ vắng mặt tại hiện trường. Trước ngày xảy ra vụ án một hôm, cô ta đã về quê. Hôm nay mới trở về, về xe, nhân chứng, camera đều có.”

Phuong Thanh và Giản Dao gật đầu. Giản Dao nói: “Nhìn phản ứng của cô ta, có lẽ là không biết chuyện.”

Lúc này người cảnh sát lại hỏi Phùng Duyệt Hề: “Mỗi ngày Nhiếp Thập Quân đều chạy bộ vào giờ đó sao?”

Phùng Duyệt Hề đã không chế được cảm xúc, giọng nói cố gắng bình tĩnh, đáp: “Đúng vậy. Cậu ấy làm việc rất có kế hoạch, mỗi ngày 9 giờ 45 phút ra ngoài, đến công viên chạy bộ, 11 giờ sẽ từ công viên trở về. Mỗi ngày đều như thế.”

“Cô có cùng chạy với cô ta không?”

“Lúc đầu... tôi từng cùng chạy mấy ngày, sau đó thì không.”

“Trừ cô ra, còn có ai biết thói quen chạy bộ của cô ta không?”

Phùng Duyệt Hề hơi sững sốt, cúi đầu suy nghĩ đáp: “Có lẽ là chỉ có mình tôi. Có thể hàng xóm cũng chú ý chăng?”

Lại hỏi một số vấn đề, thật sự chả tìm ra được tin tức có giá trị nào, người cảnh sát nói: “Vậy hôm nay đến đây thôi, cảm ơn sự hợp tác của cô. Có gì chúng tôi sẽ liên lạc với cô sau.”

Phùng Duyệt Hề tỏ ý phối hợp bất cứ lúc nào.

Người cảnh sát nói tiếp: “Một lát nữa chúng tôi sẽ lái xe đưa cô về.”

Phùng Duyệt Hề đáp: “Cám ơn, không cần đâu, bạn tôi sẽ lái xe tới đón. Tôi tạm thời đến ở nhà bạn.”

“Vậy cô chú ý an toàn.”

Giản Dao và Phuong Thanh quyết định đến hiện trường vụ án.

Hai người nghỉ ngơi một lúc trong kí túc xá cục cảnh sát, Giản Dao ra ngoài khi hoàng hôn gần buông xuống, nhanh chóng tới cửa cục, từ xa đã nhìn thấy Phuong Thanh đứng bên cạnh một chiếc xe cảnh sát, ánh mắt nhìn đi nơi khác. Giản Dao nhìn theo tầm mắt anh ta, hóa ra chú bảo vệ trong phòng trực ban đang xem TV.

Là bộ phim truyền hình cổ trang của Kim Hiểu Triết.

Giản Dao đứng im, cũng không gọi Phuong Thanh.

Phuong Thanh cũng phát hiện ra cô, vẻ mặt bình thản quay đầu: “Đi thôi. Đến hiện trường vụ án chạy hai vòng.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Giọng nói kia rơi vào trong tai Giản Dao tựa như dây đàn khẽ khàng rung động. Tiếng ngân không dứt, khó mà bình tĩnh nổi.

Cô cô thậm chí hơi cứng đờ, muốn ngẩng đầu lên, nhưng nó lại không nghe theo sai bảo.

Phuong Thanh ở bên cạnh cũng khiếp sợ ngẩng đầu, trong nháy mắt im bật.

Cuối cùng Giản Dao vẫn nhìn qua.

Người xung quanh đều như thường, tất cả đều im lặng. Cách lớp cửa kính, Giản Dao nhìn thấy anh đứng ở trong hành lang.

Ngài Bạc vẫn mặc bộ âu phục màu đen như cũ, áo sơ mi màu trắng, giày da bóng loáng, cẩn thận tỉ mỉ. Anh gầy đi rất nhiều, âu phục hơi rộng, đứng im ở đó giống như một cái giá treo móc áo. Bàn tay gầy gò trắng bột đặt trên chiếc gậy màu đen bóng loáng, không hiểu sao khiến Giản Dao cảm thấy bất ngờ.

Trên mặt anh đeo một chiếc kính râm, sắc mặt lạnh lẽo.

Vì vừa rồi anh ăn nói ngông cuồng, nên có rất nhiều người đang nhìn anh, còn về mặt anh không hề thay đổi, lưng thẳng đi về phía trước.

Bỗng nhiên khi đi qua cửa sổ, anh hơi dừng bước.

Trong nháy mắt tìm Giản Dao đập lạc nhịp.

Mặt anh vốn nhìn thẳng về phía trước, lúc này cách tấm kính, như thể có linh cảm, hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Phương Thanh ở bên cạnh, cúi đầu mắng “Shit”. Nhóm cảnh sát cũng không rõ nguyên nhân.

Viền mắt Giản Dao dần ẩm ướt, nhìn thấy mái tóc màu đen của anh, nhìn thấy chiếc kính râm đen sì che ánh sáng, theo bản năng khẽ vươn tay ra, chạm vào tấm kính, khẽ gọi: “Cận Ngôn...”

Song cách lớp kính, anh không nghe thấy, giống như chưa phát hiện ra điều gì, quay đầu đi, về mặt lạnh nhạt, bước tiếp về phía trước. Bóng dáng nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang.

Giản Dao đứng tại chỗ, cả người vẫn còn cứng đờ. Phương Thanh tròn trĩnh mắt nhìn cô.

Một suy nghĩ đột nhiên vọt vào trong đầu cô: thoát nhìn anh chả khác gì với trước kia.

Ngoài việc đôi mắt không nhìn thấy mà thôi.

Tại sao đã lường lự rồi còn đi nơi khác?

Tại sao còn không quay về bên cạnh cô?

Phương Thanh kéo lấy cánh tay Giản Dao, cô hoàn hồn, theo bản năng cùng anh ta đuổi theo. Đúng lúc này, một người đi theo Bạc Cận Ngôn từ trong văn phòng Thiệu Dũng đi ra, hai tay đút trong túi quần, bộ dáng nhàn nhã. Phương Thanh nhìn thấy người nọ, lại mắng câu “Shit”. Người nọ nghe thấy, quay đầu nhìn thấy Giản Dao và Phương Thanh, ngây người tại chỗ: “Lão Phương, chị dâu...”

Phương Thanh cười lạnh không nói.

Giản Dao thấp giọng nói: “Cậu còn biết gọi tôi là chị dâu.”

An Nham vô cùng xấu hổ, quay đầu nhìn Thiệu Dũng đứng ở cửa, về mặt mỉm cười nhìn bọn họ, nhất thời hiểu ra tất cả chuyện này là do lão cáo già sắp xếp. Chân tay cậu hơi luống cuống, trong lòng xuất hiện cảm giác kì dị, giống như đứa trẻ trốn học, bị cha mẹ vừa vặn bắt được. Nhất thời cũng không biết Bạc Cận Ngôn thế nào, đành hàm hồ nói: “Cái kia... Em đi trước nhìn xem anh ấy thế nào, anh ấy không nhìn thấy, bên cạnh cần có người...”

Lời nói còn chưa dứt đã bị Phương Thanh lấy cánh tay đề lên tường, trong nháy mắt khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, nói không ra lời.

“Đã một năm...” Phương Thanh lạnh nhạt nói, “Sao mắt mờ to thế, vẫn còn dùng được chứ?” Nói xong ra hiệu bằng mắt cho Giản Dao.

Giản Dao chỉ gật đầu một cái, đuổi theo Bạc Cận Ngôn.

Cô bước nhanh trong đám người, cảnh sát, kẻ tình nghi, huy hiệu cảnh sát, tường trắng đều xẹt qua bên đường. Thế giới giống như an tĩnh lại. Trước mắt cô chỉ có một con đường nhỏ sáng ngời, bóng dáng cao lớn cô độc, đi phía trước, không quay đầu lại.

Giản Dao kìm nén không để cho nước mắt rơi xuống.

Cô luôn tự nói với bản thân, người đàn ông như anh nhìn thì ngây thơ nhưng thực ra thâm trầm, sẽ rời đi khi nên đi, sẽ trở về khi nên về.

Nhưng nếu gặp lại thì sao? Gặp lại ở một góc vô danh vận mệnh bỏ quên.

Giản Dao đột nhiên dừng bước.

Cô vẫn đuổi theo anh.

Bạc Cận Ngôn ngồi ở một băng ghế dưới mái hiên, chiếc gậy đặt bên cạnh, chắc chắn là đang đợi An Nham.

Giản Dao cách dòng người nhìn anh.

Anh ngồi thẳng lưng, hai tay đặt lên đùi, giống y như xưa. Rất nhiều người đi qua trước mặt anh, về mặt anh lãnh đạm, giống như một thân cây, lười nhác chẳng muốn cử động.

Có khoảnh khắc, Giản Dao vô cùng kích động, muốn chạy tới trước mặt anh, ôm hai chân anh, ngẩng đầu nhìn anh. Nhất định anh sẽ khiếp sợ, thất thố.

Song Giản Dao không hề nghi ngờ về chuyện anh nhất định sẽ đang tay ra vuốt ve ôm lấy cô, giống như cô làm với anh.

Nhưng có một loại cảm giác không nói nên lời ngăn cô làm như vậy.

Cô tự hỏi mình là như thế này sao? Trong những ngày rời khỏi cô, anh cứ im lặng yên tĩnh như vậy, sống tại một góc nào đó. Không ai biết được tiếng tăm của anh, không ai biết được truyền kì về anh, cũng không ai biết được vết thương trên khắp người anh.

Đây là cách anh muốn sao?

Giống như trước kia.

Anh từng bị thương nặng trong vụ án tên biến thái hoa tươi ăn thịt người, giống như rùa trốn vào vỏ, trở lại quê hương đã xa cách nhiều năm, đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài. Hiện tại, anh lại co vào trong ấy.

Nhưng lần trước, cơ thể anh đã nát vụn.

Lúc này lại là trái tim. Trái tim đã vỡ vụn của Bạc Cận Ngôn làm sao có thể vá lành đây?

Đúng lúc này di động của Bạc Cận Ngôn vang lên. Tay anh sờ vào túi, lấy di động ra, sau đó khước miệng khẽ nhếch lên nụ cười đắc ý: “Được rồi, nếu đội trưởng Thiệu đã chân thành mời, vậy hiện tại tôi sẽ trở về giúp đỡ các anh phá vụ án này.”

Anh đứng lên, quay lại con đường cũ, đi về phía cô.

Trong nháy mắt đó, máu cả người Giản Dao như đông đặc, biết rõ anh không nhìn thấy, nhưng cô vẫn không thể che giấu được cảm giác, cơ thể cứng ngắc, nóng lên.

Bạc Cận Ngôn đi đến trước mặt cô, chiếc gậy còn chạm vào mũi chân cô. Anh dừng lại.

“Xin lỗi.” Giọng nói trầm thấp, bình tĩnh, lịch sự.

Giản Dao gờ tay che mặt mình, im lặng tránh đường cho anh.

Bạc Cận Ngôn dường như không phát hiện ra, chậm rãi lướt qua cô.

Một lát sau, cuộc họp nghiên cứu và thảo luận về vụ án sẽ bắt đầu. Biết được Bạc Cận Ngôn cũng tham gia, tâm trạng Phương Thanh như thùng pháo, không biết sẽ phát nổ lúc nào. Nổ tung khiến anh ta tràn đầy niềm vui hay là sẽ khiến nội tâm đau nhức.

Nhưng lúc này anh ta càng lo lắng cho cô gái kia hơn.

Phương Thanh chả có lòng dạ đi tìm Bạc Cận Ngôn và An Nham ôn chuyện, anh ta tìm một lúc lâu, mới tìm thấy Giản Dao đang ở trên sân thượng.

Khi anh ta đi lên, Giản Dao đã bình tĩnh trở lại, nhưng ánh mắt sưng to. Quen biết đã hơn một năm, lần đầu tiên Phương Thanh nhìn thấy cô khóc dữ dội như vậy, nhưng điều này cũng là hiển nhiên.

Giản Dao im lặng đứng bên lan can. Phương Thanh châm điếu thuốc, đứng bên cạnh cô, nói: “Vừa rồi hai người...”

“Em không nói gì với anh ấy.”

“Tại sao?”

Giản Dao bỗng nhiên nghẹn ngào: “Nói không nên lời.”

Tìm Phương Thanh nhói lên vì người bạn kiêm người em của mình. “Shit...” Anh ta khẽ mắng một tiếng, lại nói, “Nếu không anh đi đánh cậu ta nhé?”

Giản Dao miễn cưỡng cười: “Không được.”

“Ép cậu ta viết bản kiểm điểm và đơn ly hôn?”

Giản Dao vẫn lắc đầu: “Không được.”

Phương Thanh thở dài: “Giản Dao, sao em lại có thể dịu dàng với cậu ta như vậy? Giữa hai người, sao em luôn là người bước nhiều hơn vậy?”

Đã có người từng nói lời này khi còn sống. Vành mắt Giản Dao vốn đã khô, đột nhiên lại đỏ ửng.

“Lão Phương, anh đừng nói nữa.” Cô nói.

Phương Thanh “Ừ” một tiếng.

Nhưng một lát sau, anh ta lại nói: “Chúng ta sắp phải xuống họp rồi. Bọn Bạc Cận Ngôn cũng tham gia.”

Giản Dao: “... Em biết rồi.”

Một năm nay, mỗi lần nhắc đến Bạc Cận Ngôn và An Nham, vẻ mặt Phuong Thanh chưa bao giờ dễ chịu. Lúc này anh ta chậm rãi nhả khói, nói: “Anh thực sự chưa từng thấy cảnh sát nào mất đã mà vẫn kiên trì phá án. Dù cơ thể khỏe mạnh cũng chả làm được. Anh chàng nhà em đúng là đàn ông. Cậu ta muốn đứng lên từ chỗ đã vấp ngã.”

Từ lúc bắt đầu, An Nham đã bị Phuong Thanh khóa trái vào một căn phòng nhỏ. Cậu kích động không yên, muốn gọi điện thoại báo tin cho Bạc Cận Ngôn, nhưng gã này tính tình vốn cô quái, hôm nay không biết phát điên gì, sống chết không chịu nhận điện thoại của cậu.

Cuối cùng An Nham đã gọi được một cảnh sát giúp mình mở cửa, nhưng lại bị Thiệu Dũng gọi vào phòng họp. Đi vào cửa nhìn thấy mọi người đã ngồi đông đủ. Thiệu Dũng, mấy người cảnh sát quen trong đội, Bạc Cận Ngôn... Bên kia là Phuong Thanh và Giản Dao.

Về mặt Bạc Cận Ngôn vô cùng bình tĩnh, gậy đặt bên cạnh bàn, ngồi thẳng không nhúc nhích. An Nham nhất thời có phản ứng: Cậu ta không biết đôi mặt thế nào đây? Shit!

Còn Phuong Thanh vẫn là đôi mắt chim ưng, híp mắt cười chế nhạo cậu và Bạc Cận Ngôn, ánh mắt còn lạnh lẽo hơn so với mùa đông. Khiến An Nham bất ngờ là chị dâu luôn dịu dàng lúc này thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, ít nhất ở ngoài mặt cô vẫn cúi đầu xem tài liệu, một lát sau ngẩng đầu lên nhìn bọn họ. Ánh mắt im lặng như nước, An Nham không thể nhìn ra điều gì.

Thiệu Dũng bình tĩnh, làm như không có việc gì, cặp dưới cửa ông cũng là vẻ mặt nghiêm nghị. Thiệu Dũng hắng giọng: “Chuẩn bị họp.”

An Nham ngồi bên cạnh Bạc Cận Ngôn, vẻ mặt cũng dần bình tĩnh. Tay đặt xuống dưới bàn, khẽ chạm vào Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn thân nhiên nói: “Có chuyện thì nói, đừng có sờ tôi.”

An Nham: “...”

Phuong Thanh ở đối diện nhìn thấy An Nham vụng trộm, biết dụng ý của cậu, không nhìn được, thấp giọng nói: “Tiểu tử cậu..”

Cả bàn họp yên tĩnh.

Giản Dao ngẩng ra, từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn, tim đập thình thịch.

Anh dường như cũng hơi hoảng hốt, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía hai người bọn họ, sắc mặt dường như hơi căng thẳng.

Qua một lát, anh mới thấp giọng từ tốn nói: “Hóa ra là... Phuong Thanh đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

NM2 – Chương 67

Posted on January 12, 2017 by Thỏ trong sáng

1 Hugs

12654533941046

Chạng vạng gió xuyên qua cửa sổ thổi vào, tiếng nói của cảnh sát ong ong bên tai. Giản Dao cách chiếc bàn nhìn Bạc Cận Ngôn. Nhóm cảnh sát có lẽ đã bàn bạc xong từ lâu, không ai nhìn anh. An Nham đỏ mặt cúi đầu, về mặt Phuong Thanh lãnh đạm nhìn thấu tất cả.

Mặt Bạc Cận Ngôn dần đỏ ửng.

Anh ngẩng đầu, nhìn về phía cô và Phuong Thanh. Tay đặt lên bàn, từ từ nắm chặt. Sau đó hơi nhấc kính râm trên mặt lên một chút.

Anh không nói câu nào.

Cô cũng không nói, chỉ im lặng ngồi như vậy.

Mới chẳng bao lâu giữa cô và Bạc Cận Ngôn đã không còn gì để nói sao?

“... Nếu không trước tiên chúng ta mời Giản Dao và Phươg Thanh nói ý kiến của bọn họ một chút.” Lúc này giọng nói của Thiệu Dũg xen vào.

Giản Dao đáp “Vâng”, cúi đầu nhìn máy tính bảng của mình, trái tim lại như thể nằm trong một cánh đồng hoang vu lạnh băng.

“Chúng tôi có mấy điểm kết luận ban đầu. Thứ nhất, hung thủ đã có kế hoạch giết người từ trước. Người biết được thói quen chạy buổi tối của Nhiếp Thập Quân không nhiều. Hung thủ từng theo dõi quan sát cô ta, hơn nữa lựa chọn thời gian mưu sát vô cùng thích hợp, chọn được địa điểm mưu sát thích hợp nhất trên đường chạy của cô ta. Sau khi đã lập kế hoạch chu đáo, cũng không thấy có nhân chứng. Hơn nữa trước đó hắn đã chuẩn bị xong dây thừng, sơn vẽ, găng tay và những thứ khác. Cho nên hắn không phải là nhất thời kích động giết người, cũng không phải tùy tiện chọn một người chạy buổi tối giết chết. Nhiếp Thập Quân là mục tiêu trải qua sự lựa chọn của hắn...”

Giọng nói của cô dần ổn định. Cô cảm thấy thực sự là kì quái, không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ nói gì khi gặp lại Bạc Cận Ngôn. Cô nghĩ chắc chắn mình sẽ vô cùng đau đớn, kích động, có lẽ sẽ xông lên ôm lấy anh bật khóc, trách cứ anh, đánh anh, tha thứ cho anh. Song khi chuyện xảy ra, hóa ra tất cả lại im lặng như vậy.

Im lặng giống như đòi người xoay chuyển một vòng lại gặp anh.

“Thứ hai, hung thủ thường xuyên đến gần nhà trọ của Nhiếp Thập Quân, hoặc là hoạt động gần công viên, hơn nữa rất có khả năng sẽ ở gần đó. “Tâm lý học tội phạm về địa lý học” cho chúng ta biết cho dù hung thủ là vì nguyên nhân gì giết người, chắc chắn trước đó hắn đã gặp nạn nhân ở nơi nào đó. Cuộc sống của Nhiếp Thập Quân vô cùng đơn điệu, qua điều tra, địa điểm hoạt động thường xuyên của cô ta là nhà, công ty, công viên, cuối tuần sẽ đến trung tâm thương mại. Trong bốn địa điểm này, chỉ có nhà trọ và công viên là nơi hung thủ dễ ở lại, quan sát nạn nhân, hơn nữa cuối cùng hắn lựa chọn giết người ở công viên, chứng tỏ đây là địa điểm vô cùng quen thuộc tâm lý hắn. Nếu là gặp trên đường đi làm, vội vàng nhìn thoáng qua ở trung tâm thương mại, nơi đó lại cách chỗ này quá xa, một là rất khó để tiếp tục theo dõi đối tượng, hai là nó không quen thuộc bằng công viên, đối với một lính mới mà nói, về phương diện tâm lý khó mà thích ứng được.

Thứ ba, tâm tư của hung thủ kín đáo, kế hoạch chu toàn, làm việc sạch sẽ lưu loát. Điều này cũng thể hiện đặc điểm của con người hắn. “Con bướm” đối với hắn mà nói nhất định có ngụ ý tâm lý đặc biệt. Nhưng tôi cũng chú ý tới bức tranh con bướm của hắn tương đối dịu dàng. Trước mắt còn không biết ý nghĩa của nó là gì.

Thứ tư, hắn thiếu kinh nghiệm phạm tội, là lính mới. Như vậy tại sao lại chọn lúc này bắt đầu giết người, hơn nữa lại dùng cách thức đặc biệt giết người. Tất nhiên là có liên quan đến sự kích thích đặc biệt nào đó gần đây đối với hắn. Còn Nhiếp Thập Quân bị hắn chọn làm nạn nhân, trên người chắc chắn có nhân tố liên quan đến kích thích này. Cho nên, chúng ta cần phải tiếp tục điều tra thêm về Nhiếp Thập Quân, hiểu biết đối với nạn nhân càng nhiều, sẽ càng giúp chúng ta hiểu thêm về hung thủ.

Kết luận của chúng tôi tạm thời là như vậy. Về phần hung thủ có phải là kẻ tâm thần biến thái, sát thủ liên hoàn hay không còn phải xem xét bởi vì mới xảy ra có một vụ án.”

Sau khi cô nói xong, nhóm cảnh sát không ngừng gật đầu.

Giản Dao không nhìn được liếc Bạc Cận Ngôn, sắc mặt anh vẫn bình tĩnh như thế, cũng không biết có phải ảo giác của cô không, cảm thấy khóe môi anh dường như hơi cong lên.

Giản Dao đột nhiên ấn vào huyết thái dương, muốn để cho mình bình tĩnh tỉnh táo một chút.

Là ảnh hưởng tâm lý chăng, nhưng cô lại có thể cảm giác được ánh mắt sáng rực giống như xưa, vẫn dừng trên người cô.

Là ánh mắt đã không còn ánh sáng của anh luôn nhìn về phía cô.

Thần thám mù đã rời nhà trốn đi của cô.

Giản Dao cảm xúc nước lên nhấp một ngụm, để làm dịu cổ họng khô cạn.

Thiệu Dũg nói: “Cám ơn Giản Dao và Phươg Thanh, vậy Cận Ngôn, ý kiến của cậu thì sao?”

Ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển về phía anh.

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát.

Trong khoảnh khắc đó, Giản Dao đột nhiên nhớ tới ngày trước, cô rõ ràng cảm giác được Bạc Cận Ngôn chắc chắn cũng muốn phát biểu. Đã từng bao nhiêu lần, anh sóng vai bên cô, chỉ rõ sự mơ hồ cho cô, dùng trí tuệ của anh, dẫn dắt cô trưởng thành.

Thình thoảng thì khen ngợi: “Bông hoa tâm lý tội phạm của chúng ta cuối cùng đã nở rộ rồi.” Thình thoảng cũng không lưu tình chút nào cười nhạo: “Giỏi quá, em cho ra ba kết luận, có hai cái là đoán mò.”

“Suy luận của Giản Dao hôm nay vô cùng xuất sắc, tuyệt vời hơn so với tưởng tượng của tôi...” Anh chậm rãi nói, “Tôi muốn bổ sung thêm ba điểm.”

Cỗ hòng Giản Dao như bị lấp kín. Trong phòng hội nghị yên tĩnh như thế, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Bạc Cận Ngôn, nhìn vị thần thám mù trong truyền thuyết này còn có thể đưa ra kết luận gì có giá trị.

Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên khẽ cười. Anh chạm vào cốc trà bên cạnh, nhấp một ngụm, để xuống. Một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu Giản Dao: lá trà ở chỗ này không ngon, anh uống không quen, nhưng chỉ để cho cỗ hòng bớt khô mà thôi.

Sau đó anh bí ẩn lặng lẽ mở miệng. Tiếng nói trầm thấp dễ nghe, trong bình tĩnh mang theo xa cách và kiêu ngạo, nhưng lại không khác gì so với trước đây.

“Thứ nhất, hung thủ có điều kiện kinh tế tốt, ngoại hình gọn gàng danh giá. Sơn vẽ, dây thừng, công cụ gây án hần dưng đều là thứ tốt nhất. Cái này không thể nói rõ hẳn là kẻ chuyên nghiệp về phương diện này, nhưng ít ra có thể chứng tỏ hẳn không có áp lực về kinh tế. Hơn nữa có thói quen lựa chọn đồ tốt.

Một kẻ dọn dẹp hiện trường gây án sạch sẽ như thế, hơn nữa gây án đầu vào đầy kín đáo chu toàn, không có khả năng là một kẻ bề ngoài lôi thôi, bần thiêu. Hành vi như vậy là mẫu thuẫn.

Thứ hai, nói chính xác hơn thì khu vực hung thủ thường xuyên hoạt động là gần nhà trọ, chứ không phải công viên.”

Trong lòng Giản Dao hơi chấn động.

Cảm giác quen thuộc đã phủ bụi nhiều ngày nảy lên trong lòng. Người đàn ông này luôn thấy xa hơn, chuẩn xác hơn cô, hơn nữa vẫn còn ở bên cạnh cô.

Bạc Cận Ngôn dừng một chút, nói: “Cuốn sách ‘Tâm lý học tội phạm về địa lý học’ cũng nói cho chúng ta biết hung thủ chia ra làm bốn loại săn bắt người, lén săn người, thừa cơ bắt người, theo dõi người. Kẻ săn bắt người sẽ ở gần khu vực quen thuộc với mình tìm kiếm nạn nhân. Kẻ lén săn người sẽ đến một địa điểm nào đó tìm kiếm nạn nhân. Với tác phong lập kế hoạch cẩn thận của hung thủ, không thể làm chuyện không chắc chắn, sau khi xảy ra vụ án, công viên tăng cường bảo vệ giám sát, trong thời gian rất lâu chỉ sợ sẽ không có ai dám chạy bộ trong công viên. Nếu hẳn là sát thủ liên hoàn, sẽ không gây án ở đây, để mất đi công viên. Cho nên địa điểm ‘công viên’ này không phải nơi tâm lý của hắn ý lại cao độ và nơi sẵn có định. Nói cách khác, hẳn không phải tìm kiếm con mồi trong công viên. Hẳn có thể từ bỏ nơi này bất cứ lúc nào.”

Giản Dao giật mình. Lúc này quan điểm của Bạc Cận Ngôn đã quá thâm sâu, có cảnh sát lộ ra vẻ mặt mờ mịt, nhưng cô lại hiểu ngay.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

“Thứ ba, cũng là điểm đáng ngờ nhất trong tâm lý học tội phạm về nghi phạm” Tốc độ nói của Bạc Cận Ngôn chợt nhanh hơn, “22:05 nạn nhân Nhiếp Thập Quân chạy đến cửa công viên, chạy đến nơi xảy ra án mạng là trong khoảng từ 22:20 đến 22:25. Dựa vào điều tra của mọi người, xung quanh công viên đều có tường cao bao quanh, ngoài cửa ra vào thì không thể vượt qua được. Vào đêm xảy ra vụ án công viên đóng cửa lúc 23 giờ, ngày hôm sau, trước khi công viên mở cửa nhân viên vệ sinh phát hiện ra thi thể báo án, sau đó phong tỏa công viên. Sau đó cảnh sát điều tra, vẫn chưa phát hiện được kẻ khả nghi trong công viên. Nói cách khác, trước 23 giờ vào đêm xảy ra vụ án, hung thủ đã chui vào dòng người rồi đi. Từ nơi xảy ra vụ án chạy đến cửa công viên cần từ 15 đến 20 phút. Hay nói cách khác, quá trình giết người của hung thủ chỉ có khoảng 15 phút. Nếu hung thủ là sát thủ hồ điệp, là kẻ tâm thần biến thái, thời gian này quá ngắn ngủi, gấp gáp với hắn.”

Nhóm cảnh sát lộ ra vẻ mặt khó hiểu. Một cảnh sát lên tiếng: “15 phút, giết người, vẽ hình, dọn dẹp hiện trường, động tác nhanh một chút vẫn có thể làm được.”

Trong lòng Giản Dao cũng chấn động. Đúng rồi, vừa rồi cô cảm thấy bức tranh con bướm của hung thủ rất dịu dàng đơn giản, hơi khác thường. Hiện tại Bạc Cận Ngôn vừa nói như vậy, cô bỗng nhiên có cảm giác thông suốt. Không phải vội vàng vì giết người, mà là...

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, nói: “Không phải vội vàng vì giết người mà là trải nghiệm. Đối với một kẻ tâm thần biến thái mà nói, lại còn là lính mới, vất vả giết chết đối tượng mình lựa chọn tí mỉ, sau đó vẽ một con bướm xinh đẹp trong mộng, lập tức xoay người rồi đi, không được thưởng thức, quan sát, hưởng thụ... Chuyện này đối với hắn mà nói giống như đại tiệc ở ngay trước mặt, nhưng lại không thể ngủi, thử một chút thì vô cùng khó chịu.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn trở nên lạnh lạnh: “Cho nên kết luận của tôi là hoặc hẳn vốn dĩ không phải sát thủ tâm thần biến thái, cái này chỉ là thủ đoạn để hắn đòi hỏi sự chú ý của cảnh sát, hẳn tìm cách giết người là vì nguyên nhân khác. Hoặc là bởi vì đây là lần đầu gây án, kinh nghiệm chưa đủ, Nhiếp Thập Quân là mục tiêu hắn lựa chọn tí mỉ nhất định là cửa đột phá của chúng ta. Tính cách của Nhiếp Thập Quân hướng nội, ít giao tiếp với người ngoài. Hung thủ lựa chọn giết chết cô ta nhất định là có nguyên nhân, thậm chí có thể suy đoán bọn họ từng có tiếp xúc trực tiếp.”

Hôm nay Bạc Cận Ngôn và An Nhâm trở lại biệt thự đã là gần nửa đêm.

Khác với sự tùy ý ngày thường, Bạc Cận Ngôn vào nhà, lập tức đi vào phòng khóa trái cửa lại.

An Nham lục lại tủ lạnh một lúc lâu, sau khi lấp đầy bụng, lại chạy đến cửa phòng Bạc Cận Ngôn: “Này.”

Trong phòng không ai đáp lại.

“Sau đó anh và chị ấy nói gì thế?” An Nham hỏi, “Không phải hai người bất hòa đấy chứ?”

“Cô ấy không nói gì với tôi hết.” Giọng nói bình tĩnh như nước của Bạc Cận Ngôn truyền đến.

An Nham: “Tại sao?” Sau khi hội nghị kết thúc, tất cả mọi người ăn ý rời đi, để hai người bọn họ ở lại. Cậu đi xuống dưới lầu đợi trong xe một lúc lâu Bạc Cận Ngôn mới đi xuống. Cậu còn tưởng bọn họ đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa.

Nhưng nghĩ lại chuyện này còn nghiêm trọng hơn so với việc đầu giường cãi nhau.

Đối với câu hỏi của An Nham, Bạc Cận Ngôn chỉ im lặng.

Lúc này đèn trong phòng đều tắt, dù đèn có bật hay không cũng chả khác gì với anh. Rèm cửa cũng kéo hết xuống, chỉ để một chút khe hở thông gió. Bạc Cận Ngôn nằm trên giường, cảm thấy toàn thể giới đều lặng im cùng mình.

Anh nhớ tới tình hình hôm nay sau khi kết thúc hội nghị.

Anh ngồi im tại chỗ, nghe tiếng mọi người bên cạnh rời đi.

Sau đó, anh cảm giác được ánh sáng chung quanh đều tối sầm, không có chút động tĩnh nào, mới biết được cô cũng đã đi rồi.

Trong tình huống bất ngờ gặp lại, cô không nói với anh câu nào, cứ thế rời đi.

Bạc Cận Ngôn cảm giác được trong lồng ngực mơ hồ đau đớn.

“Sao tôi biết được?” Bạc Cận Ngôn đáp.

An Nham đang ngồi xổm ngoài cửa nghe anh trả lời như thế, cẩn thận phân tích một chút, nói: “Có phải chị ấy... còn chưa tha thứ cho anh?”

Đáp lại cậu là sự im lặng của Bạc Cận Ngôn.

An Nham cảm giác mình đoán trúng, thờ dài, nói thầm: “Em vốn nghĩ người như chị Giản Dao sẽ không bao giờ tức giận. Dáng vẻ không giống Băng Băng, vô cùng khó dỗ dành... Vậy anh tính làm thế nào?”

“Không liên quan đến cậu.” Bạc Cận Ngôn đáp.

An Nham “chặc” một tiếng, cuối cùng vẫn đau lòng cho Bạc Cận Ngôn, hỏi: “Anh có muốn ăn chút gì không? Không phải chiều nay chúng ta đã đi siêu thị mua cá sao? Để ngày mai ăn thì không còn tươi nữa.”

Ai ngờ đợi một lúc lâu vẫn chả thấy có động tĩnh gì, An Nham đứng dậy muốn đi, lại chợt nghe thấy một câu: “Cá sao so được với cô ấy chứ.”

Lời này xác thực hơi ngốc nghếch, nhưng vào trong tai người đang si tình cũng khiến người ta rung động.

An Nham đứng yên một lát, thờ dài, nói: “Đúng vậy, cho dù ăn gì cũng sao so được. Em hiểu mà.”

An Nham trở về phòng, ngoài cửa yên tĩnh trở lại.

Bạc Cận Ngôn vắt chiếc khăn ẩm, đắp lên mắt, từ từ nhắm mắt lại, nghĩ đến những câu cô nói hôm nay, trong đầu tưởng tượng ra biểu tình và động tác cô nên có.

Ánh mắt chợt nóng lên.

Giản Dao, xin lỗi em

Giản Dao, anh rời đi quá lâu rồi.

Giữa chúng ta cách một con sông đầy máu tanh.

Dù mắt anh mù cũng sẽ đi qua.

Cùng lúc đó, Phuong Thanh và Giản Dao lại lựa chọn cách khác xả hết tâm trạng trong lòng tới nay.

Bọn họ tìm một quán nướng bên dưới cục uống rượu.

Cả hai không nói nhiều lời, sau khi uống mấy chén, hai con người tửu lượng tốt, ánh mắt vẫn sáng ngời trong đêm đen.

Phương Thanh gảy mẫu thuốc, hỏi: “Tại sao không nói gì với cậu ta mà đã đi?”

Giản Dao ngẩng đầu, nhìn cảnh đêm ở thành phố này vừa giống mà cũng vừa khác quê nhà, chợt nhớ tới buổi đêm nhiều năm về trước, mình và mấy người bạn ngồi trên đường tâm sự uống rượu nướng đồ, nhưng sau đó cô lại lựa chọn một con đường khác biệt, lựa chọn người đàn ông giữa hàng vạn người mới có một.

Sau đó thương tích đầy người, nhưng trong lòng tràn đầy niềm vui yên lòng.

“Lão Phương, anh có biết tại sao Cận Ngôn muốn đi không?”

Phương Thanh không đáp, có rất nhiều cách giải thích chuyện Bạc Cận Ngôn rời đi, nhưng anh biết Giản Dao nhất định có cách giải thích của riêng mình.

Giản Dao nâng chén lên nhấp một ngụm, nói: “Anh có biết vụ án hoa tươi ăn thịt người không? Lần đó suýt chút nữa em đã chết, cùng chịu rất nhiều tra tấn, Cận Ngôn đã phá hủy giọng nói của mình, mạo hiểm thân bại danh liệt để cứu em ra. Có thể nói suýt chút nữa anh ấy đã từ bỏ cả thế giới vì em.”

“Ừ.”

“Mất em có lẽ sẽ khiến Cận Ngôn trở nên điên cuồng, nhưng mất đi Phó Tử Ngộ sẽ khiến anh ấy trở nên trầm lặng.”

Phương Thanh im lặng.

“Nếu còn mất đi đôi mắt thì sao? Đôi mắt vốn có thể nhìn thấu tất cả mọi tội ác, tin ngưỡng thì phải làm thế nào đây? Thực ra Cận Ngôn đã làm rất tốt, anh ấy không trầm luân, không sa đoạ. Anh ấy chỉ rời đi xa một thời gian, nhưng trong lòng anh ấy đôi mắt kia vẫn nhìn rõ tất cả. Lão Phương, hôm nay em... thực sự rất vui, nhìn thấy anh ấy sau một năm đã hồi phục tốt như vậy, dường như gần giống như trước đây.”

Phương Thanh chợt cười: “Nghe em nói vậy... anh cũng không nỡ đánh cậu ta một trận.”

Giản Dao cũng khẽ cười. Hai người bọn họ chạm chén, sau đó không hẹn mà cùng nhìn bóng đêm mờ mịt trong thành thị.

Tội phạm không thể bắt hết, tội ác luôn lan tràn bên cạnh bóng tối. Trong thành phố này còn có kẻ bệnh hoạn đang chạy trốn, nhưng tại sao lòng lại cảm thấy ấm áp?

“Anh hỏi em tại sao không nói với anh ấy câu nào.” Giản Dao khẽ nói, “Em sợ anh ấy còn chưa chuẩn bị tốt. Em đang đợi anh ấy đi về phía mình.”

Bóng đêm tịch mịch, có người đang truy tìm, có người đang chờ đợi, có người đang lẫn trốn số mệnh.

Trong phòng tối đen, tòa nhà cao tầng trong thành phố, TV không ngừng phát tin về vụ án “Sát thủ hồ điệp”. Hẩn nhốt mình trong WC, nghe tiếng nước run rẩy, lấy tay che kín mặt mình.

Hồng rồi! Tất cả đều hồng hết rồi!

Người bị giết, người hẩn yêu, còn cả chính bản thân hẩn.

Trong giây lát, hẩn bỏ tay ra, dường như nằm mơ một giấc mơ rất dài rất mơ hồ, đột nhiên bừng tỉnh mới phát hiện mình đã làm gì.

Hẩn ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, khe hở nho nhỏ, bóng tối in lên cửa sổ.

Đó là ánh mắt của con bướm đang nhìn hẩn đấy!

Nó nói giết người đi, đó không phải là chuyện chúng ta muốn sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 69

Sáng sớm, Giản Dao tỉnh giấc. Cô không ngủ được, mơ mơ màng màng đều là dày vò.

Cô ra khỏi phòng, phát hiện Phương Thanh ở phòng bên vẫn còn ngủ say, im ắng. Trời đất bao la, bóng tối bao phủ, nhưng cô lại không có chỗ để đi. Vì thế lại đến phòng làm việc cách đó không xa.

Người cảnh sát trực ban, nhìn thấy cô, lắp bắp kinh hãi: “Cô Giản đến sớm thế? Đã ăn sáng chưa?”

“Còn chưa.” Cô cười, “Sớm quá chưa muốn ăn.” Đồng thời nhìn thấy văn phòng Thiệu Dũng sắp xếp cho bọn họ đang sáng đèn.

“Có người?” Cô hỏi.

“À. Ba giờ sáng bên giáo sư Bạc đã tới rồi. . . có lẽ là có chuyện gì chẳng.”

Giản Dao đứng ngoài cửa, không di chuyển. Một lát sau, khẽ đẩy cửa ra. Một người ngồi trước bàn, người còn lại giống như con gấu nằm trên sofa ngủ. Khuôn mặt trắng nõn dưới ngọn đèn êm dịu, lộ ra sự im lặng khó nói thành lời.

Anh vẫn đeo kính râm như cũ, cho dù đêm khuya không có người khi cô còn chưa đến.

Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu.

Có lẽ là phát hiện, ai đó giống anh nửa đêm ngủ không yên, chạy tới nơi này.

“Đến rồi?” Anh khẽ hỏi.

Giản Dao: “Ừ.” Nghiễm nhiên chắc anh nghe ra tiếng bước chân của cô. Trước kia khi chưa mù anh còn nghe ra được.

Anh khẽ cười một chút. Vì thế Giản Dao biết lúc này anh đang vui.

Giản Dao không cười nổi.

Cô ngồi xuống đối diện anh, lấy laptop và một ít tài liệu ra. Dường như cũng phát hiện ra sự im lặng của cô, anh hơi cúi đầu, ngón tay giật giật, sau đó hỏi: “Em ăn sáng chưa?”

Giản Dao đáp: “Ăn rồi. Còn anh?”

Anh đáp: “Ừ, anh cũng ăn rồi.”

Rõ ràng ngày hôm qua nhìn thấy khi đối mặt với người ngoài, anh vẫn còn kiêu căng ngạo mạn giống như trước, nhưng khi ở bên cô, anh lại im lặng như cũ, giống như một người đàn ông cô không quen.

Giản Dao mở hồ sơ ra, nhìn chăm chăm chữ viết trên đó, trong đầu hỗn loạn.

Trước mặt anh để một chồng hồ sơ, cũng không có động tác gì. Ngón tay để trên giấy, Giản Dao chú ý tới trên tay anh có thứ gì đó, vì thế hỏi: “Trên tay anh. . . là thứ gì thế?”

Anh giơ ngón tay lên, cúi đầu, đáp: “Đây là máy đọc cho người mù.” Sau đó để tay di chuyển trên giấy, quả nhiên phát ra tiếng giọng nữ êm ái đọc: “Hiện trường không để lại bất cứ dấu vân tay nào, cũng không lấy được ADN...”

“Có tiện không?” Cô hỏi.

“Rất tốt. Chỉ là tốc độ đọc như vậy đối với anh mà nói là tương đối chậm. Một ngày nó chỉ đọc được hết hai quyển sách.”

Giọng nói của anh bất đắc dĩ mà coi thường như vậy, Giản Dao không nhịn được nở nụ cười. Sau khi cười xong, nhìn gương mặt anh lại hơi nhói lòng. Trước kia Bạc Cận Ngôn đọc nhanh như gió đọc đến đâu là nhớ đến đâu, hiện tại phải nhờ đến máy đọc, đối với anh mà nói tất nhiên là vô cùng khó chịu, song hiện tại anh có tâm trạng nói đùa như vậy, có thể thấy được anh đã thích ứng rất khá.

Tay anh lại di động trên trang giấy, sau đó hỏi: “Anh như vậy có ảnh hưởng đến em không?”

Giản Dao đáp: “Hoàn toàn không.”

Hai người lại im lặng một lát, lúc này trên sofa truyền đến tiếng động, là An Nham vươn vai ngồi dậy. Cậu xoa mắt, dường như mới phát hiện ra Giản Dao, lập tức đứng lên: “Chị dâu, chị tới rồi?”

Khi nói chuyện với An Nham, Giản Dao cũng tự nhiên hơn, đáp: “Ừ. Sao hai người đến sớm vậy?”

An Nham liếc Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh đang lắng tai nghe, khẽ nói: “Còn không phải người nào đó, cơm nước không ăn, đêm hôm tương tư không thể ngủ...”

Bạc Cận Ngôn im lặng, Giản Dao để ý mặt anh hơi ửng đỏ.

Giản Dao làm như không nghe thấy, giọng nói thản nhiên lại hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”

An Nham lộ ra vẻ mặt vui mừng: “Đương nhiên là chưa rồi! Chị dâu, em đói từ nửa đêm đến giờ. Ngay cả cơm tối anh ấy còn chưa ăn. Chị đã ăn

chưa?”

Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh vẫn im lặng, ai cũng có thể cảm nhận được sự xấu hổ rụt rè của anh được che giấu bằng sự im lặng.

Giản Dao đứng lên, liếc Bạc Cận Ngôn: “Tôi đi mua điểm tâm cho hai người. Tôi rất quen thuộc với thành phố Tuần.”

An Nham: “Cám ơn chị dâu!”

Khi cô xoay người đi ra cửa, nghe thấy Bạc Cận Ngôn cũng thấp giọng nói: “Cám ơn bà xã.”

Giản Dao hơi dừng lại, rồi lập tức đi ra ngoài.

Chỉ còn lại hai người đàn ông ở trong phòng.

An Nham đi rửa mặt, trở lại về mặt lãnh đạm thường ngày, ngồi xuống bên cạnh bàn, bụng đói kêu vang chờ ăn, vừa không quên thân nhiên dặn dò: “Nhớ đồ cho tốt.”

Bạc Cận Ngôn: “Còn cần cậu nói sao?”

Giản Dao đi đến đầu phố, trước kia cô đã đến thành phố Tuần rất nhiều lần, vô cùng quen thuộc. Cô đi qua hai con phố, mua được bữa sáng ngon lành. Chạy trở về, ngẩng đầu thấy mặt trời đã mọc, từng đám mây xuất hiện trên bầu trời xanh. Trên đường có tiếng còi xe, có người nói chuyện, có mùi thơm từ quán xá.

Cô bỗng nhiên nhớ tới hai từ “bà xã” Bạc Cận Ngôn vừa gọi.

Sau đó nhớ tới ngày xưa.

Anh luôn gọi thẳng cô là “Giản Dao”, khi trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt hiếm lắm mới gọi “em yêu”. Cho dù sau khi kết hôn, nói với người khác cũng luôn dùng “phu nhân của tôi”, “vợ tôi”, dường như rất ít khi gọi “bà xã”. Người đàn ông lớn lên ở nước Mỹ này, từ trước đến nay da mặt dày không biết xấu hổ, lại dường như có sự ngượng ngùng với cách gọi “bà xã” trong nước. Nhiều lắm là khi vô cùng xúc động, mới có thể khẽ gọi một tiếng “bà xã” bên tai cô.

Nhưng vừa rồi anh đã gọi đấy.

Đáp lại anh là sự rung động như sóng nước trong lòng Giản Dao.

Cô nhìn thành phố yên tĩnh mà náo nhiệt xung quanh mình, bỗng nhiên tự giễu nở nụ cười.

Gặp lại là cảm giác thế nào đây?

Dường như cũng chưa tách ra bao lâu, dường như giữa hai chúng ta chưa từng thay đổi.

Nhưng cô cảm nhận được tất cả mọi thứ xung quanh lại trở nên chân thật.

Khi Giản Dao trở về văn phòng, Thiệu Dũng đã ở trong, đang nói chuyện với Bạc Cận Ngôn, nhìn thấy Giản Dao mỉm cười gật đầu.

Ông chủ già này làm như không biết gì về tình hình hỗn loạn mình tạo ra ngày hôm qua, vẫn giải quyết việc công như cũ, nghiêm túc ôn hòa: “Cận Ngôn à, có tình hình muốn thông báo với các cậu một chút. Từ hôm qua tới nay chúng tôi đã tiến hành kiểm tra toàn diện ở khu vực gần nơi thuê nhà của nạn nhân Nghiệp Thập Quân. Chủ yếu là hai tiểu khu, cùng với một số tòa nhà rải rác. Trước mắt công việc đã tiến hành được hơn nửa, nhưng không tìm được kẻ tình nghi nổi bật. Tình hình không dễ chịu chút nào.”

Bạc Cận Ngôn cười lạnh nói: “Tâm tư hẩn kín đáo, làm việc vô cùng cẩn thận, tất nhiên sẽ không dễ dàng để bị tra ra dấu vết. Bên tôi có một manh mối khác, hôm nay...” Anh dừng lại một chút: “Chúng tôi sẽ đi điều tra.”

Thiệu Dũng nở nụ cười: “Manh mối gì?”

Giản Dao và An Nham cùng nhìn Bạc Cận Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

“Trong thói quen cuộc sống của Nhiếp Thập Quân có một điều tương đối kì quái.” Bạc Cận Ngôn nói, “Hôm qua Giản Dao cũng nhắc tới nơi Nhiếp Thập Quân thường xuyên đi chính là công viên, công ty, trung tâm thương mại. Đây cũng là điều hàng xóm, bạn cùng phòng và đồng nghiệp phản ánh. Dựa theo miêu tả của mọi người về quần áo và thói quen cuộc sống của cô ta, cô ta là người vô cùng đơn giản, hiếm khi mua đồ có nhãn hiệu đắt đỏ xa xỉ. Cô ta không có thể ghi nợ, nhưng căn cứ vào ghi chép trong hệ thống thẻ tín dụng, mỗi tháng đều rút ra hai khoản tiền lớn. Vậy số tiền đó đã đi đâu? Tôi nghĩ chúng ta cần phải đến trung tâm thương mại cô ta thường đi để làm rõ điều này.”

Tất cả mọi người đều giật mình.

Trong lòng Giản Dao vô cùng đồng ý. Hiện tại đi theo con đường kia không tra ra được manh mối liên quan đến hung thủ, vậy thì phải tập trung vào nạn nhân. Trước đó Bạc Cận Ngôn đã khẳng định trên người Nhiếp Thập Quân tất nhiên có chỗ đặc biệt khiến cho hung thủ ra tay. Bất cứ một chút khác thường nhỏ nhất nào cũng không thể bỏ qua. Cho dù cuối cùng nó không có liên quan gì đến vụ án.

“Được, vậy vất vả cho cậu. Có tiền triển gì thì thông báo cho chúng tôi.” Thiệu Dũng rời đi, Giản Dao cầm bữa sáng trong tay đưa cho hai vị trạch nam. An Nham khẽ “Vâng” một tiếng, ngồi xuống lập tức mở ra ăn.

Đặt vào tay Bạc Cận Ngôn là một chiếc hộp nóng hổi. Anh mở ra ngửi thấy mùi cá bên trong.

“Bún chả cá.” Có giọng nói ôn hòa khẽ ghé vào tai anh, “Là thịt cá nặn thành chả, cẩn thận có xương.”

“Ừ.” Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên hơi kích động, bất lấy tay cô, không ngờ anh thực sự bắt được. Tay cô vẫn mềm mại như cũ, nhưng đầu ngón tay anh có thể nhận ra sự khác biệt, rõ ràng cảm nhận được lớp chai mỏng trên tay cô. Vì thế càng nắm tay cô thật chặt.

Tìm Giản Dao cũng run lên, cúi đầu thấy mái tóc đen dính trên trán của anh, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn đeo kính râm. Ngón tay khẽ vuốt ve lòng bàn tay cô, khoảnh khắc ấy khiến cô chân động.

Ở cửa có người đi tới, cô nhanh chóng rút tay về, trở lại chỗ ngồi của mình.

Người đến là Phương Thanh, sáng sớm khi tỉnh lại anh ta phát hiện Giản Dao ở phòng bên cạnh đã sớm rời đi, trong lòng biết cô nàng này nhìn thấy chồng quả nhiên là không ngồi yên được.

Nhưng anh ta lại không đoán được vừa vào văn phòng lại là cảnh tượng hòa hợp êm đẹp như thế. Ba người im lặng ăn điểm tâm, nhưng quan sát cẩn thận, trong bầu không khí vẫn còn có chút xấu hổ.

Về mặt Phương Thanh thản nhiên đi đến trước bàn, cũng cầm túi đồ, ngồi xuống, ăn no trước đã rồi nói sau.

Trong lúc đó, bốn người đều không nói chuyện.

Mọi người nhanh chóng ăn xong. Bạc Cận Ngôn nói: “Đi thôi, đi đến trung tâm thương mại điều tra bản ghi chép về chi tiêu của Nhiếp Thập Quân.”

Giản Dao đáp: “Vâng.”

Phương Thanh liếc cô, không nói chuyện.

Bốn người đi ra cửa, An Nham chống vào bả vai Phương Thanh, ai ngờ bị anh ta đẩy ra. An Nham cúi đầu mắng câu “Shit.” Phương Thanh không để ý đến cậu. Một lát sau đi xuống lầu, Phương Thanh sờ vào túi quần lại không tìm được bật lửa. An Nham nhặt lấy bật lửa anh ta làm rơi, đưa qua. Phương Thanh liếc cậu, nói: “Cảm ơn.” An Nham: “Không cần cảm ơn.”

Phương Thanh rút điều thuốc hút mấy ngum, một lát sau híp mắt nở nụ cười.

Mỗi sáng Lạc Lang đều rèn luyện. Trời không mưa sẽ ra ngoài chạy bộ hai tiếng, trời mưa sẽ chạy ở máy trong nhà.

Hôm nay bảy giờ hơn, anh ta mới rèn luyện xong, mặc bộ quần áo thể thao màu trắng ngồi trên sofa. Vóc dáng thon dài, cơ thể rắn chắc, người đồ đầy mồ hôi, thoạt nhìn không giống người đàn ông trí thức chút nào.

Giống người đàn ông chân chính, mặc quần áo thì nhìn có vẻ gầy, cởi ra lại có cơ bắp, có lẽ là để hình dung về anh ta.

Đương nhiên trên người anh ta luôn có tính chất đặc biệt của người làm thương mại. Ví dụ như lúc này, anh ta đang xem bản tin buổi sáng, các loại tin tức tài chính, kinh tế, xã hội. Đồng thời lấy khăn mặt lau mồ hôi trên trán, lãnh đạm giống như toàn thế giới đều không ở trong lòng anh ta.

Ngoại trừ người nhà họ Giản.

Khi trong tin tức xuất hiện địa danh “thành phố Tuấn”, anh ta ngẩng đầu lên.

Nếu nhớ không nhầm thì hiện tại Giản Dao đang điều tra vụ án ở đó.

Tin tức sau đó càng khiến anh ta nhú mày.

Vụ án giết người hồ điệp.

Bởi vì cảnh sát chưa bao giờ chính thức công khai tin tức, nên dân chúng trong bản tin cũng không hiểu rõ vụ án mờ hồ này lắm. Cái gì sát thủ liên hoàn luôn xuất hiện trong đêm mưa, người phụ nữ giết người chuyên mặc váy đỏ, sau đó biến cơ thể người thành con bướm...

Chờ sau khi tin tức kết thúc, Lạc Lang vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm trọng.

Một lát sau, bỗng nhiên cúi đầu, nở nụ cười châm chọc.

Tiểu mao tặc cố làm ra vẻ huyền bí từ đầu tới, còn làm kinh động toàn thành phố, có lẽ lúc này Giản Dao của anh ta đang mệt chết đi được?

Sắc mặt Lạc Lang trở nên lạnh lùng.

Nếu nói trên đời này có chuyện gì khiến anh ta để ý có lẽ cũng chỉ có Giản Dao. Từ sau khi vụ án kia xảy ra, anh ta thề không để cho Giản Dao bị thương trong bất kỳ vụ án nào.

Ở bên cạnh anh ta sẽ không để cho cô chịu uất ức.

Anh ta đứng lên, đi tắm, thay đổi áo phông đen quần âu đi ra, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo ba lô, sau đó gọi điện thoại cho thư kí: "... Tôi có việc đi công tác mấy ngày, đừng gọi điện thoại cho tôi. Tất cả mọi chuyện hãy tìm đối tác khác..."

Anh ta đi xuống lầu, lái một chiếc xe con không thể bình thường hơn, lập tức rời khỏi Bắc Kinh.

Xe An Nham đỗ ở bãi xe cục cảnh sát, cậu dùng chìa khóa mở xe, mở cửa bên ghế lái ra, lúc này lại nghe thấy Giản Dao nói: "Phương Thanh, chúng ta ngồi phía sau đi." Phương Thanh và An Nham cùng ngẩng đầu, liếc nhau.

Phương Thanh: "Ừ." Ngồi vào ghế sau với Giản Dao.

Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh khẽ cắn môi, vẻ mặt bình thản ngồi vào ghế cạnh tài xế.

Xe khởi động.

Lúc đầu mọi người đều im lặng. Một lát sau Giản Dao ho khan hai tiếng. Phương Thanh và An Nham không để ý, Bạc Cận Ngôn lại thoáng cúi đầu. Khi xe rẽ sang chỗ ngoặt, anh đột nhiên lên tiếng: "Sao lại ho?"

Giản Dao ngẩng đầu, nhìn anh đáp: "Không sao, khô họng thôi."

Bạc Cận Ngôn im lặng. An Nham lập tức chuyển chai nước về phía sau. Giản Dao đáp: "Cảm ơn." Phương Thanh nở nụ cười, nói: "Tôi cũng khát."

An Nham khẽ nói: "Hết rồi."

Giản Dao uống nước, lại khẽ ho hai tiếng.

Bạc Cận Ngôn: "Có phải buổi tối ngủ lại đã chặn không?"

An Nham và Phương Thanh đều coi như không nghe thấy.

Giản Dao không biết trả lời như thế nào, hơi xấu hổ lại khó chịu. Hóa ra người này vẫn giống như trước, nói lời thân mật chưa bao giờ quan tâm đến việc có người khác bên cạnh.

"Không liên quan đến anh." Cô đáp.

An Nham và Phương Thanh đều nhìn ngoài cửa sổ.

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, đáp: "Liên quan đến anh chứ. Bởi vì không có anh ở bên đắp chăn cho em." Lời này của anh tương đối đa cảm, An Nham và Phương Thanh không hiểu sao lại muốn cười. Giản Dao cắn môi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Em đã không cần có người đắp chăn cho rồi."

Lúc này Phương Thanh nói xen vào: "Tôi có thể làm chứng chuyện này. Mỗi ngày Giản Dao đi sớm về khuya rèn luyện, chạy bộ, đấu vật, bắn súng... Hiện tại cô ấy là nữ cảnh sát trau nhất trong cục, một mình có thể đánh được ba người đàn ông khỏe mạnh. Chút bệnh cảm vặt căn bản không tới gần được cô ấy."

An Nham cũng hơi bất ngờ: "Lợi hại thế sao?"

Phương Thanh: "... Hiện tại cô ấy quả thực có thể đánh được hai người các cậu."

An Nham: "Thật sao? Chị dâu, trở về phải thù cho bọn em xem đấy."

Giản Dao mỉm cười: "Ừ."

Bạc Cận Ngôn mở miệng: “Anh cũng muốn thử.”

Giản Dao không để ý đến anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Thành phố Tuân không lớn, nhanh chóng đến được trung tâm thương mại Nhiếp Thập Quân thường đi. Giản Dao và Phương Thanh kéo cửa xe ra đi xuống, ngón tay An Nham gõ trên vô lăng: “Anh chờ ở trên xe à?”

Bạc Cận Ngôn: “Ừ.”

Tất cả mọi người xuống xe, trong xe lại im lặng. Bạc Cận Ngôn im lặng ngồi trong chốc lát, cảm thấy ánh mặt trời xuyên qua cửa xe chiếu vào mặt anh, hơi nóng. Trong đầu lại nhớ tới đoạn đối thoại vừa rồi với Giản Dao.

Đó là sự ám áp khó có thể diễn tả bằng lời. Một năm nay anh dùng sự lạnh lùng và yên tĩnh che đậy kín mình. Không muốn để cho bất cứ ai tới gần, nhưng trong khoảnh khắc đầu tiên gặp lại cô, trong lòng anh đã cuộn cuộn nổi sóng. Anh đã sắp không thể khống chế nổi, muốn ôm cô vào lòng, mãnh liệt hôn. Hóa ra đó là vợ anh, người vợ mà anh đã xa cách một năm không thể ôm ấp.

Anh muốn cô, muốn sự thân mật của cô, muốn sự thông cảm của cô, muốn sự dịu dàng của cô.

Ba người Giản Dao nhanh chóng trở lại. Tuy Nhiếp Thập Quân chỉ tiêu bằng tiền mặt, nhưng cũng chỉ tiêu ở trong trung tâm thương mại, cho nên điều tra được bản ghi chép chi tiêu của cô ta vô cùng dễ dàng.

Phương Thanh cảm hóa đơn được đóng dấu dài trong tay, mở cửa sau ra, ngăn người.

Bạc Cận Ngôn đã ngồi ở ghế sau.

Bộ dáng kiêu căng mà bình thản, hai tay chống gậy. Cuối cùng Phương Thanh không nhịn nổi bật cười, liếc Giản Dao. Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn, không nhúc nhích. Phương Thanh đẩy cô, còn anh ta ngồi vào ghế cạnh tài xế. An Nham khẽ mỉm cười, khởi động xe.

Khoảng cách rất gần mà ngờ đâu rất xa, dáng vẻ trí thức phong độ lạnh lùng, ngồi ngay bên cạnh Giản Dao. Cô ngẩng đầu, có thể nhìn thấy cổ tay áo khoác của anh, còn có ngón tay thon dài sạch sẽ, thậm chí nhìn thấy cả vết thương cũ trên ngón tay.

“Kết quả điều tra thế nào rồi?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

Phương Thanh lật bản ghi chép chi tiêu trong tay, thần nhiên đáp: “Mỗi tháng Nhiếp Thập Quân đều chi tiền mua son, đồ dưỡng da, trang sức, quần áo... Tôi xem một chút, Trung thu lễ tết âm lịch và vân vân, đều mua những thứ khá đắt.”

An Nham hỏi: “Điều này có thể chứng minh được gì?”

Giản Dao: “Con người Nhiếp Thập Quân vốn giản dị, không sử dụng đến mấy thứ này. Lần trước sau khi hỏi cung Phùng Duyệt Hề, lục soát nhà cũng không thấy có mấy thứ này...”

Còn chưa nói hết đột nhiên sừng sốt.

Bởi vì Bạc Cận Ngôn im lặng, cầm chặt tay cô.

“Cô ta đã mua tất nhiên là có mục đích sử dụng khác.” Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói. Ánh nắng buổi sáng chiếu vào mặt anh, theo chiếc xe chạy, ánh nắng lần lượt thay đổi, khuôn mặt trắng nõn tựa như bức điêu khắc trầm tĩnh.

Giản Dao muốn rút tay về, nhưng anh cầm chặt, không rút được.

Phương Thanh nói: “Không chừng cô ta mua mấy thứ này để cất giữ thì sao? Trước đó tôi từng xem tin tức, có một cô gái luôn đến trung tâm thương mại mua đồ nhưng chưa bao giờ mặc ra ngoài, chỉ một mình mặc lên ở nhà, ra ngoài toàn mặc áo phong quần bò rề tiền.”

Suy đoán này khá thú vị, nhưng hiện tại ngay cả Bạc Cận Ngôn cũng chưa thể có kết luận. Chuyện này có liên quan đến việc cô ta bị mưu sát hay không cũng chưa biết được.

“Có thể cô ta mua cho mẹ chăng?” An Nham nói.

Phương Thanh nói: “Cậu bị ngốc à, đều là nhãn hiệu dành cho phụ nữ trẻ, sao lại mua cho mẹ được. Hơn nữa có cô gái nào tháng nào cũng tặng quà cho mẹ không?”

Trong lòng Giản Dao chấn động, luôn cảm thấy lời của Phương Thanh có ý gì đó, nhưng còn chưa nắm bắt được. Tay vẫn bị Bạc Cận Ngôn cầm chặt, muốn rút lại không rút được.

Còn lúc này trong lòng Bạc Cận Ngôn vừa kích động vừa thỏa mãn. Nhận thấy cô muốn chạy trốn, anh quyết định giả vờ như không biết, dùng ngón tay cái khẽ miết bàn tay cô. Sau đó cô cúi đầu, im lặng.

Khí huyết trong lòng Bạc Cận Ngôn đột nhiên dâng lên, im lặng một lúc lâu mới mở miệng: “Gọi Phùng Duyệt Hề đến hỏi một chút.”

Anh khẽ nói một câu khiến đám Giản Dao giật mình. Trong đầu hiện lên hình ảnh của Phùng Duyệt Hề, cả người toàn hàng hiệu, trang điểm đẹp đẽ. Liệu có liên quan đến Nhiếp Thập Quân có cuộc sống khác thường hay không?

Song Phùng Duyệt Hề bị mời đến cục lại tỏ vẻ không biết gì về chuyện này.

So với lần trước khiếp sợ và đau buồn, lần này Phùng Duyệt Hề có vẻ im ắng hơn rất nhiều, nhưng sắc mặt tiêu tụy, hai mắt thâm quầng, biểu hiện ban đêm cô ta ngủ không ngon.

“Tôi không rõ lắm” Phùng Duyệt Hề nắm chặt hai tay, ngớ ngàng nói, “Thỉnh thoảng chúng tôi sẽ cùng đi đến trung tâm thương mại mua đồ, nhưng tôi không hề biết cậu ấy mua nhiều như thế, cũng chưa từng thấy cậu ấy dùng.”

Phương Thanh hỏi: “Có lẽ là cô ta mua cho người khác chăng?”

“Tôi không rõ lắm.”

Phương Thanh chuyển sang câu khác: “Vậy cô ta có từng tặng đồ cho cô không?”

Phùng Duyệt Hề im lặng một chút, đáp: “Có. Sinh nhật tôi cậu ấy có tặng quần áo, lúc năm mới tặng son, nhưng tôi cũng mua quà và bánh ngọt vào sinh nhật cậu ấy.”

Cảnh sát lại hỏi người nhà và đồng nghiệp của Nhiếp Thập Quân, nhưng bọn họ cũng không biết gì về chuyện này giống như Phùng Duyệt Hề. Mạnh mỗi tra được tới đây tạm thời không có giá trị. Bạc Cận Ngôn và Thiệu Dũng cho rằng nếu tra về lúc Nhiếp Thập Quân học đại học biết đâu sẽ có manh mối đột phá. Vì thế Thiệu Dũng phái một đội tra theo con đường này, sau đó thật sự có thu hoạch, nhưng đó là nói sau.

Ban đêm, nhóm người điều tra những nơi gần chỗ Nhiếp Thập Quân ở cũng đã hoàn thành, không tìm được kẻ tình nghi rõ ràng.

Trăng tròn tỏa sáng như đĩa bạc, lơ lửng giữa không trung. Giản Dao sắp xếp lại ghi chép điều tra của nhóm cảnh sát, đi vào văn phòng thấy Bạc Cận Ngôn đang ngồi một mình, lại dùng máy “đọc” tài liệu, Phương Thanh và An Nham không có ở đây.

Giản Dao im lặng.

Nhớ tới vừa rồi khi xe đến cục anh mới thả tay cô ra, còn cô tâm tư rối loạn xoay người xuống xe. Thực ra cô cũng không biết mình đang chống cự điều gì, nhưng theo bản năng lại chống cự anh tới gần.

Bạc Cận Ngôn vốn đang tập trung nghe, lại nghe thấy tiếng cô đi vào, cũng không ngẩng đầu, giống như đang ở Bắc Kinh, trong ngôi nhà ấm áp của họ, anh nhìn hồ sơ, còn cô ở bên cạnh.

“Giản Dao.” Anh bỗng nhiên lên tiếng, “Có thể miêu tả cho anh một chút về tướng mạo của nạn nhân Nhiếp Thập Quân không?”

Giản Dao hơi giật mình: “An Nham không nói với anh sao?”

“Đã nói rồi, nhưng năng lực quan sát của cậu ta cầu thả, hơn nữa thiếu cảm giác tính người, không tinh tế như em.” Anh dùng một chút nói: “Có rất nhiều lúc, chỉ có em mới có cảm giác giống hệt anh.”

Giản Dao im lặng trong chốc lát, nói: “Vâng, Nhiếp Thập Quân thoát nhìn... im lặng, trầm lặng, hướng nội, lông mày ngang, đầu mũi khá thô, môi mỏng. Thoạt nhìn bình thường không có gì đặc biệt, nhưng... cá nhân em cảm giác cô ta cũng không phải là một người nhu nhược, dễ bị bắt nạt. Ánh mắt thoát nhìn hơi u ám, giống như cất giấu gì đó, luôn khiến em cảm thấy kì quái.”

Trong đầu Bạc Cận Ngôn tưởng tượng một chút, ngón tay khẽ gõ trên bàn, chậm rãi nói: “Hiện tại trong lòng anh đã có chút suy đoán, nhưng còn thiếu một ít chi tiết để xác minh. Chi tiết anh có thể ‘quan sát’ quá ít.” Dùng một chút nói: “Nếu anh có thể nhìn thấy mặt Nhiếp Thập Quân, sẽ có phán đoán chuẩn xác hơn về hành vi đặc điểm của cô ta, có thể chứng minh được phỏng đoán của mình.”

Giản Dao im lặng.

Một lát sau, anh nói: “Giản Dao, xin lỗi.”

Anh nói: “Anh sẽ trở về, nhưng không phải hiện tại.”

Anh nói: “Anh sẽ mang theo thi thể hung thủ trở về.”

Nước mắt Giản Dao chảy ra, ngẩng đầu thấy khuôn mặt tái nhợt, quật cường, anh tuấn của anh. Bóng tối ở phía sau lưng anh, ánh sáng cũng ở đó. Tựa như anh đã trở thành bức tranh vĩnh hằng, dừng mãi trong tầm nhìn của cô. Sau đó anh đứng lên, tay vịn bàn, từ từ sờ soạn. Anh bỏ kính râm trên mặt xuống, từ từ nhắm hai mắt, cúi đầu hôn cô. Giản Dao chưa bao giờ cự tuyệt nụ hôn của anh, lúc này cũng vậy. Môi anh dọc theo mặt cô, nước mắt cô rơi xuống, tựa như quả bom đã chôn thật lâu, sắp nổ mạnh trong cơ thể hai người bọn họ. Nụ hôn của anh ngày càng mãnh liệt, đỡ lấy bả vai và hai tay cô, cũng càng hôn sâu hơn.

Qua một lúc lâu, môi anh mới dời đi. Giản Dao vuốt ve mắt anh, nước mắt đầy mặt.

Lúc này có người xông vào, là Phương Thanh, thấy thế anh ta hơi sững sốt, nói: “Phát hiện thi thể thứ hai, lại là sát thủ hồ điệp!”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Giản Dao không nghĩ tới lúc này lại nhận được điện thoại của Lạc Lang.

Nửa đêm sao thưa, xe cảnh sát hú còi. Bạc Cận Ngôn ngồi bên cạnh cô, cô bắt máy: “A lô, Lão Lạc?”

Phương Thanh ngồi trước lái xe cũng nghe thấy. An Nham đang ở cục giúp xử lý số liệu, trên xe chỉ có ba người bọn họ.

Bên chỗ Lạc Lang vô cùng im lặng, giống như ở nơi vừa trống trải vừa yên tĩnh. Giọng nói của anh ta dịu dàng: “Giản Dao, mấy ngày nay bọn em bận lắm sao?”

Giản Dao đáp: “Đúng thế. Vụ án đang tiến triển.”

“Vụ án hồ điệp kia rất hao tâm tốn trí sao?”

Giản Dao: “Anh cũng nghe nói tới à?”

“Đúng vậy, TV đưa tin suốt.”

“Đúng vậy.” Giản Dao thở dài, “Vừa có thêm một nạn nhân nữa.”

“Sẽ bắt được mà.” Lạc Lang dịu dàng nói.

Giản Dao nở nụ cười: “Vâng. Sao nửa đêm anh lại gọi điện đến thế, có chuyện gì sao?”

“Có thể có chuyện gì chứ, quan tâm hai người một chút thôi. Dù sao hai người tra án cũng là ngày đêm đảo lộn, nên hiện tại mới gọi đến. Nghe giọng em thì rất có tinh thần, thức đêm ít thôi, nhất là Lão Phương, nói cho anh ta thức đêm sẽ tổn hại sức khỏe đấy.”

Giản Dao nhanh chóng ngẩng đầu nói: “Lão Lạc bảo anh cũng thức đêm ít thôi, tổn hại sức khỏe.”

Phương Thanh cười đáp: “Biết rồi. Anh ta đang làm gì thế? Nửa đêm không ngủ, không cần ở bên bạn gái sao?”

Lạc Lang ở bên đầu kia cũng nghe thấy, đáp: “Mấy hôm trước mới chia tay với bạn gái rồi. Anh đang đi công tác bên ngoài, phải một thời gian nữa mới về Bắc Kinh. Đến lúc đó sẽ tìm hai người ăn cơm.”

Giản Dao: “Vâng. Đến lúc đó gặp.”

Cúp điện thoại, Phương Thanh sang sang cười nói: “Người ta 9x mà thằng cha này cũng đã được sao?”

Giản Dao mỉm cười: “Anh đoán đúng rồi.”

Phương Thanh: “Shit, chúng ta cùng khinh bỉ anh ta.”

Gió đêm khẽ thổi qua cửa sổ tiến vào, Giản Dao cười, phát hiện Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh luôn im lặng. Bởi vì vừa rồi ở văn phòng hai người đều khóc, mắt Giản Dao vẫn còn hơi đỏ. Mặc dù anh đeo kính râm, nhưng hai má cũng hơi đỏ ửng.

Giản Dao quan sát anh, nào biết anh lập tức như phát hiện ra, mở miệng hỏi: “Lạc Lang?”

“Vâng.”

Anh ngồi yên, không nói nữa. Bộ dáng kia hơi ngốc, cũng hơi lạnh lùng.

Giản Dao bỗng nhiên nhớ tới trước đó, cũng là ở trên xe, cô nhận được điện thoại của Lạc Lang, gọi một tiếng “Lạc đại ca”. Ai ngờ Bạc Cận Ngôn dường như hơi mất hứng. Cô hỏi có phải anh ghen không, anh ra sức phủ nhận. Sau đó lại dụ dỗ cô gọi anh là “Anh Cận Ngôn”...

“Em và anh ấy chỉ là bạn thôi.” Giản Dao khẽ nói.

“Anh biết.” Anh đáp, sau đó trên mặt dường như có chút ý cười.

Anh vui hay không luôn trực tiếp biểu lộ như vậy. Trong lòng Giản Dao mềm nhũn, thấp giọng nói: “Anh không ở bên em, em cũng cần phải có bạn bè.”

Anh cầm tay cô, nói: “Ừ, bên cạnh anh cũng có An Nham.”

Phương Thanh nhìn ngọn đèn trong bóng đêm phía xa, khoe miệng cong lên, trong lòng cảm thán.

Bọn họ làm hòa rồi, thật tốt.

Hai người thực sự yêu nhau có lẽ là không nở chia xa một giây phút nào.

Còn anh ta thì sao? Anh ta và công chúa của mình.

Tại sao hiện tại bọn họ không thể cùng đi chung một con đường?

Thi thể được phát hiện trong một tòa nhà bỏ hoang ven đường. Lúc này là bốn giờ sáng, suy đoán bước đầu thời gian tử vong là trong khoảng từ hai tới ba giờ sáng.

Phương Thanh đỗ xe bên lề đường, xe cảnh sát đã bao vây tòa nhà này. Giản Dao ngẩng đầu, nhìn cách đó một con phố chính là tiểu khu Nhiếp Thập Quân ở, từ nơi này thậm chí có thể nhìn thấy mái nhà của tiểu khu kia. Trước đó Bạc Cận Ngôn đã suy đoán nơi này chính là không gian hoạt động chủ yếu của hung thủ, chứ không phải công viên, quả nhiên đúng là vậy.

Bạc Cận Ngôn cũng từ trong xe đi ra, anh cảm nhận được ánh sáng và tiếng ô tô xung quanh. Lưu lượng xe cộ trên con đường này không hề nhỏ, cho dù nửa đêm cũng có xe thường xuyên chạy qua. Giản Dao nhìn thấy anh chống gậy đứng ở trên đường bộ dáng trầm tư, nhất thời lại thất thần.

“Phía trước có đèn giao thông không?” Anh hỏi,

Giản Dao đáp: “Có. Phía trước 20m. Sao anh biết?”

Anh chỉ mỉm cười, xoay người về con đường đối diện, tính băng qua đường. Sau đó chìa tay về phía cô, Giản Dao hơi giật mình, sau đó đưa tay cho anh.

Hóa ra tất cả đều không thay đổi. Đèn trắng hôm đó, lần đầu tiên anh chìa tay về phía cô.

Mấy năm sau, anh đứng trên đường, lại chìa tay ra.

Chỉ là lúc này đối thành cô đi trước, anh đi sau. Cô nắm tay anh, chậm rãi đi. Không ai biết tay anh càng nắm càng chặt, khi cô cúi đầu, nhìn thấy bóng dáng gầy gò im lặng của anh.

Trên đường ồn ào, bỗng nhiên trở nên im lặng. Phương Thanh và Thiệu Dũng ở bên đường đối diện, đều nhìn bọn họ.

“Anh nghe ra được?” Giản Dao hỏi, có liên quan đến sự tồn tại của đèn giao thông.

Khóe môi Bạc Cận Ngôn vẫn chứa ý cười: “Ừ.”

Vì thế trong lòng Giản Dao dâng lên một chút vui sướng. Cô nghĩ Bạc Cận Ngôn đã dần quen với việc không nhìn thấy, thậm chí cố gắng dùng thánh giác thay thế thị giác làm một số phán đoán. Tuy chỉ là một hành động nhỏ đơn giản, nhưng cô cảm nhận được sức sống trên người Bạc Cận Ngôn.

Anh đang hồi phục, chắc chắn tự nhiên, nắm hết tất cả mọi thứ trong tay, “kiểu cách Bạc Cận Ngôn” đang dần sống lại.

Đó là một căn phòng trống không, có lẽ được thi công vào những năm 80 của thế kỷ trước, đến nay còn chưa phá dỡ. Cánh cửa nước sơn trên tường bong ra từng mảng, rác rưởi đầy đất, cho nên chỉ có những người lang thang ở lại nơi này.

Đèn cũng đã hỏng. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đi vào cửa, tay buông lỏng ra. Cô và Phương Thanh đi đằng trước, Bạc Cận Ngôn chống gậy đi theo.

Người chết ở bên trong căn phòng kia.

Nạn nhân là một người trung niên lang thang.

Mấy chiếc đèn pin chiếu sáng, thu hút sự chú ý của mọi người, đầu tiên là hai câu tiếng Anh viết bằng sơn đỏ, sau đó là thi thể trên mặt đất.

“!” (Các người vĩnh viễn không bắt được tôi!)

“.” (Sẽ còn tiếp nữa.)

Chữ tiếng Anh viết ngang ngược, màu sơn đỏ chảy dọc theo đầu bút lông, có vẻ vô cùng dữ tợn.

Còn thi thể trên mặt đất không khác gì với Nhiếp Thập Quân. Người đàn ông lang thang gầy yếu cao 1m6, trên cổ có vết tím bầm, hai tay bị trói bằng dây thừng để lên đỉnh đầu, mắt cá chân cũng thế. Mặt đất bên dưới được dọn sạch sẽ, về một con bướm đen cánh đỏ, là bướm phượng đuôi dài

Giản Dao và Phuong Thanh gia nhập nhóm điều tra hiện trường, còn Bạc Cận Ngôn im lặng đứng trong góc phòng. Trong nháy mắt, Giản Dao ngẩng đầu, nhìn thấy anh trong lòng sợ run. Sau đó cô đi tới bên cạnh anh, thấp giọng nói: “Người chết nằm cách anh 1m5 tính từ hai bên, nằm ở bên trái...”

Bạc Cận Ngôn nói: “Tốt lắm.”

“Bức vẽ con bướm lần này tinh tế hơn. Lần trước còn hơi thô và có tí vết, lần này chính tề như in lên.”

“Cuối cùng hẳn đã hưởng thụ quá trình này.” Bạc Cận Ngôn nói, “Chữ viết trên tường...”

“Viết rất ngộáy.” Giản Dao đáp, cô xúc động kéo anh đến bên cạnh tường, sau đó nắm tay anh, đeo găng tay sờ vào chữ viết. Đọc theo đầu bút lông, chuyển động từng chút một. Quá trình này vô cùng yên tĩnh, có ánh trắng chiếu từ cửa sổ vào, còn anh cúi đầu, có thể ngửi thấy mùi thơm từ tóc cô.

Sờ xong chữ, Giản Dao quay đầu nhìn anh: “Đã rõ chưa?”

Anh đáp: “Rõ rồi.”

Giản Dao nở nụ cười một chút, lại hỏi: “Còn muốn nhìn gì nữa không?”

“Mang anh đi xem trong phòng còn trang trí thứ gì.”

Giản Dao gật đầu, lại nắm tay anh, vừa chạm vào đồ vừa nói: “Nạn nhân là người lang thang, có lẽ coi nơi này trở thành một điểm dừng chân. Trong góc tường có một đồng chai, trên mặt đất để đệm rất bần, còn có bếp than nhỏ, một cái nồi cũ...”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Điều khiến Giản Dao bối rối là cô vốn tưởng rằng hung thủ là sát thủ liên hoàn, lựa chọn nạn nhân sẽ theo quy luật, mà Nhiếp Thập Quân được hẳn lựa chọn trước đó chắc chắn có đặc điểm nào đó. Không ngờ tới nạn nhân thứ hai là một người lang thang hoàn toàn khác biệt với Nhiếp Thập Quân. Đương nhiên là trong lịch sử không phải chưa từng xuất hiện vụ án như vậy. Ở Mỹ còn có sát thủ liên hoàn săn lùng tất cả đối tượng từ già đến trẻ, nhưng như vậy muốn tìm được quy luật hành vi của hung thủ càng thêm khó khăn.

Từ hiện trường đi ra, cô thấy Bạc Cận Ngôn đứng dưới ngọn đèn đường, anh nhìn về phía đèn giao thông, về mặt lãnh đạm, không biết đang nghĩ gì.

Giản Dao đi qua.

Anh vô cùng tự nhiên kéo tay cô, ôm cô vào lòng. Giống y như xưa, vô cùng quán lấy cô, tính cách này lại chứng nào tật nấy.

“Á...” Anh còn chưa nói gì, cô đã khẽ kêu lên.

Anh cúi đầu, ánh sáng phản chiếu qua kính râm, môi khẽ cong lên.

“Anh đã biết tìm hung thủ thế nào rồi.”

Giản Dao chớp chớp mắt, mỉm cười: “Vâng.”

Nhưng câu nói tiếp theo của anh lại khiến cô không cười nổi.

“Hôm nay trước khi trời tối anh có thể phá được án, bắt được kẻ khôn vặt mà ngu xuẩn này. Ngày mai, em quay về Bắc Kinh, ở nhà chờ anh.”

Giản Dao im lặng.

Bạc Cận Ngôn dừng một chút, ngẩng đầu, mặt nghiêng sang bên, ngón tay gõ lên gậy, nói: “Còn nữa, cách Lạc Lang xa một chút.”

Hắn lại mơ thấy con bướm.

Lúc này cảnh trong mơ vô cùng chân thật, giống như nhớ tới khi mới hơn mười tuổi, hắn và nhóm bạn thân, đi lên ngọn núi kia.

Trái tim ấm áp, mập mờ, rạo rực, đứa trẻ sống ở những năm tháng non xanh nước biếc. Tâm sự của thiếu niên nào có ai biết được?

Sau đó là nụ cười ngọt ngào của cô khiến lòng người rung động.

Sau đó hắn lại mơ thấy con bướm ẩm ướt, lúc nhúc, rục rờ. Điều nói nhìn thấy bướm là nằm mộng xuân, hắn thầm chấp nhận.

Thỉnh thoảng cũng sẽ mơ thấy con bướm xơ xác, đỏ máu. Hoảng sợ, dường như có thứ gì đó chọt lóe qua trong đầu, song không thể nhớ nổi.

Đây là bí mật của hắn. Cho dù sau này đã trưởng thành, mỗi khi gặp thất bại trong tình cảm với cô, hoặc bị hãm hại trong công việc, hoặc có chuyện không hài lòng, hắn sẽ luôn mơ thấy con bướm dẫn dắt hắn bay lượn. Con bướm kia có đôi cánh sồi nổi, mang theo sự tan biến và hương vị tự do khó có thể diễn tả bằng lời.

Trong góc tối tăm, hắn cảm thấy nhất định là nó dự báo trước điều gì.

Cho nên khi hắn quyết định giết chết Nhiếp Thập Quân, ẩn tượng về con bướm này cứ thế xuất hiện trong đầu hắn.

Hắn mở mắt ra, nhìn cô ngồi bên giường, ánh mắt lo lắng.

Có cô làm bạn cũng là thu hoạch bất ngờ của hắn, nhưng hắn cũng hiểu đây là thứ mình nên có. Hắn giữ vai cô, cô dường như muốn giẫy dụa, trong mắt cô nhanh chóng hiện lên vẻ chán ghét khiến lòng hắn chột lạnh, lấy tay kéo cô qua, nói: “Tôi đã vì em giết nhiều người như vậy, em cho là còn có thể chỉ lo cho thân mình thôi sao?”

Cô đờ người.

Hắn bắt đầu hôn dọc theo mặt cô, sau đó kéo cô xuống giường.

“Không, em không đồng ý.” Làn gió khẽ thổi qua, Giản Dao lên tiếng.

Cô nhìn anh: “Em phải đợi anh cùng quay về Bắc Kinh. Anh đi mất thì em phải làm sao. Về phần Lạc Lang, nếu anh ghen thì sau này mỗi lần gặp anh ấy, anh đi cùng em là được.”

“Anh đương nhiên không ghen.” Bạc Cận Ngôn lập tức nói, “A... Anh chỉ là không quá thích anh ta thôi.”

Giản Dao cười, nói: “Vâng. Không ghen đâu.”

Lúc này ánh mặt trời đã dần nhô lên, tầng ánh sáng màu tím bao phủ mặt đất. Có chiếc xe im lặng đỗ bên đường.

Bạc Cận Ngôn nói: “Giản Dao, trong kế hoạch của anh không có em. Anh không thể bảo đảm an toàn cho em. Em có biết đây là chuyện quan trọng với anh không?”

“Từ khoảnh khắc nhìn thấy anh, em đã không muốn cho anh rời đi rồi.” Giản Dao nói, “Trong kế hoạch của anh không có em, cũng không có đôi mắt. Em có thể làm đôi mắt của anh. Còn nữa hiện tại em có thể tự bảo vệ mình. Em không cần anh bảo vệ.”

Bạc Cận Ngôn nắm gậy, giọng nói trầm khàn mà mạnh mẽ: “Nhưng anh không thể mạo hiểm như vậy.”

Giản Dao lập tức nói: “Nhưng em cũng không thể.”

Đúng lúc này, Phương Thanh đi tới, liếc nhìn về mặt của hai người bọn họ, làm như không thấy, chỉ thản nhiên nói: “Hợp.”

Giản Dao xoay người bước đi.

Bạc Cận Ngôn chậm rãi đi theo sau cô.

Đây là nơi xa lạ, Bạc Cận Ngôn hoàn toàn phải dựa vào tiếng động và chiếc gậy để phân biệt cảnh vật xung quanh, An Nham lại không ở bên cạnh, chẳng bao lâu Phương Thanh và Giản Dao đã bỏ xa anh một đoạn.

Giản Dao đi được một lúc, dừng bước, quay đầu lại nhìn anh. Anh đang dùng gậy dò đường trên đất. Cô nhìn mấy giây, lập tức quay lại, kéo tay anh. Anh ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Anh biết là em sẽ quay lại.” Giản Dao không biết nói gì, tay cũng đã bị anh giữ chặt, hai người cùng đi về phía xe cảnh sát.

Chuyện xảy ra đột ngột, không có thời gian để tìm nơi khác hợp. Mấy người im lặng đứng ngay sau xe cảnh sát, không đợi Thiệu Dũng lên tiếng. Bạc Cận Ngôn đã thần nhiên nói: “Hiện tại tôi đã có phác họa chuẩn xác về hung thủ. Hi vọng trước khi trời tối mọi người có thể bắt được hắn.”

Ngữ điệu nhanh chóng, còn mang theo chút kiêu ngạo.

Mọi người đều sững sốt, nhưng trong lòng Giản Dao lại rõ ràng. Cô biết Bạc Cận Ngôn đang tức giận nên mới như vậy, cả người giống như bức điêu khắc bằng băng. Thực ra hai năm qua sau khi hai người ở chung, dưới sự hướng dẫn từng bước của cô, anh đã chẳng còn mấy khi tức giận. Không nghĩ tới hôm nay lại bùng nổ như thế. Anh chưa bao giờ tức giận với cô, mà đành phải tức giận với chính mình.

Song mọi người lập tức bị thu hút bởi nội dung trong lời nói của Bạc Cận Ngôn.

“Chúng ta đều đã biết hung thủ là một người đàn ông, là một lính mới, điều kiện kinh tế tốt.

Hôm nay chúng ta tiến thêm một bước xác nhận, hắn thấp hơn tôi 10cm, cũng chính là trong khoảng 175cm. Đây là phán đoán từ góc độ về độ cao của chữ viết ở trên tường. Hiện trường cũng không có dấu vết có vật thể làm vật lót, cho nên hắn chỉ đứng trên mặt đất viết hai câu tiếng Anh kia.

Hắn sử dụng tiếng Anh, hơn nữa ngữ pháp chính xác, chữ viết đẹp đẽ, có lẽ là thường xuyên viết. Hắn từng được hưởng sự giáo dục tốt đẹp.

Hắn cần vận chuyển son, dây thừng các loại công cụ, hơn nữa điều kiện kinh tế tốt, cho nên hắn chắc chắn có một chiếc xe. Cửa khu nhà này không có camera, nhưng mọi người có thể tìm chiếc xe này thông qua camera ở đèn giao thông vào lúc trước và sau khi nạn nhân tử vong, cũng tức là từ trong khoảng 1 rưỡi đến 3 rưỡi sáng. Đây là một chiếc xe con có giá cả trung bình.

Tòa nhà bỏ hoang này cùng với người đàn ông lang thang trong phòng đã ở đây một thời gian nên hắn mới chú ý tới. Bởi vì nguyên nhân nào đó hắn thường xuyên đi qua con đường này. Cho nên mới chú ý tới người đàn ông lang thang, quan sát thói quen cuộc sống của ông ta, đưa vào danh sách săn người của hắn, nhưng hắn cũng không phải ở gần đây. Bởi vì với tính cách cẩn thận của hắn, hắn sẽ không rời nhà quá xa, sẽ gây án ở nơi quen thuộc, nhưng tuyệt đối không ở trong bán kính 1 km. Thứ vị nhất là chúng ta có thể phát hiện ra địa điểm này cùng với công viên đều nằm một hướng. Còn nhà của Nhiếp Thập Quân lại nằm ở vị trí trung tâm giữa hai địa điểm này. Tôi không thể khẳng định nó có ý nghĩa gì, nhưng khu vực này vô cùng quan trọng trong bản đồ tâm lý của hắn.”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Bạc Cận Ngôn lại nói: “Tìm ngoài bán kính 1 km, tiểu khu có căn hộ tốt nhất trong vòng bán kính 5km. Tôi đã điều tra qua, trong thành phố nhỏ này những tòa nhà như vậy không hề nhiều. Nơi thỏa mãn điều kiện địa lý chỉ có một gọi là “Giai Mỹ Danh Uyển”. Hung thủ của chúng ta sẽ sống ở đó.

Cho nên điều tra tất cả những chiếc xe đi qua con đường này từ 1 rưỡi đến 3 rưỡi sáng. Chủ xe cao 1m75, ở tại Giai Mỹ Danh Uyển. Ít nhất là có bằng trên đại học trở lên, có công việc tốt. Khi mọi người tìm được, hắn sẽ mặc áo phông hoặc polo, giao tiếp chín chắn, hơn nữa sẽ không quá kích động với việc mình phạm tội mà sẽ thể thốt phủ nhận.

Ngoài ra còn có một gợi ý giúp mọi người tìm được hắn. Trong vụ án đầu tiên, hắn thể hiện đặc điểm dịu dàng tinh tế, hiện trường cũng sạch sẽ, nhưng sau này hắn không chỉ để lại chữ viết, mà còn khiêu khích cảnh sát. Tôi đoán hắn nhất định đã bị kích thích nào đó. Hành vi lục soát ngày hôm qua của cảnh sát đã chọc giận hắn. Cho nên hắn mới bất thường như vậy, trong những người mọi người đã điều tra ngày hôm qua hoặc là người mà mọi người sắp xếp điều tra ở ngay bên cạnh hắn, cho nên mới khiến tâm trạng hắn bất ổn định đến thế. Hay nói cách khác mọi người đã chạm vào người và chuyện mà hắn đề ý nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74

Tiến hành truy lùng toàn diện.

Trời hừng những tia nắng sớm, Giản Dao trở lại văn phòng, sắp xếp lại một ít tài liệu trong tay, nhưng chỉ cảm thấy thấp thỏm nóng nẩy, khó giữ được sự bình tĩnh.

Một lát sau, có người đi vào. Anh cầm nắm đầm cửa, còn khóa lại vô cùng chính xác. Nhóm cảnh sát bên ngoài không ngừng đi lại, trong phòng lại im lặng giống như một thế giới khác.

Cô đứng im không nhúc nhích, cho đến khi Bạc Cận Ngôn ôm lấy cô từ phía sau.

Cô vùng ra, đi sang bên cạnh.

Có lẽ anh ngửi được mùi của cô, càng ôm cô chặt hơn. Cúi đầu đặt lên vai cô, bộ dáng ý lại, giọng nói bình tĩnh: “Giản Dao, em phải tin tưởng sự lựa chọn của anh là lí trí nhất.”

Trước kia vào những lúc thế này, Giản Dao sẽ luôn nghe lời anh, song sau khi gặp lại, anh phát hiện không còn giống thế nữa. Cô gái trong lòng vô cùng im lặng để cho anh ôm, sau đó lên tiếng, giọng nói cũng rất khê. Dù rằng giọng nói của cô vẫn dịu dàng êm tai như bản nhạc violin.

“Cận Ngôn. Anh luôn phải bảo vệ em, đặt em ở một nơi an toàn, kín kẽ che chở, sau đó để mình đi đối mặt với nguy hiểm chết người, hết tên biến thái hoa tươi rồi lại đến sát thủ mặt nạ. Em yêu anh như vậy, sâu thẳm trong đáy lòng tôn sùng một người đàn ông đến thế. Không có ai tốt đẹp, thuần khiết, ngay thẳng, linh hồn cao quý hơn so với anh.

Thế nhưng em cũng muốn làm điểm tựa của anh. Chim nhỏ không thể đứng bên cạnh anh, chỉ có chim ưng mới làm được. Em không cần làm người đứng phía sau anh, mà muốn làm người đứng bên cạnh anh. Em muốn giống anh dũng cảm quên mình, hơn nữa có năng lực để làm được như vậy.”

Tìm Bạc Cận Ngôn giống như được dòng nước xiết cuốn quanh. Giọng nói của cô giống như ánh sáng đột nhiên chiếu lên mặt nước, không chỉ ấm áp mà nước cũng nóng lên. Anh “chặc” một tiếng, chạm vào tay cô, cầm tay cô, nói: “Ai bảo em không phải chim ưng chứ? Từ lần đầu tiên mắt anh nhìn thấy em thì em đã là cô chim ưng nhỏ trong lòng anh rồi.”

Khỏe miệng Giản Dao khê cong lên, ánh mắt chân thành mà thương tiếc. Hai tay cô giữ lấy mặt anh, nói với anh qua đôi kính râm: “Cận Ngôn, anh phải biết rằng thực ra mọi người đều biết chuyện kia chưa bao giờ là lỗi của anh. Anh đã hoàn thành trách nhiệm của mình rất tốt, anh đã làm được tốt nhất rồi. Trong hoàn cảnh không thuận lợi như vậy, anh thậm chí còn tiêu diệt được lực lượng chính của bọn chúng, cứu em ra. Không có ai lợi hại, tài giỏi hơn anh. Chẳng qua điều đáng tiếc là... Từ Ngộ, nhưng anh ấy đã bị sát hại trước khi chuyện đó xảy ra rồi. Anh không cần phải trách cứ bản thân, không phải lỗi của anh. Chưa bao giờ là lỗi của anh hết. Anh phải trở về, toàn bộ con người anh đều phải trở về. Anh không được đi nữa, không được phép một mình mạo hiểm. Em không cho phép anh làm như vậy, em nghĩ nếu Từ Ngộ ở trên trời có linh cũng sẽ không cho phép anh làm như vậy.

Em biết anh vốn lãnh đạm, nhưng trên đời này anh có thể lãnh đạm với bất cứ ai ngoại trừ em. Bởi vì em không phải là bạn của anh, cũng không phải nạn nhân của anh. Em là vợ của anh, là người vợ duy nhất trên đời này của anh. Em yêu anh giống như anh yêu em. Anh có thể đi bảo vệ toàn bộ thế giới, nhưng em phải bảo vệ anh. Từ nay về sau, năm năm tháng tháng, ngày ngày đêm đêm, em sẽ không rời khỏi anh. Một năm qua đã là giới hạn của em rồi. em muốn bao dung anh, cho anh không gian, ai ngờ hóa ra không có ngày nào em không ngừng nhớ đến anh, đau lòng vì anh. Cả em và Phó Từ Ngộ đều không ở bên anh, mắt anh không nhìn thấy, anh tan nát cõi lòng thành như vậy, rốt cuộc anh đã phải kiên cường đến thế nào? Em không bao giờ muốn sống như vậy nữa. Cận Ngôn à, anh phải biết rằng Giản Dao có thể chết vì anh.”

Sắc mặt Bạc Cận Ngôn tái nhợt, đứng yên không nhúc nhích. Đời này lần đầu tiên thiên tài hùng biện lời nói cay độc mất đi khả năng ngôn ngữ.

Giản Dao nhìn bộ dáng của anh, trong lòng cũng vô cùng khổ sở. Cô khê nói: “Em đi ra ngoài trước.” Bỏ hồ sơ xuống, kéo cửa đi ra ngoài.

“Giản Dao.” Anh bỗng nhiên lên tiếng, “Anh càng ngày càng yêu em hơn.”

Đối mặt với lời bày tỏ bất thành linh của anh, tìm Giản Dao như bị một con thủy triều đập vào. Cô khê nói: “Cận Ngôn, em cũng vậy.”

Có mấy cây trong sân dưới nhà, có lẽ là cây do cục trồng, bộ dáng rần rờ thưa thớt hơn so với nơi khác. Giản Dao đứng một lát, cảm giác tâm trạng dần bình tĩnh trở lại. Lúc này cô mới thấy một tổ khác đã trở lại, đúng là tổ đi sâu điều tra về nạn nhân đầu tiên Nhiếp Thập Quân.

Giản Dao hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Tuy thoạt nhìn trước mắt hung thủ là sát thủ liên hoàn ngẫu nhiên, khó có thể nắm bắt quy luật, liên hệ với Nhiếp Thập Quân dường như không hề rõ ràng.

Hai cảnh sát liếc nhau, một người trong đó nói: “Không điều tra được gì khi Nhiếp Thập Quân học đại học, nhưng trung học... Có người nói cô ta có quan hệ rất thân thiết, gần gũi với một bạn học.”

Giản Dao còn chưa kịp có ý kiến thì người còn lại đã nói: “Là bạn học nữ. Nói là sau khi tốt nghiệp trung học hai người thi một nam một bắc, cô bạn học kia còn âm ỉ đòi muốn sống muốn chết. Sau đó cha mẹ cô gái đó cảm thấy mất mặt, nên cả nhà đều chuyển đi.”

Hai người cảnh sát lên lầu báo cáo tình huống.

Nhiếp Thập Quân là đồng tính sao?

Như vậy có thể giải thích được rất nhiều chuyện. Ví dụ như tại sao cô ta mua nhiều đồ hàng hiệu nhưng không thấy sử dụng. Là để tặng cho người yêu của cô ta sao?

Song hỏi xung quanh một vòng cô ta đều nói không biết tặng cho ai.

Vậy người có khả năng lớn nhất là ai đây? Có thể khiến cho Nhiếp Thập Quân tiêu nhiều tiền lấy lòng như vậy?

Là ai đang nói dối?

Trong lòng Giản Dao bỗng nhiên hơi chấn động, bởi vì cô nhớ tới một câu Bạc Cận Ngôn từng nói: rất có thể hắn ở trong những người đã sắp xếp điều tra ngày hôm qua, hoặc là người bên cạnh mọi người sắp xếp điều tra, cho nên mới kích thích hắn lại gây ra án mạng.

Tìm Giản Dao đáp nhanh, suy nghĩ một lát, xoay người đi vào phòng thẩm vấn, hỏi một cảnh sát: “Địa chỉ nhà của Phùng Duyệt Hề là bao nhiêu?”

Lần đầu tiên đến cục, Phùng Duyệt Hề đã nhắc tới bởi vì vụ án quá dọa người, cô ta tạm thời không ở nhà mà chuyển đến nhà bạn. Còn lần đầu tiên cảnh sát lục soát đồ đạc của cô ta và Nhiep Thập Quân là ở nhà, chứ chưa từng lục soát nhà “bạn” cô ta.

Bởi vì là người có liên quan mật thiết đến vụ án cho nên địa chỉ và hành tung hiện tại của Phùng Duyệt Hề đều được báo cáo ngay lập tức. Người cảnh sát kia tìm kiếm một lúc, nói: “Phòng 302, tầng 3, tòa 2, khu Tân Thôn, đường Uyên Bác.”

Giản Dao cũng không quá rành về hoàn cảnh địa lí thành phố Tuân, nhìn vào bản đồ, để cho người cảnh sát chỉ mới có chút nhận thức, hình như cách cũng không xa. Vì thế cô xoay người đi ra ngoài.

Giản Dao đứng ở cửa cục, gọi điện cho Phương Thanh: “Em đến chỗ ở hiện tại của Phùng Duyệt Hề.”

Phương Thanh đang kiểm tra một đồng hồ tình nghi với cảnh sát ở cục, nghe vậy “Ừ” một tiếng, định nói thêm hai câu, Giản Dao đã cúp máy. Vì thế Phương Thanh không quá để tâm, tiếp tục làm việc.

Giản Dao đứng dưới ánh nắng vàng nhạt, lặng lẽ chờ taxi.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Giản Dao biết hiện tại cô đi một mình e là có nguy hiểm; cô biết sự thật đã ở ngay phía trước chỉ cần giơ tay ra là chạm vào, nhưng khi cô nhớ tới dáng vẻ Bạc Cận Ngôn đứng ở đó nói yêu thương cô, nhớ tới tối qua anh buống bình ép cô phải về Bắc Kinh trước, trong lồng ngực cô lại dâng lên sự lạnh lẽo và đau đớn, thúc giục cô phải đi làm một số chuyện dừng cảm.

Cô muốn cho anh nhìn thấy, hiện tại Giản Dao cô đã làm được chuyện mình muốn làm.

“Tìm được kẻ tình nghi rồi!”

Trong văn phòng trống trải, vang lên giọng nói lãnh đạm lại có lực của An Nham.

Tất cả bọn Phương Thanh đều vây quanh, chỉ có mình Bạc Cận Ngôn đứng trước cửa sổ. Ở trong lòng anh tìm được kẻ tình nghi chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Bởi vì đối với việc không quen thuộc thành phố Tuân, tốc độ của An Nham đã coi như chậm rồi.

Chỉ là Giản Dao đi xuống dưới một chuyến còn chưa đi lên. Anh biết tính cách cô rất tốt, hiếm khi tức giận, cảm xúc vô cùng kích động, nhưng vừa rồi lời nói của cô đã thực sự đánh trúng và làm hòa tan trái tim đàn ông. Sau đó một mình cô né tránh đi.

Cô gái dịu dàng, ngay cả tức giận cũng im lặng mà giữ khoảng cách.

Bạc Cận Ngôn chạm vào chiếc nhẫn trong túi, kim cương lạnh lẽo, góc cạnh nho nhỏ. Từ sau khi rời khỏi cô, anh vẫn chưa từng đeo lại, chỉ mang theo bên người. Sợ không cẩn thận làm rơi, cũng sợ chạm vào, sợ đeo nhẫn sẽ nhớ nhưng, khó có thể rời đi.

Hiện tại anh lấy nhẫn ra, đeo lên ngón áp út, sau đó bỏ tay xuống.

Lát nữa muốn cho cô nhìn thấy, cô sẽ không còn tức giận nữa. Nghĩ đến đây, lồng ngực Bạc Cận Ngôn nóng lên.

“Toyota màu đen, có giá 20-30 vạn trên thị trường. 3:05 phút đêm qua đã chạy trên giao lộ.” An Nham nhanh chóng nói, “Chủ xe tên là Thạch Bằng, 28 tuổi, người Lịch Huyện, là một kỹ sư kỹ thuật của công ty lắp xe. Chiều cao 176 cm, sống ở Giai Danh Mỹ Uyển.”

Bạc Cận Ngôn khẽ cười lạnh nói: “Động tác phải nhanh. Hiện tại thời gian hấn tiến hành vụ án thứ hai không còn dài, để hấn lại tiếp tục tính gây án. Cho nên tất cả công cụ và chứng cứ gây án có thể còn ở trong nhà hoặc xe hấn.”

Thiệu Dũng: “Xuất phát! Bắt người!”

“Đợi đã!” Một người cảnh sát đột nhiên lên tiếng, “Hình như tôi đã từng thấy chiếc xe này ở chỗ nào rồi!” Tất cả mọi người nhìn anh ta, anh ta cố gắng suy nghĩ một chút, vỗ đầu nói: “Bãi đỗ xe! Ba ngày trước, chính là bãi đỗ xe của chúng ta! Chính là bạn của Phùng Duyệt Hề, lái xe tới đón cô ta! Toyota màu đen, biển số xe chính là nó!”

Phương Thanh, An Nham ở bên trong, tất cả nhóm cảnh sát đều chuẩn bị lên đường. Bạc Cận Ngôn cũng mặc áo khoác vào, đi ra ngoài với nhóm cảnh sát. Chắc, sao chuyện lại thú vị thế này? Đi một vòng lại trở về nơi bắt đầu. Tội ác to lớn nhưng cũng chỉ là thứ nhỏ bé trước sự thật.

Bạc Cận Ngôn lại lấy di động ra, gọi cho Giản Dao, nhưng vẫn không có người bắt máy.

Khi tức giận Giản Dao không nhận điện thoại của anh tức là có chuyện rồi. Bạc Cận Ngôn cắt điện thoại, nghĩ thầm thế cũng tốt, chờ bắt được hung thủ, sự tức giận của cô cũng đã tiêu tan. Anh thậm chí còn đưa ra một kết luận mà mình cảm thấy sâu sắc: hiện tại tính cách của Giản Dao rất mạnh mẽ, không thể tùy tiện dễ dàng được...

Danh Giai Mỹ Uyên nằm cách phía đông công viên Vọng Giang 4 km, cách nhà Nhiếp Thập Quân chưa đến 3 km. Đương nhiên nó không phải là nơi ở duy nhất trong phạm vi này, xung quanh còn có một ít tiểu khu cũ mới, tiểu khu Vọng Giang, khu tập thể dành cho giáo viên, Uyên Bác Lộ Tân Thôn... Nhưng Bạc Cận Ngôn suy đoán đây là nơi duy nhất hung thủ có thể ở lại, đơn giản là từ chất lượng, mức độ và khí chất, nơi này phù hợp với sở thích của hung thủ nhất. Còn trên thực tế, đây đã nằm trong điều Bạc Cận Ngôn dự đoán từ trước.

Nhóm cảnh sát nhanh chóng đến tòa nhà mục tiêu. Bởi vì không muốn làm kinh động đến nhiều người, nên nhóm cảnh sát đều mặc thường phục, sau đó để mấy người không chế thang máy và cửa ra vào, những người khác nối đuôi nhau đi vào, nhanh chóng bao vây tầng trệt.

Trên đường, An Nham còn không ngừng tìm kiếm tư liệu có liên quan đến kẻ tình nghi, truyền lại cho đám Bạc Cận Ngôn.

“Thạch Bằng chỉ có bằng trung học, không thi đại học, điều này trái ngược với kết quả suy luận của anh.” An Nham nói, “Hắn lặn lội ở nhà hai năm, sau đó đi học nghề. Hắn rất am hiểu công việc kỹ thuật, sau khi tốt nghiệp vào làm trong công ty lớp xe.

Đã có kinh nghiệm 5, 6 năm, từ một công nhân kỹ thuật bình thường được thăng chức lên làm kỹ sư. Tôi xâm nhập vào cơ sở dữ liệu bên trong của công ty, thành tích hàng năm của hắn được đánh giá là xuất sắc hoặc tốt, nhận xét của cấp trên “Thái độ làm người nhiệt tình, chăm chỉ. Tuy tính cách khá nóng nảy, nhưng nhân duyên rất tốt...”

Bạc Cận Ngôn hơi ngó ra.

Lúc này nhóm cảnh sát đã gõ cửa nhà Thạch Bằng, một người đàn ông còn đang ngái ngủ, mặc quần đùi, nhô đầu ra. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Phương Thanh và một cảnh sát khác xông vào, khống chế anh ta dưới đất. Các cảnh sát khác nhanh chóng tiến vào, bao vây cả căn hộ.

Thạch Bằng thể trạng cao lớn, mày rậm mắt to, làn da ngăm đen, toàn thân đều lộ ra việc đặc trưng của công nhân kỹ thuật, thô lỗ thận trọng. Cả người anh ta đang mơ màng, kinh ngạc tức giận bị ép trên mặt đất hét lên: “Các người là ai? Muốn gì?”

Phương Thanh đưa thẻ ra: “Cảnh sát! Thành thật một chút!”

Thạch Bằng choáng váng, ra sức giãy dụa: “Cảnh sát? Tôi không phải tội phạm! Cảnh sát có thể tùy tiện bắt người à!”

Nhóm cảnh sát đã nhanh chóng lục soát một vòng, nhưng không phát hiện được gì. Phương Thanh cười lạnh hỏi: “Chìa khóa xe đâu? Chiếc Toyota màu đen, biển số xe Tuần a67gt3!”

Thạch Bằng bị đặt lên cửa, mắt tròn to, trì hoãn một lúc mới đáp: “Chìa khóa xe không có ở chỗ tôi. Mấy ngày nay tôi ở trong nhà máy, chìa khóa xe ở chỗ bạn, nhờ cậu ấy mang đến cửa hàng 4S bảo dưỡng.”

Phương Thanh và mấy cảnh sát khác đều sững sờ.

Trong thời gian bọn họ giao chiến ngắn ngủi, Bạc Cận Ngôn cũng để cho An Nham dẫn mình nhanh chóng dạo quanh căn hộ một vòng, hơn nữa thấp giọng nói cho anh mọi đặc điểm.

“Trong phòng rất lộn xộn, để một ít mì ăn liền và hộp thức ăn nhanh. Không có sách, chỉ có một ít tạp chí ô tô... Quần áo phần lớn là áo phông quần bò, đồ dùng trong nhà là gỗ lim màu đỏ, cạnh bàn đã bị mẻ mà chưa sửa...”

Bạc Cận Ngôn xoay người ra khỏi phòng, vội vàng hỏi: “Bạn anh cũng ở tiểu khu này?”

Đám cảnh sát không hiểu gì, Thạch Bằng nhìn bộ dáng của Bạc Cận Ngôn, cũng sững sờ, đáp: “... Vâng!”

Bạc Cận Ngôn nói vô cùng nhanh: “Chiều cao 175 cm? Bằng nghiên cứu sinh? Đi chiếc xe còn tốt hơn anh?”

“... Phải chính là người đó... Sao anh biết?”

“Hắn cũng là người bạn vô cùng thân với Phùng Duyệt Hề?”

“... Phải, ba chúng tôi cùng nhau trưởng thành.”

Về mặt người cảnh sát bên cạnh khẽ biến đổi, nói khẽ với Phương Thanh: “Đúng rồi, tôi đã nhớ ra, có hai người đàn ông trong chiếc xe đến đón Phùng Duyệt Hề ngày hôm đó.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Khi Giản Dao gõ cửa phòng 302, tầng 3, tòa nhà 2, khu Uyên Bác Lộ Tân Thôn, trên mặt Phùng Duyệt Hề hiện lên chút bối rối.

Giản Dao cười: “Chắc cô vẫn còn nhớ tôi chứ? Tôi là cảnh sát tham gia điều tra vụ án lần này của Nhiếp Thập Quân. Đột nhiên nhớ tới có chút vấn đề, cần hỏi lại cô.”

Có lẽ là bởi vì cô đột nhiên tới, Phùng Duyệt Hề hoảng hốt, lại không có cách từ chối cho cô đi vào. Chờ cô đã ngồi xuống sofa, Phùng Duyệt Hề mới cảm thấy run sợ, tim như treo trên một sợi dây. Khi Phùng Duyệt Hề rót xong nước nhìn về phía Giản Dao lại phát hiện vẻ mặt cô bình thản thân thiết, dường như chưa phát hiện ra điều gì, khiến cho Phùng Duyệt Hề thoáng thả lỏng.

Giản Dao nhận lấy nước do cô ta rót, nhưng hoàn toàn không tính uống. Khi đặt ở trong tay, mượn cơ hội quan sát trang trí trong căn phòng. Đây là căn hộ một tầng, diện tích không lớn, nhưng rộng rãi sáng sủa. Trang hoàng rất mới mẻ, tinh tế, phù hợp với thẩm mỹ của một cô gái như Phùng Duyệt Hề. Còn có một đồng vali chất ở góc phòng khách, chứng tỏ chủ nhân vừa chuyển đến đây không lâu, còn chưa kịp sắp xếp xong.

“Đây là căn hộ của người bạn mà cô nói?” Giản Dao hỏi.

“À, không.” Phùng Duyệt Hề đáp, “Bởi vì tôi không tính quay về, nên anh ta giúp tôi thuê căn phòng này.”

Trong lúc đó Giản Dao nhìn thoáng qua cảnh sắc ngoài cửa sổ, cũng ngẩn ra.

Phong cách kiến trúc hiện đại màu trắng xám mới tinh, trong đó có một mái nhà, đặt một tấm bảng lớn: Danh Giai Mỹ Uyển.

Dường như chỉ cách một con đường.

Hoàng hôn dần buông xuống, hai người phụ nữ ngồi đối diện đều có vẻ vô cùng yên tĩnh. Giản Dao nhìn thoáng qua cổ tay Phùng Duyệt Hề, đeo chiếc vòng “Pandora” hàng hiệu, hai lần trước khi đi xét hỏi, cô ta đều không đeo. Ở trên bàn của cô ta, có để một chiếc túi Gucci. Cách cửa không xa có giá giày, có để mấy đôi giày. Giản Dao sắc bén, liếc qua logo trên giày.

“Cô biết đúng không?” Giản Dao đột nhiên hỏi.

Về mặt Phùng Duyệt Hề hoang mang.

“Cô ta chính là người đó.”

Rõ ràng phản ứng của Phùng Duyệt Hề không linh hoạt và có sự chuẩn bị bằng hai lần trước, trong lúc đó sắc mặt cô ta biến đổi, nhưng cũng phản ứng rất nhanh, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, môi giật giật, nói: “Tôi không rõ cô đang nói gì.”

“Cô ta yêu cô.” Giản Dao im lặng vuốt ve ngón tay, “Cô ta cũng là một trong những người yêu của cô.”

Phùng Duyệt Hề như bị sét đánh sắc mặt trắng bệch. Trong phút chốc trong đầu hiện lên rất nhiều chuyện, mỗi cái nhăn mày mỉm cười của Nhiếp Thập Quân, ánh mắt sâu xa nhìn cô ta, có một lần cô ta nắm tay bị Phùng Duyệt Hề bỏ ra, nắm lại vẫn bị bỏ ra... cùng với ảnh chụp lạnh như băng khi cô ta nằm giữa bức vẽ con bướm.

Con người không phải cây cỏ. Thấy cô ta cuối cùng cũng chìm đắm vào cảm xúc, Giản Dao tiếp tục công kích vào tâm trạng của cô ta: “Ngay từ đầu, chúng tôi không tìm thấy động cơ giết người, cũng tưởng rằng do sát thủ liên hoàn gây ra, nhưng hiện tại đã có động cơ rồi. Là vì tình yêu.”

Phùng Duyệt Hề như thể lúc này mới bừng tỉnh, nhưng đã chậm rồi, vừa rồi tất cả tâm trạng đã biểu lộ hết trên mặt. Ánh mắt của cô ta do dự một lúc, không nói nên lời.

Giọng nói của Giản Dao bình tĩnh mà uy nghiêm: “Chúng tôi đã điều tra chuyện quá khứ của Nhiếp Thập Quân, xác nhận cô ta đồng tình luyến ái, nhưng tại sao trước đó cô lại giấu diếm cảnh sát?”

“Tôi không có giấu diếm!” Theo phản xạ Phùng Duyệt Hề phản bác lại, “Tôi chỉ là...” Cô ta cúi đầu: “Tôi chỉ sợ phiền toái, mang lại phiền toái không cần thiết cho tôi. Tôi không biết nó có liên quan đến vụ án các người điều tra. Hơn nữa cô ta đồng tình luyến ái chứ tôi không phải. Tôi không có chấp nhận cô ta. Sau đó cô ta thật sự... hơi bệnh hoạn.”

Giản Dao im lặng một lát. Trực giác nói cho cô biết đã cách chân tướng rất gần rồi. Sự phản bác của Phùng Duyệt Hề yếu ớt vô lực như thế, hơn nữa đã vô tình tiết lộ chân tướng, không còn nghi ngờ gì nữa đây chính là đột phá động cơ phạm tội. Cô chạm vào di động trong túi, định gọi điện thoại, “Cạch” một tiếng vang lên, cửa phòng khách bị mở ra, có người đi vào.

Phùng Duyệt Hề gần như lập tức đứng lên, tựa như bắt được cây rom cứu mạng cuối cùng.

“Trần Cẩm.” Cô ta kêu lên, “Anh về rồi à? Cảnh sát đến đây.”

Người đàn ông ở cửa ngẩng đầu.

Giản Dao cũng nhìn chăm chăm gã.

Đó là một người đàn ông hai bảy, hai tám tuổi, chiều cao hơn một mét bảy, mặc áo polo, quần dài màu đen, cho dù là tóc, quần áo, hay giày da đều rất sạch sẽ. Mặt khá nhỏ, nhưng đáng người rắn chắc. Đôi mắt đen như mực, ánh mắt có quầng thâm.

Giản Dao im lặng một lúc, mỉm cười: “Xin chào, Trần Cần... phải không? Tôi là cảnh sát Giản Dao, có chút manh mối cần xác nhận với Phùng Duyệt Hề, quý rầy hai người rồi.”

Phùng Duyệt Hề đứng quay lưng về phía Giản Dao, cho nên Giản Dao không nhìn thấy ánh mắt của cô ta, nhưng Trần Cần thấy được. Gã nhìn chăm chăm mấy giây, mới dời mắt, nhìn Giản Dao, khách sáo mỉm cười: “Đồng chí cảnh sát khách sáo rồi! Phối hợp điều tra với các cô là trách nhiệm chúng tôi phải làm mà.” Sau đó sờ mu bàn tay Phùng Duyệt Hề: “Cũng không biết đi pha chén trà cho cảnh sát, mau đi.” Phùng Duyệt Hề lập tức tránh vào nhà bếp, chỉ còn hai người bọn họ ngồi ở phòng khách.

Giản Dao ôn hòa hỏi: “Lái xe tới đây?”

Trần Cần không dự đoán được cô lại hỏi điều này, hơi ngó ra một chút mới đáp: “Không cần lái xe, tôi ở ngay tiểu khu bên cạnh.”

Giản Dao mỉm cười.

Phùng Duyệt Hề bùng hai chén trà ra, Trần Cần cầm lấy một chén, cúi đầu thổi, nhấp một ngụm, đề lên bàn hỏi: “Chuyện cô muốn hỏi Duyệt Hề đã rõ ràng rồi chứ?”

Phùng Duyệt Hề ngồi bên cạnh gã, sắc mặt đỏ lên.

Về mặt Giản Dao không thay đổi: “Hỏi rõ rồi.”

Ba người đều im lặng một lát. Nắng chiều vàng óng xuyên qua cửa sổ chiếu vào căn phòng yên tĩnh, Trần Cần suy nghĩ một chút, nói: “Thực ra tôi cũng có manh mối muốn báo cáo cho các cô, nhưng... vẫn không hạ được quyết tâm.”

Về mặt Phùng Duyệt Hề hoảng hốt.

Giản Dao nhìn theo gã: “Manh mối gì?”

Trần Cần liếc Phùng Duyệt Hề: “Duyệt Hề, em tránh vào trong một chút, vào bếp nấu nướng đi.” Hắn nói đoạn cuối hơi chậm, Phùng Duyệt Hề hơi hoảng, đứng lên: “Vâng.”

Trần Cần tháo cà vạt để xuống sô pha, hai tay đan vào nhau, dường như vẫn đang hơi đấu tranh: “Tôi nghi ngờ một người là hung thủ giết chết Nhiếp Thập Quân.”

“Ai?”

Trần Cần ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt chắc chắn: “Bạn của chúng tôi, Thạch Bằng.” Thấy Giản Dao lộ ra vẻ nghi hoặc, gã tiếp tục thấp giọng giải thích: “Tôi, A Bằng và Duyệt Hề trưởng thành cùng nhau. A Bằng vẫn luôn thích Duyệt Hề, nhưng việc Duyệt Hề ở chung với Nhiếp Thập Quân dường như cản trở sự theo đuổi của cậu ta dành cho cô ấy. A Bằng không ngừng nói với tôi, Nhiếp Thập Quân thực phiền phức. Sau đó hai chúng tôi mới biết được giới tính của Nhiếp Thập Quân không bình thường. Tôi khuyên Duyệt Hề đừng lui tới với Nhiếp Thập Quân, nhưng Duyệt Hề mềm lòng, bạn bè nhiều năm, mãi không hạ được quyết tâm. Nhiếp Thập Quân càng quấy lấy lợi hại hơn, tôi thì không sao, nhưng tính cách A Bằng từ xưa đến nay vốn nóng nảy, ở nhà mấy cũng thường xuyên đánh nhau, từng nói nhất định phải tìm cơ hội giết chết Nhiếp Thập Quân... Hồi đầu tôi không để ý, nhưng sau khi Nhiếp Thập Quân chết, tôi nghĩ đến việc A Bằng nói mấy đêm đều có việc, tự mình lái xe ra ngoài. Hơn nữa khi chúng tôi nhắc tới chuyện Nhiếp Thập Quân chết, cậu ta dường như rất vui vẻ...”

Đôi mắt gã đen kịt nhìn Giản Dao, giọng nói trầm thấp dồn dập, giống như thực sự đang công bố một bí mật lớn kinh thiên động địa với cô. Giản Dao nghe thấy cũng hơi giật mình, mơ hồ nhớ tới trong chiếc xe đêm đó đưa Phùng Duyệt Hề đến cục thực sự có hai người đàn ông, còn có một người khác nữa.

Thấy cô luôn im lặng, Trần Cần hơi nhú mày, nói: “Hơn nữa... tôi bất ngờ phát hiện ra thứ này ở nhà A Bằng nên lên cầm về. Có thể là chứng cứ để chứng minh hung thủ chính là Thạch Bằng.”

Điều này khiến về mặt Giản Dao hơi biến đổi: “Thứ gì vậy?”

Trần Cần nhìn cô không chớp mắt: “Ở trong ngăn kéo phòng ngủ, để tôi dẫn cô đi xem.”

Giản Dao đáp: “Được.”

Cửa phòng ngủ ngay phía sau ghế sô pha, hai người đứng lên, Giản Dao nhìn căn phòng ngủ im lặng, Trần Cần đứng lên, đi đến phía sau cô.

“Ở nơi nào?” Giản Dao hỏi.

“Ồ ngay tù đầu giường bên phải.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Cùng lúc đó, cảnh sát bắt ngờ tiến vào gần đó, giữa tiểu khu Giai Mỹ Danh Uyển, nhà Trần Cẩn.

Nhưng lúc này Trần Cẩn không có ở nhà.

Bạc Cận Ngôn đứng giữa phòng khách, nghe An Nham miêu tả tình hình căn hộ. An Nham miêu tả rất ầu, khác hoàn toàn với sự giải thích và quan sát cẩn thận của Giản Dao, giọng nói cũng không dễ nghe, nhưng đối với Bạc Cận Ngôn mà nói có còn hơn không.

Đây là một căn hộ được trang trí cầu kì. Phong cách Bắc Âu đơn giản, đồ dùng trong nhà toàn thứ tốt, sạch sẽ, trong thư phòng toàn là sách chuyên ngành liên quan đến tài chính kinh tế. Trong tủ là quần áo Trung Tây kết hợp, giày da, ngay cả đồ lót đều được giặt sạch gấp gọn gàng.

Trên đầu giường phòng ngủ có một bức tranh trừu tượng hình con bướm. Nét vẽ lộn xộn điểm lệ, có lẽ là của họa sĩ vô danh.

Có một ngăn tủ khóa lại, cánh sát lục soát ra được dây thừng, thuốc màu, quần áo màu đen, trên quần áo có vết máu. Còn có một chiếc di động, bên trong lưu lại ảnh chụp hiện trường từ vọng của Nhiếp Thập Quân và người đàn ông lang thang. Nhiếp Thập Quân chỉ có mười bức ảnh, còn người đàn ông lang thang có lẽ bởi vì đầy đủ thời gian có hơn trăm tấm, góc độ khác nhau.

Đối với phát hiện này, Bạc Cận Ngôn chậm rãi nói với An Nham: “Cậu có phát hiện không, tôi giống như đứng trước mặt hấn, vẽ ra bức tranh về hấn, giống như tận mắt nhìn thấy.”

An Nham: “... Đúng thật.”

Bạc Cận Ngôn thân nhiên cười.

An Nham cũng vậy. Người này từ xưa đến nay đã rất đáng ghét, từ sau khi Giản Dao đến càng bộc lộ rõ ràng hơn. Nếu là một năm trước thỉnh thoảng còn kiềm chế mình giả vờ thâm trầm nội liễm. An Nham cảm thấy như vậy rất tốt.

Nhóm cảnh sát nhìn thấy tất cả mọi thứ, tâm trạng phấn chấn hẳn lên. Thiệu Dũng sau khi nhận được tin tức, xin chỉ thị cấp trên, lập tức truy nã Trần Cẩn toàn thành phố.

Bởi vì sự việc đột nhiên xảy ra, Thạch Bằng cũng vẫn đi theo cảnh sát chạy tới chạy lui. Có lẽ đã nghe được một ít vụn vặt, lại thấy một ít manh mối, cả người trở nên khiếp sợ mà im lặng. Anh ta hoàn toàn không nghĩ tới bản mình lại trở thành kẻ tình nghi trong vụ án giết người hàng loạt, lúc này cảm xúc của anh ta thất thường, suy nghĩ rất nhiều chuyện, vì thế càng im lặng.

Bởi vì còn chưa tìm được Trần Cẩn, theo phản xạ Phương Thanh luôn cảm thấy mình đã bỏ quên chuyện quan trọng gì đó, mơ hồ có chút bất an, nhưng bởi vì hiện trường bận rộn, cho nên anh ta không nghĩ ra đó là chuyện gì.

Lúc này Bạc Cận Ngôn đi về phía Thạch Bằng đang bị giam giữ, lập tức hỏi: “Anh cho rằng hiện tại nơi Trần Cẩn có thể ở nhất là đâu?”

Trong lòng Thạch Bằng rối như tơ vò, cuối cùng nói: “Duyệt Hề ở bên cạnh anh ta, liệu có gặp nguy hiểm không?”

Bạc Cận Ngôn chỉ đáp: “Có thể.”

Thạch Bằng cắn răng, nói: “Anh ta thuê cho Duyệt Hề một căn phòng ở Uyên Bác Lộ Tân Thôn, ngay bên cạnh đây. Tôi không xác định được hiện tại anh ta có ở đó không.”

Nhóm cảnh sát lập tức lên đường, Phương Thanh vỗ đầu: “Hóng rồi! Trước đó Giản Dao từng nhắc tới việc đến chỗ ở tạm thời của Phùng Duyệt Hề!”

Về mặt Bạc Cận Ngôn vốn lãnh đạm, nghe vậy vội vàng quay đầu về phía Phương Thanh: “Anh nói cái gì?”

Phương Thanh còn chưa đáp, anh đã biến sắc, nghiêng ngả lao đảo xoay người đuổi theo nhóm cảnh sát.

Giản Dao đeo găng tay, bước lên trước hai bước. Ánh mặt trời từ cửa sổ tiến vào, bóng người loang lổ. Cô bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, vừa quay đầu lại, phát hiện cửa phòng đã trống không. Không biết Trần Cẩn đã đi đâu.

Cô xoay người đi ra ngoài, nghe được tiếng mở cửa “cách” một cái, có người vội vàng chạy. Chờ khi cô chạy đến phòng khách, lập tức phát hiện túi trên

sô pha của Phùng Duyệt Hề đã biến mất, ở cửa thiếu đi đôi giày thể thao. Cô nhất định phải đuổi theo, đã có người từ phòng bếp đi ra, cơ thể che khuất hơn nửa ánh mặt trời, vì thế mặt gã có vẻ hơi tối tăm. Gã im lặng đứng ở đó, đã cởi áo khoác ra, chỉ mặc áo sơ mi. Cổ tay áo xấn tới khuỷu tay, giữa đôi tay thon dài cầm một sợi dây thừng.

Sợi dây thừng vô cùng quen thuộc.

Giản Dao đứng tại chỗ, không nhúc nhích, nhìn gã bước tới gần. Trên khuôn mặt thanh tú của gã dường như có ý cười lại có chút bi ai.

“Là vì tình yêu sao?” Giản Dao hỏi.

Gã im lặng một lát, đáp: “Đúng vậy.”

Gã cách cô chỉ còn mấy bước, nhưng Giản Dao làm như không thấy, chỉ nhìn vào mắt gã, từ từ lên tiếng: “Vậy tại sao lại là con bướm?”

Lúc này, gã là sát thủ độc ác, ôn hòa mà cũng tàn bạo nhất, tất nhiên là sẽ đáp lại câu hỏi của cô.

“Luôn cảm thấy mình đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó, luôn nằm mơ, có lẽ là kiếp trước chăng. Tôi đã thấy con bướm giết người.”

Xem ra tám phần là bệnh hoang tưởng.

Giản Dao tiếp tục bình tĩnh hỏi: “Tối hôm qua anh đột nhiên lại gây án giết chết người đàn ông lang thang, là bởi vì việc Phùng Duyệt Hề lại bị cảnh sát gọi đi hỏi... về những thứ đồ đất tiền?” Cô thu hết mọi sự vụn vặt vào trong mắt.

Trần Cận bỗng nhiên mỉm cười, đáp: “Phải.”

Gã đã đi đến trước mặt cô, so với chiều cao 175 cm của gã, Giản Dao quả thực rất thấp. Gã cúi xuống nhìn cô, dưới ánh hoàng hôn ánh mắt u ám khó phân biệt.

“Muốn đóng giả thành sát thủ liên hoàn để đánh lạc hướng cảnh sát?” Cô hỏi.

Gã đáp: “Phải, tôi đóng giả rất giỏi đúng không?”

Ánh mắt Giản Dao bình tĩnh nhìn gã, thờ dãi nói: “Nhưng anh đã trở thành sát thủ liên hoàn rồi.”

Trần Cận sững sờ.

Tựa như ánh mặt trời chói chang bỗng nhiên chiếu sáng màn đêm đen của gã, tựa như dòng sông đóng băng đã lâu đột nhiên nứt ra. Ánh mắt gã né tránh, vẻ mặt dữ tợn, tựa như biến thành người khác.

Biến thành con người không chân thật kia.

Trên cầu thang là tiếng bước chân dồn dập của cảnh sát. Trong thang máy, một tổ cảnh sát cùng Bạc Cận Ngôn đang đi lên trên.

Sắc mặt Phương Thanh tái mét, tuy nói hiện tại kỹ năng của Giản Dao rất khá, nhưng cô chưa bao giờ đối mặt với sát thủ liên hoàn hung tàn. An Nham cũng vô cùng lo lắng, mười ngón tay không ngừng đan vào nhau, miệng lầm bầm: “Chị đầu chị đầu...”

Bạc Cận Ngôn lại im lặng đứng một góc trong thang máy, hai tay nắm gậy. Cửa thang máy “tinh” một tiếng mở ra, nhóm cảnh sát đang muốn đi ra thì chuyên gia tâm lý tội phạm thể lực yếu nhất đã chặn cửa, là người đầu tiên xông ra ngoài, phản ứng nhanh hơn so với bất kỳ ai khác.

Phương Thanh và nhóm cảnh sát đều kinh ngạc với tốc độ của anh, nhưng không thể để cho một người mù xông vào đầu tiên, trao đổi ánh mắt, mọi người lại lướt qua anh, bọc đánh hai phía, nháy mắt đã tới cửa.

Ngoài dự kiến của mọi người, cửa phòng 302 chỉ khép hờ.

Phương Thanh chỉ huy chiến đấu, cẩn thận nghe ngóng, dùng tay ra hiệu. Hai cảnh sát cầm súng đá cửa xông vào, lớn tiếng quát: “Không được động đây!”

Mấy người đi theo bên Bạc Cận Ngôn cũng vọt vào, nhưng không nhìn thấy tình hình đánh nhau dự đoán trước hay là tiếng nói chuyện ồn ào. Về mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh, dường như dùng hết sức lực toàn thân chống gậy, nhờ An Nham lôi kéo, cũng chạy vào.

An Nham: “Aiz...”

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, dưới kính râm khoe môi khẽ nhếch lên, đứng mấy giây mới gọi: “Giản Dao, Giản Dao?”

Lúc này là thời điểm mặt trời lặn, kẻ tình nghi Trần Cận đã bị đánh ngất xỉu, cả người nằm trên mặt đất, khoe miệng còn có mấy tia máu, nhưng hơi thở bình thường. Người ra tay với gã rõ ràng khá mạnh, nửa bên mặt bị đánh thậm tệ. Hai tay bị còng lại trên song cửa sổ, có mọc cánh cũng không bay được.

Giản Dao đứng dưới ánh chiều tà, hai tay ôm ngực, tựa vào tường, trong tay còn đang cầm chén nước uống. Một sợi dây thừng đã rút chút lỏng được cô đặt ngay ngắn trên bàn. Về mặt cô vốn thân nhiên, chỉ cười nhìn mọi người đi vào, khẽ gật đầu. Còn đám Phương Thanh nhìn thấy tình cảnh này đều mỉm cười. Phương Thanh còn đi qua vỗ vai cô.

Sau đó cô xoay đầu, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đi vào.

Chỉ có mình anh chống gậy đứng trong đám người, sắc mặt trắng bệch.

Giản Dao lập tức bỏ chén trà xuống, đi qua.

Lỗi tai anh vô cùng thính, lập tức nghe thấy tiếng bước chân, chuyển hướng về phía cô, chậm rãi vươn tay ra. Giản Dao cầm tay anh, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được: “Đừng lo, Cận Ngôn. Loại sát thủ liên hoàn này về sau giao cho em là được.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Bạc Cận Ngôn ngồi bên cửa sổ, cầm trong tay một khối rubic. Mỗi mặt đã bị xếp loạn lên, nhưng ở trong tay anh đã sớm sắp xếp hợp lý. Tay anh linh hoạt, nhanh chóng xoay lại, mỗi mặt rubic cùng một màu. Sau đó ngồi chờ An Nham.

An Nham không thể chịu được trò chơi đơn giản lại phức tạp này, một tay nhận lấy, tiếp tục làm loạn khối rubic, sau đó ra sức xoay lại.

Thời gian hai trạch nam ở bên nhau đại khái là như thế.

Sau khi xoay xong, An Nham để rubic sang bên cạnh, ngẩng đầu thân nhiên nói: “Cận Ngôn, loại sát thủ liên hoàn này về sau giao cho em là được.” Cậu ta nghịch ngợm, dùng giọng nói trầm thấp nghiêm túc, bắt chước lại lời nói của Giản Dao ngày hôm qua.

Khóe môi Bạc Cận Ngôn khẽ nhếch lên, sau đó lập tức nói: “Nhàm chán!”

An Nham cũng phản kích, nói: “Shit, anh không biết hôm qua chị dâu quả thực rất ngẫu nhiên sao? Không thể tưởng tượng được chị dâu còn cất giấu mặt nạ tự.” Sau đó liếc Bạc Cận Ngôn.

Đương nhiên là Bạc Cận Ngôn không nhận được hàm ý trong ánh mắt cậu ta rồi. Anh chỉ mỉm cười, hơi tán thưởng nói: “Đúng vậy, vợ của tôi hiện tại ngẫu nhiên đến mức không ai sánh nổi.”

Bởi vì có nốt nhạc đệm này, sau đó An Nham còn nhấn tin cho Cố Bằng Bằng, nhắc tới chuyện ngày hôm qua, còn nói: “Tiểu Bằng, em không thấy bộ dáng chị dâu anh đứng ở đó đâu, quả thực rất ngẫu nhiên.”

Cố Bằng Bằng không trả lời lại ngay.

Qua một lúc, An Nham nhận được ảnh chụp của cô.

Trong phòng u ám, nam tử gầy gò mặc đồ đỏ, cầm kiếm nằm xuống, một tay chống lên trán. Tư thế thanh nhàn, sát khí nội liễm, nhưng nhìn cẩn thận, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt trong trẻo, không phải Cố Bằng Bằng thì là ai? Không phân biệt được nam hay nữ, anh khí bức người.

An Nham yên lặng nhìn một lúc, đưa ra kết luận.

Vẫn là người nhà mình ngẫu hơn.

Đến lúc này, “Vụ án con bướm giết người” gây chấn động toàn tỉnh đã hạ màn. Hung thủ bị bắt về quy án, cảnh sát đang ra sức truy bắt Phùng Duyệt Hề một kẻ tình nghi khác lần trốn.

Trần Cẩm bị Giản Dao đánh ngất, sau khi tỉnh lại bị đưa đi thẩm vấn. Hai cáo già Phương Thanh và Thiệu Dũng cùng chủ trì buổi thẩm vấn quan trọng này.

Dưới ngọn đèn, sắc mặt Trần Cẩm khó có thể hình dung. Tái nhợt, trống rỗng, hoảng hốt, còn có chút như cười như không.

“Tôi có thể hút thuốc không?” Gã khàn giọng hỏi.

Thiệu Dũng: “Không thể.”

Vì thế vẻ mặt gã càng trở nên im lặng.

Phương Thanh hỏi: “Tại sao lại giết Nhiếp Thập Quân?”

Trần Cần để tay luôn vào trong tóc, trong nháy mắt, gã cảm giác được sự đau đớn, đủ để khiến gã không nói nên lời, sự đau khổ áp lực khắc sâu nhiều ngày.

Tại sao lại giết Nhiếp Thập Quân ư? Vấn đề này thực sự khiến người ta phần nộ lại khó mở miệng.

Trần Cần nghĩ có lẽ câu chuyện phải từ hơn mười năm về trước, từ thời niên thiếu.

Gã và Thạch Bằng, Phùng Duyệt Hề đều là người trong huyện, từ nhỏ đã chơi cùng nhau. Hai chàng trai bình thường, trưởng thành cùng một cô gái xinh đẹp thì có thể là chuyện gì chứ? Đương nhiên là theo đuổi rồi, từ thời niên thiếu đã bắt đầu say mê và theo sát.

Bọn họ cùng học bù, cùng chơi bóng, cùng lên núi xuống biển, khắp nơi trong huyện nhỏ kia đều có dấu chân của ba người thanh mai trúc mã bọn họ.

Nhưng cụm từ “thanh mai trúc mã” chỉ thường dùng để hình dung hai người chứ không phải ba. Gã và Thạch Bằng là bạn thân, Phùng Duyệt Hề không nhắc tới, vì thế hai người bọn họ cũng không nhắc.

Song ở trong lòng Trần Cần, mình hơn Thạch Bằng rất nhiều. Thành tích, gia cảnh, nhân duyên đều tốt hơn Thạch Bằng. Khi đi học Thạch Bằng chỉ là một học sinh bình thường, còn gã là Chủ tịch hội sinh viên. Gã là sinh viên tiêu chuẩn tốt, chưa từng phạm sai lầm, nhưng Thạch Bằng liên tục phạm sai lầm. Điều duy nhất gã không bằng Thạch Bằng chính là mọi người đều cảm thấy Thạch Bằng rất đàn ông, rất tuấn tú.

Áp lực trong lòng có lẽ đã bắt đầu từ rất sớm rồi chẳng? Gã rất xuất sắc ở trong mắt người nhà, trong mắt bạn học, trong mắt Phùng Duyệt Hề. Cho nên gã không phạm chút sai lầm nào, nhưng luôn có thôi thúc muốn làm những chuyện hủy hoại người khác, song gã không biểu hiện ra, từ nhỏ gã đã nội liễm lại xuất sắc.

Khi học đại học, sự xuất sắc của gã cũng không mất đi. Lúc đó Thạch Bằng đi học trường trung cấp dạy nghề, Phùng Duyệt Hề học trường trung học phổ thông. Song Phùng Duyệt Hề dường như không thể lựa chọn được giữa hai người bọn họ. Cô nói sợ làm tổn thương tình cảm từ nhỏ, sợ có được người yêu lại mất đi một người bạn đáng quý từ nhỏ. Vì thế quan hệ giữa ba người trở nên lúng túng như vậy. Thình thoảng Trần Cần nghĩ có phải Phùng Duyệt Hề đang bắt cả hai tay với cả hai người bọn họ không? Nhưng suy nghĩ này chỉ lóe lên rồi biến mất. Gã không cho phép mình có phán đoán xấu xa như vậy. Có lẽ là bởi vì Phùng Duyệt Hề đối với gã là món đồ nhiều năm qua cậu còn không được. Nếu ngay cả Phùng Duyệt Hề mà gã còn không chiếm được, chẳng phải chứng minh gã không bằng Thạch Bằng sao?

Tuy nhiên không biết có phải do gã nhạy cảm không, mà gã cảm thấy sự theo đuổi của Thạch Bằng dành cho Phùng Duyệt Hề không còn nhiệt tình như trước, nhưng cũng không hoàn toàn lựa chọn từ bỏ.

Chờ đến lúc đi làm, Trần Cần càng ngày càng không vui.

Công ty rất tốt, chức vụ cũng tốt, nhưng ở trong tổng công ty đa quốc gia phân bộ miền nam, mỗi người đều xuất sắc, Trần Cần vẫn có cuộc sống vẻ vang như trước, nhưng ở giữa bọn họ, gã lại trở nên thật bình thường. Áp lực công việc lớn, mỗi ngày đi làm thức khuya dậy sớm, cơ thể mệt mỏi. Giữa đồng nghiệp không có gì để trao đổi, không ai nịnh bợ, cũng không có ai xem trọng gã. Co biết bao nhiêu đêm, Trần Cần uống rất nhiều rượu “vì phạm nguyên tắc cuộc sống lành mạnh”, gã cảm giác mình tràn ngập sự chán ghét con người, Sự kích thích phá hủy trong nội tâm ngày càng mãnh liệt.

Nhưng gã chỉ dám nghĩ mà thôi, sao gã có thể vứt bỏ được cuộc sống hiện tại chứ? Ở trong mắt cha mẹ, đồng hương, các bạn bè cũ, hiện tại gã rất ưu tú, sáng chói, khiến người khác ao ước.

Gã đành phải ưu tú như trước đây.

Đúng lúc này, Phùng Duyệt Hề tốt nghiệp đại học. Cùng tốt nghiệp với cô, xuất hiện trong tầm mắt của Trần Cần và Thạch Bằng còn có thêm một Nhiếp Thập Quân thoát nhìn im lặng bình thường.

Mới đầu, Trần Cần và Thạch Bằng chỉ coi Nhiếp Thập Quân là bạn của Phùng Duyệt Hề, đối với cô ta khách sáo, yêu ai yêu cả đường đi thôi. Chỉ là cảm thấy cô gái này tính cách hướng nội, thình thoảng hơi u sầu, nói chuyện hơi công kích. Nhưng dần dần lại cảm thấy khó chịu, bởi vì rất nhiều lần Trần Cần hoặc Thạch Bằng hẹn Phùng Duyệt Hề đi ra ngoài, Nhiếp Thập Quân đều đi theo. Cô ta ngồi bên cạnh Phùng Duyệt Hề, hai người tay trong tay, đàn ông không thể chen lọt vào.

Có một lần, Thạch Bằng nói đùa với Trần Cần: “Aiz, tôi nói này, Nhiếp Thập Quân kia không phải là loại người... bọn họ nói đấy chứ? Sao tôi cảm thấy trong mắt cô ta có sự thù địch?”

Trần Cần kinh ngạc nhìn Thạch Bằng, anh ta lại hất tay: “Tôi nói đùa thôi. Nếu cô ta thực sự là người như vậy, tôi nghĩ Duyệt Hề cũng không qua lại với cô ta đâu.”

Nhưng người nói vô tình, người nghe có tâm.

Đối với Trần Cần đã chán nản muốn chết với cuộc sống, chuyện này khiến gã nghi ngờ, khiến gã tức giận, cũng làm cho gã hưng phấn. Gã bắt đầu không tự chủ được luôn quan sát Nhiếp Thập Quân. Chỉ là càng quan sát, gã càng xác định được suy đoán trong lòng. Mỗi ánh mắt Nhiếp Thập Quân nhìn gã, nhìn Phùng Duyệt Hề, trong mắt gã đều biến thành xấu xa ghê tởm.

Vì thế gã luôn dùng ánh mắt u tối, âm thầm nhìn chằm chằm Nhiếp Thập Quân.

Song Nhiếp Thập Quân khiến cho người ta ngày càng tức giận. Sau đó Trần Cần phát hiện cô ta thường xuyên mua quà tặng cho Phùng Duyệt Hề giống như hai người bạn họ, thậm chí còn đắt đỏ hơn gã. Túi xách, đồ trang điểm, quần áo hàng hiệu... Mỗi khi nhìn thấy Phùng Duyệt Hề không phát hiện ra, dùng đồ do Nhiếp Thập Quân tặng, Trần Cần tức giận đến hộc máu. Thình thoảng gã cũng ám chỉ với Phùng Duyệt Hề như vậy là không ổn, cô ta lại làm ra vẻ kinh ngạc, thần nhiên hỏi lại: “Trần Cần, em không hiểu ý anh. Chẳng lẽ anh cảm thấy em ham mê tiền tài của Nhiếp Thập Quân sao? Tính cách cậu ấy hướng nội, không có bạn bè, nếu em từ chối, sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu ấy. Dù sao em cũng tặng quà lại cho cậu ấy mà.”

Nhưng đến cuối cùng Phùng Duyệt Hề cũng không tự lừa mình được nữa.

Nói đến thì cũng khéo, hôm đó Trần Cần hẹn Phùng Duyệt Hề ở một nhà hàng, khi vừa đến cửa phòng, lại nghe thấy tiếng cười lạnh của Nhiếp Thập Quân truyền ra từ bên trong: “Cậu cho rằng tớ là kẻ ngốc như hai người bạn họ sao? Chỉ để cho cậu lựa chọn? Nếu cậu muốn phải sạch tay, vậy thì tớ sẽ tự sát.”

Trần Cần đợi một lúc bên ngoài, đợi cho đến khi Nhiếp Thập Quân rời đi, gã mới đi vào. Nhìn thấy bộ dáng Phùng Duyệt Hề khóc lóc thảm thương, nhìn thấy gã đi vào, trên mặt Phùng Duyệt Hề hiện lên chút bối rối, nhưng lập tức thay thế bằng sự yếu đuối và bi thương.

“Trần Cần, Thập Quân cậu ấy thực sự là loại người này... Cậu ấy, cậu ấy không có ý tốt với em”

Đó là lần đầu tiên Trần Cần ôm Phùng Duyệt Hề vào lòng. Kì quái là gã phát hiện mình không hề vui vẻ giống như nhiều năm qua tưởng tượng, mà chỉ là sự thỏa mãn, một loại thỏa mãn mang ý nghĩa khác.

Thiệu Dũng và Phương Thanh liếc nhau, Thiệu Dũng hỏi: “Phùng Duyệt Hề ám chỉ cậu đi giết Nhiếp Thập Quân sao?”

Theo phản xạ Trần Cần phản bác: “Không, cô ấy không có...” Dừng một chút, lại mỉm cười: “Có lẽ... là có.”

Từ sau lần chọc thủng đó, thời gian ấy, quan hệ của Trần Cần và Nhiếp Thập Quân trở nên vô cùng xấu. Có mấy lần Trần Cần đến đón Phùng Duyệt Hề đi ăn, đều có thể nhìn thấy Nhiếp Thập Quân đứng ở ban công, không hề che giấu ánh mắt thù hận. Trần Cần cảm thấy Nhiếp Thập Quân đúng là kẻ biến thái, rác rưởi dơ bẩn.

Gã từng cảnh cáo Nhiếp Thập Quân, nhưng cô ta hoàn toàn làm ngơ. Cô ta dường như coi bản thân trở thành đàn ông, vô cùng khinh thường nhìn Trần Cần, nói: “Anh yêu cô ấy sao? Tồi cũng vậy. Nhưng chuyện này không đến lượt anh quản đầu. Anh không biết ở trong lòng Duyệt Hề, anh còn không bằng Thạch Bằng à?”

Lúc ấy suýt chút nữa Trần Cần muốn đánh cô ta, song gã là thành phần trí thức cao cấp, là sinh viên tốt, gã không thể vì đánh ả đàn bà này mà bị mời về cục cảnh sát, ngay cả việc đánh ả đàn bà vô sỉ này cũng không làm được.

Phùng Duyệt Hề từng ám chỉ gã dọn dẹp sạch phiền toái này sao? Có lẽ là có. Không chỉ có một lần, Phùng Duyệt Hề thở dài: “Hiện tại em thực sự không biết làm thế nào! Ai giúp em với? Aiz, có bạch mã hoàng tử nào giúp em thoát khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng này với.”

“Trần Cần, anh nói cho em biết nên làm thế nào đây? Nếu có thể giải quyết chuyện này, em sẽ vô cùng cảm kích anh. Anh không giống Thạch Bằng, cậu ấy quá ngốc nghếch, hoàn toàn không thêm đề ý đến chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 79

Một cây rom cuối cùng chắt lên lưng lạc đà, là Trần Cần nghe được từ đồng hương nơi đó, nghe về lời đồn có liên quan đến quá khứ của Nhiếp Thập Quân. Khi cô ta học trung học từng có một cô gái tự sát vì cô ta. Người đưa ra lời đồn cam kết là thật, nói Nhiếp Thập Quân dụ dỗ cô gái, xui khiến cô gái tự sát, còn cô ta lại chùn bước.

Cuối cùng Trần Cần đã tìm được lí do để cho mình ra tay. Nhiếp Thập Quân đã từng tuyên bố sẽ bám lấy Phùng Duyệt Hề cả đời. Nếu cô ta tham sống lại còn oán hận, cũng lấy mạng sống uy hiếp Phùng Duyệt Hề thì làm thế nào? Chuyện này vô cùng có khả năng xảy ra. Đời người dài như vậy, sớm muộn cũng phải loại trừ phiền toái này.

Nếu không hãy đem nó trở thành vết nhơ của gã đi. Gã vốn có thể có gia đình vô cùng hoàn mỹ, người vợ xinh đẹp, ngưỡng mộ tôn kính gã. Sau đó bọn họ sẽ có hai đứa con ưu tú giống như gã...

“Tại sao lại là con bướm?” Phương Thanh hỏi.

Cách cửa kính tối màu, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cùng đợi đáp án này.

Trần Cần im lặng một lát, đáp: “Bởi vì... thích.”

Là bắt đầu từ khi nào ư? Từ thời niên thiếu nhìn thấy con bướm tự do bay lượn trên núi, bắt đầu từ đó chăng? Trần Cần đã không còn nhớ rõ nữa. Chính là từ đó bắt đầu đam mê con bướm mắt kép đen kịt tàn nhẫn kia. Luôn cảm thấy trong màu đen tĩnh mịch cất giấu bí mật không muốn để cho người khác biết được. Bí mật thuộc về thế giới kia.

Cho nên vào một ngày nào đó cũng nhìn thấy con bướm ở trong giấc mơ kì quái. Gã nhìn thấy một thiếu niên cầm dao đứng, con bướm đậu trên vai gã. Hình ảnh đó vô cùng quen thuộc, luôn cảm thấy đã nhìn thấy ở nơi nào đó. Là kiếp trước hay là lời tuyên bố từ trời cao?

Sau khi tỉnh lại, gã bỗng nhiên hiểu ra, có lẽ là do sự kích thích linh cảm và nhạy bén của mình mà thôi.

Sát thủ hồ điệp, nguy trang thành sát thủ hồ điệp. Quan hệ giữa Nhiếp Thập Quân và Phùng Duyệt Hề che giấu rất sâu, người ngoài không biết được, chỉ cần nguy trang thành sát thủ liên hoàn giết người trên TV là có thể thoát khỏi tầm ngắm của cảnh sát.

Gã nghĩ kế hoạch này thực sự hoàn mỹ.

Thế giới này, đời người, đều rất hoàn mỹ.

So với Trần Cần, khi kể về chuyện cũ, Thạch Bằng có vẻ trầm tĩnh hơn rất nhiều.

Anh ta được phép hút thuốc trong phòng thẩm vấn, im lặng một lúc, lên tiếng: “Tôi thật sự không nghĩ tới bọn họ sẽ đi đến bước ngày hôm nay. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới Trần Cần sẽ giết người.”

Phương Thanh hỏi: “Trước đó anh có biết quan hệ giữa Phùng Duyệt Hề và Nhiếp Thập Quân không?”

Thạch Bằng lắc đầu: “Mấy năm gần đây công việc bận quá. Trước đó quả thật cảm thấy con người Nhiếp Thập Quân có chút kì quái không nói nên lời, từng suy đoán với Trần Cần, nhưng cũng không đi sâu vào.”

Phương Thanh: “Quan hệ những năm gần đây của anh và Nhiếp Thập Quân thế nào?”

Thạch Bằng bóp trán nói: “Không quá tốt. Quả thực tôi thích cô ấy đã nhiều năm, chuyện này bạn bè bên cạnh đều biết, nhưng dần dần cảm thấy cô ấy cũng đã thay đổi. Nói như thế nào nhỉ, là ham tiền tài. Thực ra Trần Cần không biết hỏi trung học tôi từng hôn Phùng Duyệt Hề, cô ấy cũng rất thích tôi. Nếu tôi bằng lòng thì đã sớm theo đuổi xong rồi. Sau đó tôi vào nhà máy, cô ấy dần bắt hòa với tôi, tôi cũng rất bận rộn. Dần dần tôi cũng chẳng để ý chuyện đó, cô ấy cũng tốt nghiệp đại học quay về, nên gặp mặt nhiều hơn.”

“Cô ta thường xuyên nhận quà của Nhiếp Thập Quân?”

Thạch Bằng im lặng một chút, gật đầu đáp: “Đúng thế, thỉnh thoảng còn lấy ra xem trước mặt chúng tôi nữa, chúng tôi còn hỏi ai tặng nhẫn, túi...”

Là từ lúc đó đột nhiên cảm thấy phản tình yêu này hơi nông cạn.

“Cảm thấy cô ấy làm không đúng, cũng đã từng nói với cô ấy mấy lần, nhưng cô ấy làm như không để tâm.” Thạch Bằng nói, “Thực ra tôi thích cô ấy nhiều năm như vậy. Cô ấy là nữ thần của rất nhiều người thời niên thiếu, nhưng tình cảm của tôi cũng dần phai nhạt. Loại chuyện tình cảm này cũng tùy duyên vậy. Nhưng tôi thực sự không hiểu được, sao bọn họ có thể vì chuyện này mà giết người, còn giết người vô tội để che giấu chân tướng! Đó là phạm tội giết người đấy! Tôi cảm thấy mình rất cuộc không còn hiểu bọn họ nữa, rất cuộc thế này là sao?”

Phương Thanh hỏi: “Trần Cần nói thời niên thiếu mấy người thường lên núi ở quê nhà, thường xuyên nhìn thấy con bướm. Cũng là từ lúc đó bắt đầu say mê con bướm. Theo tôi quan sát là như vậy sao?” Câu này là Giản Dao hỏi.

Đưa ảnh chụp hiện trường tội phạm cho Thạch Bằng.

Những tấm ảnh này chưa bao giờ công bố ra bên ngoài, ánh mắt Thạch Bằng trùng lớn, nhìn thì thể lạnh như băng nằm giữa hình vẽ con bướm, anh ta cảm thấy dựng hết tóc gáy.

“Hình như... là vậy chăng.” Anh ta thì thào đáp.

Văn phòng buổi chiều yên tĩnh. An Nham mang máy pha cà phê từ biệt thự đến, cầu nhàu mấy tiếng, trong phòng mùi thơm ngào ngạt.

Bạc Cận Ngôn ngồi ngay ngắn, máy đọc trong tay đọc lại lời khai của Trần Cần và Thạch Bằng ngày hôm nay. Đợi máy đọc xong, anh bỏ xuống, có chút cảm thán, lại có chút hưng phấn, nói: “Hiện tượng này thú vị thật, hoàn toàn chứng thực kết luận tâm lý học tội phạm về giáo dục trẻ em”

Giản Dao ngồi ở bàn bên cạnh, ngẩng đầu nhìn anh. Trong phòng hiện tại chỉ có hai người bọn họ. Dường như khẳng định cô chắc chắn sẽ cảm thấy hứng thú, anh bắt đầu chậm rãi nói: “Cuộc sống của Thạch Bằng không ổn định, thành tích không tốt, thi vào trường đại học thất bại, còn thích đánh nhau gây chuyện, tốt nghiệp làm công nhân bình thường, nhưng anh ta lại từng bước đi trên con đường chính đạo, thay đổi cuộc sống trở thành một kỹ sư. Hơn nữa có được tam quan và lựa chọn đúng đắn, xử sự thân thiện, tâm lý khỏe mạnh.

Từ nhỏ Trần Cần đã là học sinh giỏi, tấm gương trong mắt mỗi người. Gã hiếm khi cho phép mình phạm sai lầm, hơn nữa trong cuộc sống luôn quan trọng hóa các vấn đề: lên lớp, thăng chức... Gã thoát nhìn chưa từng phạm sai lầm gì. Vì thế khi gã gặp phải một thất bại, cảm giác mất mát và trống

rõng trong công việc, cùng với tình yêu không thuận lợi, căn bản không thể vượt qua. “Xuất sắc” và “không thể phạm sai lầm” trong một thời gian dài tạo thành áp lực trường kỳ của gã. Gã thích con bướm, chính là bởi vì con bướm tượng trưng cho “tự do”. Cuối cùng sau nhiều lần bị Nhiếp Thập Quân kích thích và xung đột, gã bùng phát giết người.

Có thể thấy được, cần phải suy nghĩ lại về tình anh giáo dục trong đất nước ta. Nghe nói hiện tại rất nhiều cha mẹ yêu cầu nghiêm ngặt với con cái, mọi thứ phải làm thật xuất sắc. Song con người sẽ luôn phạm sai lầm, nói từ ý nghĩa này, đòi người thường xuyên phạm một ít sai lầm sẽ có năng lực chống cự càng mạnh với thất bại, còn người chưa từng phạm sai lầm bao giờ là nguy hiểm. Nó chứng tỏ người đó thiếu kinh nghiệm và tâm trạng đối mặt với thất bại. Tuy Trần Cận là giết người vì tình, nhưng đây là ví dụ điển hình trong việc giáo dục con trẻ thất bại.

Anh nghĩ sau này khi chúng ta làm cha mẹ, phải cho phép Bạc Giản hoặc Bạc Dao của chúng ta lớn lên trong việc phạm sai lầm mới là thực sự hoàn mỹ.”

Trong một lần hai người trò chuyện, đã quyết định đặt tên cho con cái trong tương lai là Bạc Giản và Bạc Dao. Giản Dao không nghĩ tới hiện tại anh đột nhiên nhắc tới. Nhìn khuôn mặt nghiêng của anh bình thản dưới kính râm, nhưng lại dường như không có việc gì, giống như đang ở trong nhà, chỉ là một lần trò chuyện bình thường, bọn họ chưa từng bao giờ chia xa.

Giản Dao bỗng nhiên khó chịu, không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Bạc Cận Ngôn hiếm khi có cảm giác không mở mồm được, không khí hơi gượng gạo. Tay anh khẽ xoẹt qua mặt bàn vài cái, như thể thần nhiên mở miệng: “Hiện tại kỹ năng của em đã lợi hại như vậy?”

Giản Dao đáp: “Đúng vậy.”

Trong lòng Bạc Cận Ngôn suy xét một chút, hỏi: “Có thể cho anh biết lợi hại tới trình độ nào không?”

Giọng nói của Giản Dao càng lạnh nhạt: “Phương Thanh nói hiện tại có lẽ em tương đương với nửa Phương Thanh.”

Bạc Cận Ngôn nhất thời im lặng.

Bởi vì một năm trước, Bạc Cận Ngôn từng giao chiến với Phương Thanh, kết quả không cần phải nói cũng biết. Khi đó Phương Thanh đánh giá: Bạc Cận Ngôn chỉ bằng 1/10 Phương Thanh.

Giản Dao hiển nhiên cũng nhớ tới chuyện này, cười nói: “Việc luyện tập kỹ năng cũng không phải là quá trình tăng trưởng thần tốc. Khi mới nhập môn, một người bình thường chỉ có thể bằng 1/10 Phương Thanh, nhưng khi đã luyện vào rồi, không phải từ 1/10 lên 1/5, mà trực tiếp lên 1/4, 1/2.”

May mà trong hai vợ chồng bọn họ có một người đã trải qua quá trình rèn luyện học tập đạt được kỹ năng như vậy. Bạc Cận Ngôn vui vẻ gật đầu, tỏ vẻ chấp nhận giải thích này.

“Có sẵn lòng thử không?” Bạc Cận Ngôn đột nhiên hỏi.

Giản Dao nhìn thân hình gầy gò của anh, trong lòng hơi khó chịu, vốn định từ chối, anh lại cầm tay cô: “Đã một năm rồi còn chưa thành công chế ngự vợ anh.”

Trong phòng tập luyện của đội cảnh sát, ở phía cuối hành lang yên lặng vắng vẻ. Lúc này bên trong không có người khác, Bạc Cận Ngôn khóa trái cửa phòng, cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi, xắn tay áo. Anh đứng dưới ngọn đèn, trên mặt có nụ cười rất khế.

Giản Dao cũng cởi áo khoác, thực ra trong lòng cô hơi ngỡ ngàng. Trước kia ở nhà, khi rảnh rỗi cô cũng sẽ “động tay động chân” với Bạc Cận Ngôn. Đương nhiên với hai con người kỹ năng đều kém cỏi thì Bạc Cận Ngôn vẫn còn chút ưu thế về thể lực, chiều cao, mỗi khi chế ngự được cô, sẽ đưa ra một ít yêu cầu “không yên phận” với vợ, quả thực là không biết xấu hổ.

Nhưng hiện tại, cô đã không còn là con người mới lúc trước, còn anh thì gầy hơn so với một năm trước, chiếc kính râm che đôi mắt vĩnh viễn nhắm chặt.

Cô đắm một cú qua, động tác rất chậm, Bạc Cận Ngôn rõ ràng nghe được tiếng động, một tay bắt lấy tay cô, sau đó nghiêng người muốn đè ngã cô. Cô vô cùng linh hoạt, ngược lại chế ngự được lưng anh, muốn đắm xuống lại dừng lại. Anh dường như thực sự bẽ tay cô, muốn đẩy cô ngã, nhưng lại bị cô né thoát thân.

“Chắc, hiện tại em linh hoạt giống như thỏ vậy.” Anh cảm thán nói.

Cảm xúc ảm áp mà thân mật xuất hiện trong lòng Giản Dao. Cô dường như không nhận được mỉm cười, sau đó tiến lên vỗ vai anh. Anh không bắt được,

Giản Dao lại vỗ lần thứ hai, kết quả bị anh bắt được tay, tay còn để lên vai cô. Giản Dao lùi về sau thoát thân, hiện tại Bạc Cận Ngôn sao có thể là đối thủ của Giản Dao? Cô xoay người, đi ra phía sau anh, muốn chế ngự anh. Ai ngờ anh phản ứng rất nhanh, lập tức xoay người lại, ôm cô vào lòng.

Giản Dao cũng đang hai tay, ôm chặt lấy anh.

Dưới ngọn đèn, không ai nhúc nhích.

Giản Dao bỗng nhiên hơi thất thần. Bởi vì tay cô chạm vào khớp xương trên lưng anh. Khớp xương cứng như vỏ rùa, giống Trầm Mặc.

Một suy nghĩ xuất hiện trong đầu cô, sao con người này nuôi mãi mà không mập? Sẽ luôn gầy nhanh như vậy, nửa đời người đều như thế.

Hốc mắt Giản Dao bỗng nhiên ẩm ướt.

Trong phút chốc trời đất quay cuồng, Bạc Cận Ngôn đã ôm cô nằm xuống đất. Cô nằm trên đệm, hai tay bị anh giữ chặt, cơ thể cũng vậy. Anh cúi đầu mỉm cười với cô, giống như một đứa trẻ thắng được một trận đánh nhau vô nghĩa.

Anh nói: “Giản Dao, xem ra là anh thắng rồi, em không đánh lại anh. Cho nên em không thể đi mạo hiểm theo anh.”

Trong lòng Giản Dao chấn động, sự lạnh lẽo trong tim bị kích thích, cô đột nhiên dốc sức, đẩy Bạc Cận Ngôn ra, không đợi anh có phản ứng cô đã rướn người lên, dùng một ít kỹ năng vật lộn Phương Thanh dạy, lập tức vật ngã anh xuống đất. Giống như bức tranh gạo hồ lô, chế ngự hai tay và cơ thể anh.

Anh nằm im, không hé răng.

Giản Dao nói: “Cận Ngôn, anh đừng cố chấp.”

Bạc Cận Ngôn im lặng. Một lát sau, anh vươn tay ôm lấy eo cô. Giản Dao bỗng nhiên như mất hết sức lực, nằm dưới ngực anh, cúi đầu, lại tháo kính râm của anh xuống, dùng mặt khẽ cọ mặt anh. Hai người im lặng hôn nhau.

“Anh không nhìn thấy, sau này sẽ đến lượt em chủ động hôn anh.” Giản Dao thấp giọng nói, “Mỗi 10 phút em sẽ hôn anh một lần, sẽ cùng anh đi làm bất cứ chuyện nguy hiểm nào trên đời này.”

Nước mắt Giản Dao chảy xuống.

Lông mi Bạc Cận Ngôn cũng hơi ẩm ướt. Bờ môi anh giật giật, sau đó thấp giọng nói: “Cô gái cố chấp... cô vợ cố chấp của anh...”

Người vợ anh yêu mến nhất.

Không còn bất cứ tiếng động nào nữa.

Chỉ có hai người bọn họ ôm nhau trong căn phòng yên tĩnh, có ngọn đèn làm bạn, hơi thở làm chứng.

Tựa như nghĩ tới mỗi khoảnh khắc chúng ta yêu nhau, nhớ tới rất nhiều lãng mạn và vui vẻ khiến người ta si mê, nhớ tới người bạn chân thành đã rời khỏi chúng ta.

Cũng nhớ tới ngày ấy tháng ấy năm ấy, ở trong núi tịch mịch, vô tình gặp gỡ nhau.

Anh từng rời khỏi cô.

Anh kiêu ngạo và cô độc hơn bất cứ ai trên đời này.

Anh không bao giờ muốn rời xa cô nữa.

Mặt chiều ngả về tây, Giản Dao mới kéo tay Bạc Cận Ngôn rời khỏi phòng luyện tập. Cô không nghĩ tới, hai người cứ thế mà ngủ. Một bên mặt Bạc Cận Ngôn còn có vết đỏ do cô đè vào. Áo sơ mi cũng lộn xộn.

“Xin lỗi, có bị đè đau không?” Cô hỏi.

“Dựa vào kinh nghiệm mà nói, thế này không tính là gì.” Anh đáp.

Giản Dao không nhận được mỉm cười, chỉ cầm tay anh, không nói gì.

Ngoài cửa, Phương Thanh từ đầu kia hành lang đi tới, nhìn thấy bộ dáng hai người bọn họ, tình mắt xoay người.

Về mặt Bạc Cận Ngôn thân nhiên, Giản Dao cũng vậy.

Phương Thanh: “... Phùng Duyệt Hề bị tìm thấy rồi.”

Giản Dao còn chưa để ý, Bạc Cận Ngôn đã hơi nhú mồm, bởi vì Phương Thanh dùng câu bị động.

“Tôi nghĩ chúng ta nên lập tức đi qua xem.” Phương Thanh nói.

Nơi kia cũng không kín đáo.

Rừng cây bên quốc lộ, dân cư thưa thớt, kéo dài, nhưng nếu ra tay vào lúc nửa đêm cũng khó bị người phát hiện.

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và một đám cảnh sát, về mặt nghiêm nghị đi tới nơi. Đi vào trong rừng hơn mười phút, đột nhiên di động của Phương Thanh vang lên. Anh ta bắt máy, là do Thạch Bằng vừa thăm vấn ban ngày gọi tới.

“Có chuyện gì?” Phương Thanh vội hỏi.

“A lô, cảnh sát Phương.” Giọng nói của Thạch Bằng hơi do dự, “Tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện. Trước đây hình như tôi và Trần Cần đã từng cùng nhìn thấy hình vẽ con bướm. Không biết nó có tác dụng gì cho việc điều tra của các anh không.”

Phương Thanh sửng sốt, lập tức hỏi: “Nhìn thấy ở đâu?”

“Ngay ở trên núi quê nhà chúng tôi, trong một cái hang. Thời gian đã lâu, nên tôi quên mất. Hôm qua anh cho tôi xem ảnh, sau đó tôi mới nhớ ra.”

Lúc này, mọi người đã đi lên một sườn dốc, người được treo ngay trên cây đối diện.

Trong lòng Phương Thanh chấn động, di động cũng bỏ xuống.

Cả người Phùng Duyệt Hề không mặc gì, tóc dài rối tung. Chỉ có trên hai chân vẫn còn đôi giày cao gót màu đỏ hàng hiệu, treo lơ lửng giữa không trung. Lúc này hoàng hôn buông xuống, trong rừng có chút sương mù. Bởi vậy hình ảnh này càng thêm đáng sợ.

Cô ta bị “đóng đinh” trên cây, đinh phải dài đến một tấc, đóng vào đầu, chân tay, bên hông... thủ đoạn của hung thủ vô cùng thành thạo, những chỗ đóng đinh không hề thối rữa. Có máu chảy từ vết thương, dọc theo cơ thể và tay chân cô ta, nhìn vào giống như một bức tranh đầm máu tuyệt đẹp.

Cánh của con bướm ở phía sau cô ta.

So với bức tranh “bướm phượng đuôi dài” đơn giản dịu dàng của Trần Cần, con bướm này rõ ràng hung tàn cao quý hơn nhiều. Mắt kép rất lớn mà nổi bật, hoa văn màu đen trải rộng trên cánh, tạo thành một cái lưới rậm rạp. Màu cam lan tràn đuôi cánh.

Con bướm này là bức tranh trên cây, nhưng trên vỏ cây gỗ ghè, bạn sẽ cảm thấy bức tranh này cực kỳ sinh động, đó là họa sĩ xuất sắc tạo ra. Giống một con bướm khép cánh nằm trên cây, còn cơ thể trắng như tuyết của Phùng Duyệt Hề bị máu tươi nhuộm dần, chính là con kí sinh trùng màu trắng mềm mại. Con người là bướm, con bướm chính là người.

Tất cả cảnh sát đều im lặng.

Trần Cần đã bị bắt về quy án, thú nhận tất cả hành vi phạm tội. Dựa vào những thứ lục soát được ở nhà gã, bằng chứng như núi chứng minh gã là thủ phạm của hai vụ án kia.

Nhưng tất cả trước mắt lại như sự khiêu khích không có tiếng động.

Giống như có người nói với bọn họ:

Các người nghĩ mình đã thực sự nhìn thấy con bướm sao?

Đây mới thực sự là sát thủ hồ điệp.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Vào lúc này, tin tức sát thủ hồ điệp cũng đã truyền khắp cả nước, bao gồm cả Bắc Kinh.

Khi Kim Hiểu Triết nhìn thấy tin tức này, đang bận quay phim. Ánh đèn chói mắt, đám người vây xung quanh. Cô ngồi trong xe quản lý, bên ngoài nhốn nháo.

Đúng lúc chiếc TV truyền đến tin tức này. Cô biết hết từng vụ án do tổ chuyên án kia tham gia. Trên màn hình thậm chí còn đảo qua nhóm cảnh sát trên

hiện trường, cô mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cao gầy, lạnh lùng, nhưng không xác định được có phải anh hay không.

Không, chắc chắn là anh rồi.

Cô làm sao nhìn lầm bóng dáng anh được.

Kim Hiểu Triết khẽ thở dài, ôm chặt chiếc chăn quấn trên người. Ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, hơi mất mát. “Rằm” một tiếng, cửa xe bị mở ra, trợ lý bung một chén trà nhuận họng cho cô: “Chị Kim, nhân lúc còn nóng chị uống đi, vừa rồi diễn cảnh khóc đến mức khản cả giọng rồi.”

Kim Hiểu Triết nhận lấy, uống một ngụm lớn.

Một lát sau, đạo diễn gọi quay tiếp. Kim Hiểu Triết bỏ chăn xuống đứng lên. Xường xám xinh đẹp, dáng người thướt tha là lướt, cô hít sâu một hơi, gặm lên giấy cao gót đi về phía ống kính.

Anh có chiến trường của anh, cô cũng vậy.

Hai người đều tự bảo trọng.

Cùng lúc đó, Phương Thanh đang đứng dưới gốc cây đại thụ, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm thi thể trên cây. Trời đã tối, nhưng tất cả dấu vết vẫn khắc sâu vào mắt các cảnh sát.

“Chỗ này có phát hiện.” Anh ta cất cao giọng.

Bọn Bạc Cận Ngôn đi qua.

“Đây là...” An Nham do dự.

“J...” Giản Dao lôi kéo tay Bạc Cận Ngôn, khẽ chạm vào nét vẽ trên vỏ cây, anh lên tiếng, “Là chữ cái J?”

Giản Dao sùng sốt.

Ngay trên cái cây Phùng Duyệt Hề bị “đóng đinh” dùng máu tạo ra hình vẽ này, quan sát cẩn thận, quả nhiên giống chữ cái J.

“Đây là ý gì?” Tất cả mọi người nhìn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao.

Chỉ dựa vào một chữ cái này chắc chắn không giải thích được. Bạc Cận Ngôn cười lạnh, nói: “Biết tại sao hấn muốn lưu lại dấu hiệu này không? Bởi vì hấn không không chế được. Hấn vốn gây án vì bản thân mình, nếu lúc này đã mất kiểm soát, vậy thì không còn ý nghĩa gì.”

Phương Thanh hơi do dự: “Có thể là có ý lưu lại manh mối này khiến chúng ta đi sai phương hướng không?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Người như Trần Cận có lẽ sẽ làm vậy. Đạt tới trình độ, liễu lĩnh lão luyện như hấn, căn bản khinh thường làm như vậy. Anh cho là hấn sẽ quan tâm chúng ta nhìn hấn như thế nào sao?”

An Nham đột nhiên lên tiếng: “Trong vụ án sinh đôi báo thù ở khu công nghiệp hoạt hình, Kha Thiển cũng bị đóng đinh. Có liên quan đến vụ này không?”

Phương Thanh nói: “Thủ pháp tương tự, nhưng không hoàn toàn giống nhau.”

Bạc Cận Ngôn nói: “Đóng đinh thông thường có ý nghĩa trừng phạt và sỉ nhục. Trong lịch sử phạm tội cũng không hiếm gặp. Hành vi kí hiệu chủ yếu của bọn họ không giống nhau, hung thủ này say mê con bướm, nhóm sát thủ mặt nạ thì không. Có liên quan hay không thì chưa thể kết luận được.”

Mọi người lại im lặng, chỉ có Giản Dao có cảm giác Bạc Cận Ngôn rõ ràng hơi hưng phấn, cho nên ngữ điệu cũng nhanh hơn. Tâm trạng Giản Dao vốn căng thẳng áp lực, nhưng nhờ sự đặc ý nhỏ của anh, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy ấm áp hẳn lên. Cô dường như có thể phân tích được hoạt động tâm lý hiện tại của Bạc Cận Ngôn: Chắc, rốt cuộc là dạng sát thủ liên hoàn gì đây. Chỉ là hiện tại anh đã không còn vô tâm vô phê nói toạc ra như trước.

Không có chứng cứ.

Không có vân tay và dấu vết ADN. Cũng không có băng ghi hình.

Thi thể ở hiện trường phạm tội vô cùng tàn ác, những góc khác ở hiện trường lại sạch sẽ như chưa có người chạm qua.

Cho dù là cảnh sát mới vào nghề, cũng đoán được đây là một cao thủ phạm tội tỉ mỉ có kĩ năng.

Hắn mới xứng với tên gọi sát thủ hồ điệp.

Cảnh sát lại tra hỏi Thạch Bằng lần nữa.

Thạch Bằng kể cho bọn họ một câu chuyện ngắn gọn, mơ hồ mà thần bí.

Khi đó, anh ta, Trần Cẩn, Phùng Duyệt Hề mới mười mấy tuổi, thường xuyên lên núi chơi. Có một lần lên ngọn núi hoang chưa bao giờ đến.

Bọn họ chia nhau ra.

Chờ khi Thạch Bằng và Phùng Duyệt Hề tìm được Trần Cẩn, phát hiện gã ngủ ngoài một cái hang. Bọn họ nhanh chóng đánh thức gã, nhưng Trần Cẩn không nhớ rõ xảy ra chuyện gì: “Hình như lúc chạy từ trên núi xuống, đụng vào chỗ nào đó...”

Thạch Bằng bình thường coi trời bằng vung, đánh lộn gây rối, nhưng khi thực sự gặp phải chuyện, anh ta cẩn thận hơn nhiều so với Trần Cẩn và Phùng Duyệt Hề.

“Chúng ta trở về đi.” Thạch Bằng nói, cũng không vào hang xem xét, Trần Cẩn vẫn còn hoảng hốt, tuy Phùng Duyệt Hề tò mò, nhưng cũng nghe lời.

Sau đó không biết bắt đầu từ khi nào, Trần Cẩn lại thích con bướm. Các loại tiêu bản bướm, các bức tranh con bướm... nhưng gã không quá đam mê, vì thế mọi người chỉ coi đó là một sở thích nghiên cứu sinh vật thôi. Về phần ngày đó ở trên núi, đoạn thời gian ngắn ngủi gã rời khỏi đám bạn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì gã không thể nhớ nổi, ngoài việc trên gáy bị sưng lên hơn mười mấy ngày mới biến mất.

Sau đó Thạch Bằng trưởng thành cũng quên mất chuyện này. Cho đến khi Phương Thanh cho anh ta nhìn thấy bức tranh hiện trường phạm tội của Trần Cẩn, anh ta mới khiếp sợ, cảm thấy giống như đã từng quen biết. Về nhà suy nghĩ, nhớ tới cái hang kia, mơ hồ nhìn thấy hình vẽ con bướm.

Chuyện này có liên quan đến việc Trần Cẩn phạm tội, cái chết của Phùng Duyệt Hề sao? Thạch Bằng không thể nào biết được.

Cảnh sát lại thẩm vấn Trần Cẩn, cũng vô dụng. Bởi vì Trần Cẩn phát điên rồi.

Đám người Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đi nhìn gã, một người đàn ông từng có địa vị cao như vậy, lại giống như một đứa trẻ trốn tránh trong góc nhà tù, nom nớp lo sợ, miệng không ngừng lầm bầm: “Đừng ăn tôi... Đừng ăn tôi... A Bằng, Duyệt Hề, cứu tôi...” Không biết là thấy con bướm hay là thấy gì.

Còn khi cảnh sát nhắc tới “con bướm”, “cái hang”, gã lại chỉ biểu lộ vẻ mặt mờ mịt, hỏi như thế nào cũng không mở miệng.

“Trí nhớ là một thứ thú vị.” Bạc Cận ngôn nói, “Hắn nghĩ mình đã quên rồi, hắn nghĩ chưa từng trải qua, nhưng trên thực tế nó luôn ở trong đầu hắn.”

Trên xe đến vùng núi Thạch bằng chi, Bạc Cận Ngôn nói như thế.

“Anh để ý Trần Cẩn từng nhắc tới con bướm nhiều lần trong lời khai:

Khi hắn còn niên thiếu, nhìn thấy con bướm trong núi, bị sự tự do xinh đẹp của nó làm rung động, từ đó si mê.

Trước khi giết người, hắn nằm mơ thấy một thiếu niên cầm dao đứng thẳng. Con bướm đậu trên vai hắn.

Hắn luôn nhìn thấy một con bướm đang ngóng nhìn hắn...”

Có lẽ con bướm hắn nhìn thấy thời niên thiếu không phải là con bướm thực sự, mà là hình vẽ con bướm như lời Thạch Bằng nói.

Thiếu niên cầm dao kia, trước đó chúng ta nghĩ đến phép ẩn dụ là hắn, song có lẽ không phải mà là trước đó hắn đã nhìn thấy một người khác.”

Đám Phương Thanh đều giật mình: “Thiếu niên? Ý cậu là Trần Cẩn từng nhìn thấy sát thủ hồ điệp thực sự?”

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Bạc Cận Ngôn chậm rãi gật đầu: “Tôi nghi ngờ thậm chí hắn còn nhìn thấy nhiều hình ảnh hơn, ví dụ như hung án. Không phải hắn ngất xỉu ở cửa hang sao? Gáy còn sưng lên. Có lẽ là quá sợ hãi lại bị người đánh, dẫn đến mất trí nhớ, nhưng trí nhớ này cũng không thật sự mất đi, mà ở sâu trong đầu hắn, sâu trong tâm linh. Khi hắn cảm thấy mờ mịt với tương lai, khi tâm linh của hắn bị mất phương hướng, trí nhớ này thức tỉnh ngay trong tiềm thức hắn, thức tỉnh ở trong mơ, còn gã lại nghĩ đến đó là con bướm ám chỉ hắn đi giết người.”

Bầu không khí trên đường núi lạnh lạnh phả vào mặt. Tất cả mọi người suy nghĩ về lời nói của Bạc Cận Ngôn. Nhưng suy đoán này không phải không có lý, đây cũng giải thích cho tâm lý vừa hận vừa yêu của Trần Cẩn đối với con bướm, cùng với sự xuất hiện thật sự của sát thủ hồ điệp.

“Anh xác định ‘hắn’ chính là sát thủ liên hoàn sao?” Giản Dao hỏi, “Vậy hắn im lặng nhiều năm như vậy, hơn nữa vụ án của chưa bao giờ bị người ngoài phát hiện, hiện tại vì sao lại xuất hiện trong tầm mắt cảnh sát?”

Bạc Cận Ngôn cân nhắc một lúc, đáp: “Nếu trí nhớ của Trần Cẩn là chuẩn xác, vậy năm đó hẳn đại khái 15-20 tuổi, hiện tại ở trong độ tuổi 35- 40.

Phùng Duyệt Hề luôn tránh né sự truy đuổi của cảnh sát, còn hẳn dưới tình huống không kinh động gì đến cảnh sát, thành công săn bắt được Phùng Duyệt Hề, cũng tiến hành sát hại, chứng tỏ sức quan sát nhạy bén, kế hoạch ổn định và khả năng thực hiện.

Ở hiện trường phạm tội của hắn thể hiện sự tra tấn thành thạo, kỹ năng giết người, hiện trường phạm tội xử lý vô cùng sạch sẽ, ý thức phản điều tra mạnh mẽ. Phải là người gây án kinh nghiệm phong phú mới làm được.

Hắn đã vẽ con bướm rất nhiều lần, luyện tập rất nhiều lần mới có thể trong thời gian có hạn tạo ra bức tranh giống như in như vậy.

Con bướm trong bức tranh của hắn đã được nhà sinh vật học chứng thực rất giống với “bướm hestina” (*), nếu mọi người suy nghĩ cẩn thận so sánh sẽ phát hiện bức tranh “bướm phượng đuôi dài” của Trần Cẩn khá tương tự, cho nên chúng ta nghi ngờ hai người này có liên hệ. Trần Cẩn rất có thể đã từng nhìn thấy bướm hestina, nhìn thấy quá trình gây án của hắn, sau đó tiềm thức thúc đẩy Trần Cẩn, giống như bức tranh hồ lô, tạo ra vụ án “con bướm giết người” giống mà không giống.

(*) Bướm hestina

buom-hestina

Vụ án này gây ra chấn động toàn tỉnh, trong tin tức cũng đưa tin, ‘hắn’ biết được vụ án này cũng không có gì kì lạ. Còn Phùng Duyệt Hề được cho là đồng lõa của Trần Cẩn, cảnh sát đang truy lùng. Hắn có thể biết được điều này chứng minh hắn ở ngay gần chúng ta, thậm chí còn phân tích. Còn Phùng Duyệt Hề bị giết có thể dựa vào hai loại tâm lý. Một loại là trả thù: Bởi vì Trần Cẩn bắt chước hắn gây án, đã bị cảnh sát bắt được, không thể trừng trị, cho nên hắn trừng trị đồng lõa của Trần Cẩn; loại thứ hai là chúng ta không thể loại bỏ “cái ác”, hẳn cho rằng Phùng Duyệt Hề cùng tội với Trần Cẩn, cho nên tự mình chấp hành pháp luật. Song dù dựa vào loại thái độ nào, hắn lựa chọn một loại hình thức đẳng cấp hơn xuất hiện trước mắt cảnh sát, tất nhiên là bị thứ nào đó kích thích, hẳn không muốn ẩn nấp nữa, không muốn tiếp tục im lặng. Sát thủ hồ điệp lộ mặt.”

Đến vùng núi kia đã là buổi chiều. Mặt trời mùa thu chiếu sáng cả khu rừng xanh um, có loại hơi thở yên tĩnh mà sâu xa.

Năm này tháng nọ, Thạch Bằng chỉ nhớ rõ là vùng núi, cụ thể ngọn núi nào, vị trí nào lại không nhớ nổi được. Vì thế sau khi Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh thương lượng, quyết định tạm thời ở lại đồn cảnh sát dưới chân núi. Sáng hôm sau mới bắt đầu lục soát.

Vùng phía nam phần lớn là núi. Giản Dao ở trong nhà khách, mở di động ra tìm kiếm mới phát hiện nơi này cách thành phố Đồng quê cô rất gần. Hai thành phố vốn tiếp giáp nhau, nơi này tuy thuộc thành phố Tuần, nhưng chỉ vượt qua một ngọn núi là đến nội thành của thành phố Đồng, về vị trí địa lý thực ra gần thành phố Đồng hơn.

Cách nhà gần như vậy luôn khiến trong lòng người đi xa có chút mờ mịt và khát vọng. Cô ngẩng đầu lên nhìn, Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh và đám người An Nham đang thương lượng phương án tìm kiếm ngày mai. Cô đi sang một góc, lấy di động ra gọi điện về nhà.

Nghe điện, chưa nói được mấy câu, mắt đã ướt nhoe.

Mẹ cô đang nhặt rau nấu bữa tối cho bà và Giản Huyền. Gần Trung thu, Giản Huyền cũng đã từ trường trở về, chỉ có cô không ở đó.

Con gái lấy chồng gặp phải đại nạn, tính cách Giản Dao vốn hướng nội, mẹ cô là người hiểu được tính cách người khác, từ sau khi nghe được tin tức, ngoài việc lúc đầu an ủi cô mấy lần, sau đó cũng không hỏi nhiều, chỉ quan tâm đến việc ăn uống sinh hoạt thường ngày của cô, hôm nay cũng vậy. Mẹ hỏi cô: “Đang bận à? Sợ quấy rầy con điều tra án, cũng không dám gọi điện nhiều cho con. Dù thế nào cũng phải chăm sóc tốt bản thân.”

Giản Dao ngắt lời: “Vâng, mẹ, không có việc gì đâu, sức khỏe con tốt lắm.”

Mẹ cô cười bên đầu kia, nói: “Vậy là tốt rồi. Có tin tức của Cận Ngôn không?”

Giản Dao bật khóc: “Mẹ, hiện tại anh ấy đang ở chung với con, nhưng mắt vẫn chưa tốt. Hiện tại tâm trạng của anh ấy không quá tốt, chờ thêm thời gian nữa con dẫn anh ấy về. Mẹ, con muốn về nhà một chuyến. Con đang ở ngay thành phố Tuần, cách nhà rất gần.”

Cúp máy, Giản Dao ngẩng đầu, lại nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đã đi vào không biết từ lúc nào, đứng trước mặt cô. Cửa cũng đã bị anh đóng lại.

Hiện tại thính giác của anh vô cùng nhạy. Giản Dao cúi đầu, im lặng.

Anh chạm vào tay cô, nói: “Trở về thăm mẹ một chuyến đi, thay anh hỏi han và tạ lỗi với mẹ.”

“Vâng.” Cô đáp, “Không cần giải thích đâu. Mẹ em hiểu mà. Hôm nay sau khi ăn tối xong em sẽ quay về, sẽ không ảnh hưởng đến buổi tìm kiếm ngày mai.”

Anh im lặng một lát, nói: “Giản Dao, tâm trạng anh đã trở lại bình thường rồi. Ban đầu có một đoạn thời gian, lúc đó anh thực sự còn không cảm nhận được tâm trạng mình... nhưng hiện tại anh đã chấp nhận được sự thật là Từ Ngộ đã rời đi rồi. Giống như mặt trời cũng có lúc lặn xuống, đó là sự chia ly mà chúng ta phải đón nhận trong cuộc sống. Anh tự nói với bản thân, mỗi ngày phải quý trọng gấp đôi sự sống. Có lẽ em không biết hiện tại anh đang sống thay cho hai người.”

Giản Dao vươn tay ôm lấy cổ anh, nghẹn ngào: “Nếu quý trọng, tại sao còn không trở về?”

Anh cũng ôm lấy cô, im lặng một lúc, đáp: “Bởi vì mỗi khi anh tới gần em thì trái tim không thể cứng rắn được.”

Lúc mặt trời lặn, Giản Dao về đến nhà. Bởi vì có tin tức tốt, bầu không khí trong nhà cũng thoải mái hơn rất nhiều. Mẹ và Giản Huyền hỏi han mấy câu về tình hình gần đây của Bạc Cận Ngôn, nhưng cũng không truy hỏi gặt gao, miễn làm cho Giản Dao khó xử. Chuẩn bị một đồng lớn đồ đạc Giản Dao mang theo. Ví dụ như loại trà Bạc Cận Ngôn thích, ví dụ như cả một túi cá khô, ví dụ như để lột giày làm bằng tay mẹ cô mua ở chợ...

Sau khi Giản Dao xem xong, cười nói: “Phần lớn mọi thứ đều cho anh ấy, mẹ à, mẹ bất công quá đấy.”

Mẹ cô cười nói: “Đương nhiên rồi, con rể chính là một nửa con trai, không thương nó thì thương ai. Con chăm sóc nó cho tốt, hiện tại nó không nhìn thấy, lại là đứa kiêu ngạo. Con là vợ nó, cũng coi như là ánh mắt của nó, tất cả mọi thứ trong nhà phải để ý cẩn thận, đừng để nó vấp ngã, cũng đừng làm nó mất mặt, hiểu không?”

“Mẹ yên tâm, con hiểu mà.”

Giản Huyền ở bên cạnh yên lặng nói: “Đại thần mù cũng vẫn là đại thần. Kỳ tích nhất định sẽ xuất hiện, ánh mắt của anh ấy nhất định sẽ sáng trở lại. Đây mới là cách thức tạo ra truyền kì thực sự, em tin vào điều này.”

Giản Dao cười không nói gì.

Nhưng trong lòng sự ám áp im lặng bao phủ mọi nỗi đau, cô hiểu rõ hạnh phúc đang bên mình ngày càng gần.

Cơm nước xong, bà Giản ở nhà rửa bát, hai chị em đi dạo trong tiểu khu một chút rồi Giản Dao sẽ quay về. Lúc này bóng tối lan tràn, ngọn đèn yếu ớt, khí hậu mát mẻ. Hai chị em đứng bên chiếc cầu nhỏ trong vườn hoa, sau lưng là một gốc cây cao lớn.

“Chị, sao trong lòng chị vẫn nhiều tâm sự như vậy?” Giản Huyền hỏi.

Giản Dao im lặng. Em gái cô là người bình thường, có cuộc sống yên ổn, có rất nhiều chuyện không thể kể ra cho con bé. Tuy nhóm sát thủ mặt nạ đã mai danh ẩn tích nhưng vẫn còn tồn tại, Bạc Cận Ngôn khăng khăng rời đi, sát thủ hồ điệp đột nhiên xuất hiện, còn có sát thủ hồ điệp dường như có liên hệ nào đó với vụ án của Kha Thiên... Cô luôn cảm thấy như có một cái lưới lớn vô hình giăng trên đỉnh đầu bọn họ. Khi cô ngẩng đầu lại tạm thời chỉ có thể nhìn thấy sao trời lơ lửng. Kể địch rồi cuộc ẩn giấu ở nơi nào, có bao nhiêu người.

“Nói thật...” Giản Huyền nói, “Trước đó anh rể rời đi, tuy em biết nghĩ vậy là không nên, nhưng anh Lạc Lang luôn chăm sóc chị. Em còn nghĩ nếu anh rể không trở lại, sau này chị có thể ở bên anh ấy nữa kia.”

Giản Dao đáp: “Sao có thể chứ? Sao anh ấy có thể so được với Cận Ngôn chứ? Anh ấy chỉ là một người bạn của chị thôi, sau này em không được phép nói như thế.”

Giản Huyền: “Vâng.”

Một lát sau, Giản Huyền lại thở dài nói: “Thực ra trong khoảng thời gian này mẹ không nói gì, nhưng thực ra mẹ rất lo lắng cho hai người. Dù sao chị cũng làm cảnh sát giống cha. Cái chết của cha, ông và bà nội năm đó luôn là tâm bệnh của mẹ, nhiều năm cũng không quên được. Mẹ vô cùng sợ hãi chị xảy ra chuyện.”

Năm đó Giản Huyền còn nhỏ, cho nên vụ án thăm sát cả nhà, tuy khiến cô bé đau khổ nhưng không có ấn tượng và trí nhớ, còn Giản Dao thì khác, năm đó cô đã thấy toàn bộ vụ án xảy ra.

Giản Dao im lặng một lúc lâu, đáp: “Hiện tại sau khi từ hiện trường trở về, thỉnh thoảng khi nhắm mắt lại, chị vẫn còn nhớ đến cái chết của mọi người. Đã qua lâu rồi, nhưng chị vẫn còn nhớ rõ. Sau đó chị tự nói với bản thân, hiện tại chị phải cố gắng đem những kẻ giết chết cha, giết chết Phó Tử Ngộ, làm tổn thương Cận Ngôn... đám cầm thú đó ra ngoài pháp luật. Chị vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho những kẻ đó, đó là ý nghĩa lớn nhất trong quãng đời còn lại của chị.”

Giản Huyền nghe thấy mà rung động, im lặng một lúc lâu, chỉ cầm tay chị gái.

“Chị thật sự thay đổi rồi.” Cô bé nói, suy nghĩ xem nên hình dung thế nào, sau đó nói tiếp, “Hiện tại chị giống y như anh rể đại thần đều lấp lánh tỏa sáng.”

Giản Dao vì câu nói đùa của em gái nở nụ cười, đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn chỉ thấy ánh trăng thấp thoáng, bóng cây lay động, như thể có người vừa đi qua, rồi lại giống như chỉ là gió thổi, thế giới phía sau yên tĩnh, bình thản như lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Giản Dao trở lại nhà khách dưới chân núi thì đêm đã khuya.

Cô đẩy cửa đi vào, người nọ ngủ trên giường vẫn không nhúc nhích. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn, bóng dáng anh mơ hồ. Trước kia giấc ngủ của anh rất tốt, có lẽ những người tâm tình đơn giản đều như thế. Thỉnh thoảng thậm chí Giản Dao cảm thấy hâm mộ, bởi vì nhìn thấy anh ngủ thì cảm giác được đối với anh mà nói giấc ngủ giống như một loại hưởng thụ.

Hiện tại cũng như vậy, anh nằm thẳng tắp, đắp chăn che kín người, giống như một cái cây. Đêm nay khuôn mặt anh bình thản.

Giản Dao nhẹ nhàng đi rửa mặt, thay đồ ngủ, xốc chăn lên lặng lẽ nằm xuống.

Trong khoảng thời gian này bận rộn nhiều việc, vụ án sát thủ hồ điệp, hai người không nghỉ ở cục thì cũng đều tự trở về ngủ, nghĩ đến mà đã cách một năm rồi đây mới là lần đầu tiên hai người chung chăn chung gối.

Chung chăn chung gối.

Trước kia không cảm thấy cụm từ này có gì đặc biệt, nhưng hôm nay cẩn thận nghiền ngẫm, trong lòng lại bi thương.

Cũng thoáng tiếc hận... Tối nay anh lại ngủ trước, nhưng anh đã không còn nhìn thấy, thế là cũng đủ rồi...

Cô nhìn mặt anh, vẫn là khuôn mặt trắng mà gầy, dung mạo tuấn tú, mũi cao chứng tỏ ý chí kiên định, tóc dán trên trán.

Giản Dao không nhận được vuron người qua, hôn anh một cái.

Qua mấy giây, anh vuron tay ôm lấy eo cô, ôm thật chặt, trái tim Giản Dao đập loạn nhịp, cả người cũng dán sát vào người anh.

Anh cúi đầu xuống, cả người dường như còn chưa tỉnh, tóc đen trên trán che ánh mắt anh, nhưng tay anh lại như hoàn toàn tỉnh táo, vói vào trong áo ngủ cô.

“Bà Bạc... Anh chờ em đã lâu rồi.” Anh nói.

Trái tim Giản Dao càng đập nhanh hơn, nhưng một suy nghĩ lờ lững khác lại xuất hiện trong đầu, cô cúi đầu, cọ trong ngực anh giống như ngày trước, nói: “Trừ khi anh đồng ý từ nay về sau để cho em đi theo anh.”

Bạc Cận Ngôn im lặng.

Giản Dao khẽ nói: “Được không?”

Anh bỗng nhiên thở dài: “Em trở nên xấu rồi.” Nếu giống như lúc trước thì anh muốn làm gì thì làm.

Giản Dao ôm anh nói: “Em chỉ là biết rõ mình muốn gì.”

Anh không nói lời nào, cũng không chịu bỏ tay ra. Giản Dao nghe tiếng tim anh đập thình thịch, cũng hơi mềm lòng.

Song cơ thể anh không có chiều hướng buông ra. Một lát sau, lại nghe thấy anh khẽ thở dài, sau đó dùng thân thể cọ vào từng vị trí trên người cô.

Máu toàn thân Giản Dao đều phải vọt hết lên mặt, nhưng anh chỉ im lặng, không thỏa hiệp, không ngừng cọ. Giản Dao biết mình xong đời rồi, vốn muốn nhân lúc ý chí anh yếu ớt nhất mượn cơ hội đàm phán, hiện tại phòng tuyến của cô hoàn toàn bị sự mờ ám thẳng thắn lại vô sỉ của anh công phá. Dù sao đã cách một năm, cơ thể của cô đều đã ngứa ngáy rồi...

Trong bóng đêm, tay Giản Dao từ từ dịch chuyển xuống phía dưới.

Cơ thể anh lập tức dừng lại.

Cổ họng Giản Dao cũng hơi khô, nhưng dù sao cũng là phụ nữ đã có chồng, động tác cũng coi như thành thạo, hướng hồ cô cực kì hiểu rõ cơ thể anh, đây là anh thích nhất...

Đột nhiên anh quay đầu về phía cô, trong bóng đêm, cô dường như nhìn thấy anh mở mắt, nhưng bên trong không có ánh sáng.

Anh cầm cổ tay cô, nhưng không ngăn cản động tác trên tay cô, dường như dung túng.

“Anh rất nhớ em.” Một câu nói hai tầng nghĩa.

Giản Dao đáp: “Em cũng vậy.”

“Tiếp tục, đừng ngừng.” Anh tựa khuôn mặt hơi nóng vào trong hõm vai cô.

“Vâng...”

“Giản Dao, có một số chuyện hiện tại anh không thể nói với em. Xin em nhất định tin tưởng anh.”

“Vâng, chuyện gì em cũng nghe anh... đều nghe anh hết, ngoại trừ...”

“Anh hy vọng em luôn luôn mỉm cười. Hiện tại em rất ít khi cười, chỉ có tiếng cười của em mới có thể làm cho anh có linh cảm, ý chí chiến đấu sục sôi.”

Trong bóng đêm, Giản Dao ngẩng đầu, giữ lấy mặt anh, muốn nhìn thẳng vào anh. Anh cũng đã cúi đầu, hoàn toàn che kín miệng cô.

Anh chạm vào cơ thể cô, anh quen thuộc với bóng tối, cởi hết quần áo cô ra, cơ thể anh áp sát phía trên. Hai cơ thể cố chấp sưởi ấm cho nhau.

“Anh... có thể tìm được không?” Cô không nhận được khe hở.

“Người lái xe già không cần nhìn bản đồ cũng lái xe được.” Anh thản nhiên nói.

Trong lòng Giản Dao thầm mắng An Nham, cần môi không nói.

Một lát sau, anh quả nhiên dùng hành động chứng minh lời nói của mình, còn không quên thản nhiên hỏi: “Bà Bạc còn nghi ngờ không?”

“Không, không còn...”

Sáng hôm sau.

Có đám người Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, Phương Thanh chỉ dẫn, rất nhiều cảnh sát đi theo chờ sai phái, tìm kiếm khắp vùng núi.

Trí nhớ của Thạch Băng mơ hồ, đoàn người đi mấy tiếng, đi vào lưng chừng núi. Nếu bạn đã từng đến phía Nam Trung Quốc đương nhiên sẽ biết núi non trùng trùng điệp điệp, hoang tàn vắng vẻ, rất nhiều thôn xóm, các ngôi nhà cách nhau hai ngọn núi. Cho nên bọn họ đi đến nơi này, phía trên đã không còn đường.

“Tiếp theo đi như thế nào đây?” Một tổ trưởng phụ trách đội tìm kiếm hỏi, “Tiếp tục đi lên trên hay là dọc theo đường xuống núi, đi sang vùng núi bên cạnh?”

Phương Thanh ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát ánh mặt trời và địa hình. Bạc Cận Ngôn nghe Giản Dao thấp giọng miêu tả hoàn cảnh xung quanh, quyết đoán nói: “Lên núi.”

Phương Thanh cũng gật đầu đồng ý: “Lên núi.”

An Nham: “Tại sao?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Hắn không chỉ có suy nghĩ tinh tế, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, tội phạm IQ cao vẫn là tội phạm. Trên núi có thể che giấu rất tốt, vượt mọi chông gai đối với hắn mà nói không tính là gì hết. Huống chi hơn mười năm trước, khu rừng núi này có lẽ không rậm rạp như hiện tại, đối với mấy đứa trẻ như Thạch Băng, Trần Căn, thám hiểm trên núi cũng có sức hấp dẫn.”

Phương Thanh nói: “Tôi có dựa vào địa hình trên núi, không phải là hoàn toàn không thể trèo lên được. Tôi đồng ý lên núi.”

An Nham gõ máy tính trong tay, sau đó ngẩng đầu nói: “Dựa vào ảnh mây vệ tinh, trên ngọn núi này có hơn mười cấu tạo địa chất, có thể tồn tại hang động. Có một số ở trên vách núi cao và dốc, không dễ tìm đâu.”

Bạc Cận Ngôn: “Chúng ta còn chờ gì nữa, chờ đợi kì tích xảy ra sao? Lên đường!”

Phương Thanh mỉm cười, Giản Dao nhìn thấy anh ta và An Nham nhìn nhau cười, sau đó cùng nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Trong ánh mắt như thể đang nói: Chắc, tên độc miệng này đã trở lại rồi.

Giản Dao đi bên cạnh Bạc Cận Ngôn, nhìn về mặt lạnh nhạt của anh che giấu tài năng, lại nhớ tới ngày xưa, tổ vụ án đặc biệt vô cùng ăn ý, mỗi người đều tài giỏi.

Đúng vậy, chính là từ Bạc Cận Ngôn từng nói: cứng rắn.

Anh nói ở bên cạnh cô, trái tim anh không thể cứng rắn được.

Không, cô không đồng ý. Rõ ràng cả hai bọn họ đều rất cứng rắn, nhưng giữa bọn họ có sự liên hệ ảm áp.

Giản Dao bước nhanh mấy bước hỏi Bạc Cận Ngôn: “Anh cảm thấy chúng ta sẽ phát hiện được gì?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Có lẽ sẽ vạch trần được một đoạn lịch sử đã phủ bụi.”

Thú vị nhất là đi được một đoạn trên núi lại có đường, nhưng cũng không phải là con đường rõ ràng, cỏ dại bị giẫm nát, đường nhỏ thưa thớt, do con người đi lại mà thành. Đội tìm kiếm men theo con đường nhỏ tiếp tục tiến lên, rất nhanh lại tới một lối rẽ.

Đó là một bụi cây, nhìn dấu vết trên mặt đất thì bên cạnh đều có người đi qua.

Phuong Thanh ngồi xổm xuống nhìn một lát, nói: “Bên phải có dấu giày vải mớ hồ của đàn ông, size 42. Chiều cao trong khoảng 160-165 cm, xem ra là người già. Ra sức dùng gót, mải mồm nghiêm trọng, giữa giày có một ít phân bò, có thể là nông dân địa phương. Cỏ bên trái đã khô, đường nhỏ cũng không rõ ràng, chứng tỏ đã lâu không có người đi qua.”

Bạc Cận Ngôn nghiêng tai lắng nghe hai con đường, sau đó ra quyết định: “Đi bên trái. Con đường bên phải cách quốc lộ rất gần. Hắn sẽ không lựa chọn vị trí như vậy.”

Cảnh sát: “Phía trước đi thế nào đây, một bên là sườn núi đón ánh mặt trời, một bên khuất bóng.”

Phuong Thanh nhìn một lát nói: “Đi bên khuất bóng trước. Bởi vì ánh mặt trời chiếu sáng sẽ càng dễ bại lộ chính mình.”

Bạc Cận Ngôn: “Đồng ý.”

“Trên vách núi quả nhiên có hang!” An Nham vui vẻ nói.

Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói: “Không cần xem, lãng phí sức lực.”

“Tại sao?”

Phuong Thanh thần nhiên “bất nạt” An Nham một chút về việc chỉ có IQ về IT: “Bởi vì vận chuyện thi thể quá khó, dễ dàng rơi xuống khe núi, để lại dấu vết. Hơn nữa năm đó bọn trẻ cũng không trèo cao được.”

Cảnh sát Trung Quốc am hiểu “chiến thuật biển người” (*), hơn nữa cũng dựa vào trình độ điều tra tuyệt vời, quyết tâm kiên trì, cùng chiến thuật biển người tạo nên thành quả “Án mạng tắt pháy”, nhưng trước mặt vùng núi lớn như vậy, nếu tìm từng tác một, sợ là phải phải đến 500 cảnh sát, tìm liên tục mấy ngày mới có thu hoạch.

(*)Chiến thuật biển người là một chiến thuật quân sự mà trong đó, một bên dùng số lượng áp đảo của mình tấn công ào ạt đánh giáp lá cà, chấp nhận thương vong bởi lúc xung phong sẽ bị hỏa lực của đối phương dễ dàng làm tiêu hao. Cách xung phong ào ạt, đông đảo như vậy có thể khiến đối phương sợ hãi nhưng có thể phải chịu hy sinh rất lớn. Do vậy chiến thuật này thường chỉ được áp dụng với những nước có dân số hùng hậu nhưng thiếu phương tiện cơ giới, như các quân đội trong Chiến tranh thế giới thứ nhất, quân Nhật trong Chiến tranh thế giới thứ hai hay Trung Quốc trong Chiến tranh Triều Tiên. (wiki)

Nhưng hôm nay Bạc Cận Ngôn chỉ mang theo có một đội này, có hơn một trăm cảnh sát, mới mất một ngày đã tìm được như vậy. Sắc trời dần tối, khu vực mục tiêu dần thu nhỏ lại. Bọn họ dường như cách chân tường càng ngày càng gần.

Trời cũng đã sắp tối, tìm kiếm sẽ càng ngày càng khó.

Trước mắt họ là một khu rừng.

Khu rừng này chiếm 3/4 diện tích sườn núi, cách quốc lộ rất xa, dường như không có dấu vết của con người. Địa chất cứng, không thể gieo trồng cây nông nghiệp có giá trị, nhưng không khó đến mức không thể đi được. Tuy nhìn trên bản đồ cách quốc lộ rất xa, nhưng Phuong Thanh phát hiện, bên mặt trái của khu rừng nhìn tưởng toàn dốc núi dựng đứng, thực ra lại là núi đá san sát, có rất nhiều đường tắt, nếu đi từ giữa, từ quốc lộ đến khu rừng này cũng chỉ mất một tiếng.

Không tìm thì không biết, có thể nói nơi này là một địa điểm giấu kín được thiên nhiên ưu đãi.

“Có phát hiện!” Có cảnh sát hô lên.

Đám người Giải Dao nhìn lại theo tiếng hô, trong ánh sáng đèn pin lung lay, chiếu rọi màn đêm, có một loạt thứ gì đó được dựng sâu trong rừng.

Người cảnh sát đứng gần nhất thấy rõ: “Là lưới sắt!”

Tất cả mọi người đều phản chấn, trong vùng núi hoang tàn vắng vẻ này xuất hiện lưới sắt do con người tạo ra, còn không khiến người ta kích động sao?

Mấy cảnh sát đứng gần nhất đã bước nhanh qua: “Bên trong hình như thật sự có hang!”

Hắn dùng lưới sắt vây hang lại?

Đám Giải Dao theo sát phía sau. Đúng lúc này, lỗ tai Bạc Cận Ngôn nhạy bén, nghe tiếng gió tiếng người, lên tiếng cảnh báo: “Cẩn thận!” Nhưng đã chậm rồi, người cảnh sát đầu tiên xông vào đã mất đà rơi xuống. Dưới lùm cỏ chát đồng lá cây không ngờ lại có bẫy. Chỉ nghe thấy cảnh sát kia hét thảm một tiếng, Phuong Thanh vọt lên đằng trước, chiếc bẫy chỉ sâu một mét, nhưng bên trong đầy cọc gỗ nhọn dựng đứng, cũng may cọc gỗ không quá dài, đâm vào cũng không sâu, người cảnh sát kia bị đâm trúng lưng và đùi, chảy rất nhiều máu, nhưng thoát nhìn cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Người cảnh sát khác lập tức cẩn thận diu anh ta khỏi bẫy, phái người đưa xuống núi điều trị.

“Là đề phòng dã thú và ngộ nhờ có người xâm nhập.” Phương Thanh nói.

Bạc Cận Ngôn gật đầu.

Nhóm cảnh sát tránh khỏi bẫy, đi vào trước lưới sắt, Phương Thanh lấy đồ trong túi ra, cắt lưới. Đúng lúc này, An Nham nhìn chăm chăm lưới sắt, chợt sững sốt.

Bởi vì cậu nhìn thấy trên lưới sắt có một trang bị nhỏ, trong khoảnh khắc có ánh sáng hiện lên.

Cậu kéo tay Bạc Cận Ngôn, nói: “Lão đại, em nghĩ có thể chúng ta đã kinh động đến hắn rồi. Hắn sẽ biết chúng ta đến đây, trên lưới sắt có trang bị máy phát tín hiệu.”

Bạc Cận Ngôn lại đáp: “Chuyện nằm trong dự liệu. Nếu hắn cẩn thận chu đáo chặt chẽ như vậy, sao có thể không bố trí thiết bị báo động trước lưới chứ? Hơn nữa nếu hắn đã xuất hiện gây án, thì đã quyết định buông tay, không màng đến hậu quả.” Giản Dao diu anh đi qua lưới sắt.

Trời đã hoàn toàn tối đen.

Hang này rất sâu, đen mà khô ráo, đá lồi chồm trên vách hang.

Lúc đầu, chỗ đèn pin chiếu xuống không phát hiện ra được gì, nhưng rõ ràng khá bằng, chứng tỏ đã có người động tay. Có mấy chỗ trên vách đá còn có nền, chất lỏng từ nền chảy ra.

Sau đó ở trên hốc vách tường và mặt đất bắt đầu xuất hiện dấu vết lâu năm. Từng chút tích lại, càng ngày càng nhiều. . .

Đi đến chỗ sâu nhất trong hang, trước mắt sáng rực, đó là một căn phòng đá ngăm tròn tự nhiên. Trên vách hang toàn bộ đều là người.

Không nói chính xác là xương trắng và xác chết.

Có cái còn hình người, có cái đã thành xương trắng. Có nam, có nữ, có thiếu niên, có người già.

Có người giống như Phùng Duyệt Hề bị đóng đinh thành con bướm treo trên tường.

Có những hình vẽ năm này tháng nọ phía sau, đã mờ hồ, nhưng hai tay hai chân giống như con bướm đang con quắp gò bó.

Tổng cộng có 12 thi thể, đó là 12 con bướm, chôn dấu theo năm tháng trong vùng núi sâu này.

Cả người Giản Dao đều ớn lạnh, cầm chặt tay Bạc Cận Ngôn.

Cái hang to như vậy, mười mấy cảnh sát, nhưng không có một người nào phát ra tiếng động.

Bạn biết đấy sát thủ hồ điệp thực sự còn kinh khủng hơn kẻ bắt chước nhiều, im lặng đứng xa, vô cùng ác độc. Mạng người ở trong tay hắn chỉ như con nhộng tằm, chớp mắt là thành bột phấn.

Nửa đời lún sâu, nửa đời thống khổ.

Không ai có thể hiểu, không ai tha thứ, không ai cứu giúp.

Còn nay hắn đã không thể chịu đựng nổi sự tối tăm tra tấn lâu dài kia, sắp phá kén thành bướm bay đi dưới ánh mặt trời.

Sau đó cam tâm tình nguyện chết trong cực lạc ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Nhắm Mắt 2: Bóng Tối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.